

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Truly
Beloved*

TRUE
GENTLEMEN
BOOK ELEVEN

New York Times Bestselling Author

GRACE
BURROWES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

New York Times Bestselling Author

GRACE
BURROWES

GERÇEKTEN SEVİLİYOR

GERÇEK CENTİLMENLER, KİTAP 11

GRACE BURROWES

GRACE BURROWES YAYINCILIK

İÇİNDEKİLER

İthaf Bölüm

1 _____

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Sonsöz

Sevgili okuyucularıma

Son Gerçek Beyefendi-Alıntı Bir Dük

Nasıl Yakalanır-Alıntı

DEDİKASYON

Keder ve kayıpla mücadele
edenlere

BİRİNCİ BÖLÜM

Donmuş bahçede yürüyen kadın görünüşe göre dulluğun cesur evresinden yılmaz evresine geçmişti. Güven vermeyen siyah kıyafeti bembeyaz kış manzarasıyla keskin bir tezat oluşturuyordu ve hızlı hareketleri etrafını saran derin durgunlukla tezat oluşturuyordu.

Penweather Vikontu Fabianus Haviland, kadının kararlılığını adımlarından, duruşundan ve karlı zemini kat ederkenki ölçülü hızından hissetti. İçgüdülerini ona kadının yakın zamanda vefat ettiğini söylüyordu. Bu, uzun süredir yaşayan bir dul kadın değil, kederiyle yeni tanışmış ve onu yenmeye kararlı bir kadındı.

Casriel Kontu Grey Dorning, Fabianus'a bir kadeh konyak uzatarak, "Kız kardeşim haftalık ziyaretini yapmaya geliyor," dedi. "Sağlığınıza."

"Ve seninki," diye cevap verdi Fabianus, sessizce kadının metanetine de kadeh kaldırarak. Bazı dullar asla yılmaz aşamaya ulaşamazdı. Eşlerinin ölümünün şokuyla yıllarca felçli kalır, ailelerinin sırayla endişelendiği ve kızdığı belirsiz, soluk yaratıklar haline gelirlerdi.

Casriel pencerede Fabianus'un yanındaki yerini aldı. "Leydi Daisy dulluğun ilk üç ayını atlattı. Bilmesi gereken karım, bunun en zor kısmı olduğunu iddia ediyor."

Fabianus güzel içkisinden bir yudum aldı ve hayati organlarındaki yumuşak yanmanın tadını çıkardı. "Herkes farklı şekilde yas tutar. Bazıları için taziye telefonları en büyük zorluktur. Diğerleri içinse ilk günler en büyük sıkıntıdır." Bazıları içinse, örneğin ara sıra dul kalanlar için, asıl eziyet hayatın normale dönmesi gerektiği, ama bunun asla ve asla olmadığı zaman başlar.

Casriel ona spekülatif bir şekilde baktı. "Bir zamanlar bir şöhretin olduğunu unutmuşum."

Fabianus'un daha az kibar kulüplerdeki lakabı Dulun İntikamı'ydı ve o -akılsız horoz- bunu bir eğlence kaynağı olarak görmüştü. Her şey yeterince masum bir şekilde başlamıştı, üniversiteden indiğinde birkaç neşeli dulun gölgeli oyuklardan ona doğru fırlamasıyla. Üreme organları da aynı düzenlilikle pantolonundan dışarı fırlamış ve bir düzen oluşmuştu.

Bazı dulların takip edilmek, bazılarının geçici olarak yakalanmak, bazılarının ise şefkatli bir dostluktan başka bir şey istemediğini kısa sürede öğrenmişti.

Bahçedeki kadın, resmi parterlerin ortasındaki fıskiye'nin önünde durdu. Aylardan Şubat olduğu için herhangi bir su kütlesi buz tabakasıyla kaplanmış olabilirdi. Hanımefendi kar tozlarının arasından geçerek sağlam bir sopa buldu ve çeşmenin iç kısmına sapladı.

Casriel, "Kuşlar ve sincaplar için buz kırıyor," dedi. "Bunu bana babam öğretti. Daisy'ye kimin öğrettiğinden emin değilim. Benden oldukça küçük ve bana yabancı sayılmaz ama hepimizden önce evlendi. Şimdi kontesim tarafından küçük kız kardeşimle yeniden tanışmam emredildi. İnsan böylesine sıkıntılı bir işe nereden başlayacağını bilemiyor ama benim yardımıyla-"

"Lordum, affedersiniz." Fabianus içkisini bıraktı. "Bahçeniz bir iblis cini tarafından istila edildi ve kreş personelime haber vermem gerekiyor." Fabianus, Pandora'yı bu yolculuğa çıkarmanın akıllıca olmadığını biliyordu ama o zaman da çocuğu Hampshire'da ortalığı kasıp kavurmaya bırakmak aptallık olurdu.

Casriel bahçedeki manzaraya bakıp içkisinden bir yudum daha alarak, "Aman Tanrım," dedi. "Cesur küçük şey."

Casriel durumu mizahla karşılayabilirdi. Bağciksız bir çift bottan başka bir şey giymeden karlı bir bahçede koşuşturan şeytandan o sorumlu değildi.

Fabianus, Dorning Hall'un teras girişinde, soğuk havayla yüzleşmeden önce pelerinini kapacak kadar durakladı.

"Pandora Haviland, bu saçmalığa hemen son vereceksin." Terasın karşısına doğru yürüdü, koşmadı. "Böyle davranman utanç verici, çocuğum."

Leydi Daisy elindeki sopayı fırlatıp çeşmeden ayrıldı. Ayrıca siyah eteğinin cebinden küçük beyaz bir bez çanta çıkarmıştı.

Pandora sağa saptı, Leydi Daisy'ninkiyle kesişecek bir yola girdi. Fabianus kızın peşinden koşmayı tercih etmiyordu ama onun bu soğukta çıplak dolaşmasına da izin veremezdi.

"Pandora," diye seslendi Leydi Daisy, küçük bez çantasını sallayarak. "Korsanlar peşinde mi?"

Pandora rotasını tekrar değiştirdi, bu kez doğruca Leydi Daisy'ye yöneldi. "Ben bir korsanım," diye bağırdı çocuk. "Kraliyet Donanması'ndan kaçtım!"

Zaten hayalperest olan bir kafaya hangi aptal böyle hayaller sokmuştu ve o çizmelerin bağcıkları neden çözülmeliydi? Biraz ezilmiş bir burun, yaralı bir çene, kırılmış dişler, kanlı dizler ve bitmek bilmeyen gözyaşları Fabianus'un zihnini doldurdu.

Çocuğun peşinden çeşmeye giden patikaya doğru yürüdü ve her adımında Pandora'yı yere serme dürtüsüne direndi. Penweather kıyafetleri içindeki bir uşak ve şapkası yamuk bir bakıcı terasa fırladı ve basamakların tepesinde kayarak durdu.

"Ganimetim var," diye duyurdu Leydi Daisy, çantadan bir çeşit tatlı çıkarıp havaya fırlattı ve ağzında yakaladı. "Kraliyet'in rıhtımdaki depolarından aşırılmış altın limon damlaları. Bu karanlık, hain sokaklarda hazinemi kim çalacak?"

Bu konuşmanın sonucunda Pandora neşeyle hanımefendiyi kovalamaya çalıştı, hanımefendi de uygun bir anda dönüp çocuğu kucağına aldı. Dul kadın çevik ve güçlüydü, çünkü Pandora beş yaşında bir sylph değildi.

"Güzel prensesi esir aldım," diye duyurdu Leydi Daisy. "Kesinlikle iyi bir fidye getirecek güzel bir bakire."

"Baba, ekşiyi öde!" Pandora seslendi. "Limon damlası istiyorum."

Çocuk sağlam bir huş ağacı istiyordu ama Fabianus dadısının bu konudaki rehberliğine kulak asmaya cesaret edemiyordu. Pandora çok küçüktü, annesini kaybetmişti ve kreş hizmetçilerine ve uşaklara göre iyi olmaya çalışıyordu.

"Komodor Lord Penweather," diye seslendi Leydi Daisy, "tutsağımızı ne yapayım?"

Casriel de terastaki aval aval bakanlara katılmıştı ve hâlâ çok eğlenmiş görünüyordu. Belli ki Pandora hariç İngiltere'deki diğer tüm çocuklar gibi onun çocukları da uslu çocuklardı.

Fabianus, Leydi Daisy'ye yaklaşıp, "götürülecek," diye karşılık verdi. "Siz de bir işe yarayın." Terastaki çift koşar adımlarla bahçeye inerken, Fabianus pelerinini Pandora'nın tombul bedenine sardı. "Leydim, size teşekkür ederim ve Pandora'nın asi davranışları için özür dilerim."

Leydi Daisy bir eliyle çocuğu kalçasında tutarken diğer eliyle de pelerini düzeltmeyi başardı.

"Bir korsan dostumla tanışmadan çok uzun zaman geçirmişim," dedi ve kızı eve doğru koşturan uşaağa . "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Lord Penweather. Casriel beni ziyaret edeceğiniz konusunda uyarmıştı ama yarına kadar beklenmediğinizi sanıyordum."

Fabianus selam verdi ama Casriel'in düzgün bir tanışma faslı gerçekleştirilmesi gerekirken neden terasta oyalanıyordu?

"Penweather, hizmetinizdeyim leydim. Atlar Hampshire'dan aşıağı inerken beklediğimizden daha iyi zaman geçirdiler." Donmuş yolların çamurlu yollara göre avantajları vardı.

"Leydi Daisy Fromm." Hızlı bir reverans yaptı ve Fabianus'u kolundan tuttu. "Geldiğinizi fark etmemiştim, yoksa kardeşimin evine izinsiz girmezdim. Yanlış hatırlamıyorsam siz ve Casriel üniversiteye birlikte gitmişsiniz."

Özellikle Fabianus'a kıyasla ufak tefek bir kadındı ama onu yönlendiriyor, adımlarını fiziksel olarak terasa doğru yönlendiriyor ve sohbet ederek ayaklarını küçük konuşmalar ve hoş sohbetler yoluna sokuyordu.

Aynı zamanda çekiciydi, ya da açık tenli bir kadının yabancı otlar giydiğinde olabileceği kadar çekiciydi. Yüz hatları pek zarif sayılmazdı - çenesi sert, burnu biraz kalındı- ama bütünü ilginçti ve biraz dolgun bir ağızla tamamlanıyordu.

Yine de görünüşünü sadece güzelliğin ötesine taşıyan şey gözleriydi. Renkleri, kendi içinde dikkat çekici olan ve yüzünü estetik bir şekilde aydınlatan alışılmadık bir lavanta tonuydu. Bakışlarının dolaysızlığı, dul bir kadın gibi olmasa da, neredeyse bir hanımefendi gibi de değildi.

-Bu rengi serin ametist ateşine çevirdi.

Terasa çıktıklarında Fabianus, "Kardeşiniz bana yakın zamanda vefat ettiğinizi söyledi leydim," dedi. "Kaybınız için başsağlığı dilerim."

Karlı bahçenin üzerinden, şimdi fıskiye'nin başında viyaklayıp kanat çırpıp kargalara baktı.

"Nazik sözleriniz için teşekkür ederim lordum. Paltonuz yok. Seni içeri alalım, olur mu?"

Fabianus, kadın ona Dorning Hall kütüphanesine kadar eşlik ederken onun hakkında daha önce yaptığı değerlendirmeyi gözden geçirdi. Dulluğun yılmaz evresinde değildi. Leydi Daisy basitçe, kesinlikle, ruhuna kadar yılmazdı. Merak uyandıran soru şuydu: Bir kontun şımartılmış kızı neden bu özelliği geliştirmek, üstelik bunu bir sanat haline getirmek zorundaydı?

Ve sonra Fabianus'un aklına başka bir soru geldi: Bu kadına korsancılık oynamayı ve kaçan mahkumları bir gülümseme ve limon damlası vaadiyle tuzağa düşürmeyi kim öğretmişti?

BİR KAYBETMEK, orta halli bir eş bile olsa, birçok darbeyi bir arada yaşamak demektir.

Erickson DeQuervain Fromm soğuk bir sonbahar gecesinde eve dönerken atından düşmüş ve düştüğü yerde hayatını kaybetmişti. Ölümünün aniden gerçekleşmesi ilk darbe olmuş ve Daisy'yi mecazi anlamda gölgelerin üzerine atlamak zorunda bırakmıştı.

Hayat bir sonraki sefer hangi büyük çalkantıyı karşısına çıkaracaktı? Küçük Henry akciğer hummasına mı yakalanmıştı? Amerikalılar İngiltere'ye tekrar savaş ilan eder mi? Neredeyse eyer üzerinde doğmuş genç bir silahtar, yüzlerce kez atladığı bir kazıkta hayatına son verebiliyorsa

o zaman kral tahttan çekilebilir ve deniz yükselip Britanya'yı sular bırakabilir.

Vikont Penweather'ı Casriel'in bahçesinde bulmak Daisy'nin zihninde birkaç uçuşa neden olmuştu. Bugünün hangi gün olduğunu unutmuş muydu? Eric'in ölümünden hemen sonra, pazara , telefon etme ve kilise komitesi toplantılarına katılma rutini elinden alındığında, kafası o kadar karışmıştı.

Bir sonraki korkusu, Casriel'in ona Salon'da Lord Penweather'dan başka bir misafirden bahsetmiş olması ve tüm bu konuşmanın aklından çıkmış olmasıydı.

Ama hayır. Penweather varlığını açıklamış, dahası, Daisy'yi gariplikten kurtaran bir tür kuru sevkıyla standart basmakalıp sözler söylemişti. Sonra Penweather *ona* baktı, ne bonesinin kenarına, ne siyah yün pelerininin kurbağalarına, ne de uzaktaki kışla kaplı Dorsetshire tepelerine.

Bakışları sakindi ve sanki rüzgâr ısıran bir Şubat esintisi değil de en güzel Mayıs zelzelesiymiş gibi salına salına yürüyordu. Daha genç ve gülümsemeye meyilli olsaydı, çekici olurdu. Yakışıklı değil -yüz hatları bunun için fazla sertti- ama çarpıcıydı.

Koyu renk saçları modası geçmeyecek kadar uzundu ve eski moda bir kuyruğa takılmıştı. Gözleri sosyetenin çok sevdiği İskandinav mavisinden ziyade koyu kahverengiydi. Burnu kambur bir lord hortumuydu ve ağzı neredeyse gaddardı.

Eric'in hoş bir gülümsemesi vardı ve oğulları da bu yeteneği miras almışlardı.

Penweather'ın sesi ise pürüzsüz bir ateş ve tatlı bir bal gibiydi. Böyle bir ses, gece geç edepsiz şiirler okumak, bir bir hanımefendiye söyleyemeyeceği iltifatları fısıldamak içindi.

"Penweather, "Kaçağı yakaladığınız için ben de size teşekkür ederim," dedi. Pandora'nın sakinleşmesini bekleyip duruyorum ama davranışları daha da tuhaflaşıyor." Ses tonu kınamadan ziyade uzun süre acı çekmiş gibiydi.

"O sizin tek çocuğunuz mu?" Daisy sordu.

"Evet, şüphesiz hakkımda kötü düşüneceksiniz ama birkaç silah arkadaşı olsa neler yapabileceğini düşündükçe ürperiyorum. Çocuk odasındaki huzuru sağlamak için üç bakıcı, bir dadı ve dönüşümlü olarak uşak çalıştırıyorum."

Daisy'ye merdivenlerden çıkarken eşlik etti ve sonra Daisy Casriel'le yüz yüze geldi. En büyük ağabeyi, en yakın komşularından biri ve aynı zamanda Henry'nin vaftiz babası olmasına rağmen, Daisy'nin bonesine kısa bir bakış attıktan sonra sol omzuna baktı. Bunu bilseydi Daisy bu haftalık çileden memnuniyetle kurtulurdu ama ondan bazı cevaplar almaya kararlıydı.

"Daisy, görüyorum ki Lord Penweather'la tanışmışsın."

"Lord Hazretleri'nin ve Bayan Pandora'nın. Misafirperverliğinizin nesi var, Casriel, zavallı çocuk böyle koştura koştura gitti?"

Daisy bu soruyu şaka olsun diye sormuştu ama Casriel'in kaşları şaşkınlıkla aşağı doğru seğirdi.

Penweather elini Daisy'nin parmaklarını kolunun üzerine koyduğu yerde tutuyordu, yoksa Daisy eve girip misafir odasında birkaç dakika yalnız kalmak istediğini söyleyecekti. Beyefendiler onun saçını topladığını sanırlardı, oysa Daisy aslında öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu.

Penweather, "Lord Casriel cazibe sunabilir," dedi, "doldurulmuş hayvan sürüleri, sınırsız masal kitapları ve Pandora yine de yaramazlık yapardı. Yemin ederim o bir Dönüşen."

Casriel'in kaşlarının kalkmasına neden olan Daisy, "Belki de canı sıkılıyordur," dedi. "Bir evcil hayvan yardımcı olabilir."

Penweather'ın bakışları üçüncü kattaki pencerelere gitti. "Doldurulmuş fillerini düzenli olarak pencereden dışarı fırlatıyor. İnsan onun bahtsız bir evcil hayvana karşı davranışlarına güvenemiyor."

Daisy son zamanlarda her türlü değerli eşyayı pencereden dışarı fırlatmak istiyordu. Eric'in pipoları, sahra çizimleri, nalbant bulmacaları ve enfiye kutuları koleksiyonu. Bıraktığı gibi duruyorlardı ve Daisy o lanet şeylere bakmaya dayanabildiği anda çocukları için paketleneceklerdi.

Ayrıca, Eric'in hayatının bir zamanlar çok değer verdiği kalıntıları tavan arasına kaldırmadan önce, onun çocuklarına özel bir vasiyette bulunup bulunmadığını da bilmesi gerekiyordu.

Daisy, Penweather'ı eve doğru çekiştirerek, "İkileminizin çözümü çok açık, lordum," dedi. "Pandora'ya bir sürü küçük kardeş vermeniz gerekecek ve Pandora onları idare etmekle o kadar meşgul olacak ki, artık şok edici disabille havası almayacak. Gel Casriel. Lord hazretlerinin paltosu yok ve insan kaçan prensesi yakaladıktan sonra bir fincan çay istiyor."

Küçük kardeşlerle ilgili yorum, dokuz kardeşin en büyüğü olan Casriel'in hiç niyetlenmediği halde alınganlık göstermesi için bir başka fırsattı. İfadesi kibar bir ev sahibine dönüştü ki bu da temkinli ağabeyden daha kötüydü.

Daisy sebepsiz yere hıçkırıklara boğulduğunu hissetti, bu yüzden eve doğru hızlı adımlarla ilerledi ve Lord Penweather'ın boş sohbetlerde usta olması için dua etti, çünkü küçük konuşma girişimleri görünüşe göre son bulmuştu. Salon'a yaptığı bu ziyaretlerden nefret ediyordu ama ağabeyiyle açık ve ayrıntılı bir tartışma yapmaya kararlıydı.

Çok yakında. Bugün olmasa bile çok yakında.

"Kardeşler," dedi Casriel kütüphaneye yaklaşırlarken, "hayatın en büyük tesellilerinden biri olabilirler. Her şey yolunda giderse hem arkadaş hem de ailedirler ve normalde bizi ebeveynlerimizden bile daha uzun süre tanırırlar. Ben kardeşlerimi en büyük hazinelerim arasında görüyorum."

Penweather Daisy için kapıyı tuttu. "O halde gerçekten de kutsanmışsınız lordum. Benim aile ilişkilerim az ve uzaktır. Söyleyin leydim, çocuğunuz var mı? Olmalı, çünkü Pandora'nın kaçışını nasıl engelleyeceğinizi çok iyi biliyordunuz."

Eric yerine çocukların hatırını sorması ne kadar hoştu. Daisy, "*Onu çok özlemiyor musun?*" sorusuna bir kez daha cevap vermek zorunda kalsaydı, korkunç siyah şapkasının üzerinde tepinir ve herkesin içinde küfredirdi.

"İki oğlum var lordum, neredeyse sekiz ve neredeyse yedi yaşında, bir de küçük kız kardeşleri var. Köpek Latincesiyle akıcı bir şekilde azarlayabilir, bulutların arasında tek boynuzlu atları gözetleyebilir ve bir korsan kaptanı gibi emirler verebilirim." Gerçi Daisy gece boyunca uyumayı, vals yapmayı ya da gülmeyi unutmuştu.

Penweather, "Limon damlaları ilham verici bir dokunuş," dedi. "Ben de onları çok severim."

Daisy'nin yaptığı ya da düşündüğü herhangi bir şeyi ne zaman *ilham verici* olarak nitelendirmişlerdi? Başlığının kurdelelerini çözdü ve lanet olası şapkayı yıllar önce öldürülmüş bir geyiğin boynuzlarına astı. Yaşlı adam biraz güve yemişti ama Daisy'nin çocukluğundan kalma bir demirbaşı ve Casriel'in onu şenlik ateşine olmasından son derece memnundu.

Sırada Daisy'nin pelerini vardı ve Casriel onu masadaki sandalyenin arkasına örttü. Kaşlarını çatıyordu, muhtemelen küçük kız kardeşinin kilo verdiği sonucuna varmıştı, ama sonra, küçük kız kardeşi

Eric'in ölümünden önce ilkbaharda otlayan bir düvenin yuvarlak hatlarını geliştiriyor.

Eric'in o tatlı gülümsemesiyle yaptığı değerlendirme.

Siyaha boyamak için seçtiği birkaç elbise şimdi üzerinde bol duruyordu ve en sevdiklerini mahvetmektense özellikle sevmediği kıyafetleri seçmişti. Siyah o kadar az kadının gururunu okşuyordu ki, dul bir kadının giydiği kıyafetler bile bir başka darbe oluşturunuyordu. Bu giysiler, bir kadının içini olduğu kadar dışını da itici hissetmesine neden oluyordu.

Daisy zili iki kez çekerek, "Çay hazır," dedi. "Ve bana sizi Dorsetshire'ın bu köşesine neyin getirdiğini söylemelisiniz lordum."

Penweather, Daisy'nin matem başlığını takan geyiğe baktı. "İş için buralardayım, Hampshire'daki ata yadigârı yığından daha ferah bir mülk edinmeyi düşünüyorum. Casriel'in misafirperverliği çok takdire şayan."

Belki de dul kadınlar, ata binen servileri matem başlıklarıyla süslememeliydi. Belki de Penweather onun biraz aptal olduğunu düşünüyordu. Belki de biraz aptaldı ve Casriel bir kez daha kendi kız kardeşinden başka bir yere bakıyordu.

Penweather geyiğe bakarak, "Pandora senin bu kıyafetini beğenecektir," dedi. "Beklenmedik bir dokunuş. Geyiğe belli bir ağırbaşlılık katıyor."

Daisy'ye gülümsedi, dudaklarının kıvrımı hafifti, gözlerindeki sıcaklık daha da hafifti ama bu bir gülümsemeydi ve Daisy'nin gülümsemeye çok ihtiyacı vardı.

Ayrıca cevaplar. Cevaplara çok ihtiyacı vardı.

Penweather'ın varlığı Daisy'nin kardeşine yöneltmek istediği soruları engelledi. Erkekler eski okul arkadaşlarını ve ölümcül derecede sıkıcı profesörleri anarken o çoğunlukla sessiz kaldı. Daisy'nin

Bu konuşmanın faydası, Daisy'nin Casriel'in şüphesiz onu hedef almak için can attığı sorgulamadan kurtulmasıydı.

Çaydanlık boşaldığında, gri gökyüzünden yağmur damlaları düşmeye başlamıştı.

Casriel, Daisy'nin pelerini tutarak, "Seni arabayla eve göndereceğim," dedi. "Hava sıcaklığı düşüyor ve bu kar ciddi gibi görünüyor."

Taşrada büyümüş bir kadın için kar, gelip geçici bir hava gibi görünüyordu. "Lütfen seyisleri rahatsız etmeyin," dedi Daisy. "Kendi mülkümden ayrılmak için yeterince az bahanem var ve bacaklarımı esnetme şansı ruh halime çok iyi geliyor."

"Sizinle eve kadar yürüyebilir miyim?" Penweather, Casriel'in kibar bir inatlaşmaya girmesine fırsat vermeden sordu. "İki gün boyunca Pandora'nın eşliğinde bir arabaya hapsedildim. Benim de biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Casriel buna bir şey diyemezdi ve böylece Daisy'nin çocukluğunun geçtiği evden, evlendiği günden beri kocasına ev sahipliği yaptığı malikâneye kadar bir mil boyunca yürümesine *izin* verilecekti. Dul bir kadına tanınan büyük özgürlükler bunlardı.

Casriel'i Eric'in vasiyetinin ayrıntıları konusunda köşeye sıkıştırmak ise bir hafta daha beklemek zorunda kalacaktı.

FABIANUS tempolu havada ilerlemekten mutluluk duyuyordu. Leydi Daisy'nin mütevazı adımlarına ayak uydurdu, evden ve Dorning Hall'un kreşindeki *korkunç çocuktan* uzakta olmaktan memnundu. Pandora'yla seyahat etmek bir kefaretti, çocuk mızızlandığı için değil - o sadece bir çocuktı ve saatlerce kapalı

Havasız, soğuk bir vagonda büyümek haklı bir hoşnutsuzluktu - ama bakıcılarının onun mızızlanmalarına yanıt olarak sunduğu bitmek bilmeyen öğütler yüzünden.

Bütün bu işler çok sıkıcı hale geldiğinde, Fabianus Pandora'yı ikinci vagona sürmüş ve sonra da onu kovduğu için kendini bir dev gibi hissetmişti.

Leydi Daisy onu, Dorning Hall'un geniş bahçelerinden, bir çift devasa cam evin yanından geçerek, at arabası evinin ve ahırların yanından ilerleyen bir patikaya götürdü.

"Bir yere uğramalıyım," dedi ve bir kısırağın padokuna benzeyen bir yeri çevreleyen çitin yanından uzaklaştı.

Eşlikçisi olarak Fabianus'un ona eşlik etmekten başka seçeneği yoktu ama açık havada oyalanmak için her bahane işine geliyordu.

Hanımefendi mor bir havucun iki yarısını çıkardı ve dört tahtadan oluşan çitin ilk parmaklığına tırmandı. "Guinevere! Havuçlar!"

Sırtında sallanan, tüylü, bir gözü kör olduğu anlaşılan gri bir kısırak, yürüyüşü enerjikleştikçe kişneyerek çite doğru ilerledi.

"Eski bir dost mu?" Fabianus sordu. At bir daha yirmisini göremeyecekti, belki yirmi beşini bile.

"Arazideki en yaşlı at. O benim ilk yetişkin bineğimdi. Ben on yaşındaydım, o da öyleydi. Birlikte genç hanımlardık. Bu çite tırmanırsam seni rezil eder miyim?"

"Kesinlikle hayır."

Leydi Daisy, görünüşe göre pek çok çiti aşarak ata tırmandı ve atın yanında durdu. Hanımefendi bir eldiven çıkardı ve kısırağın cidagosunu kaşımaya başladı.

"Gwenny asla yanlış bir adım atmadı, hatalarımı asla bana karşı kullanmadı. Ona tüm sırlarımı anlattım, tüm dertlerimi ona açtım."

"Ve sana asla ihanet etmedi." Belki de biri ihanet etmişti.

Leydi Daisy'nin asker havası uzun süredir devam eden bir alışkanlıktı.

"Casriel evlendiğimde onu da yanımda götürmemi teklif etti ama kocam karşı çıktı. Karısına bineceğini söyledi ama evlendikten sonra zevk için ata binecek vaktim kalmadı ve Gwenny burada daha güvendedeydi."

Atın boynuna yaslandı, bu her yerde atlıların sahip olduğu bir ayrıcalıktı. Sağlam bir yol arkadaşına yaslanmak, bir an duraklamak ve insanın zayıflığına teslim olmak, güvenilir bir küheylanla birlikteliğin en büyük armağanlarından biriydi.

Fabianus hanımefendiye mahremiyet sunmak için gökyüzünü daha iyi inceledi ve merhum Bay Fromm'un *karısına* verdiği sözü düşündü. Görünüşe göre birkaç yıl içinde ondan üç çocuk yapmıştı. İşin içinde gerçekten de montaj vardı.

Bunun için bir kocayı suçlayamayız, özellikle de karısı bu kadar çekiciyken, ama adam biraz itidalli davranamaz mıydı?

Hanımefendi hayvana havuç yedirdi ve ayrılırken ata sarıldı. "Gwenny ile bir ziyaret, Hall'a uğradığım için benim ödülüm," dedi. "Casriel dul bir kadınla evlendiği için benimle ne yapacağını bilmiyor. Gerçi Grey onunla tanıştığında Leydi Casriel yas tutmayı çoktan geçmişti ve görünüşe göre kardeşlerin müdahale edilmeden kendi hallerine bırakılması gerektiğine inanıyor."

Leydi Daisy bir bahar kuzusu kadar çevik bir şekilde çitin üzerinden geri fırladı.

"Peki bu nasıl çalışıyor?" Fabianus eldivenini sordu. "Karıştırmaya devam. Köpek Latinceni lord hazretlerine karşı kullanmak ister misin?" Onun bir kraliyet eşini nasıl giydirdiğini duymak isterdi. Casriel son derece iyi huylu ve güler yüzlü bir adamdı, ama aynı zamanda iyi bir görünüşe, sonuca ve kendini iyi görmeye de sahipti.

"Grey dilimin sivri ucunu hak etmiyor," dedi Leydi Daisy, "ama yine de onunla aram iyi değil."

"Ve diğer herkesle de mi?"

it boyunca yürüdü. "ocuklarım hariç herkes. Onlar söz konusu olduğunda sabırlı olmayı başarabiliyorum. Leydi Penweather size Dorset'in vahşi doğasında eşlik etmeyi kmsedi mi?"

"Bir anlamda evet. Eşim iki yıldan daha uzun bir süre önce cennetteki dlne gitti."

Leydi Daisy'nin adımları yavaşladı. "ok zgnm. Bir dul için bu kadar iyi bir arkadaş olmanıza şaşmamalı. Yabani otlar sizi rahatsız etmiyor ve taziyelerle oyalanmamayı biliyorsunuz. Hiç kolaylaşıyor mu?"

At çitin diğer tarafında onlara ayak uydururken Fabianus onun yanında adım attı. Bu soruyu daha önce birçok kederli kadına sormuştu ve yas tutma sırası kendisine geldiğinde aldığı cevaplar işine yaramıştı.

"Evet, çoğunlukla kolaylaşıyor ama biraz da hayır, en azından benim için. İki yasın tamamen aynı olmadığına inanıyorum. Benim durumumda, kendimi güvenilmez bir diz edinmiş bir insan gibi buluyorum. Çoğu gün işime gcme bakıyorum. Diğer pek çok insanın önemsiz sayacağı konularda dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Onun lm yildnmleri, bizim dğnmz, Pandora'nın doğumu ve benzerleri beni gafil avlıyor."

Leydi Daisy it hattının sonunda durdu. "Aynen yle. Her şey yolunda giderken birdenbire tkezlersiniz. Tkezleyeceğinizi tahmin edemezsiniz ama oradasınızdır, tüm dengeniz bozulmuştur ve düşmemeyi umarsınız çünkü Papaz, eşinizin bir zamanlar söylemeyi çok sevdiği bir ilahiyi seçmiştir."

Bu isteksiz, hatta şaşkın bir itiraftı. Leydi Daisy atına gözlerini kırıpştırarak baktı ve Fabianus'un aklına, ateşe bakarak geçirdiği tüm geceler geldi.

başarısızlıklar. O gecelerde üretken bir şey yapmak için enerjisi kalmamıştı ama yalnız yatağına gitmekten de korkuyordu.

Kısrak bulutlu bakışlarını eski sahibine çevirirken, "Guinevere bir limon damlası isteyebilir," dedi. "Ya da birkaç limon damlası."

"Sırrımızı tahmin ettiniz." Leydi Daisy çantayı çıkardı, avucuna yarım düzine şeker sıkıştırdı ve ata yedirdi. "Gerçi çocuklar da rüşvet vermeye müsait."

Çantayı Fabianus'a uzattı. Fabianus ağzına iki limon damlası attı ve şekerleri ona geri verdi. At, zorunlu nezaketini tamamladıktan sonra ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

"Onu özlüyorum," dedi Leydi Daisy. "Ama artık gözleri iyi görmüyor ve onu benim ahırıma götürmek kabalık olur."

Limon damlaları tam da olması gerektiği gibiydi; turunçgiller ve tatlı bal. Leydi Daisy çantayı cebine geri koymadan önce kendisi için bir tane bile almamıştı.

"Kocanı özlüyor musun?" İlerlemeye devam ettiklerinde Fabianus sordu. "Bütün dullar özlemez."

"Bu biraz karışık," diye cevap verdi leydim. "Her ne kadar kendime öyle olduğumuzu söylemeye çalışsam da biz bir aşk çiftiydik. Ben bir kontun kızıyım, bu da bana bu çevrede sandığımdan daha fazla itibar kazandırdı. Kocam için önemli olan kız kardeşimden daha cömert anlaşmalarım vardı ve ondan beş yaş daha gençtim. Teklif etti ve itiraf etmeliyim ki kız kardeşimin ona olan ilgisine rağmen teklifinin kabul edileceğini biliyordu."

Hanımfendinin cevabı biraz kaçamaktı, ama bir dulun hakkı olan bir şey varsa, o da kendi düşüncelerinin mahremiyetiydi.

"Karımı çok özledim," dedi Fabianus, aylardır mücadele ettiği bir gerçeği dile getirerek, "ama aynı zamanda evliliğimizin eninde sonunda yoluna gireceği beklentisini de özledim. Tüm ufak tefek ve

yanlış anlaşılmalara hak ettikleri önemsiz statüyü kazanacaktı. Hoş anılar ve hoş komşularla çevrili, iyi huylu ve sevecen bir yaşlılık dönemi geçirecektik."

Taş bir duvara yaklaştıklarında hanımefendi sessizdi. Duvarın yüzü sıkıca örülmüş kesme taşlarla kaplıydı; yerel stile göre duvarın siperi, sivri dişleri andıracak şekilde uç uca dizilmiş yassı, üçgen kayalardan oluşuyordu. Bu düzenleme yağmuru saptırıyor, genel olarak yapıyı ağırlaştırıyor ve duvara yükseklik katıyordu ama aynı zamanda bir atının bir kazık dışında herhangi bir yerden engeli aşmaya çalışması önemli bir risk anlamına geliyordu.

Leydi Daisy patika boyunca kavak ve huş ağaçlarından oluşan seyrek bir ormana doğru ilerledi ve Fabianus'u bir açıklıktaki böyle bir kazığa götürdü. Basamaklardan geçmek yerine Fabianus'la yüzleşti.

"Peki ya önemsiz olmayan hakaretler?" diye sordu. "Peki ya evliliği tamamen rayından çıkaran yanlış anlaşılmalara?"

Ah. O zaman Fromm sınır tanımayan biriydi. "'Neşeli dul' terimi bana dildeki en az uygun terimlerden biri gibi geliyor. Tecrübelerime göre, bu hanımlar neşeli, arkadaş canlısı ve zevklerinde oldukça kararlı olabilirler, ancak hepsi bir şekilde bir tür intikam peşindedir."

Leydi Daisy, Fabianus'un yardımını olmadan basamakları tırmandı. "İntikam istemiyorum. İntikam hiçbir amaca hizmet etmez. Eric asla atından düşmek istemedi."

Fabianus onu patikadan aşağıya, seyrekleşen ağaçların arasından geçerek, yünlü, kıvrıkcık boynuzlu koyunların karların arasından çıkan ölü otları kemirdiği bitişikteki tarlaya kadar takip etti. Dorset koyunları, ikiz doğurmaya eğilimli ve genellikle yılda iki kuzulama yapan, krallığın gıpta ettiği koyunlardı.

Fabianus, "Eric asla atından düşmek istemedi," dedi, "ama bazı açılardan senin saygını kaybetti. Karı kocaların birbirlerinde görmezden geldikleri küçük insani kusurlardan bahsetmiyorum. Ondan kurtulduğunuz için biraz rahatladınız, değil mi?"

Leydi Daisy yürümeye devam etti ve adam, kar tipiye dönüşecek kadar yoğunlaşmış olsaydı, Daisy'nin hızını kesmeyeceğini hissetti.

"Ben de onu hayal kırıklığına uğrattım," dedi patika yokuş yukarı çıkarken. "Çok samimiydik."

Fabianus kolunu uzatmak yerine onun elini tuttu, bu ona küstahlık gibi geliyordu. "Komşuların ve çocukların önünde samimiydiniz. Özel hayatınızda medeniydiniz ve kapalı kapılar ardında birlikte geçirdiğiniz zamanlar çoğunlukla günün başında ve sonunda olurdu."

Tepeyi aştıklarında, bir sonraki yamaçta bir malikane görüldü. Yapı, klasik simetrik bir cephede bol miktarda tirizli pencereye sahip altın kumtaşından yapılmıştı. Mimari, bir ortaçağ lordunun avlanma kutusunu gizliyor olabilirdi, ancak dışarıdan bakıldığında zarafet, konfor ve imkan izlenimi veriyordu.

"Siz ve vikontesiniz zor bir dönemden geçtiniz sanırım?" Leydi Daisy, patika tepenin yarısında bir huş ağacının arasına girdiğinde duraksayarak sordu.

"Öyleydik. Bizi bir araya getiren şeyler -onun neşeli, sosyal doğası, benim daha düşünceli, çekingen zihnim- sürtüşme kaynakları haline geldi." Fabianus, bağırış çağırışlara ve soğuk sessizliklere dönüşen bir ilişkiye hassas örtmeceler uyguluyordu. O ve Marianne bu evreyi atlatmak için mücadele etmişlerdi ama Marianne öldüğünde hasar henüz onarılmamıştı.

"Yine de onu hâlâ özölüyorsun, değil mi?" Leydi Daisy gözlerini malikânenin üç bacasından yükselen dumanlara dikerek konuştu. "Onu özölüyorsun ve her şeyin farklı olmasını diliyorsun."

"Bir zamanlar yaptığım kadar değil," diye yanıtladı Fabianus. "Asıl mücadele, tüm bu işlerin -öfke, suçluluk, pişmanlık ve hatta hatırlanan sevinçlerin- solup gitmesine izin vermekte. O öldü ama ben hâlâ hayattayım, yetiştirmem gereken bir çocuğum ve önümde uzun bir hayat var, umarım."

Bir çeşit ayin, gelecekteki kendisi için bir dua.

Leydi Daisy, "Buradan kendimi eve kadar görebilirim," dedi. "Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim." Elini Fabianus'un elinin içinde tuttu ve Fabianus ona veda etmek için eğildiğinde, onun yerine yarı kör ata yaslandığı gibi onun yanına yaslandı.

Sonra yola koyuldu, tarlaları ve otlakları geçerken belirlediği aynı iş temposuyla tepeden aşağı iniyordu. Malikânenin ön kapısında gözden kayboluncaya kadar onu izledi, çünkü onun bu enerjisinden çok hoşlanmıştı. Çıplak ağaçların arasında bir süre daha bekledi ve onu evinin rahat şapkasını beklenmedik bir kancaya atarken hayal etti.

Artık Dul Kadının İntikamı değildi ama hanımefendiye zor konular hakkında dürüst bir sohbet sunmuş olmayı umuyordu. Zarif evine ve aile konforuna rağmen önünde uzun ve zorlu bir yol vardı.

Marianne gideli neredeyse üç yıl olmuştu ve yine de Leydi Daisy Fabianus'a kısa bir süreliğine yaslandığında, Fabianus da biraz ona yaslanmak istemişti.

Ve onu tekrar gülümsetmek istiyordu, bu saçma düşünce soğuk havanın aklını başından aldığını gösteriyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Daisy, Lord Penweather'ı bir fincan çay içmeye davet etmek isterdi, yürüyüşleri otuz dakikadan az sürmüşken kibar bir misafirperverlik kurgusuydu bu. Ayrıca Penweather'ın soğuk havaya, donmuş araziye ya da belirsiz bir kar fırtınasına pek aldırış etmeyen bir bünyesi vardı.

Fiziksel ve duygusal olarak granitten bir yapıya sahipti, çok güzel değildi ama ağırbaşlı ve uzun ömürlüydü. Daisy'nin şu anki halinde bu çok çekiciydi. Daisy'nin onarıcı bir fincan çaya ihtiyacı olmadığı kadar Daisy'nin de talepkâr bir kocaya ihtiyacı vardı ama Penweather'la konuşabiliyor, basmakalıp laflar etmek yerine gerçekten sohbet edebiliyordu.

Ahırın avlusundaki sevimsiz bir arabanın izinde duran kaskatı bir doru görünce, Penweather'ın kendi kapısına kadar bile ona eşlik etmesine izin vermekten vazgeçmişti.

"Nerede o?" Daisy perişan haldeki şapkasını hizmetçiye uzatarak sordu.

"Aile salonunda, leydim. Kendini orada gördü, yoksa onu misafir salonuna koymalıydım."

Bayan Michaels bir sessizlikle, herhangi bir piskoposun bütün bir Pazar vaazında söyleyebileceğinden daha fazlasını söyleyebilirdi. Koyu renk gözleri

Walter MacVeigh'e karşı sadece hoşnutsuzluk değil, aynı zamanda güvensizlik de var.

Daisy pelerinini çıkararak, "O aileden," dedi. "Rahmetli kocamın kardeşi aradığında, ona aile salonunu göstermek gerekir." Daisy, Bayan Michaels'ı tam olarak neyin sinirlendirdiğini ancak konuşurken fark etti.

Walter MacVeigh rahat bir salona götürülmeyi beklememişti. Evi kendi başına dolaşmış, nerede kalacağına kendisi karar vermişti.

Bayan Michaels, Daisy'nin pelerinini alarak, "Kesinlikle," diye cevap verdi. "Ona *gösterilmeli*. Çay tepsisi zaten sizi bekliyor leydim."

"Teşekkür ederim." Daisy kapıcı köşesinin dışında asılı duran iskele camından görünüşünü değerlendirdi. Soğuk ve efor sayesinde yanaklarında güller açmıştı. Salon'daki görevi hüsrarla sonuçlanmıştı ama Lord Penweather'la yaptığı birkaç samimi konuşma hoşuna gitmişti.

Sonuç olarak, değerli bir gezi.

"Misafirimi bekletmesem iyi olur," diye mırıldandı Daisy, zihnen Walter'ın ilgisine hazırlanıyordu. Aile salonunun kapısını açtı, oda boş olmasına rağmen gülümseyerek selam verdi.

Ocaktaki ateş neşeyle çıtırdıyordu. Çay tepsisi kanepenin önündeki alçak masanın üzerinde duruyordu. Kış öğleden sonrasının kasvetine karşı birkaç aplik yakılmıştı ama Walter yoktu.

Tuhaf ve biraz da rahatsız edici. Daisy'nin ilk aklına gelen, kayınbiraderinin çocuk odasını ziyaret etmeye karar verdiği oldu, gerçi bu onun alışkanlığı değildi. Emlak ofisinin kapısı açıldığında ana merdivenleri yarılamıştı.

"Walter, iyi günler."

"Madam, işte buradasınız." Gülümsemesi Walter'ın gülümsemeleri kadar hoş, bakışları ise değerlendiriciydi. "Bayan Michaels sizin

ama hemen geri dönmeliyiz. Bu kadar yeni yas tutmuşken hava koşullarına maruz kalmak akıllıca mı?"

Daisy Walter'ı pek sevmezdi ama Eric'in büyük üvey kardeşiyle arası çok iyiydi. Babaları farklıydı, Eric'in babası ona hatırı sayılır bir servet bırakmıştı, Walter'ın durumu ise sadece mütevazı bir şekilde iyiydi.

Walter yine de vicdanlı bir ağabey olmuş, Eric'i daha çok gençken Londra'ya götürmüştü, ara sıra aile yemeklerine katılmış ve Eric'ten düğününde sağdıçlık yapmasını istemişti. Walter sabırlı, kurnaz ve kendine hakim biriydi; bu nitelikler küçük kardeşinde pek görülmezdi.

"Ailemi görmek için kısa bir yürüyüş yapmaktan keyif aldım," dedi Daisy. "Çay tepsisi aile salonunda bizi bekliyor ve ben de bir fincan alabilirim. çocuklara bakmak isterseniz, eminim onlar da sizi görmek isterler."

Walter yaklaştı ve onun elini tuttu. "Dorning akrabalarınızı küçümsemek istemem leydim ama aileniz burada." Eğildi ve kadının elini kolunun üzerine sıkıştırdı.

Nazikçe ama giderek artan sıklıkta azarladı ve Daisy bir yarım saat daha azarlanmaya, talimat almaya ve genel olarak aptal bir kız öğrenci gibi davranılmaya boyun eğdi. Penweather ona böyle davranmamıştı; onu *düşündürmüştü*, duygularının muhasebesini yapmasını sağlamıştı. Belki de bu yüzden onun arkadaşlığından hoşlanıyordu.

Lord Hazretleri kendi acıları ve genel olarak keder hakkında dürüstçe konuşmuştu ve yüzeyin çok altında gizlenmiş olsa da bir mizah anlayışı vardı.

"Çocuklar nasıl?" Walter, Daisy ona aile salonuna kadar eşlik edip bir fincan çay uzattığında sordu.

"Huzursuzlar," dedi Daisy. "Soğuk hava morallerini bozuyor, ama öğretmen ve mürebbiye onları uyutmak konusunda çok akıllılar.

çocukları meşgul ediyorum. Ayrıca çocukları düzenli olarak dışarı çıkarmaya çalışıyorum."

Walter önce çay fincanını, sonra da ciddi bir şekilde yağmaya başlayan karı düşündü. "Çocuklar babalarını daha birkaç hafta önce kaybettiler. Moralleri nasıl bu kadar yüksek olabilir?"

Aslında Daisy'nin şaşkınlığına bakılırsa bu kayıp birkaç ay öncesine dayanıyordu. "Eric'i özlüyorlar ama onlar daha çocuk Walter ve bu yüzden duyguları bir saat içinde kederden meraka, öfkeden neşeye dönüşebiliyor. Ayrıca birbirlerine sahipler ve bence çocukluktaki en büyük teselli budur; kardeşlere ve tanıdık bir çevreye, bilinen bir rutine, güvenli bir eve ve güvenilecek bir aileye sahip olmak."

Yine de Daisy gençliğinde, kasıla kasıla yürüyen genç erkeklerle dolu bir Dorning Hall'un, mızımız bir annenin, telaşlı bir ağabeyin ve shire'daki en uygun bekarı kapmaya hazır bir ablanın süregelen kargaşasından kaçmak için çaresizdi.

Daisy de Pandora'ya çok benziyordu, ilgi çekmek için yaygara koparıyor ve sonuç olarak kötü seçimler yapıyordu.

"Bana henüz çocuk bahşedilmedi," dedi Walter, "ama soğuk havada oynaşmanın yeğenlerim için iyi olmayacağını biliyorum, neşeli olsunlar ya da olmasınlar. Lütfen bu saçmalığa bir son verin. Bir kardeşin yanı sıra bir ya da iki yeğenimi de gömmek gibi bir arzum yok." Bu yönünü bir başka azarlayıcı gülümsemeyle yumuşattı.

Daisy'nin aklına Pandora geldi, donmuş bahçenin içinde kahkahalar atarak koşturuyordu. "Sizi temin ederim, çocukların sağlığı çok iyi. Biraz limonlu kek ister misiniz?" *Oh, yeğeniniz de benim gibi oldukça sağlıklı.*

Walter Chloe'yi hiç sormamış, vaftiz törenine de katılmamıştı. Kenneth'in vaftiz babasıydı ve Henry'ye kesinlikle ilgi duyuyordu, ama tek yeğenine karşı öyle görünüyordu.

kayıtsızdı. Walter evliydi, ancak Bayan MacVeigh kocasından on beş yaş küçük olmasına rağmen sağlığı pek iyi değildi ve birliktelikleri henüz meyve vermemişti. Belki de Walter'ın sevgisinin sınırları yarı bekâr bir amcaninkilerdi.

"Bana limonlu kek yok," dedi Walter. "Limon sevmem. Dorning Hall'da işler nasıl?"

Casriel shire'daki en üst düzey unvandı ve bu nedenle evindeki işler tüm çevrede ilgi uyandırıyor.

"Her zamanki gibi. Bir alay misafir, aile, komşular ve aradaki her şey salonu şereflendiriyor ve Casriel ile kontesi her şeyi sakın bir neşeyle idare ediyor." Daisy'nin zorunlu hafta ortası ziyaretleri dışında. O zaman Grey garip bir ev sahibiydi ve Beatitude'dan eser yoktu.

Daisy baldızının yokluğunu anlıyordu, çünkü Beatitude dul bir kadındı ve diğer dullarla birlikte olmak hiçbir kadının aklına iyi bir eğlence olarak gelmezdi. Ayrıca Bea ikinci hapsinin eşiğindeydi ve dinlenmeye çok ihtiyacı vardı.

"Peki ya diğerleri? Casriel senin tek kardeşin değil." Walter çayı bitirdi ve fincanla tabağı yan masaya koydu. Ayağa kalkıp salonda dolaşmaya başladı ve Daisy, sanki Müdür'ün okul ziyareti için ezberletiliyormuş gibi hissetti.

"Ash ve Leydi Della Portekiz'deki düğün yolculuklarından mutlu bir şekilde bahsediyorlar. Oak Merlin Malikânesi'ndeki hayattan keyif alıyor gibi görünüyor." Her iki kardeş de evliliğin yeni tarafındaydı ve bu nedenle Casriel'e kısa, neşeli notlar yazıp pek bir şey söylememişlerdi.

"Peki ya kralın adamı?" Walter, Henry'nin babasını at üstünde çizdiği resme bakarak sordu. Figürler neredeyse tanınmaz haldeydi ama burası aile salonuydu ve Eric en büyük oğlunun karalamaları için uygun bir yaygara koparmıştı.

Daisy resmi sergilemeye devam etti çünkü Eric'in üç çocuğuna da sadık bir baba olduğunu, her sabah çocuk odasına uğramaya ya da fırtınalı bir gecede onlara fazladan bir masal okumaya her zaman istekli olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

"Valerian başka bir kitap üzerinde çalışıyor," dedi Daisy, yerel sulh yargıcı olarak görev yapan erkek kardeşini kastederek, "ve hava ılımanlaştığında Emily'yi Kasabaya götürmekten bahsediyor."

"Geriye tırmıkçı, çiftçi ve av köpeği kalıyor," dedi Walter, pencerenin önünde durmaya devam ederek. "Bahçe duvarlarını yıkmayı hiç düşündünüz mü? Manzara daha iyi olurdu, sanırım."

"Duvarlar daha hassas meyveler yetiştirmemizi sağlıyor Walter ve çiçeklerin daha erken başlayıp daha uzun süre dayanması anlamına geliyor. Ayrıca ebeveynler duvarlarla çevrili bir bahçenin güvenliğini takdir ediyor, çocuklar da mahremiyetten hoşlanıyor. Eric bir köşede ailenin evcil hayvanları için bir tür dinlenme yeri yaptı ve çocuklar yaşlı köpeklerin ve çeşitli kiler farelerinin bahçe duvarları içinde dinlendiğini bilmekten hoşlanıyorlar."

Walter, Eric kadar uzun boylu değildi ve Eric'in sarışın, kırmızı çekiciliğine sahip değildi. Walter koyu renk saçlıydı, şakaklarına aklar düşüyordu ve özellikle orta kısmı sağlam yapılıydı. Bir silahtar olmaktan çok bir burgherdi. Eric, Walter'ın her zaman bir arabayı eyer üzerinde geçireceği zamana, bir vaazı bir içki şarkısına tercih edeceğini söylemişti ve Eric haklıydı.

Walter, Eric'ten on beş yaş büyüktü ama Daisy, Walter'ın o güne kadar göz alıcı bir genç delikanlı olduğundan kuşkuluydu. Walter güvenilir ve vicdanlı biriydi ve Daisy, ifade edemediği nedenlerden dolayı onun çeyrek saat içinde evden gitmesini istiyordu.

Belki Lord Penweather ona nedenini söyleyebilirdi.

Walter, "Huzurlu bir manzara, bir ailenin konutunun sonucu hakkında çok şey söyler," dedi ve ekledi, "ayrıca ev çalışanlarının

yerlerini bilmeleri gerekir."

Daisy bir parça kurabiyeyi ayına batırdı. "Mrs. Michaels."

Walter, Daisy'nin parmaklarından damlayan kurabiyeye baktı, yüzünde onaylamayan bir ifade vardı. "Ben biliyorum. Eric onu pek sevmezdi. Ailesine karşı bile nezaketsiz."

Eric saygılı bir mesafeden ona hayrandı. "Malikâneyi tertemiz tutuyor ve Eric onun hakkında bana hiçbir zaman şikâyetle bulunmadı. Eleştirilerini benden esirgeyen biri de değildi. Biraz daha çay almaz mısınız?" ünkü iki fincan kibarlık sınırı olarak kabul edilirdi ve Daisy ondan sonra Walter'ı yoluna devam ettirebilirdi.

"Teşekkür ederim, hayır. Gördüğüm kadarıyla hava bozmuş, tek başınıza dolaşmamanız için bir neden daha . Eric akciğer ateşine yakalanmanızı istemez."

Eric öldü ve tüm zorluklarımıza rağmen onun atından düşmesini istemedim. "Endişelenmekte haklısın Walter, ama bende bir saban atı bünyesi var."

Ona düşünceli, belli belirsiz onaylamayan bir bakış daha gönderdi. "Tanrı onu eve çağırmayı uygun gördüğünde Eric en verimli çağındaydı. Kaderi kıskırtmamaya dikkat edin leydim. Şu anki sağlığınızdaki emin olduktan sonra size iyi günler dileyeceğim."

Selam verdi ve Daisy'ye ön kapıya kadar ona eşlik etmekten başka kibar bir seçenek bırakmadı.

"Yolda dikkatli ol," dedi kadın, ceketini tutarak, "Cassandra'ya sevgilerimi ilet."

Cassandra MacVeigh, Daisy'den sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen Walter'ın soğukkanlı kişiliğine çok uygun, hoş, sosyal bir yaratıktı. Daisy baldızını sevmek istiyordu ama beş yıllık tanışıklığa rağmen Cassandra'yı pek tanıımıyordu.

"Bayan MacVeigh soğuk ayları pek iyi geçirmiyor," dedi Walter. "Eric'in ölümüne çok üzüldü ve başkentin eğlencelerine çok ihtiyacı var." Daisy'den önce şapkasını, sonra da atkısını aldı. "Kendinizi toparladığınızı gördüğüme sevindim leydim, ama yasınızın bu kadar erken bir döneminde kırlarda gezip tozmamalısınız."

Küçük bildiri hasta hasta oturuyordu, ama Walter'ın kibarlıktan söylenemezdi. Bu onur Daisy'nin kardeşi Valerian'a aitti.

"Teşekkür ederim Walter, gerçi kardeşimi görmek için komşuya uğramak bir kadının yapabileceği en uysal gezinti olsa gerek. Böyle bir günde hava şartlarına göğüs gerdiğin için de teşekkür ederim." *Şimdi lütfen gidin ve en erken Beltane'ye kadar dönmek zorunda hissetmeyin.*

Yukarıdan küçük bir ayak gürültüsü duyuldu. Walter şapkasını kafasına geçirdi, ana merdivene şüpheli bir bakış fırlattı ve oradan ayrıldı.

Yarım dakika geçmeden Henry tırabzanlardan aşağı kayarak indi, onu Kenneth izledi. Bu manevrayı kendi başına yapamayacak kadar küçük olan Chloe, basamaklardan aşağıya sırt üstü düştü.

Henry, "Biz dışarı çıkmak istiyoruz," diye açıkladı. "Bay Newman ve Bayan Rutherford izin verirsiniz çıkabileceğimizi söylediler."

Mürebbiye merdivenlerin başında belirdi, yanakları kızarmış, gülümsemesi özür diler gibiydi.

"İyi fikir," dedi Daisy. "Dilimizin üzerinde kar taneleri yakalayabiliriz ve sonra da gezintimizin yorgunluğunu atınca bir kap çikolata ve bisküvi yeriz."

Çıglıklar ve zıplamalar birbirini izledi ve Daisy paltolarını ilikleyip botlarını bağlarken kafasını kurcalayan bir soruyu düşündü: Walter emlak ofisinde ne yapıyordu ve

Bir sonraki habersiz ziyaretine karşı halka açık odalar hariç her yeri kilitlemeye başlamalı mı?

Casriel Kontesi, Grey'in daveti üzerine düzenli olarak girdiği özel oturma odasının penceresinde duruyordu. Bu oda babasının çalışma odasıydı ve hem salonun bir köşesinde yer aldığı için bol ışık alıyor hem de bir kat aşağıdaki ön fuayeye yakınlığıyla övünüyordu.

Babam çalışma odasından her şeyi görebiliyor ve her şeyi duyabiliyordu -dokuz çocuklu bir babanın her türlü ebeveynlik avantajına ihtiyacı vardı- ve Grey kontesine kişisel karargâhı için oda teklif etmeyi düşündüğünde aklına ilk olarak babamın ofisi gelmişti. Grey'in birinci kattaki malikâne ofisinde hâkimiyeti vardı ama Beatitude'un ara sıra sorduğu sorulara cevap verebileceği ya da arada bir öpücük çalabileceği bir yerde çalışmayı tercih ediyordu.

Grey, en küçük kardeşi Sycamore'dan gelen son mektubu bir kenara koyarken, "İşte vikontunuz geliyor," dedi.

"Daisy'yi eve kadar geçirmesi iyi oldu," dedi Grey. "Eric'in vasiyeti konusunu ona açmanın bir yolunu bulamadım."

Beatitude pencerede kaldı. Hamileliğinin ilerleyen şallara, ekstra çoraplara ya da kucak bornozlarına ihtiyaç duymuyordu. Birkaç hafta daha doğum yapmayacaktı, yoksa Grey Penweather'ın misafirperverlik isteğine asla boyun eğmezdi. Grey'in koca gözlerine göre bebek yine de yerleşmiş görünüyordu.

Pencerede karısının arkasında yerini aldı ve kollarını ona doladı. Park ve otlakların birleştiği yerde yalnız bir figür yürüyordu. Yağan kar manzarayı çoktan örtmüştü ve yakında Vikont'un ayak izlerini dolduracaktı.

"Daisy vasiyetten hiç bahsetti mi?" Beatitude, Grey'in omzuna sokularak sordu.

"Bahçede çıplak koşan bir çocuk diğer tüm konuların önüne geçti. Sonra Penweather bizimle çaya oturdu ve Fromm'un vasiyeti bir misafirin önünde konuşulacak bir konu değil. Biraz kestirmeye ihtiyacın var mı?"

Hamile bir eşle sevişmek, şefkat ve tutkunun yepyeni bir görünümüydü ve eğer bir şey varsa, hamilelik Bea'nın zaten sağlıklı olan samimi iştahını doymak bilmez hale getirdi. Sevgi dolu bir koca, bu saldırıya olabildiğince erkekçe göğüs geriordu.

"Huzursuzum," diye yanıtladı Beatitude, "ve hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Lord Penweather'ı gerçekten ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"O kadar da iyi değil. O, erken yaşta üniversiteye gönderilen zeki çocuklardan biriydi, ben ise son sınıfta tökezliyordum ve felsefeye herkesten daha geç başladım. Londra'da periyodik olarak karşılaşıyorduk ve siyasi görüşlerimiz örtüşme eğilimindeydi. Bize en iyi arkadaşlardan ziyade samimi tanıdıklar diyebilirim."

Yine de Grey, Penweather'ı sevmiştii. Küçük kızını komşu ilçeye yaptığı kısa bir gezintiye getiren, dul otlarından korkmayan bir adamı .

"Theodosia Tresham onun hakkında iyi şeyler söylüyor," dedi Beatitude, aynı zamanda Vikont'un eski kayınbiraderi olan en yakın arkadaşının adını vererek.

Penweather kısırağın padokunun yanında durdu ve yaşlı Guinevere'in omuzlarını kaşımak için bir dakikasını ayırdı.

"Çekinceleriniz mi var leydim?"

"Penweather ile yaşıt göre, onun ününün sınırlarını tam olarak bilmediğinizi düşünüyorum. Sakıncası yoksa..."

Daha açık konuşmasına gerek yoktu. Grey bir elini onun omzuna dayadı ve diğer elini de sırtının küçük kısmına koydu. Yatakta bu tür bir sırt masajı, genellikle diğer yakınlaşmaların habercisi olan bir gece ritüeli haline gelmişti.

"Neşeli dullar ona çekildi," dedi Grey, "ama sonra, genellikle şehirdeki genç erkeklere çekildiler. Şahit olun, benim yakışıklı halim de böyle bir kadın tarafından tuzağa düşürülmüştü." Bu gözlemini karısının boynuna bir öpücük kondurarak noktaladı.

"Tuzağa düşürme, lordum, karşılıklıydı, ama Penweather'ın ünü biraz daha ileri gitti. Dul kadınlar konusunda *uzmanlaşmıştı*, ille de neşeli olmaları gerekmiyordu ve bir hanımefendinin onu çağırması ya da herhangi bir şekilde ona ilgi göstermesi gerekmiyordu. Sadece kadının eğlenceye hazır olduğunu bilirdi ve tam olarak ne tür bir eğlence olduğu söylenmeden bunu hissedirdi. Bazılarıyla eğlenmediğini bile anlıyorum."

Penweather yaşlı kısırağı son bir kez okşadıktan sonra Salon'a doğru ilerlemeye devam ederken kadın sessizliğe gömüldü. Adımları hızlıydı ama resmi bahçeye ulaştığında fıskiyeğe yöneldi. Eldivenlerini çıkardı ve çıplak yumruğuyla çeşmenin etrafındaki buzları kırarak Daisy'nin sopasıyla yaptığından daha kapsamlı bir iş çıkardı. Sonra buzları elinde topladı ve karlı çimlerin üzerine dökerek suyun yeniden donmasının daha uzun sürmesini sağladı.

Grey, Penweather'ın eve doğru devam etmesini beklerken, lord bunun yerine bir bankın tozunu aldı ve karlı bahçede tek başına oturdu.

"Ne demek istiyorsun?" Grey sordu. "Bazılarıyla eğlenmedi *bile*?"

"Anladığım kadarıyla bazı durumlarda bir tür platonik *şövalye hizmetçisiydi*. İşin içinde kucaklaşma, felsefe, çiftleşmeye varmayan yakınlaşmalar var mıydı bilmiyorum... Oynaştığı kadınlar

Her zaman onu sevgiyle anıyor, ayrıntılar hakkında çok az şey söylüyor ve ilgisini bazı açılardan güçlendirici buluyorlardı. Birkaçı onu sevgili edinmiş gibi konuştu, ama hepsi ya da çoğu değil."

Beatitude'un sesi şaşırmış gibiydi, üstelik çok zeki bir kadındı. Öne doğru eğildi ve Grey'in beline sert bir baskı uygulayabilmesi için ellerini pencere pervazına dayadı.

"Onunla oyalanmak istedin mi?" *Onunla oynastınız mı?* Yetişkinlik çağında evlenen insanların, eşlerinin Zeus'un alnından tamamen şekillenmiş olarak çıkmadığını bilerek evlenmeleri dışında, bu düşünce üzücü olmalıdır.

Beatitude, "Ben öldüğümde evliydi," dedi, "ve kendini karısına adamıştı. Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Ellerini ne kadar çok sevdiğimi sana söylemiş miydin?"

"Senin övgü dolu sözlerin genellikle benim diğer özelliklerim içindir," dedi Grey, güneye saparak kaslı kalçalarını sıkıp iç çekmesine neden oldu. "Mükemmel zekâm, güzel baritonum, kardeş sadakatim." Onu bir kucakla sardı. "Enfes kılıç ustalığım." Bebek onu tekmeledi. Beatitude'un pencere pervazına dayanmış olsa bile tek bir pozisyonda uzun süre rahat edemeyeceğini bildiğinden doğruldu. "Yavrumuz huzursuz."

"İşemem lazım," dedi doğrulurken. "İşeyen, uyuklayan bir anne beklentisi asteroidinden başka bir şey değilim. Bana nasıl ?"

"Sana tapıyorum, işte böyle ve eğer annelik beklentisinin bir asteroidiysen, bu çoğunlukla benim babalık hatam ve benim gözümde güzel bir durum. Peki Penweather kiminle evlendi?"

"Marianne Mortenson," dedi Beatitude kapıya doğru ilerlerken ve Tanrı yardımcısı olsun, Grey onun bu haliyle *yürümesini* izlemekten bile hoşlanıyordu. "Güzeldi, yastan yeni çıkmıştı ve onu elde etmeye kararlıydı. Söylentiye göre, ona çok aşık olmuş ve

Sonra Hampshire'daki aile evine gittiler. Sanırım o da aynı dönemde unvanı aldı."

Görünüşe göre Hampshire, minimal gardırobun güzel Pandora'sının doğduğu yerdı. Grey'in büyük kıztı çoktan Midlands'daki yatılı okula gitmişti ve bebek - artık bebek olmayacaktı - zar zor yürümekten koşturmaya daha yeni başlamıştı.

Grey, çocuklarının bahçeye bir gün hep birlikte saldıracaklarından şüpheliydi ama bir baba böyle tahminlerle kaderi kışkırtmamayı öğrenmişti.

"Ve şimdi Penweather'ın kendisi de dul kaldı," dedi Grey. "Bana onu Daisy'nin üzerine salmamı mı söylüyorsun, yoksa Daisy'den uzak tutmam için beni uyarıyor musun?"

Beatitude ellerini beline dayadı ve gerindi. "Buna Daisy karar verecek, değil mi? Burada ne kadar kalacak?"

Daisy, kocasının vasiyetinin şartlarını henüz tam olarak kavrayamamıştı. Grey yarı yarıya MacVeigh'in onunla bu tartışmayı yapacağını umuyordu ama MacVeigh böyle garip bir yükü hak etmiyordu.

"Penweather, ticari çıkarlarının bulunduğu kıyıya yakın bir mülk satın almak istiyor ve Dorset'teki fiyatlar, krallığın diğer bölgelerindekilere göre daha mütevazı. Beatitude, ebeyi alarma geçirmenin zamanı geldi mi?"

"Alarmda ama henüz çok erken. Hava beni huzursuz ediyor."

Hava durumu ise Grey'i endişelendiriyordu. "Penweather'ın teklif edilen bölgedeki mülkleri incelemek için birkaç güne ihtiyacı olacağını ve ardından yola çıkacağını varsayıyorum."

"Hangi mülkler?"

"Asla sahip olamayacağımı umduğum birçok dönümlük araziye takip etmekten ziyade sahip olduğum dönümleri korumakla ilgilendiğim için pek bilmiyorum.

. Sanırım ona Complaisance Cottage'ı gösterebilirim."

Beatitude esnedi. "Elimizde çeyiz olarak kalan tek şey o kulübe. Benimle uyur musun?"

"Elbette." Sonra Grey kütüphaneye uğrayacak ve ebeye bir not yazacaktı.

Grey, Beatitude'la birlikte yorganın altında yatarken aklına Penweather'ın kar fırtınasının ortasında hâlâ bahçede tek başına oturup oturmadığını, oturuyorsa neden oturduğunu merak etmek geldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dün yağan kar yarım ayağı geçmeyecek kadar azalmıştı. Walter onu çağırmasaydı, Daisy muhtemelen Pazar ayını başlayana kadar evde beklemekten memnun olacaktı. Bunun yerine, bir tavuk gibi eve kapanmak istemiyordu.

"Beni taşıyabilir misin anne?" Chloe, Daisy'nin ayak izlerini takip ederek sordu.

"Salon'a varmak üzereyiz," diye yanıtladı Daisy, "ve sen de yürüyüşe hazır olduğunu söylemiştin. Guinevere bizi fark etti." Büyük olasılıkla Guinevere onları duymuştu, çünkü kulakları dikilmişti ve çitlere doğru ilerliyordu.

"oturabilir miyim?"

"Gweny'ye havucunu vermek için biraz oyalanabiliriz." Daisy limon damlalarını eve dönüş yolculuğu için saklayacaktı, Chloe kendi adına cilve yapmasın diye. Hava derin bir kışın katedral durgunluğuna sahip olsa da, soğuk çok şiddetliydi.

Chloe küçük yanakları pembeleşmiş, nefesi bembeyaz kesilmiş bir halde ilerliyordu. "Gweny, seni çağırmaya geldik. Grey Amca'nın evinde yeni bir arkadaşla buluşacağım ve birlikte oynayacağız. O bir kız ve adı... Anne, adı neydi?"

"Pandora, ama sanırım ailesi ona Dora ya da Dory diyor." Görünüşe göre çocuğun tek yakın ailesi biraz çekingen bir babaydı. Daisy ne adam ne de küçük kız için böyle bir durumu anlayabiliyordu. Tek başına bir çocuğa sahip olmak ne kadar güzeldi, ama kardeşi olmayan çocuk için ne kadar şaşırtıcı bir durumdu.

"Grey Amca onun amcası mı?" Chloe çitin tahtalarına tırmanarak sordu.

"Hayır, o Pandora'nın babasının arkadaşı. Senin havucun."

Chloe havucu ikiye bölmeyi, eldivenli avucuna düz bir şekilde koymayı ve Gwenny'nin büyük, at gibi dudakları ikramı bulurken elini sabit tutmayı biliyordu.

"Pandora beni sevecek mi, anne?"

Daisy, başka bir çocuğun arkadaşsızlığını hafifletmek için karda yürüyen Chloe'nin Pandora'dan hoşlanıp hoşlanmayacağını daha önemli bir soru olduğunu söyleyen bir içgüdü arasında kalmıştı. Ama gelenekler Chloe'nin bunun yerine kendi kabulü için endişelenmesini emrediyordu.

Daha doğrusu, hem Chloe hem de Pandora'nın, oyun arkadaşı olarak birbirlerinden hoşlanıp hoşlanmadıklarını görmek yerine endişelenmeleri.

"Kendi yaşına yakın başka kimse olmadığı için Pandora'nın size eşlik etmekle rahatlayacağını söyleyebilirim. Gerçi yakında Hampshire'a dönecek, o yüzden anlaşılamazsanız onu bir daha aramanıza gerek yok."

"İyi geçiniriz," dedi Chloe, çitten aşağı tek bir beceriksiz sıçrayışla atlayarak. "Hen ve Ken benden her zaman hoşlanmazlar ama ben onlarla iyi geçinirim. Bazen hariç. Güle güle, Gwenny!"

Eric bir kıza nasıl ebeveynlik yapılacağını bilmiyordu ama Daisy ona, Chloe'yi görmezden gelirse Henry ve Kenneth'ın da Chloe'yi görmezden geleceklerini, daha da kötüsü kız kardeşlerinin zorbalık ve alay için uygun küçük bir haşereden başka bir şey olmadığı sonucuna varacaklarını söylemişti.

Eric bundan sonra daha çabalamış ve Chloe'nin ihtiyaç duyduğu baba olmanın yollarını yavaş yavaş bulmuştu. Daisy bir baba olarak onu suçlayamazdı ve oğullarının kız kardeşlerine karşı iyi niyetli görünmelerine sonsuz minnettardı.

"Muhtemelen fazla kalmayacağız," dedi Daisy. "Grey Amca ile konuşmam gereken birkaç konu var." Özellikle de bir konu. Eric, Daisy'ye vasiyetinin hükümlerini ayrıntılı olarak anlatmıştı -Valerian, Daisy'nin ayrıntıları sorması için ısrar etmişti- ama Daisy vasiyetin okunması sırasında orada bulunmamıştı ve Fromm ailesinin avukatları da hiç yardımcı olmuyordu.

"Yine kar yağıyor!" Chloe, gökyüzünden birkaç tanecik süzülürken dilini çıkarıp patikada dans ederek bağırdı. "Bayan Michaels yağacağını söylemişti!"

Ve küçük bir kız için kar gerçeği bile büyüleyiciydi. Daisy, Chloe'nin lapa lapa yağan karla vals edişini izlerken içinin acıdığını hissetti. Bir zamanlar Daisy, çay tepsisini nasıl idare edeceğini öğrenmekten çok bu tür zevklerle ilgilenmişti ve o eski zamanlar mutluydu.

Daisy ve Chloe salona vardıklarında kontesin kendisi tarafından karşılandılar.

"Seni tundradan geçerken gördüm," dedi Daisy'nin başlığını ve pelerinini alırken. "Çok cesursun, Chloe."

"Ne demek 'trepid?'" Chloe, Daisy'nin ceketinin düğmelerini görebilmesi için çenesini kaldırarak sordu.

"Korkusuz," diye yanıtladı Daisy. "Tehlikeler karşısında cesur ve gözü pek. Çocuk odasına kadar koşmayacaksın, Chloe. Pandora'nın babasını bulup seninle oynamasına izin vermesini sağlamalıyız."

"Ve önce," dedi Beatitude, "Chloe, Grey Amca'ya saygılarını sunmalı. Çalışma odasında, defterlerinin üzerinde büyümlü sözler mırıldanıyor."

Daisy paltoları, eldivenleri asarken Chloe koridorda dörtnala ilerliyordu. "Ayakta olmamalısın, Bea. Bebek ortaya çıkmaya hazır."

Beatitude onun karnına baktı. "Bunu bana bakarak söyleyebilir misin?" "Evet ve muhtemelen o küçük herif her hareket ettiğinde işemek zorunda kalıyorsun. Açıklanamaz enerji patlamaları yaşıyorsunuz, ancak uyuma dürtüsü de sizden çok uzakta değil. Bu çilenin bir an önce istiyorsun.

Beş ay öncesinden farklı bir şekilde."

Daisy durumu ne kadar iyi hatırlıyordu ve şu anda bunun kendi yükü olmadığını ne kadar derinden takdir ediyordu.

Beatitude, "Daha birkaç haftam var," dedi.

"Ve her ikinci çocuğu taşımak bir erkeğin sorumluluğunda olmalı," diye karşılık verdi Daisy. "Chloe'yi Pandora'yla oynaması için getirdim."

Beatitude kolunu Daisy'ninkinin arasından geçirerek, "Çok iyisin," diye karşılık verdi. "Pandora'nın babasıyla oynamak ister misin?"

Ne dedin? Şey... "Tabii ki hayır." Onunla tekrar konuşmak, belki de onu biraz daha yakından tanımak. Daisy, dul bir kadın olarak önceliğinin dost canlısı bir adamın düşmelerinin ardında teselli aramak olması gerektiğini düşünen birkaç adamla zaten karşı karşıya gelmişti.

Bu teklifler karşısında şok olmamıştı -pek çok dul, eşinin ölümünden birkaç hafta sonra yeniden evlenirdi- ama cazip de gelmemişti.

Beatitude, Daisy ile birlikte kontesin özel odasına çıkan merdivenleri tırmanana kadar sakın bir sessizlik içinde kaldı. Daisy bu odayı ziyaret ettiğinde hâlâ babasını masada otururken görmeyi bekliyordu ama yine de dantel perdeler, pembe, krem ve yeşil desenli halı, kanepenin önündeki rahat çoraplar, hepsi buranın Daisy'nin çocukluğunda olduğundan çok daha neşeli bir yer olduğunu ilan ediyordu.

Daisy kendini kanepeye atarak, "Penweather benimle konuştu, Bea," dedi. "Beni *dinledi*."

Ayrıca kısa bir süreliğine ona sarılmıştı. Tam bir kucaklaşma değil, daha çok geçici bir sarılma. Geriye dönüp baktığında bu rahatlığın yoğunluğu endişe verici bir hal almıştı.

Beatitude, her anne adayının tercüme edebileceği bir iç çekişle kanatlı koltuğa çöktü. Rahatlama, zevk ve biraz da boyun eğme, çünkü oturan kişi bir şekilde ayağa kalkmayı başarmak zorundaydı ve bu girişim çaba gerektirecekti.

"Penweather, görünüşe göre oldukça düşkün olduğu bir eşini kaybetti." Beatitude ayaklarını bir çorabın üzerine koydu. "Çay için zili çalarsam, çayı içerim ve çayı içersem, beş dakika sonra kendimi affettirmek zorunda kalırım. Beş yıldan kısa bir süre içinde üç doğum yapmayı nasıl başardınız bilmiyorum."

"Eric'in bununla bir ilgisi var." Daisy'nin onu suçlayabileceği ve suçladığı her şeyle. Bir keresinde Daisy, bebeklerini alıp Salon'a gitmekle tehdit etmişti ve böyle bir ziyaretin sonuçları Eric'i utandıracağı için, o da Daisy'nin tehditlerine kulak vermişti.

Bir süreliğine.

"Penweather bana pek sıcak bir adam gibi gelmedi," dedi Beatitude, "ama kardeşin hakkındaki ilk izlenimim de pek sıcak kalpli değildi. Casriel umutsuzca kibardı ve ben buna güvenmedim. Muhtemelen fark ettiğiniz gibi, dullara her zaman büyük bir nezaketle davranılmaz."

"Eşler de öyle." Daisy'nin deneyimlerine göre, kız çocukları da pek saygı görmeyi hak etmiyordu, gerçi bu erkek kardeşlerine haksızlıktı. Annesi, rahmetli Francine, çocukları, yaşlanmakta olan bir babaya bakıp başsağlığı dilemek için dünyaya getirilmiş ücretsiz hizmetçiler olarak görmüştü.

Kontes'in ne yazık ki maddi durumu iyi olmadığı için uğradığı hakaretler üzerine.

Annem kendi limanında sarhoş bir denizci gibi para harcamıştı. Daisy ancak son yıllarda annesinin motivasyonları hakkında bir fikir edinebilmişti.

"Eric'e kızgınsın," dedi Beatitude, ellerini karnındaki tümseğin üzerinde birleştirerek. "Güzel."

"İyi mi? Onun eşyalarını büyük bir şenlik ateşinde yok etmeyi hayal ediyorum ama çocuklar anlamaz." Walter'ın azarlamalarının sonu gelmezdi.

"Bu duyguyu bilirim, o hergelenin hâlâ hayatta olmasını isterdin, böylece seni terk ettiği için ona iyi bir dayak atabilirdin. Eric birçok açıdan bir hayal kırıklığıydı. Bu koltukta fazla rahatım."

"Eric iyi bir babaydı," diye cevap verdi Daisy, bu duygudan bıkmış olsa da. "Eğer bir şeyi doğru yapması gerekiyorsa, onu seçerdi. Lord Penweather'ı nerede bulabilirim?"

Beatitude başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Kütüphaneye bak. Yazışmaları karalamak ya da okumak için harika biri. O ve Valerian şeker boykotu hakkında epeyce tartıştılar."

Valerian, yerel sulh hakimi olarak kamu politikası ve hukukla ilgileniyordu. Bir Dorning erkeği olarak, zekâsını ve kelime dağarcığını kullanmanın verdiği zevkten dolayı canlı tartışmaları da severdi.

Daisy ayağa kalktı. "Grey'e kısa bir şekerleme yapacağını söyleyeyim, olur mu?" "Mmm."

Daisy, Beatitude'un üzerini bir battaniyeyle örttü ve kendini emlak ofisine attı. Orada Chloe'yi Grey'in kucağında oturmuş, dünkü kartopu savaşını anlatarak onu eğlendirirken buldu. Grey

Daisy kapının pervazına vurana kadar pür dikkat onu dinliyordu.

" gel, Chloe. Çocuk odasına uğraman gerekiyor, sonra da Grey Amca'yla küçük bir ziyaret yapacağız. Beatitude'u ofisinde uyuklarken bıraktım ve Grey, onun zamanı yaklaşıyor."

Chloe'yi ayağa kaldırırken, "Biri öyle tahmin etmişti," dedi, "ama daha birkaç haftamız olduğunu söylüyor ve onunla tartışmaya cüret edemem."

"Gerek yok, bu konuda bana güven. Bir sonraki dolunayda, daha erken olmasa bile, tekrar baba olacaksın. Chloe, hadi çocuk gidelim. Grey, sakın düşünme. Eric'in mirasıyla ilgili bazı detayları seninle konuşmam gerekiyor."

"Tabii ki."

Bu *elbette* biraz gergin, biraz isteksiz miydi? Eğer öyleyse Daisy nedenini yakında öğrenecekti. Walter'ın dünkü ziyaretiyle ilgili bir şey vardı; Daisy'nin haftalık Dorning Hall gezisiyle aynı zamana denk gelen bu üçüncü ziyareti, Eric'in işlerinin konuşulmasını acil hale getirmişti.

Ancak önce tanıştırması gereken bir çift küçük kız vardı. Chloe'yi kütüphaneye götürdü ve kapıyı tıklattı.

Cevap vermedi. Tekrar vurdu, sonra kapıyı birkaç santim açtı. "Lordum?"

Ocaktaki ateşin yumuşak çıtırtısı dışında hâlâ ses yok. Daisy Chloe'nin elinden tuttu ve kütüphaneye doğru ilerledi.

Penweather verasetinin gururu kanepeye yayılmış, kucağında kıvrılmış bir kedi, göğsünde açık bir kitap yatıyordu. Gözlükleri burnunun üzerine düşmüştü ve paltosunu okuma masasındaki sandalyenin arkasına örtmüştü. Botları kanepenin yanında hazırolda duruyordu ve gözleri sıkıca kapalıydı.

"Uyuyor," dedi Chloe yüksek sesle fısıldayarak. "Salon'daki bütün yetişkinler neden bu kadar çok kestiriyor?"

Penweather'ın gözleri açıldı. Bir eliyle kediye kucakladı, diğer eliyle kitabı bir kenara bıraktı, oturmak için ayağa kalktı, ayaklarını halıya doğru salladı ve gözlüklerini burnuna doğru itti, hepsi aynı anda oldu.

"Hanımlar." Ayağa kalktı ve eğildi, elinde hâlâ kedi vardı. "İyi günler ve şok edici soyunma durumum için özür dilerim. Bayan Fromm'la tanışma şerefine nail olabilir miyim?" Kediye nazikçe kanepeye bıraktı.

Çok soğukkanlıydı, garip olabilecek bir durumda bile çok kibardı.

"Hadi reveransımızı yapalım Chloe," dedi Daisy, Chloe'nin elini tutarken küçük bir eğilme hareketi yaptı. "Ve şimdi sizi sen."

Lord Hazretleri, Daisy'nin tanıştırma konusundaki örnekli konuşmasını hoşgörüyü karşıladı ve Chloe'nin küçük elinin üzerine eğildi.

"O zevk tamamen bana ait Bayan Fromm."

Chloe'nin bu görüntü karşısında yüzü buruştu.

Penweather botlarını giymek için oturdu; bu, Daisy'nin kalbinin tuhaf bir şekilde çarpmasına neden olan erkeksi bir işti. Daisy bu istenmeyen hissi bir kenara iterek Penweather'ın sabahlık paltosunu tuttu. Giysi iyi yapılmıştı ve omuzlarının çizgisini onun üzerinde düzeltirken, dolgu eksikliğini fark etti. Bu mükemmel fizik gerçektir ve Beatitude'un sorusu aklına geldi:

Pandora'nın babasıyla oynamaya meyilli misin? Şey, hayır. Ama nerede onunla oynamayı düşünmenin bir zararı var mıydı?

LADY DAISY bir erkeğin nasıl tutacağını iyi bilirdi. Bu küçük nezaketin bile bir sanatı vardı.

doğru zamanda doğru yükseklikte. Fabianus'un rahmetli karısı onun paltolarını hep çok yüksek tutmuştu.

Evet, uzun boylu bir adamdı ama elleri hala kollarının ucundaydı ve omuz eklemi hala bir adamın arkasına uzanırken bu elleri çok yükseğe kaldırmasına izin vermiyordu.

Ve sonra omuzlarını son kez okşadı -kumaştaki kırıksıklıkları gidermek için sert ama aynı zamanda tatlı. Şüphesiz evlilik hayatından kalma bir alışkanlıktı bu, belli ki hanımefendisi için de tatlı bir yanı .

Fabianus ceketini iliklerken Leydi Daisy, "Bana kızınızdan bahsedin," dedi. "Onu ne mutlu eder? Onu ne sinirlendirir?"

Fabianus her iki konuda da hiçbir fikri olmadığını kabul etmek yerine, yansımasını incelemek için pencereyi kullandı. Sırasını tutan kurdeleyi çıkardı, saçlarını parmaklarıyla tarayarak bir düzene soktu ve sonra sırayı tekrar yerine taktı. Pencerenin ötesindeki dünya sonsuz kar dalgalarından, kalaylı gökyüzünden ve ara sıra ağaçlardan soğuk bir esintiyle kıpırdayan beyaz bir tüyden ibaretti.

Camdan Fabianus'a bakan adam da aynı derecede davetkâr görünmüyordu. Yorgun, havadan dolayı sabırsız, kreşe sürüklenmekten dolayı mutsuzdu.

Bu dünyada ancak otuz yılınız var ve huysuz bir ihtiyara dönüşüyorsunuz.

"Pandora'yı neyin memnun ettiğine gelince," dedi Fabianus, hanımefendiye dönerek, "çocuk odasının sıkıcı olduğunu ve bir ziyaretçinin gününü önemli ölçüde canlandıracağını iddia ediyor." Annesi misafirlerle büyümüştü.

"Sen tam olarak..." Hanımefendi Fabianus'un saçlarının olduğu yönü işaret etti. "Buraya gel."

Fabianus yanılmıyorsa, bu bir annenin *buraya geliyordu*. Buna göre temkinli yaklaştı. Hanımefendileri yerini aldı

ve saç kurdelesini çözdü.

"Sanırım bir kreş sıkıcı bir yer olabilir," dedi, "eğer çocuğun bütün gün oynayacağı kimse yoksa. Kıpırdamadan dur." Parmaklarını çocuğun saçlarında gezdirdi, hafif ve yetkin bir dokunuşla, sonra kurdelesini düzeltti. "Daha iyi."

"Annem saçlarımı örüyor," diye gözlemledi kız-Chloe'ydu değil mi? "Senin saçlarını da örebilir. Annem saçlarımı tararken konuşuyoruz. Pandora'nın saçını tarıyor musun?"

"Bu onura nadiren sahip oldum." Aslında bu onura hiç sahip olmadım. Leydi Daisy belli belirsiz gülümsüyordu, Fabianus ise onun -ne? Küstahlık mı? Dostluk mu? Pragmatizm mi? Evde kargaşa içinde dolaşamazdı ama onu *idare etmek*...

Gerçi dulluk yalnızlıktı ve o sadece yardımcı olmak istemişti.

Ve dokunuşu çok hoştu.

Leydi Daisy kapıya doğru ilerlerken, "Kreş rutinini yönetmek zor olabilir," dedi. "Ama yavrularımla birlikte olmaktan keyif alıyorum. Nazik ve dürüstler ve onların görüşlerine değer veriyorum."

Çocukların içgörülerini vardı. Bu bir haberdirdi. "Bana çocukça bir içgörü örneği verebilir misiniz?" Koridora çıktıklarında Fabianus eski moda bir nezaketle kolunu uzattı. Leydi Daisy Cumbrian tepelerine yarımsız tırmanabilecek gibi görünüyordu ama Fabianus hâlâ saçını toplamakla uğraşıyordu.

Eğer bu bir flörtse, harika bir incelikle yapılmıştı.

Çocuk merdivenleri koşarak çıktı ve üst katta onları bekledi.

"Chloe bana kocamın eşyalarını cenazeden sonra aceleyle saklamaya çalıştığımı, çünkü onun eşyalarının bende uyandırdığı duyguları saklamak istediğimi söyledi."

Chloe, Pandora'dan çok daha büyük olamazdı. "Küçük bir kız böylesine karmaşık bir duyguyu nasıl ifade edebilir?"

"Chloe gündüzleri babasının paltolarını yatağının altına saklıyor, geceleri ise battaniye olarak kullanmak için onları çıkarıyordu."

Fabianus hanımefendiye bir basamak daha çıkarak soğuk koridordan çocuk odasına kadar eşlik etti, çocuk önlerinde .

"Fabianus, "Babamın paltolarını en sevdiği battaniye gibi yanında tutmak istemesini anlayabiliyorum," dedi. Ya da ayrılmış bir eşin sabahlığı gibi. "Ama çocuk duyguları gömmeye çalıştığınızı nasıl anladı?" Ya da onları yatağın altına sakladığını?

Leydi Daisy, çok genç bir Casriel Kontu portresinin önünde durarak, "Bu biraz düşünmemi gerektirdi," dedi. Muhtemelen yeni terbiye edilmişti ve elinde her erkeklik erdemini simgelediğine şüphe olmayan bir buket çiçek tutuyordu. "Grey yakışıklı bir adamdı. Hâlâ da öyle."

"Kocanız yakışıklı mıydı?" Bu ne biçim bir soruydu böyle?

Leydi Hazretleri resmedilen çocuğa daha yakından baktı, gerçi bu resim onun ilk çocukluğunun bir parçası olmalıydı. "Eric varlıklı bir şımartılmış tek oğluydu. Yakışıklı olmasına gerek yoktu ama yine de çoğu kişi öyle olduğunu söylediler. Sarışın, mavi gözlü, arkadaş canlısıydı ve gülmeyi severdi. Onun kahkahalarından çok etkilenmiştim."

"Ve şimdi onun kahkahalarını özölüyorsun," dedi Fabianus. "Kaybınıza karşı bu kadar duyarsız olmam büyük bir hata. Özür dilerim."

"Özür dilemenizi gerektirecek bir şey yok lordum. Pandora'nın en sevdiği pelüş hayvanın adını söyle."

Küçük Chloe oyun odasının kapısının dışında sabırla beklerken Fabianus zihninde bir cevap bulmaya çalışıyordu. "Onun bütün bir

menagerie. Helen teyzem dükkanları tarar ve egzotik ne varsa gönderir."

Leydi Daisy resmi incelemeyi bıraktı ve deniz mavisini bakışlarını Fabianus'a çevirdi. "Peki Pandora her gece hangi canavarla yatıyor?"

Nereden bilsin ki? "Ona midillilerini sor. Midilliler, filler ve ayılar kadar sık pencereden atılmıyor." Fabianus cevaplayamayacağı daha fazla soruya katlanmaktansa oyun odasının kapısını açtı, içeri girdi ve kapıdan üç adım ötede durdu.

Çocuk bakıcısı okuma koltuğunda uyuyordu. Pandora ise *şöminenin* üzerinde, yalınayak, dökülen kavanozun, kitapların, bir şamdanın (Tanrı'ya şükür yanmıyordu) ve doldurulmuş bir tavşanın üzerindeydi.

"Baba! İyi günler. Kim bu kız?"

Fabianus, Pandora'nın düşüp başını ocak taşlarına çarpabileceği korkusu, şaşkınlık -çocuk oraya nasıl tırmanmıştı- ve umutsuzluk arasında gidip geliyordu, çünkü Pandora Astley Sirki'nden bir şovmeni taklit ederken çocuk bakıcısı uyukluyordu.

"Beni dünkü korsan maceralarından hatırlarsınız," dedi Leydi Daisy, ilerleyerek. "Ben Leydi Daisy Fromm. Bu benim kızım, Bayan Chloe Fromm ve *şöminenin* üzerinde caka satmak doğru bir şey değil, Bayan Pandora." Pandora'yı *şöminenin* üzerinden aldı ve kızı kalçasına oturttu. "Amazon'u mu keşfediyordunuz?"

"O da ne?"

"Güney Amerika'da yüksek dağlardan aşağıya, balta girmemiş ormanlardan geçerek denize ulaşan muazzam bir nehir. İçinde bir insanı bütün olarak yiyebilecek korkunç balıklar yüzer ve kıyılarında devasa örümcekler ve timsahlar yaşar. Babam orayı keşfetmeye çok hevesliydi ama hiç fırsat bulamadı."

Çocuk bakıcısı kıpırdandı, burnunu kaşıdı, sonra uyuklarken yakalandığını fark eder gibi oldu. Leydi Daisy, bir kolunu Pandora'nın fundamentinin altına koyarak hizmetçinin omzuna elini koydu.

"Olmasa iyi olur," dedi hanımefendileri. "Botlarınızın bağcıkları birbirine bağlanmış."

Öyle de oldu. "Pandora," diye başladı Fabianus, "davranışların utanç verici. Kendin için ne söyleyeceksin?"

"Helen teyzenin bize yazdığı gibi Alplere tırmanıyordum. Fletcher'a söyledim ve Fletcher bana hayır demedi."

"Çünkü," dedi Leydi Daisy, "keşif gezinize başlamak için zavallı Fletcher'ı yıprattıktan sonrasını beklediniz."

Pandora sırtıtmaya çalıştı. Leydi Daisy onu tuttu, böylece kız ve kadın göz göze geldi ve Leydi Daisy gülümsemeye karşılık vermedi.

"Ateş ısınmanız için yanıyor," dedi Leydi Daisy, uzaklaşarak, "ve diyelim ki şömineden ocak taşlarının üzerine düştünüz ve başınızı çarptınız. Bu epey bir karışıklık yarattı. Kan çok kötü leke bırakır, bilirsiniz."

Dağınıklık mı? Aman Tanrım, çocuk...

"Dağınıklık kötüdür," dedi Pandora.

"Dağınıklık her zaman birilerinin işine yarar ve yün üzerindeki bir kan lekesi güçlü sirke ile hemen temizlenmezse kalıcı hale gelir. Bu da çok güzel bir halı. İşte buradasın, ocak halısının her tarafını düşüncesizce kanatıyorsun ve ateşin yakınına düşecek kadar bencil olduğun için önlüğün ve sen de onunla birlikte alevler içinde kalıyorsun."

Pandora'nın kaşları aşağı indi. "Cehennemdeki gibi yanıp kül olabilir miyim?"

Feryat etmek yerine, *Elbette yanabilirsin!* Fabianus manzarayı incelemek için pencereye gitti. Ara sıra yağan sağanak yağmur hafif bir kara dönüşmüştü.

bekleniyordu. Pandora'ya bir kez olsun başka biri ders veriyordu ve kısa süreceği kesin olan bu molanın tadını çıkarabilirdi.

Leydi Daisy, "Sonunda cayır cayır yanarsın ama bu değil," dedi. "İşte Fletcher, sizi yaramazlıklardan uzak tutmaya çalışırken yorgunluktan düşmüş ve ayakları ateşe yakın olduğu çizmeleri birbirine bağlı olduğu için muhtemelen onu da alevler içinde bırakırsınız ve tüm doldurulmuş hayvanlarınızı, hikaye kitaplarınızı ve tüm evi. Midillileriniz ve filleriniz, sırf siz İsviçre Alplerinde birkaç dakika oyalanabilesiniz diye yakılarak öldürölmemeli."

"Midillilerim yatak odasında."

Küçük avukat... Fabianus, Leydi Daisy'nin çocuğu yere bırakmasını, onu kamusal bir tehdit olarak ilan etmesini ve yoluna devam etmesini bekliyordu. "Ateş," dedi Leydi Daisy, "eski duvarları hemen delip geçer ve midillileriniz dörtmala kaçamaz. Bir ahırdaki yangın bir dakikadan kısa bir sürede iki katına çıkar ve eğer beyninizi dağıttıysanız, ocakta çok büyük bir karışıklık yaratırsanız, yardım çağıramazsınız.

Yine de Alpleri güvenli bir şekilde keşfetmenin bir yolu var."

Helen Teyze'yle, gerçi Teyze bu cezaya çarptırılmayacak kadar kurnazdı. Fabianus döndü, Pandora'nın yemi yutmasını izlemek için daha iyiydi.

"Alpler çok yüksektir," dedi Pandora, "her karla kaplıdır."

"Kitaplar oldukça yakındayken," diye yanıtladı Leydi Daisy, "Dorning Hall'un kütüphanesinin her yerinde ve okul odasında da. Pencerenin altındaki raflarda bazı hikaye kitapları bile görüyorum. Eğer Fletcher'dan ve babandan içtenlikle özür dilersen, Fletcher sana ve Chloe'ye bir öykü okurken, onu kütüphaneye götürüp sana dağlarla ilgili bir kitap bulmasına yardım edebilirim."

Leydi Daisy Pandora'ya öyle bir şey daha fısıldadı ki, kız Fabianus'a spekülâtif bir şekilde baktı. Fletcher çizmelerinin bağcıklarını çözmüş ve bağlamıştı; sandalyenin yanında garip bir şekilde durmuş, gözlerini halıya dikmişti.

"Ne demek istediğimi anladınız mı?" Leydi Daisy Pandora'ya sordu. Pandora başını salladı ve Leydi Daisy onu yere bıraktı.

"El sıkışın." Hanımefendi çocuğa bir el uzattı. "Bu onu bir sözleşme yapar." Pandora küçük patisini biraz çekingen bir şekilde uzattı ve Leydi Daisy elini sıktı. "Şimdi de özürler, kızım."

Küçük Chloe ilk kez konuştu. "Gözlerinin içine bakmayı unutma. Özür dilerken her zaman gözlerinin içine bakmalısın."

Pandora önce şömineye, sonra şömine rafına, sonra da Fletcher'a baktı. "Neredeyse beynimi dağıttığım ve güzel halının her tarafını kana buladığım, evi ve doldurulmuş hayvanlarımı neredeyse yaktığım için özür dilerim."

Ama babasını korkuttuğu için değil. "Ve?" Fabianus sordu.

"Peki ya hikaye kitaplarımı neredeyse yaktığım için?"

Leydi Daisy hayranlık uyandıracak kadar dürüst bir yüz ifadesi takınıyordu. "Pandora," dedi hayal kırıklığı damlayan ses tonuyla. "Önemli kısma gel."

Pandora Chloe'ye baktı. "Fletcher'ın botlarını birbirine bağladığım için. Bir daha yapmayacağım."

Leydi Daisy bir elini Pandora'nın mısır ipeğinden saçlarında gezdirdi. "Yapmadığına emin ol. Ne de olsa bir şakayı tekrarlamak hayal gücünün eksikliğini gösterir ve en iyi şakalar, bunun kesinlikle olduğu gibi, kötü ya da tehlikeli değildir. Lordum, çocukların buradan kendilerini tanıtabileceklerine inanıyorum. Bulmamız gereken bazı kitaplar var. Pandora, bana en iyi reveransını gösterebilirsin."

Pandora şaşkınlıkla Fletcher'a baktı ve Fletcher reverans yaptı. "İyi günler leydim."

Leydi Daisy, Pandora Fletcher'ın reveransının bir karikatürünü yapana kadar bekledi. "İyi günler " Fletcher'ın hafif kırsal tınısını bile taklit etti.

Yine Leydi Daisy'nin yüzü, hatta o muhteşem deniz salyangozu gözleri bile hiçbir neşe belirtisi göstermiyordu.

"Sizinle tekrar tanışmak bir zevk, Bayan Pandora." Leydi Daisy dizlerinin üzerine çöktü, Fabianus'u kolundan tuttu ve onu oyun odasından çıkardı. Merdivenlerin tepesine varıncaya kadar onunla birlikte sessiz bir vakar içinde ilerledi ve sonra içinden tuhaf bir ses çıktı.

"?"

Onun kolunu bıraktı ve tırabzanı kavradı. "Şu çocuk," dedi kahkahalar atarak. "O harika, erken gelişmiş, değerli çocuk. Tek bir kardeşi bile yok ama şimdiden Alplere tırmanmaya başladı. Fletcher'a ne ödüyorsanız, yeterli değil."

"Fletcher'ın maaşı skandal derecede cömert."

"Alpler," dedi Leydi Daisy elini sallayarak. "Pencerelerin kilitli olduğundan emin olsanız iyi olur, yoksa Himalayaları fethetmeye kalkışabilir."

Fabianus arka terasında çok büyük ve trajik bir karmaşayı düşünürken o merdivenlerden inmeye başladı. "Bu seni eğlendiriyor mu?" diye sordu Fabianus, onu merdivenlerde takip ederken, gerçi kendisi de son çeyrek saat içinde bir iki kez gülümsemeye meyletmişti. "Çocuk korkunç bir zararlar flört ediyor ve sen eğleniyor musun?"

"Hepimiz doğduğumuz andan itibaren korkunç zararlarla flört ederiz lordum. Kocam beş yıl boyunca güvenle bindiği attan, çocukluğundan beri atladığı bir kazığın üzerinden düştü. Pandora muhtemelen bugün dağın yamacındaki şömine rafına birçok kez basmıştır. Oyuncak sandığının ve kitap raflarının düzeni ona bunu yapması için yalvarıyor. Eğer o

Kötü bir adım atarsa muhtemelen halıya düşer ve bir iki yara bere alırdı, o kadar."

Sahanlığa ulaşmışlardı ama Fabianus kendini çok yüksekte düşmüş gibi hissediyordu. "Ne demek *bu*?"

"Ebeveynlerimizden öpücük koparmak için bize bahane veren küçük acıları bilirsiniz. Bir yara, bir sızı. O çok hoş bir çocuk lordum. Çok hoş."

Fabianus sessizce Pandora'nın keyifli olduğundan ya da olacağından şüphe etmek için yalvardı, her ne kadar belli bir perspektiften bakıldığında eğlenceli olsa da. Yine de Leydi Daisy gülümsüyordu ve bu gerçekten de çok hoştu. Leydi Daisy kütüphanede keşfe çıktığında, sorununun ne olduğunu fark etti.

Tekrar fark ettim.

Daha genç bir adamken Londra'da böyle bir çığır açtığında, duvar çiçekleriyle valsler arasında dul kadınları teselli etmekle meşgul olmuştu. Arkadaşlığı bir amaca hizmet etmiş ve kadınlar tarafından takdir edilmişti. Marianne onu tamamen attan düşürene kadar nasıl devam edeceğini çok iyi biliyordu.

Leydi Daisy ile nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Daha önce karşılaştığı hiçbir dula, hiçbir *kadına* benzemiyordu ve bu onun ilgisini çekiyordu.

Ayrıca ona dokunuyordu - ona sarılıyor, koluna giriyor, onu *düzenliyordu* - ve bu da onun ilgisini çekiyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Daisy, Lord Penweather'a üç kitap uzatırken, "Kararsızım," dedi. "*The Welsh Mountaineer* yeni basılmış bir roman, çocuklar için değil ama Kenneth'in gelmesini beklerken çok eğlenceli buldum."

Bir elbise presini andıran atlas dolabına geçti, böcekleri caydırmak için sedir ağacından yapılmış birçok geniş, düz çekmecedен oluşan bir yığın. Lord Hazretleri seçtiği üç kitabı bir kenara bıraktı ve Alexander von Humboldt'un *Naturgemälde*'sini dolabın üzerine yayarken ona katıldı.

"Babamın çalışma odasında çerçeveli bir versiyonu vardı, sanırım şimdi Kont'un dairesinde asılı. Saatlerce inceledim."

Lord Penweather onun dirseğindeki yerini aldı. "Ben de öyle. Üniversiteyi bitirdiğimde teyzem bana bunlardan birini gönderdi. Daha önce böylesine dahiyane bir eser gördüğümü hatırlamıyorum."

Resme daha da yaklaştı ve kütüphaneye serpiştirilmiş birkaç kadehten birini eline aldı. Daisy, Penweather'ın hoş, saygın, sıradan bir koku olan defne romu kokusu taşımasını beklemişti. Onun yerine, baharatlarla yumuşatılmış bir narenciye kokusu taşıyordu. Tarçın, hindistan cevizi-Daisy bunları tam olarak ayırt edemiyordu.

Sonuç beklenmedik bir şekilde ilgi çekiciydi. Penweather'ın kıyafeti bir Mayfair beyefendisinin kıyafetiydi, kokusu ise gece yarısı tropik bölgeleri fısıldıyordu.

"Babam amatör bir botanikçiydi," dedi Daisy, Penweather'ın yanından ayrılmak için hiçbir hareket yapmadan. "Herr von Humboldt'la yazıştırdı ama bu çalışma hakkında değil." *Naturgemälde* uzaktan iki dağın enine kesitinin çizimi gibi görünüyordu, ya da iki yanardağın, küçük zirveden bir duman bulutu yükseldiği düşünülürse. Daha yakından incelendiğinde, hangi bitkilerin hangi yüksekliklerde yetiştiğine dair kapsamlı bir açıklama ortaya çıktı.

Penweather, "O kadar titizdi ki," diye mırıldandı, sorgu bardağını dağın kesitindeki küçük yazıların üzerinde gezdirirken. "Çok dikkatli ve kesin."

Daisy'nin aklına yanlış bir düşünce geldi: Penweather dikkatli bir aşık olabilir miydi? Kesin ve net? Yoksa oturma odasına girip kapıyı kilitler ve ellerini birbirine sürterek öğle yemeğinden önce *bir* şeyler yapmak için zamanları olduğunu mu söylerdi?

Bir *tane* . Bu özel duyuru, en üst sıraya oturdu.
Daisy'nin kocasıyla ilgili özlemediği şeylerin listesi.

"Sizi bilimin zevkleriyle baş başa bırakayım," dedi Daisy. "Benden tekrar kaçmadan önce kardeşimle konuşmam gerekiyor."

Penweather, büyük dağın daha yüksek bir noktasını incelemek için soru sorma bardağını hareket ettirdi. "Konu finans olduğunda teyzem benden kararlılıkla kaçıyor."

"Kesinlikle," dedi Daisy, ocağa doğru yürüyüp şömine demirini eline alarak. "Grey sanki on altı yaşındaymışım ve para konusunda ilk dersimi bekliyormuşum gibi davranıyor. Annemin müsrif biri olduğunu ve kızlığımın büyük bir kısmının onun kötü örneklerini gözlemleyerek geçtiğini unutuyor. Son sekiz yıldır evimi sorumlu bir şekilde yönetiyorum."

ve artık dul olduğum için kendi payımı idare edebilecek durumdayım."

Alevlerin üzerine bir kare turba attı ve onu demirlerin arkasına doğru yaklaştırdı, ifşaatlarından olması gerektiği kadar dehşete kapılmamıştı.

Penweather doğruldu ve sorgulama bardağını bir kenara bıraktı. Sırasını onarmaya kalkıştığında da yüz ifadesi aynıydı; temkinli ve meraklı arasında bir yerdeydi.

"Özür dilerim," dedi Daisy. "Böyle konuları bir yabancının önünde konuşmamalıyım. Sizi volkanların tadını çıkarmanız için rahat bırakayım, lordum."

"Öz kardeşiniz, ailenizin reisi, güvenliğin en çok aklınızda olduğu bir zamanda mali durumunuzla ilgili hiç de hoşgörülü davranmıyor. Paranızı çarçur ettiğinden mi korkuyorsunuz?"

Daisy maşayı bir kenara koydu. "Grey onurlu biridir. Benim payıma asla el uzatmaz, yüzden durumu tartışmaktaki isteksizliği endişe verici. Param şüphesiz kız kardeşimin kocasının yönlendirmesiyle yatırıldı ve Worth Kettering tavşanların yavru tavşanlar yaptığı gibi para kazanabilir."

Penweather ona köşesinde arma işlemeli bir mendil uzattı. "Bu tartışmada size katılmamı ister misiniz?"

"Bana katılır mısın?"

Penweather ellerini arkasında birleştirerek ona bir profesör havası verdi. "Siz dul bir kadınsınız, teknik tabirle *feme sole*, artık kocanızın tüzel kişiliğine dahil değilsiniz. Sizin adınıza konuşacak ya da Casriel'i gecikmeli davranışlarından dolayı sorumlu tutacak bir avukat göremiyorum. Çok sayıda erkek kardeşiniz var.

ve o iyi adamlar 'a sorularınızı cevaplaması için ilham vermediler.

"İnsanlar dul kadınlardan uçarı diye bahsediyor," diye devam etti, "sinirli, titiz ve daha kötüsü, ama aynı insanlar hanımefendiye karşı dürüst davransalar ve kendi işlerini düzenlemesine izin verseler, yas tutarken çok daha az endişe ve hayal kırıklığı yaşayacaktır."

Daisy mendiliyle parmaklarını ovuşturmayı bıraktı.

"Bana sanki ihanet ediyormuşum gibi bakıyorsunuz," diye devam etti. "Kimseye Casriel'i dışarı çağırmasını önermiyorum. Yine de kocanız gideli birkaç ay oldu ve cevaplarınızı almaya hakkınız var. Çocuklarınızın vasisi kim olursa olsun, siz onların annesisiniz. Bu yaşlarda, güvenlikleri için size bakıyorlar."

Bu adama bayılıyorum. Penweather'ın çekiciliği yoktu, görünüşü de Şiddetliydi ve görünüşe göre kendi kızıyla nasıl devam edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama saygı duyulması kolay biriydi ve bu önemliydi.

Daisy ona mendilini geri verirken, "Birinin meselelere benim açımdan bakması beni rahatlatmış," dedi.

"Sende kalsın. Chloe'yi çağırdığın için bir teşekkür simgesi. Kardeşini sözlü ya da başka bir şekilde dövmeli miyim?"

Penweather da bunu yapardı. Grey'in çalışma odasına girecek, sıkı bir azar çekecek ve Daisy'nin hangi parayla uğraşmak zorunda olduğunu kuruşuna kadar bilmesini sağlayacaktı.

Mendili cebine sokarken, "Teklifin için tahmin ettiğinden daha fazla minnettarım," dedi, "ama dayağa gerek yok. Kardeşlerim Grey'e saygı duyarlar çünkü o ailenin reisidir ve aklında çok şey vardır ama ben de yeri geldiğinde açık olmayı bilirim."

"Açık konuşma gücünüze para yatırırdım leydim. Dulluğunuza devam etmeyi düşündüğünüz gibi başlayın. Kontu ve halledilmesi gereken kayınvalide ve kayınpederleri halledin, çocuklarınıza karşı olduğunuzdan emin olduğum kadar kararlı ve tutarlı olun, yasınızın geri kalanı daha kolay geçecektir."

Daisy çocuklarına karşı Eric'in istediği kadar katı ve tutarlı değildi, ama Eric onu disiplinci rolüne sokmaya çalışmış, böylece sadece neşeli ebeveyn olmayı başarmıştı. Daisy bu durumu ona gösterdiğinde, Eric şaşkınlık ve üzüntü içinde kalmıştı.

"Ben Kont'un işini halletmeye gidiyorum," dedi. "Görüşme sonuçlandığında Chloe'yi alacağım."

Penweather pencereye doğru onaylamayan bir bakış gönderdi. "Seni tekrar eve bırakayım mı? Şu anda kar durmuş durumda ama Dorset'teki hava durumuna güvenmiyorum. Gökyüzü bize daha fazla kötü haber vermeye kararlı görünüyor."

Daisy, Penweather'ın sergilediği ve onu bu kadar çekici kılan özelliğe bir isim koydu: En ufak bir zorbalık yapmadan utanmadan koruyucuydu.

"Eşliğinize gerek kalmayacak lordum. Chloe her otlakta oylanmak isteyecek ve aksi takdirde aylaklık edecektir. Pandora'yı temiz havada yürüyüşe davet etmeyi düşünebilirsiniz."

Gözlüklerini çıkarıp pencerenin yetersiz ışığına tuttu, sonra da koluna takıp parlattı. "Pandora'yı bu hafta içinde Chloe'yi ziyarete getirmeyi de düşünebilir miyim, eğer hava uygun olursa? Bir yas evine izinsiz girmek istemem ama sanırım taziye ziyaretlerinin beklendiği noktaya ulaştınız."

Daisy'nin karnındaki çukurda, en büyük kederin gizlendiği yerde, Eric'in mirasıyla ilgili huzursuzluğunu sakladığı yerde ve

dul bir kadın olarak yaşamaya dair endişelerini itiraf ettiğinde, bir parça sıcaklık ortaya çıktı.

"Hem sizi hem de Pandora'yı evimde ağırlamaktan mutluluk duyarım lordum ve Chloe de nakil aracında olacak." Bir elini onun göğsüne koyarak dengesini sağladı ve yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da ona sarılma isteğine boyun eğmeden önce kapıyı aradı.

Tekrar sarıl ona. Bir adam sadece değer verdiği şeyleri korur. Daisy bu gerçeği unutmuştu. Farkındalığundan bir daha kaymasına izin vermeyecekti.

Grey'i ininde sakallamak niyetiyle kapıyı açtığı anda, onun yerine koridorda kardeşini gördü.

"Beatitude seni soruyor, Daisy. Hannah Weller için bir seyis göndereceğim ama sen de kalırsan çok memnun olurum. Geçen sefer çok yardımcı oldun ve Hannah da yaşıyor."

Hannah Weller, sevgili olduğu kadar saygıdeğer bir ebeydi. "Elbette kalacağım. Senin görevin sakın olmak Grey ve bildiğin kadarıyla sancılar kesilecek ve bu önümüzdeki ay boyunca aralıklarla tekrarlanacak bir yanlış alarm olacak."

Daisy kardeşine hızlı ve sert bir şekilde sarıldı ve merdivenlere yöneldi.

"BUNU NEDEN YAPIYORLAR?" Casriel kütüphanenin rafları boyunca volta atarak sordu.

"Kadınlar neden doğum yapar?" Fabianus ocağın yanındaki rahat okuma koltuğundan cevap verdi. "Sekiz kardeşi olan evli bir adam gebe kalmanın gerçekleri hakkında biraz fikir sahibi olmalı."

Casriel bir kış gecesinin soğuk karanlığına bakarak, "Hanımlar değil," dedi. "Bebekler. En kötü zamanlarda gelirler."

Beatitude ilk çocuğumuzu şiddetli bir fırtınanın ortasında doğurdu ve şimdi Bayan Weller on beş mil uzakta büyük yeğenine bakıyor."

Fabianus, Marianne sancılarına katlanırken nöbet tutmanın dehşetini çok iyi hatırlıyordu. Evliliklerinin o zamanki çıkmazı ne kadar zor olsa da, tek istediği Marianne'in ve çocuğunun bu çetin sınavdan sağ salim çıkmasıydı. Duaları kabul olmuş, yaşadığı rahatlama ve sevinç eşiyle yeniden yakınlaşması için yeterli olmuştu.

Bir uşak, üzerinde sandviçler, dilimlenmiş elmalar ve kurabiyeler bulunan tepsiler taşıyarak geldi.

Fabianus, "Lord hazretlerinin bir tencere baruta ihtiyacı olacak," dedi. "Ya da bir fıçı elma şarabına. Biradan daha sert bir şey olmasın."

"Elma şarabı," dedi Casriel.

Uşak tepsileri büfenin üzerine koydu, selam verdi ve geri çekildi. Hizmetçilerin her zaman bildiği gibi, o da üst kattaki işlerin tam olarak nasıl ilerlediğini biliyordu. Leydi Daisy ve Bayan Margaret Dorning kontese yardım etmek için hazırды. Margaret'in kocası Hawthorne Dorning, Fabianus'un anlayabildiği kadarıyla bitkilerle ilgili bir iş için gönderilmişti.

Fabianus yerel bir hana gitmeyi teklif etmiş, Casriel de ondan Salon'da kalıp kendisiyle birlikte nöbet tutmasını istemişti. Altı erkek kardeşi olan bir adamın böyle bir zamanda o iyi adamlardan hiçbirine sahip olmaması Fabianus'a en iyi ihtimalle çok kötü bir planlama olarak göründü.

Fabianus tepsileri okuma masasına götürürken, "Yiyin," dedi. "Eğer bütün gece ayakta kalacaksanız, gücünüze ihtiyacınız olacak."

"Babam bunu dokuz kez yaşadı," dedi Casriel, okuma masasına doğru ilerleyip bir sandalyeye çökerek. "Dokuz kez. Ben aç değilim."

"Yine de ye, yoksa personel telaşlanacak." Fabianus da pek aç değildi ama o da uzun bir gece geçirmeyi bekliyordu.

Casriel bir ısırık elma kopardı. "Daisy ilk çocuktan hemen sonra ikinci çocuğun yolda olduğunu söylediğinde neredeyse Fromm'u çağıracaktım. Kenny'yi seviyoruz elbette ama Henry daha dört aylık bile değildi ve Daisy yuvaya geri dönmüştü. Sonra Kenny'nin doğumundan sonra neredeyse aynı şey oldu. O zaman bir şey söylemiştim."

"Böyle bir durumda tam olarak ne söylenir?" Fabianus bir sandviç seçti, tereyağlı ekmek üzerine jambon ve kaşar.

"Biri diyor ki, kız kardeşime lanet olası kızışma döneminden kurtulması için en az bir yıl ver, yoksa o sikini yakışıklı kızına sokarım. Sycamore tam olarak bu ifadeyi önerdi ve tehditle çok iyidir. Her şeyi alaya almaya meyilli olan Fromm, görünüşe göre önerimi dikkate aldı."

Uşak iki fıçı elma şarabıyla döndü ve yine tek kelime etmeden geri çekildi.

"Anladığım kadarıyla Leydi Daisy'nin kocası umurunuzda değil?" Fabianus sordu.

Casriel elma şarabına bir elma dilimi batırdı. Yemek çay ve kurabiye olsaydı, bu davranış anlaşılabilirdi. Fabianus bu durum karşısında kontun tuhaflığına dikkat etmedi.

"Fromm'un zararsız olduğunu, zengin bir komşunun şımartılmış oğlu olduğunu, bey ödülünü almaya gittiğinde babasının yerine geçmeye hazır olduğunu sanıyordum. Ancak Fromm, en azından genç bir adam olarak, bir tür sınır tanımazdı. Ablamı cazibesine boyun eğmesi için ayarttı. Bir yandan da Daisy'nin gözüne girmeye çalışıyordu. Daisy'nin daha iyi anlaşmaları vardı ve iyilik yaptığı adamın bir tazı olduğunu göremeyecek kadar saftı. Elimden geleni yaptım ama Daisy on yedi yaşında kendini aşık olmuş gibi hissediyordu."

Hikâye çok tanıdıktı. "Sandviçini ye, Casriel. Evlilik yine de samimi miydi?"

"Casriel, "Pişmanlıklarımı itiraf etmem için beni kışkırtarak dikkatimi endişelerimden uzaklaştırıyorsun," dedi.

"İşe yarıyor mu?"

Casriel sandviçinden bir ısırık aldı. "Daisy'nin durumu bir kederdi. Cesur bir yüz ifadesi takındı ama bir kadın yeminini etti mi sıkışıp kalır. Sonra bebekler geliyor ve sıkışmışlıktan annelik bağlılığının ve gizli geleneklerin esiri olmaya doğru gidiyor."

Fabianus ikinci sandviçini yemeye başladı, ancak sadece bir tanıdığın bile bilmemesi gereken aile geçmişine erişiyordu.

"Kocası da sıkışıp kalmadı mı?" Kesinlikle .

"Neredeyse aynı derecede değil. Başka kadınlardan iyilik isteyebilir, ki Fromm evliliğin başlarında bunu on sekiz yaşını geçmiş bir erkeğin aklını başından bir adanmışlıkla yapmıştır. Bir koca kendi servetini kontrol eder. Ücret karşılığı çalışıyorsa, parası üzerinde hakimiyet kurar, oysa bir kadın bunu yapamaz. Çocuklar üzerinde hakimiyeti vardır ve karısı aşırı zulüm nedeniyle onu terk ederse, yetkililer onu geri almasına yardımcı olmak için güç kullanacaktır."

Casriel'in Leydi Daisy'nin durumu hakkında biraz düşündüğü -ve bunlar kasvetli düşüncelerdi- belliydi.

Fabianus, "Hanımefendi çocuklarını asla terk etmez," dedi.

"Kesinlikle." Casriel güler yüzlü, terbiyeli bir adamdı, ama bu kelime öfke ifade ediyordu. Sandviçi ağzına tıktı ve Fabianus konunun kapandığını umdu.

Öyle bir şansımız yok.

"Fromm bana verdiği sözü tutmadı," dedi Casriel. "Nikâh sırasında babası hâlâ hayattaydı ve bu nedenle Daisy' anlaşmalarında, ölüm halinde Grange'de ömür boyu mülkü olacağı belirtilmemiştir."

Fromm'un ölümü. Eric, babası henüz hayattayken bu sözü vermenin ya terbiyesizlik olduğunu ya da uygulanamayacağını düşünüyordu ama anlaşma belgelerinde Fromm Senior'un imzası vardı. Bu söz anlaşmalarda yazılı , sizi temin ederim ki uygulanabilirdi. İki kız kardeşimle de ilişkiye girmiş bir adama güvenmiştim. Daisy zaten taşımıyor olsaydı-"

Casriel sustu. Nişanlı çiftlerin çoğu olmasa da birçoğu yeminlerini önceden ederdi ve çalışan halk arasında bir kadın genellikle gebe kalmadan evlenmezdi. Yine de bu itiraf yapılmamalıydı.

"Hanımefendi evsiz mi?" Fabianus sordu.

"Fromm'un vasiyeti her şeyi, her tabağı ve domuz yavrusunu çocuklarına bıraktı ve bunların çoğunu kardeşine emanet etti. Çocukların vesayeti, çocukların parasının kontrolü, hepsi kardeşinin elinde, oysa Fromm bana durumun başka türlü olacağına dair güvence vermişti. Daisy, anlaşmalarda onun için pazarlık edebildiğim kadarını elinde tutuyor ama evinin bir kayınpederin kontrolü altında olması onu çok üzecek."

Leydi savurgan biri olsaydı böyle bir düzenleme mantıklı olabilirdi, ancak Leydi Daisy kendi ışıklarına göre yetkin bir yöneticiydi. Çocukların vasisinin aynı zamanda mülklerini de kontrol etmesi idealden daha azdı, ancak soyluların dışında duyulmamış bir şey değildi.

"Kardeşi iyi biri mi?"

"Bunu zaman gösterecek. Fromm'un kardeşi bile dul bir kadının yasını tuttuğu ilk günlerde ağırdan alacaktır ama o soğuk bir balık ve Daisy onu pek umursamıyor."

Fabianus bu adamdan neredeyse nefret ediyordu. Görünüşe bakılırsa bu kayınpirader, küçük kardeşi üzerinde hiç de dengeleyici bir etki bırakmamıştı.

"Hanımefendi fakir mi?" Son derece kişisel bir soru, ancak elimizdeki konuyla ilgili.

"Hayır, ilahi şefaathilere şükürler olsun. Daisy'nin parası ailenin finans sihirbazına teslim edildi ve artık dul kaldığı için mali açıdan güvende. Yine de kayınbiraderi çocukların kendi evine alınması konusunda ısrar ederse, zenginliği teselli olmayacak."

Fabianus mantıklı bir soru sordu. "Bu kayınbiraderin hoşgörüsü parayla satın alınabilir mi?"

Casriel ayağa kalktı. "Eric'in kardeşi muhtemelen yas yılı sona erene kadar çocukların Daisy'yle kalmasına izin verecek, ama ondan sonrasını kim bilebilir? Kız kardeşimi hayal kırıklığına uğrattım ve bu telafi edilemez."

Ve Daisy, sezgileri kuvvetli bir kadın olarak, zorlukların yaklaşmakta olduğunu sezmişti. Fabianus, bir an önce Hampshire'a dönme ihtiyacı ile Casriel'i suçlu vicdanının özlemini çektiği dayağa mecbur bırakma arzusu arasında kalmıştı.

İkisi de hanımefendisine en ufak bir yardımda bulunmayacaktı. Fabianus, "Siz kontsunuz, kardeşiniz de yargıç," dedi. "Eğer mantıksız davranırsa bu adamın hayatını zorlaştırabilirsin. Vasiyete itiraz et, birkaç ayda bir can sıkıcı suçlamalarda bulun, komşularını onun hainliğinden haberdar et."

Casriel gerindi, Fabianus'un hamileliğin ilerleyen dönemlerinde kadınlarda sıkça gördüğü bir manevrayla elini sırtına dayadı.

"Bunlar önemsiz taktikler," dedi Casriel, "ve çocuklarını Walter'ın şüpheli bakımına teslim etmek ve o çocukların bildiği tek yuvadan ayrılmak zorunda kaldığında Daisy'yi rahatlatmayacaklar."

"Walter?" Fabianus gecenin soğuğu iliklerine kadar işlerken sordu.
"Walter MacVeigh?"

Casriel sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Onu tanıyor musun?"

İnsan ev sahibine karşı böylesine tehlikeli bir konuda pek de ketum davranamazdı. "Bazı gayrimenkullerin satın alınmasıyla ilgili olarak kendisiyle yazıştıktan sonra buraya geldim. Bana anlattıklarınıza bakılırsa, Grange'i bana satmaya hazırlanıyor."

"LADYSHIP DİKKATİNİ VERMİYORDU," Margaret Dorning mırıldandı. "Yakışıklı kontuna vurulmakla çok meşgul."

Margaret ve Daisy kontesin yatak odasının pencere kenarındaki koltuğuna oturmuş, hanımefendiyi rahatsız etmemek için seslerini alçaltarak yatakta kestirmeye çalışırken, kocası da bir sandalyeye tüneyip karısının elini tutuyordu.

Daisy, "Mutlu eşlerin dikkati genellikle dağınıktır," dedi. "Takvimi dikkatle takip etmek daha sonra bir alışkanlık haline gelir." Bazıları için umutsuz bir saplantı. "Casriel oturduğu yerde uyuyakaldı."

Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve Kont gecenin büyük bir kısmını karısıyla birlikte koridorlarda dolaşarak geçirmişti. Doğumu bekleme aşamasına gelmişti, kasılmalar yavaş yavaş ilerliyor, ağrılar katlanılabilir düzeydeydi. Bu yanlış bir alarm değildi ama hızlı bir doğum da değildi.

Kontes, "Beni bu yataktan çıkarın," diye fısıldadı. "Casriel'in işi bitti ve uyumasına izin verilmeli."

Margaret, Beatitude'a bıkkın bir bakış fırlattı. "Dinlenmelisin. Daha önünde uzun bir yol var." Bu yolun ölümle sonuçlanıp sonuçlanmayacağını genellikle bir kadının gücünün belirlediğini eklemeyi.

"O kadar uzun sürmez," diye yanıtladı Beatitude. "Sancılar giderek güçleniyor."

"Bu iyi bir haber. Lord Penweather ile koridorda bir tur atmaya itirazınız olur mu?" Daisy sordu. Çünkü Margaret de bitkin düşmüştü ve Daisy kendi gücünü koruması gerektiğini biliyordu.

Beatitude sessizce, "Bu yataktan uzak durmak için Yaşlı Tırmık'la birlikte yürüldüm," diye cevap verdi. "Grey çok yorgun."

"Yapabileceği en az katkı biraz yorgunluğa katlanmaktır." Gerçi Grey, Eric'in Henry'nin doğumunda yaptığı gibi geceyi horlayarak geçirmiyordu ya da Eric'in Kenny'ye yaptığı gibi erken kutlama yapmıyordu. Eric'in Chloe doğduğunda yaptığı gibi handa dart da oynamıyordu.

Ebe sessizce dehşete düşmüştü, çünkü kocaların kırsal kesimde doğum odasına yardım etmeleri ya da en azından kadın sancılarla yatağa düşerken ev işlerini sürdürmeleri beklenirdi. Daisy'nin erkek kardeşi Hawthorne, Chloe'nin doğumu yaklaştığında Henry ve Kenny'yi idare etmek için hazır bulunmuştu ve Tanrı'ya şükür öyle de yapmıştı. Çiftçiler düzenli olarak doğum ve ölümle uğraşırlardı ve Hannah ile Daisy'nin onun yardımına ihtiyaçları vardı.

"Keşke Hawthorne'u eve göndermeseydim," dedi Margaret, Beatitude'un omuzlarına bir sabahlık sararak. "Sabahın ilk ışıklarıyla döneceğini umuyorum."

Hawthorne artık kendisi de bir babaydı ve Margaret'le birlikte bir ailenin geçimini üstlenmişti. Ayrıca Valerian'ın ve ailenin geri kalanının Malikâne'deki durumdan haberdar edilmesini sağlayacaktı. Önceki akşam Grange'deki personele haber vermişti ve büyük yeğeniyle ilgili görevlerini tamamlaması gerekiyorsa Hannah Weller'ı alıp getirecekti.

"Birlikte çalışmamız gereken kişi Penweather," dedi Daisy. "Koridorun sonunda yığılıp kalırsanız, altı uşak ve hüngür hüngür ağlayan bir hizmetçiye gerek kalmadan yatağınıza döndüğünüzü görecektir. Onun bir

Kızı ve Casriel'in akşam yemeği yemesini ve konyaktan uzak durmasını sağlayacak kadar çok Şey biliyordu."

Ayrıca Penweather saatler önce Daisy'ye bu süre boyunca kütüphanede kalacağını sessizce bildirmiŐti. Görünüşe bakılırsa yardımına ihtiyaç duyulabileceğini anlamıştı ve Şu anda sandalyesinde otururken yüzükoyun yatan Grey de savaşa hazırđı.

"O zaman Penweather olsun," dedi Margaret kapıdan çıkarken.

Beatitude'un bakışları kocasına yöneldi, yüz ifadesi endişe ve Şefkatin bir karıŐımıydı.

O bakış, zavallı, yorgun Grey'in doğum odasının ilesinden kurtulması gerektiğini söylüyordu. Daisy'nin sevdiği ve saygı duyduğu Grey yorgunluk, endişe ya da acı hakkında hiçbir Şey bilmiyordu. Yine de buradaydı, elinden geleni yapıyordu ve Daisy bunun için onu takdir ediyordu.

"Terlikler," dedi Daisy ve yatağın yanından gerekli eşyaları aldı. Beatitude Daisy'nin omzunda dengede dururken, Daisy ŐıŐmıŐ ayaklarına ayakkabıları geçirdi.

ŐıŐmıŐ ayaklar kötüye iŐaretti. Yavaş doğum kötü bir iŐaretti. Suyun gelmemesi kötüye iŐaretti.

Kapının en yumuşak tıkırtısı duyuldu. Daisy ayağa kalkıp bir Şal aldı, sırtı geç saati protesto ediyordu. Margaret koridorda Vikontun yanında duruyordu.

"Kontes'in eskortu bekliyor leydim."

Bu saatte, bu durumda bile sakindi. Daisy, Beatitude'u koridora götürdü. Penweather onları sessizce karşıladı, hâlâ sabahlık paltosunu giyiyordu. Arazide keyifli bir yürüyüŐten yeni gelmiş olabilirdi ve tavırlarında, gecenin bir yarısı emekçi bir kontesle dolaŐmanın programını herhangi bir Şekilde rahatsız ettiğini gösteren hiçbir Şey yoktu.

"Kendini tüketmesine izin vermeyin," dedi Daisy. "Bu zoraki bir yürüyüş değil. Bu sadece doğum sürecinin sıkıcılığını hafifletmek için bir şans."

Penweather, "Korkma," dedi ve Daisy'nin elinden şalı alıp Beatitude'un omuzlarına örttü. "Kontes ve ben gezintiye çıkacağız. Merdivenlerden uzak duracağız. Bebek isimleri gibi hoş konular hakkında sohbet edeceğiz. Zorluk çıkarsa, gerekli ve nazik bir aceleyle geri döneceğiz. Leydi Casriel, hizmetinizdeyim."

Kolunu kanatlandırdı, Beatitude elini onun dirseğine doladı ve ağır aksak da olsa bir hızla yola koyuldular.

"Ve siz," dedi Penweather omzunun üzerinden, "birkaç göz kırpmalısınız Leydi Daisy."

"O haklı," diye mırıldandı Margaret. "İkimiz de yapmalıyız." Daisy, Lord Penweather'ın bir haftadan az süredir tanıdığı bir kadına yardım edişini izlerken, o rahat bir sandalye bulmak için doğum odasına geri döndü.

Daisy boğazındaki yumruyu yuttuktan sonra doğum odasında Margaret ve Casriel'e katıldı. Biraz kestirmek için tek rahat yer yataktı ama Daisy o yatağa tırmanmadan önce yorgunluktan ölürdü.

Soğuk pencere kenarındaki koltuğuna döndü ve huzursuz bir uykuya daldı.

FABIANUS, Leydi Casriel'le birlikte karanlık evin içinde durmadan dolaştıktan sonra kütüphanede uyuyakaldı. Bebek isimlerinden, ortak tanıdıklardan, Dorsetshire ve Hampshire arasındaki farklardan, çeşitli

Sayıları Fabianus'un uykusuz beyniyle sayamayacağı kadar çok olan Dorning kardeşler.

Leydi Daisy'nin bu gezintilerdeki amacı, Casriel kocalık enerjisini geri kazanırken kontesin dikkatini çilesinin geri kalanından uzaklaştırmak ve çilenin ilerlemesini teşvik etmektir. Fabianus'un amacı ise sadece faydalı olmak, kontesin yükünü hafifletmek ve Leydi Daisy'ye yardım etmektir. Fabianus'un anladığına göre doğum zora girme belirtileri gösteriyordu ama Leydi Daisy ne sözle ne de davranışla endişelenecek şey belirtmemişti.

Yine de gözleri kontesin ayaklarına kaymış ve kontese oldukça hevesli bir şekilde zehirli bir bitki tentürü ikram etmişti. Dorning Salonu'nun ana fuayesinin son turunda Leydi Casriel durakladı, düşünceli bir ifade edildi ve sonra omuzlarını dikleştirdi.

"Beni Leydi Daisy'ye geri götürebilirsiniz," dedi ama Fabianus arkadaşının sıkıntıda olduğuna dair hiçbir işaret göremiyordu.

"Seni taşıyayım mı?" Fabianus sormuştu.

"Daisy ve Margaret'i telaşlandırmamak için dramatize etmeye gerek yok."

Ağırbaşlı bir tempoyla doğum odasına geri döndüler; burada çekik gözlü Leydi Daisy anne adayının sorumluluğunu üstlendi ve Fabianus'a kütüphanedeki görevine dönmesini emretti. En uzun kanepeye uzanmış, doğum odasındaki herkes için bir dua mırıldanmış ve kısa bir süre sonra dünyaya gözlerini yummuştu.

Uyandığında hissettiği sıcaklık, birinin bir yorgan örttüğünü düşündürüyordu. Ocaktaki ateş neredeyse kömürleşmişti ve zayıf kış ışığı çekilmiş perdelerin arasından süzülüyordu. "Bu bir kız," dedi Leydi Daisy, büfeden bir bardak su doldururken. Bir yudum aldı, sonra kanepenin önündeki alçak masaya oturdu.

"Anne de çocuk da iyi."

Haberler mükemmeldi, tüm dünyada olabilecek en iyi haberlerdi ama yine de Leydi Daisy'nin yüzünde uzun bir savaşı kaybeden tarafında yer almış bir askerin şaşkın ve kederli ifadesi vardı.

Fabianus doğruldu ve battaniyesini bir şal gibi omuzlarına yeniden sardı. "Tebrikler, hem teyze olduğunuz için hem de başarılı bir yatışa katıldığınız için."

Leydi Daisy ona bir bardak su uzattı, bu tuhaf bir şeydi ama yorgun ve yorucu bir gece geçirmişti. Misafirperverlik olsun diye ve susadığı için bir yudum aldı.

Hanımfendileri su bardağını iade ederken, "Çocuk memeyi çoktan aldı," dedi. "Yeni doğmuş bir bebeğe göre oldukça iri. Grey bir kızının daha olmasına hiç aldırıyor gibi görünüyor."

Casriel, eğer birçok akranı gibiyse, bedeninin bir varisi olmasını isterdi, ancak onca güçlü kuvvetli erkek kardeşi varken buna pek de ihtiyacı yoktu.

Fabianus, "Karısı ve çocuğu çilenin en kötüsünü yaşıyor," dedi. "Böyle bir zamanda cinsiyetin ne önemi var? Kontesin başı dertteydi, değil mi?"

Leydi Daisy başıyla onayladıktan sonra bir yudum daha su içti. "Doğum, en çok ilerlemesi gereken zamanda ilerlemeden çok uzun sürdü. Kontes çok acı çekmiş olmalı. Hawthorne dün Margaret'in dükkânından bize bitki çayı getirdiğinde pensleri de getirmesini istedim. Hannah Weller'da fazladan bir set var ve..."

Forseps, en az bir asırdır kullanılıyor olmasına rağmen, tartışmalı bir doğum uygulamasıydı. İlk itiraz, Havva'nın günahı ve Tanrı'nın iradesine müdahale etmekle ilgili saçmalayan din adamlarından geldi. Bir de tıp adamları vardı.

sanki yüceltilmiş şeker maşası kullanmak bir ebenin sınırlı anlayışı için çok karmaşık bir sanatmış gibi doğumla ilgili korkunç uyarılar verdi.

"Doğru olanı yaptın," dedi Fabianus. "Büyük olasılıkla iki hayat kurtardınız ve şüphesiz büyük bir acıyı hafiflettiniz."

Leydi Daisy içkisini bir kenara bırakarak, "Forsepsin onlarca kez kullanıldığını gördüm," dedi, "Hannah da Kenneth'e karşı kullanmak zorunda kaldı. Çok büyüktü. Ölmek istedim, ölmeyi arzuladım ama Hannah çocuğun bana ihtiyacı olacağını söyledi. Ondan sonra bir daha asla bebek sahibi olmak istemedim. Eric'e iki oğul vermiştim. Görevimi tamamlamıştım."

Parmak uçlarıyla yüzünü yokladı, zayıf ışık gözyaşının izini yanağının soluk kıvrımında gümüş bir çile haline getirdi.

Bu, Fabianus'un hatırlayabildiği en mahrem ve gergin konuşmalardan biriydi, gerçi birçok kadının itiraflarının deposu olmuştu.

Konuyla ilgili olabilecek tek kelimeyi söyledi. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Acınız, korkunuz, başka çocuk istemediğinizi açıkça belirttiğiniz halde kocanızın isteklerinize saygı göstermemesi gerçeği. O, unvan iddiası olmayan bir taşra ağasıydı. Sizin refahınız onun için sizden daha fazla çocuk sahibi olmaktan daha önemli olmalıydı."

Daisy bir mendil çıkardı -aslında Fabianus'un mendiliydi- ve mendile ters ters baktı. "Bana göre," dedi alçak ve düz bir sesle, "her erkek en az bir kez doğum *yapmalı*, hem de istekli bir kadınla bile birlikte olmasına izin verilmeden önce. Kimsenin yeterince anlayamadığı bir süreçle vücudu ele geçirilmeli ve tanınmayacak hale getirilmelidir. Saatler içinde öldürülmeli.

Acı ve dehşet dolu günler, başka koşullar altında çıplak dizini bile görse yüzü kızaracak insanların önünde çaresiz ve çıplak kalmak zorunda bırakılmak."

Ayağa kalktı ve ocağa doğru yürüdü. "Doğumdan sonra, *eğer* hayatta kalırsa, vücudu daha da gizemli ölümlere maruz kalırken haftalarca daha fazla acı ve yorgunluğa katlanmalı, şurası sızıyor, burası ağrıyor ve kanıyor, kanıyor ve kanıyor."

Kömürlerin üzerine bir kare turba attı ve demir çubukla üzerine vurdu. "Aylarını, her saat ona kök söktüren küçük bir insanın emrinde geçirmeli, bu arada küçük insanın diğer ebeveyni de eskisi kadar güzel olmayan baloncuklardan şikayet etmeli."

Hanımfendi demiri bir kenara bıraktı ve elinin tersiyle gözyaşlarını silmeye devam etti. "Ve sonra, tam da erkeklerin doğum dedikleri o acı verici, tehlikeli *mucizenin* etkisinden kurtulmaya başladığını düşündüğü anda, bu sürecin kendisine tekrar tekrar yaşatılacağını öğrenmeli ve görevi, kendisini yok etmesi muhtemel olan şeyi önemsizmiş, hatta büyük bir onurmuş gibi davranmak olmalı. *Tanrı'nın iradesi*, her ne kadar tamamen *insanın azmasıyla* gerçekleşse de."

Kömürlere baktı, tüm sakinliğine rağmen bir öfke sütunuydu. "Ve en kötüsü de, size tüm bu acıları unutacağınız, bir yıldan fazla süren endişeyi, rahatsızlığı ve en hassas bölgelerinizdeki bazı düpedüz yaralanmaları, *o bebeği kucağınıza* aldığınız anda içtenlikle önemsiz olarak göreceğiniz konusunda güvence veren diğer kadınlar. Öz anneniz size yalan söylüyor, komşularınız ve arkadaşlarınız yalan söylüyor, yalan söylüyor ve yalan söylüyor ve siz ya yalanlara inanırsınız ya da mantığınızı kaybedersiniz."

Fabianus'un çocuk doğurmanın kutsal yazısına dair bu sert tefsirden ne anlam çıkaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve toplumun hayatta kalmasını sağlamaktan en çok sorumlu olan cinsiyeti küçümseyen bir toplumun ahlaki karmaşıklıklarını tartışmayı da umursamıyordu.

Ayağa kalktı ve hanımefendiye yaklaştı, battaniyesinin eteğiyle yanağını sildi. "Aklınız başınızda ve eğer Fromm ölmemiş olsaydı, onu zorunda kalırdım. Mahrem yerlerine alırdım ve ben ölü bir nişancıyım."

Leydi Daisy ona öylesine keskin bir gülümsemeye karşılık verdi ki, güneş tam da kütüphanede doğmuş olsaydı, aydınlığı daha parlak olamazdı.

"Anlıyorsun."

"Savaştaki askerlerin ölüm olasılığı, mütevazı bir doğum yapmış bir kadının çocuk yatağındaki ölüm olasılığıyla hemen hemen aynıdır," dedi battaniyesini çıkarıp hanımefendinin üzerine sararak. "Askerler kahramandır, hanımlar ise metadır. Bu düzenleme açıkça adaletsiz."

Battaniyeyi etrafına topladı. "Sen insanlar arasında bir kafirsin."

"Üreme, kadınlar ve hukuk konularında pek çok dul kadının açık sözlülüğünden yararlandım. Hepsi fikirleri konusunda sizin kadar sert değil ama çok azı sizinle tartışır."

"Ve benimle tartışmayacaksınız."

"Ben daha iyi biliyorum." Perdeleri açmak için uzaklaştı, çünkü sabah gerçekten de gelmişti. "Çoğu genç erkek gibi ben de başlangıçta alay etmeye, gülmeye, küçümsemeye ve kadın arkadaşlarımdan küçük öfke nöbetleriyle dalga geçmeye meyilliydim. Sonra karımın bir çocuk taşıdığını ve doğurduğunu izledim, hamilelik ve doğumun hepsi oldukça dikkat çekiciydi. İki gün boyunca acı çekti, haftalarca kanaması oldu ve bu *olağanüstü bir şey* değildi. Onun çektiği çileye dikkat çektim, bunu size söyleyebilirim."

Leydi Daisy, torfun tutuştuğu ve biraz ısı yaydığı ocağın yanında kaldı. "Onu seviyordun."

Fabianus perdeleri biraz daha açtı, oysa gün sadece soğuk gri gökyüzü ve sert esintiler vaat ediyordu. "Evet, ama bir bunu unutmuşum." Pandora onun ve Fabianus'un

Marianne birbirlerini sevmişti. Bu yenilenen aşk Fabianus'un özlemini çektiğı romantik, büyülenmiş türden bir aşk değildi, ama onlara yeterince iyi hizmet etmişti.

"Eric'i sevmeye çalıştım."

Fabianus zili çekiştirdi. "Ama Eric seni sevmeye çalıştı mı? Yeminlerin her iki taraf için de geçerli olması gerekir."

"Öyle olduğunu söyledi ama teklif ettiğinde üç aylık hamileydim ve Henry düğünden sadece beş ay sonra ortaya çıktı. Eric, aksi bir durumla karşılaşmamam için kur yapmasını inandırıcı kılmak zorundaydı."

Ayrıca muhtemelen evlilik eyleminin ortasında geri çekileceğini, daha fazla çocuk sahibi olmak için bekleyeceğini *söylemiş*, bir sürü şey söylemişti. Belki de vasiyetinde ona ve çocuklarına iyi bakacağını bile *söylemiştir*.

"Kelimeler ucuzdur," diye cevap verdi Fabianus, hanımefendinin adına biraz öfkelenmişti. "Özellikle de kendi horozunun ve sonuçlarının esiri olmuş bir adamın sözleri. Ben de kolaylıkla öyle biri olabilirdim."

"Şimdi değilsin."

Durum dürüstçe konuşmayı gerektirse de çok açık sözlü davranıyordu. Kapıya hafifçe vurulması, Fabianus'un daha fazla edep ihlali yapmasını engelleyen, güler yüzlü, eğilerek selam veren bir uşağın gelişini müjdeledi.

"Hanımefendileri, lordum."

"Kutlama aşağıda mı başladı?" Fabianus sordu.

"Öyle, lordum. Soğuktan korunmak ve yeni gelenin şerefine kadeh kaldırmak için fazladan bir bardak içki. Hanımefendileri ve lordları adına çok mutluyuz." Genç bir adamdı, belki de cübbesini yeni giymişti, çünkü kesinlikle neşe saçıyordu.

Fabianus, "Kont ve ailesinin iyi dileklerinizi takdir ettiğinden eminim," diye karşılık verdi, "ama Leydi Daisy'nin sırılsıklam bir banyoya, kükreyen bir

En iyi misafir odasında ateş ve yiyeceklerle dolu bir tepsi. Odamda çay ve tost benim için yeterli olacaktır."

Uşak geri çekildi ve Leydi Daisy'nin gülümsemesi de kayboldu. "Eve gitmeliyim," dedi. "Beatitude günün çoğunda uyuyacak ve Casriel gerekirse beni ya da Margaret'i arayabileceğini biliyor."

Fabianus bir kolunu leydinin omuzlarına doladı ve onu kapıya kadar geçirdi. Kendi isteğiyle gitmesi şüphesiz itirazının şekil uğruna olduğunun bir işaretiydi, çünkü bir daha kimse bu kadına yapmak istemediği bir şeyi yaptıramayacaktı.

Umut etti.

"Çocuklarınızın şu anda size ihtiyacı yok ama sizin dinlenmeye ihtiyacınız var. Hava kötü, siz yorgunsunuz ve her halükarda sizi eve bırakmakta ısrar edeceğim. Kemiklerinizdeki ağrıyı hafifletin, biraz kestirin, enerjinizi geri kazanın. Bu temel konforları hak ettiniz ve eminim Chloe ve Pandora bu sabah Chimborazo'ya yapacakları saldırıyı planlarken çok iyi vakit geçirmişlerdir."

Von Humboldt'un yanardağlarından birinden bahsetmesi görünüşe göre işe yaramıştı. "Pekala, kardeşimin personelinden biraz misafirperverlik kabul edeceğim ve sonra Grange'a gidiyorum."

Fabianus rahat bir ses tonu takındı. "Casriel'le Fromm'un mülkü hakkında konuştun o zaman?"

Omuzlarını dikleştirdi. "Hayır, henüz değil ve bu konu aklımı kurcalıyor. Pekâlâ, bir banyo, bir uyku ve kardeşimle bir konuşma, *sonra da* kendi ocağıma döneceğim."

Görünüşe göre Grange *onun kendi* ocağı değildi ama onu bu konuda bilgilendirmek Casriel'in sorumluluğundaydı. "İyi bir plan leydim ve yeğeninizin doğumu için tekrar tebrikler."

Yine yaptı -Fabianus'un yanağını ama bu sefer Fabianus'a kısa, sıkı bir kucaklamayla sarıldı.

Eğer kardeşiyle mülk hakkında konuşsaydı, sevinci muhtemelen gün boyu sürmeyecekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir duş ve uzun bir uyku Daisy'nin moralini düzeltmek için çok işe yaramıştı. Beatitude ve bebeğin sağlık durumları iyiye gitmeye devam ediyordu ve Grey'in gözlerinde hayata -ve karısına ve kızlarına- aşık bir adamın sessiz hayranlığı vardı.

"Dün gece bitkin bir haldeydi," diye gözlemledi Margaret, "Tanrı'nın önünde mecazi dizlerinin üzerinde, dudaklarında tek bir dua ile. Bugün yeni dünyaları çıplak elle fethedebilir ve tüm yaratılışı kalbinde tutabilir. Bebekler gerçekten de yeryüzündeki en güçlü sihir değil mi?"

O ve Daisy kahvaltı salonunda geç bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyorlardı. Aşçı, ev programındaki karışıklık nedeniyle büfede bir büfe bulundurulmasını emretmişti. Alt katta da benzer bir ziyafetin devam ettiğine şüphe yoktu, çünkü mutfak her zaman olduğu gibi kutlama yapacaktı.

"Grey'in ailesine olan bağlılığı sihirli," dedi Daisy, ekmeğinin bir köşesini dumanı tüten bir kase biber çorbasına daldırırken. "Beatitude'un kocasına olan sevgisi de aynı derecede ilham verici."

Etkileyici bir dinginliğe sahip olgun bir bal sarısı olan Margaret, Daisy'ye tereyağını uzattı. "Beatitude'a katılmak ve ev halkının sevinçten çalkalandığını görmek sizin için çok zor. Eğer

Başka kimse bunu yapmayı düşünmüyor, dün gece yaptıklarınız için size teşekkür ediyorum."

Margaret'in bitki bilgisi ansiklopedikti, ancak Margaret tek başına doğumu idare etmekte zorlanırdı.

"İnsan ne gerekiyorsa onu yapar." Yas tutan dullar genellikle doğuma katılanlar arasında yer almazdı. Kötü şans falan.

"Hannah büyük yeğeninin yattığı yerden hâlâ dönmedi," dedi Margaret. "İhtiyaç duyulan şey bir kefen olabilirdi."

Grey yorgun ve neşeli görünerek kahvaltı salonuna girdi. "Siz ikiniz kasvetli konuşuyorsunuz. Anne ve çocuk ikinizin, ilahi takdirin ve benim mütevazı katkım sayesinde geliyor."

Her birini yanaklarından öptü ve birer tabak aldı. Üzerine bıraktığı yiyecek yığını bir alayı doyurabilirdi.

"Ne?" dedi, masanın başındaki yerini alıp kucağına bir masa peçetesi örttü. "Babalık bir erkeği iştahlandırıyor. Tabitha'ya kız kardeşinin gelişini haber vermek için mektup yazdım ve bu öğleden sonra Freddie ile bebeği tanıştırmayı düşündüm. Beatitude uyuyor - uykuya ihtiyacı var- ve Hawthorne ile Valerian'ın da her saygılarını sunacaklarını umuyorum. Çorbanı iç Daze, soğumasın. Soğuk biber tenceresi hiç lezzetli değildir."

Margaret masanın karşısındaki Daisy'ye gülümsedi, çünkü Grey formundaydı.

Ve Daisy onun adına mutluydu. İslanırken, uyuklarken ve genel olarak kendini toparlarken, kütüphanede Lord Penweather'a söylediği tiradı gözden geçirdi. O zaman da çok formdaydı, tamamen farklı bir anlamda.

Neredeyse atıp tutuyordu. Eric ona sinir tonu almasını ya da kanamasını dengelemesi için doktora gitmesini söylerdi.

mizah. Ama Eric'e atıp tutmayı yıllar önce bırakmıştı ve son derece keyifsizdi.

Kabarcıklar, kızışma ve köklenme. Penweather onun aptal olduğunu düşünüyor olmalıydı. "Küçük bir kızken de böyle gülümserdin," dedi Grey, tereyağı tabağına el koyarak. "Sanki büyük sırlar biliyormuşsun gibi. Babam aramızdaki en gerçek bilim adamının sen olduğunu söylerdi." İki dilim kızarmış ekmeğe ikişer parça tereyağı sürdü ve kendine bir jambon hazırladı.

ve peynirli sandviç.

"Babam öyle derdi çünkü beni yürüyüşe çıkardığında çenemi kapalı tutmayı becerirdim. Ne hakkında gevezelik ettiğini kadar küçüktüm."

Margaret kaplarını boş bir tabağın üzerinde çaprazladı. "Bitkilerden anlıyorsun. Sen bana anlatana kadar doğum sancıları için yılanotu kullanıldığını hiç duymamıştım. Eminim hanımefendi dün gece sizin bilginizden yararlanmıştı."

"Bitki Amerikalı," dedi Daisy. "Senin bunu bilmen için pek bir neden yok. Babam botanik örneklerinin arasına bir parça ekti ve Hannah ihtiyacı olanı alıyor."

Hawthorne Dorning kapıdan içeri girdi, her zaman sert olan yüzü bir kez olsun neşeliydi. "Bana yeni bir yeğenim olduğu söylendi. Grey, tebrikler." Karısını öptü ve Daisy'ye başıyla selam verdi. "Velet, çok yakışıklısın. Seni otların dışında daha çok tercih ederim."

"Yabani ot giymiyorum çünkü bir kardeşim Grange'den benim için sadece yarım yas getirebildi."

"Ben böyle düşünceliyim, Margaret'in bana tapmasının birçok biri de bu. Oh, bak. Grey evin geri kalanı için üç dilim tost bırakmış. Ve tabakta hâlâ üç parça tereyağı görüyorum. buzthane kadar soğukken iyi yemeklerin ziyan olmasına izin vermemeliyiz. Bebeğe ne isim vereceğiz?"

Grey'e nazikçe takıldı, kocaman bir tabak yemek yedi ve ardından Margaret'in son sevgili yeğeniyle tanışma davetini kabul etti.

Daisy onlarla birlikte gitmek istediğinde Grey, "Otur," dedi. "Beatitude sabahın çoğunu uyuyarak geçirdi, ben de öyle, sen ve Margaret dün gece herkesten daha fazla uyumam için komplo kurdunuz. Bu arada Penweather nerede?"

"Muhtemelen uyukluyordur ya da kitap okuyordur. Çok yardımcı oldu." Ve bunların hiçbirisi hakkında garip bir yaygara koparmadı.

Ne de Daisy'nin kütüphanedeki büyük edepsizliği hakkında.

"Ona teşekkür etmek istiyorum," dedi Grey, sandviçinden bir ısırık kopararak, "ve ayrıca merakla ona bir surat yerleştirme eğilimindeyim. Karıma doğum sırasında ben ve benimkinin yanı sıra yetkin bir ebeden başka kimsenin yardım etmemesi gerekiyor."

"Grey, bir bebek yolda olduğunda herkes elini taşın altına koyar. Hawthorne kötü havada benim için ayak işlerini yaptı, senin dinlenmeye ihtiyacın vardı ve Penweather da bir baba. Gecenin ilerleyen saatlerinde çok daha fazla yardımcı oldun çünkü uyanık ve dinlenmiştin. Beatitude senin için daha az endişelendi çünkü biraz uyuduğunu biliyordu."

Sandviçinden bir şeyler atıştırdı. "Neredeyse yabancı birine izin vererek ne yapmaya çalıştığını merak ediyordum ama bu mantıklı. Beatitude benim için endişeleniyor."

"Ve onun için endişeleniyorsun. Eğer ateşi yükseliyorsa, muhtemelen önümüzdeki üç gün içinde başlayacaktır. Her şeye göz kulak olmak için uğrayacağım ama Grey, Eric'in mirasını seninle konuşmak istiyorum."

Grey sandviçinin son lokmasını yavaşça bıraktı, sanki Daisy krallığın yarısının önünde skandal bir konu açmış gibiydi.

Koridorda gümbürdeyen ayak seslerini Valerian Dorning'in kahvaltı salonuna gelişi izledi. Koyu renk saçları nemli olmasına rağmen, binici kıyafetleri içinde her zamanki gibi şık görünüyordu.

"Beni tebrik edin," dedi. "Bir kez daha krallığın en zeki, en güzel, en çekici yeğeninin amcasıyım. Cazibesini benden alıyor." Grey'i yanağından öptü ve parmak eklemlerini Grey'in saçlarında gezdirdi. "Daisy, aferin, çünkü bana senin başkanlık ettiğin söylendi. Emily zamanı geldiğinde senin de ona katılman gerektiğini söylüyor."

"Tabii ki."

Kendine bir kâse çorba ve Margaret'in boşalttığı yere oturdu. "Umarım anne ve çocuk iyi olmaya devam ediyordur?"

"Öyle," diye yanıtladı Daisy. "Biraz daha tereyağı için zili çalayım mı?"

"Eğer yapmazsan Valerian bana misafirperverliğim konusunda ders verecek," diye cevap verdi Grey, sesi pek de keyifli değildi. "Valerian, eğer Beatitude'u şahsen tebrik etmeye niyetliysen, Hawthorne aynı işle uğraşırken bunu şimdi yapmayı düşünebilirsin. Yemek yarım saat içinde burada olur."

Grey'in gözlerindeki neşeli ışık kaybolmuştu ve Daisy bir önseziyle Grey'in Valerian'dan kurtulmaya çalıştığını fark etti.

"Valerian sulh yargıcı Grey ve Eric'le olan durumumu en az senin ve Hawthorne'un bildiği kadar iyi biliyor. Eric'in mülkü hakkında söyleyecek bir şeyiniz varsa, Valerian bunu da duyabilir."

Valerian masa peçetesini kucağına koydu ve bir kaşık çorbaya üfledi. "Eric'in vasiyetinde ne olduğunu biliyorum çünkü benimle konuştu. Daisy, evlilik anlaşmalarında belirtilen malların yanı sıra hatırı sayılır miktarda olan yatırımları da alıyor. Eğer Daisy bir vasiyette bulunmadan ölürse, bu servet Chloe'ye ve daha sonra doğan kız kardeşlerine kalacak. Henry Grange'ı ve kiracılığını, Kenneth ise Berkshire mülkünü alacak. Çok karmaşık değil."

"Peki ya çocuklar?" Daisy sordu, çünkü işin önemli olan tek kısmı buydu.

"Bu yüzden bana danışmak istedi. Grey'i vasi ve kayyum olarak atarken dul eşini çocuklarının fiziksel vasisi olarak atayabileceğinden emin olmak istedi."

Grey hareketsiz ve tetikteyken, Daisy'yi isimsiz bir endişe kapladı. "Ona ne söyledin?"

"Ona, eğer yasalar Kent Dükü'nün vasiyetnamesinde düşesini Prenses Victoria'nın yasal vasisi olarak atamasına izin veriyorsa, o zaman bir taşra beyinin de iyi bir doğuma ve büyük bir sağduyuya sahip dul bir kadının kendi yarı yetişkin çocuklarının fiziksel vasisi olmasına izin verebileceğini söyledim. Bu durum olağandışı olurdu ama yasadışı değildi. Sana bir şey olması durumunda Hawthorne ya da Oak'ın vasi olarak atanmasını önermiştim, velet. Tedbirin bolluğu falan."

Daisy'nin rahatlaması bu kadar derin olmamalıydı. "Grey hizmet edemeyecekse, reşit olana kadar çocukların mallarına kim vekalet edecek?"

"Ash, gerçekten hukuk okumuş olan."

"O kısmı bilmiyordum," dedi Daisy. "Sanırım mantıklı. Ash mantıklı biri ve iş ortağı olarak Sycamore'a katlanabiliyorsa, birkaç kırsal mülke göz kulak olmak onun için sadece bir gezinti olacaktır." Daisy de Ash ile iyi anlaşıyordu. Ona velet demiyordu ve Chloe de ondan hoşlanıyordu.

Yine de Eric'in mahrem yerlerine ateş etmeyi teklif etmemişti. Daisy, Penweather'ın bu konudaki istekliliğini çok sevimli bulmuştu. Yine de

Grey hiçbir şey söylemedi. Valerian çorbasını bitirdi ve elindeki peçeteyle dudaklarını sıvazladı. "Evlat, eğer Grange' kadar sana eşlik etmemi istersen, bu görevi yerine getirmeye hazırım ama yine kar yağıyor ve burada, Salon'da fazla oylanmasak iyi olur. Ben ailemi karşılamaya gidiyorum.

Beatitude'a biraz ebeveynlik tavsiyesi ver."

Gri de Valerian gibi ayağa kalktı. "Bir dahaki sefere erkek çocuk sahibi olmakla ilgili şaka yapmayacaksın Valerian. İma etmeyin, bulunmayın, bu fikri ima etmeyin. Tek bildiğim ya da umursadığım, Beatitude'un çocuklardan memnun olduğu.

ve onun bu konudaki isteklerine saygı duyacağım. Benim altı kardeşim var, erkek evlada ihtiyacım yok."

Bu Daisy'nin yıllardır efendi ağabeyinden duyduğu öfkeye en yakın ifadeydi.

"Grey, Valerian henüz karısına bir doğumda eşlik etmek için.

Şimdi onu korkutmak hiçbir amaca hizmet etmiyor."

"Beni uyarmanın bir zararı olmaz," dedi Valerian, büfenin üzerindeki tabaktan bir dilim portakal kaparak. "Sözlerimi buna göre şekillendireceğim."

"Eve kendim giderim," dedi Daisy, "ama gelmişken çocuk odasına da bir göz . Ben uğradığımda Chloe, Lord Penweather'ın kızına bebek saçları örme sanatını öğretiyordu. Pandora limon damlalarına düşkündür."

"Bir misafiriniz olduğunu unutmuşum," dedi Valerian. "Sanırım hazır buradayken onu karşılamalıyım. Salon bugünlerde hareketli bir yer ve sanırım bu da eski mekânı mutlu ediyor."

Grey'e selam verdi, Daisy'yi tek koluyla sıktı ve yoluna devam etti.

Grey yerine oturdu, yüz ifadesi hiç de mutlu değildi.

FABIANUS kahvaltı salonunun kapısına üç adım kalmıştı, karnındaki büyük boşluğu doldurmaya niyetlenmişti ki, kırılan camın sesi onu durdurdu.

"Söz verdi," diye neredeyse bağıırıyordu Leydi Daisy, bir başka çarpma sesi yankılanırken. "Sinsi, azgın herif söz verdi. Ondan bu sözü almak için cehennemi yaşadım ve başından beri bana yalan söylüyordu."

Casriel'in sesi alçak ve yalvarır gibiydi. "Daisy, lütfen, annenin çaydanlığını kırma. Çaydanlığı kırdığına pişman olacaksın."

"Eric, *Walter'a çocuklarımı* büyütmesi, istismar etmesi, kendi *dindar, papaz*, vebalı imajına dönüştürmesi için verdi ve sen bir *çaydanlık* için mi üzülyyorsun? Kocamdan istediğim tek şey, ondan istediğim tek nimet, ama o bana bunu bile veremedi."

"Size büyük miktarda para bıraktı."

Hay Allah. Görünüşe göre Casriel çileden çıkmış bir kız kardeşe karşı pek iyi değildi.

"Bu *Dorning*'in kendi anlaşmalarımdan gelen parası. O lanet parayı onu mahkemeye vermek için kullan Grey. Eric bana çocuklarımı yetiştireceğime dair birden fazla kez söz verdi. Yasal kontrol, Walter'ın seçtiği okula gönderilinceye kadar sadece burunlarını silme hakkı değil. Yüce Tanrım, Eric bunu bana neden yapsın?"

"Üzgünüm, Daisy. Görünüşe göre vasiyetname imzalanmış ve şahitlik edilmiş."

Fabianus, yakışıklı kafasına çaydanlık atılarak eğitilen bir kraliyet asilzadesinin konuşmasına kulak misafiri olmamak için kütüphaneye çekildi. Fromm'un karısına verdiği sözü tutmamış olması gerçekten de kötü bir işti ve Leydi Daisy'nin kocasından taviz koparmak için cehennemden geçtiğinden bahsetmesi daha da kötüydü.

Hızlı ayak sesleri kütüphane kapısını geçip merdivenlere doğru yöneldiğinde Fabianus kahvaltı salonuna döndü. Kontu dizlerinin üzerine çökmüş, kırık porselen parçalarını süpürmek için ocaktaki süpürge ve farası kullanırken buldu.

"Casriel, iyi günler. Yeni babalık seni sakar mı yaptı?"

Lord Hazretleri ayağa kalktı ve pisliği çöp kutusuna attı. "Küçük bir kaza. İyi günler Penweather ve dün gece karıma yaptığın yardım için teşekkür ederim."

Hiç bu kadar isteksiz bir teşekkür olmamıştı. "Eğer içinizi rahatlatacaksa, doğum odasına adımımı bile atmadım. Leydi Casriel ve ben fuayenin galerisi etrafında yaklaşık on dört bin tur attık, koridorda on dört bin kez daha aşağı yukarı yürüdük ve hava durumu ile on dört bin aile üyeniz hakkında konuştuk. Umarım anne ve çocuk için her şey yolundadır?"

Yine de büfede biraz yiyecek vardı. Vişneli tartlar, bir çeşit kiş, peynir ve pastırmayla pişirilmiş dilimlenmiş patatesler. Akşam yemeğine kadar açlığı bastırmaya yetecek kadar. Fabianus kendine bir tabak doldurdu ve ocağın yanına oturdu.

"Anne ve çocuk için şimdilik her şey yolunda," diyen Casriel büfeden bir vişneli tart alıp masanın başına oturdu. "Ateşin başlayıp başlamadığını görmek için üç gün beklemeliyiz, ancak bazı durumlarda doğumdan sonra bir hafta kadar uzun sürebilir."

"On gün boyunca hiç durmadan dua etmem söylendi." Kiş güzeldi ama daha sıcak servis edilmeliydi. "Karınızın bir uşağın kolunda dolaşmasını gerçekten tercih eder miydiniz?"

"Benim kolumda ya da becerikli bir kardeşin kolunda dolaşmasını tercih ederdim. Daisy olmadan..."

Daisy, şimdi çok sinirliydi. "Ama Leydi Daisy buradaydı, kendisine ihtiyaç duyulduğu sürece burada kalacak ve son derece becerikli. O demlikte çay var mı?"

Fabianus'a her tarafı mavi ve pembe çiçeklerle boyanmış porselen bir çaydanlık Kont'un yüzünde hayaletli bir ifade belirdi. "Daisy on dakika önce neredeyse o çaydanlığı parçalıyordu. Sanki küçük kız kardeşimi artık tanıımıyormuşum gibi hissediyorum."

Çay soğuktu ama çaydı. İhtiyaçlar olmalı. "Bunun merhum kocanın mirasıyla bir ilgisi var mı?"

Perili bakışlar efendice bir öfkeye dönüştü. "Anahtar deliklerini mi dinliyordun Penweather?"

Fabianus ev sahibine biraz kibirle karşılık verdi. "Yeni bir babanın tedbirsiz bir sözünü affedeceğim, Casriel. Leydi Daisy, Fromm'un mülkünü sizinle görüşmesi gerektiğinden bahsetti. Bu konu onun için önemli görünüyordu."

Casriel'in vişneli tartının çoğu tabağında duruyordu. Sanki sonsuz mutluluğun sırları sırrın içine katlanmış gibi ikramına baktı.

"Bunu sana Daisy mi söyledi?"

"Dul kadınlar açık sözlüdür çünkü öyle olmak zorundadırlar. Onların güvenliği, kendi durumlarının ayrıntılarını bilmelerine bağlıdır. Leydi Daisy gibi ben de eşimi kaybettim. Leydi Daisy'nin aksine, en azından yasımla birlikte bağımsızlığımı sağlamak için bir kocanın iyi niyetine ve öngörüsüne güvenmek zorunda kalmadım. Açık konuşmak için bir sürü avukatı sıkıştırmak zorunda kalmadım. Dünyaya getirdiğim çocuğu denetlemek için mütevellî veya vasilerin şüpheli kararlarına güvenmek zorunda değildim."

Casriel ayağa kalktı ve pencereye gitti.

Sürpriz! Yasak bir gökyüzünden aşağıya doğru dans ediyordu.

Casriel parmak ucuyla pencere camındaki buğuya bir daire çizerek, "Eric anlaşılan vasiyetini değiştirmiş," dedi. "Fromm paraları Daisy'ye bırakmayı, mülkleri de çocuklar arasında paylaştırmayı planlıyordu. Çocukların fiziksel velayeti Daisy'de olacaktı ve yasal işler için ben kayyum ve vasi olarak görev yapacaktım. Fromm'un Henry'nin doğumundan sonra benimle bu anlaşmayı tartıştığını açıkça hatırlıyorum."

"Kulağa mantıklı geliyor ve o kadar da sıra dışı değil. Şahsen ben kız kardeşinize ilk çocuğumu ve son emanet ederdim."

"Ben de öyle. Daisy olmasaydı..."

"Ona teþekkür ettiniz mi?"

Casriel döndü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ona teþekkür mü ettin?"

"Karınızın hayatını kurtardığınız, kızınızın hayatını kurtardığınız için mi? Bir yas evini terk edip burada, Hall'da ailevi bir sevinç ortamına katlanmak için mi? Anladığım kadarıyla yerel ebe müsait değildi ve Leydi Daisy büyük bir mücadeleye girişti. Çok korkmuş olmalı."

"Dehşete kapılmıştım," diye mırıldandı Casriel. "Neler yaşıyorlar Penweather..."

"İnsan karısının yattığını unutmaz."

"Bu seferki öncekinden daha kötüydü. Beatitude doğumun erken olduğunu söyleyip duruyordu ama bu bebek oldukça iri."

"Yine de yeni doğmuş bir bebeğin üzerine titreyen herkes ne kadar küçük olduklarından bahsediyor. İşte bu noktada en yakın hana gitme teklifimi yineliyorum." Fabianus aile dramından uzak kalmak istiyordu, özellikle de Walter MacVeigh Leydi Daisy'nin evini satmaya niyetliyse. Yine de Fabianus, Pandora'yı kiraladığı bir bineğe bindirmek anlamına gelse bile -ki bu ürkütücü bir fikirdi- yine de Leydi Daisy'yi ziyaret edecekti.

Casriel pencereye bakmayı bırakarak, "Han muhtemelen doludur," dedi. "Hava koşulları faytonları güvenilmez kılıyor ve bölgede başka kalacak yerimiz yok. Ayrıca Daisy sana güveniyor."

"Hanımefendilerin genel olarak beyefendilere güvenmesi gerekmez mi?" Kont bir elini şömineye dayadı ve gözlerini ateşe dikti. "Fromm ona ihanet etti ve ben de onun ihanetini engellemeyerek ona ihanet ettim. Ben lanetlenmiş bir kontum ve Fromm'un özellikle evliliğin ilk zamanlarında bir beyefendi serserisi olduğunu biliyorum. Yine de

Daisy'nin refahını sağlamak için anlaşmaların ötesine bakmadım." Mayfair'deki genç erkeklerin yarısını kibar serseriler tanımlardı. Misafir odalarında ve balo salonlarında oldukça iyi davranıyorlardı ama

Kulüplerinde, barlarda, yarışlarda ya da boks çevrelerinde hep müstehcen şarkılar, kızışmalar ve sarhoş taşkınlıkları vardı.

Yine de aynı erkekler bile birbirlerinden eşlerine nezaket ve saygıyla davranmalarını beklerdi. Yine de Leydi Daisy'nin endişesi kendisi için değil, çocukları içindi.

"Casriel, eğer bir aile kavgasının ortasındaysanız, bırakın çocukluğunuza yavrularını ekleyen birini, sadece bir tanıdığın varlığı bile yardımcı olamaz. Yakında bu MacVeigh denen adamla konuşacaksın, karının ve kızının tehlikeli sağlığı için nöbet tutuyorsun ve kız kardeşin sana kızgın. Açıkçası ben *de trop*'um."

Casriel kapıya doğru yürüdü. "Kardeşlerimi karımın oturma odasından atmaya gidiyorum. Daisy, Fromm'un çocukların velayeti konusunda verdiği sözü tutmak için çok uğraştığını söyledi. Ne demek istediğini bilmek istiyorum."

"O zaman ona sor."

"Bana söylemiyor. İma ettim, dürttüm, Beatitude'u nazikçe araştırmaya koyuldum, ama görünüşe göre Daisy'nin Grange'de iyi bir hayatı vardı."

"Casriel, onun *kötü* bir *kocas*ı vardı. Bunu kendin de söyledin ve ben senin için kendi kardeşin hakkında casusluk yapmayacağım."

"Senden casusluk yapmanı istemiyorum, sadece..." Kapıda durdu ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Evet?"

"Bir süre daha burada, Salon'da kal ve onun için yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver." Soğuk koridora girdi ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

DAISY babasının eski çalışma odasına, şimdi Leydi Casriel'in özel salonuna ıktı, Chloe'yi alıp Grange'e gitmeden önce kendini sakinleştirmek niyetindeydi. Salon yeterince sıcak olmasına rağmen, şalını üzerinden çıkarmadı.

Masada, babasının eski koltuğunda oturuyor, Beatitude'un mabedinde yarattığı değişikliklere rağmen onun varlığına dair bir koku bulmaya çalışıyordu. Sakinlik Daisy'nin çağrısını reddetti, Kenneth kundaklandığında üstesinden geldiğini dřndėė bir sorundu bu.

Lord Penweather kapıda belirerek, "İşte buradasınız," dedi. "Size katılabilir miyim?"

Dinlenmiş ve kendine hakim görünüyordu. Başka bir deyişle sakin. "şu anda pek iyi bir arkadaş değilim lordum."

"Nadiren iyi bir arkadaş olurum," dedi, sanki Daisy onu kibarca selamlamış gibi salona doğru ilerleyerek. "Bir zamanlar bir ekiciliğim ya da arada sırada hanımefendilerin ilgisini çeken bir yanım vardı, ama ne yazık ki artık çok yorgun ve zor biriyim."

İkisi de değildi elbette.

"Gerçekten biraz zgnm," dedi Daisy, *ldrc bir öfke* için iyi bir örtmece. "benim evim olmadığını öğrendim, çocuklarım evdeki bir martinet'in kontrolü altında olacak ve... bunların hiçbirini size anlatmamam gerekiyor."

Penweather kalçasını masanın köşesine dayadı. "Casriel senin için endişeleniyor ama şimdilik mesafesini koruyacak kadar da mantıklı. Kahvaltı salonundaki konuşmaların bir kısmına kulak misafiri oldum. Yknze katkıda bulunmaya geldim."

"Zamanlaman mükemmel," diye cevap verdi Daisy. " histeriklerimi atlattım, gerçi Casriel'in bir kereden fazla mesafesini koruması gerekebilir."

"Ne yapacaktı leydim? Kocanızın vasiyetinin son kopyasına sahip olmayı mı talep ediyorsunuz? Erkekler birbirlerini arayacak kadar aptaldır.

onurlarına yapılan bu tür hakaretler yüzünden birbirlerini öldürürler."

"Eric'in pek onuru yoktu," dedi Daisy. "Aksini ama artık bunu biliyorum."

Penweather, üzgün bir kadının gönlünü mü alacağını yoksa bir sonraki ilçedeki acil bir işi mi hatırlayacağını değerlendirmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatarak ona baktı.

"İlk hapsim yaklaşırken Eric bana ne dedi biliyor musun?" Daisy sordu. "Bana tuttuğu metresin beni düşündüğü için yaptığı bir masraf olduğunu söyledi. Yakında evlilik zevklerini tadamayacaktım - muhtemelen *haftalarca*- ve eski mürebbiyelerimden biriyle ilgilenmesi beni *ağırlamasını* hiçbir şekilde kısıtlamayacaktı. Açgözlü ve bencil olmamalıydım."

Daisy mürekkep hokkasını Beatitude'un floklu duvar kâğıdına fırlatmak yerine adım atmak için ayağa kalktı. "On yedi yaşındaydım, evleneli sadece birkaç ay olmuştu ama karnımda taşıdığım süre boyunca sabah bulantıları yüzünden perişan olmuştum. Eric hala durmadan *bana saldırıyordu* ve o kadını yeminlerimizi ettiğimizden beri yanında tutuyordu. *Beni düşünerek* mahrem iyiliklerini yaptığı tek yer o kadın değildi."

Penweather'ın soğukkanlılığı hiç . "O senin kalbini kırdı."

"Aptalca bir ifade, ama ona asla verilmemesi gereken bir şeyimi kırdı. Benimle yerleşim yerim için ve arazisi Dorning Hall'un ana ormanı ile birleştiği için evlendi. Henry doğana kadar bunu anlamamıştım. Eric benden bir şey istediğinde pişmanlık duyuyormuş gibi görünmeyi öğrenmiş olsa da, gözünün dönmesinden dolayı hiçbir zaman açıkça pişmanlık duymadı." Sonunda o da biraz sağduyulu davranmayı öğrenmişti. Ya öyle ya da geçen zaman sonunda cinsel aşırılıklara olan iştahını azaltmıştı.

Biraz.

Penweather kalçalarını masanın önüne dayamak için yana kaydı. "Umarım biliyorsunuzdur leydim, evli ve birkaç çocuk babası bir erkeğin otuz yaşına yaklaşırken serserilikle meşgul olması olgunlaşmamış bir davranış olarak kabul edilir."

"Eric otuzunu geçmişti. Benden sekiz yaş büyüktü. Artık kılıç sallamakla meşgul değildi ama..." Kartlarla, sporla, *içkiyle* daha da meşgul... "Bunu seninle tartışmamalıyım."

Penweather ayağa kalktı ve kapıyı kapattı. Bu derece mahremiyet uygunsuzdu ve Daisy'nin umurunda bile değildi.

"Leydim," dedi Penweather, hemen önünde durarak, "kocanız öldü ve anısı benim yargımdan korunmayı hak etmiyor. Görünüşe göre, zamparalığa, şiddete ve asmaya tapan erkeklik bağımlıydı. Londra'nın kulüpleri ve tavernaları onun gibilerle dolu, kendilerini kolay kadınlar, ucuz içki ve kavgacılık için sürekli fırsatlar arasında bulmaktan memnunar. Kötü bir pazarlığı en iyi şekilde yaptınız ve bunun için sizi takdir ediyorum."

Penweather'ın gözleri zengin, kadifemsi bir kahverengiydi. Bu gözler Daisy'nin aklına orman yaratıklarını ve peri masallarını getiriyordu ve şimdi onun gözlerini fark ne kadar garipti.

"Bana hayran mısın?"

"Siz iyi bir anne değilsiniz," dedi Penweather, "siz harika bir . Sadece dengeli değilsin, benim yetersiz ifade gücüne meydan okuyan bir kendine sahip olma seviyesine ulaştın. Kendinizi sadece ailenize adamıyorsunuz, sadakatiniz bir askerin savaş alanındaki yoldaşlarına duyduğu sadakate kadar uzanıyor. Fromm'un hayattayken kazanamadığı zaferi ölümünde sağduyunuza karşı kazanmasına izin vermeyin."

Daisy, Penweather'a doğru eğilip gözlerini kapatmak için garip bir istek duydu. Yanağına bir öpücük kondurmak ya da kısa bir kucaklaşma için değil, bir kucaklaşmayı paylaşmak için.

"Mantıklı olmaktan yoruldum. Sekiz yıl boyunca mantıklı davrandım. Sabırlı, hatta neşeli, çocuklarıma bağlıydım. Şimdi bir evim olmadığını, çocuklarım üzerindeki otoritemin kendini beğenmiş birinin eline geçtiğini ve sırf Eric benden çalamadığı için kendimi lanet olası parayla avutmak zorunda kaldığımı görüyorum."

Acımasız davranıyordu, çünkü Eric hiçbir zaman diğer kocaların bu terimi tanımlayabileceği gibi gerçekten kaba olmamıştı. İğne parası konusunda cömert, toplum içinde şefkatli ve çocuklara karşı vicdanlı davranmıştı.

O zaman da dul bir kadının parasını kontrol etmenin yanı sıra başka tesellilere de hakkı vardı. Bir hafta önce olsa Daisy böyle bir düşünceyle alay ederdi. Şimdi Penweather'ı onun adına kibar bir öfke içinde görüyor ve gözlerinin rengini fark ediyordu.

Penweather, "İşe vasiyetnamenin kendisinden başlayın" dedi. "Vasiyetnameler sözde en üst hedef olarak ifade açıklığı ile yazılır, ancak sonuç genellikle karmaşıklık ve uzun sözlülüktür. Buradan başlayın ve herhangi bir belirsizlik size koz verir. Hiçbir zaman dava açmayabilirsiniz, ancak inandırıcı bir şekilde dava tehdidinde bulunabildiğiniz ölçüde, daha yüksek kartlara sahip olursunuz."

Grey bunu neden bilmiyordu? Yargıçlık yapmıştı, üniversiteye gitmişti. "Hukuk okumuş bir kardeşim ve yargıç olarak görev yapan başka bir kardeşim var. Vasiyetnameyi onlara sorabilirim." Aslında Valerian'ın hâlâ burada gerekiyordu.

"Kelimesi kelimesine okumak ve kendi avukatınıza iletmek için bir kopyasını görmeniz gerekecek. Eğer Eric vasiyetinin bir kopyasını Grangede saklamadıysa, aile avukatlarında bir tane olmalı. Avukatları aradığınızda Casriel'i de götürün ve talebinizi onlara ilemesini söyleyin."

"Eric'in özel evraklarının nerede saklandığını biliyorum. Yine de onları hiç ."

Penweather kaşlarını çattı, ki bunu gayet iyi yapıyordu. "*Billets-doux* ile karşılaşmaktan mı korkuyorsun?"

Daisy'de sakinliğin değil, yorgunluğun ölçüsü vardı. Kocasına öfkelenmiş, sonra şaşırılmış, sonra üzülmüş, sonra da çocukların iyiliği için onunla iyi geçinmenin bir yolunu bulmaya karar vermişti. Eric'in de kendince aynı aşamalardan geçtiğinden şüpheleniyordu.

Eric öldüğünde, neredeyse samimi kayıtsızlığın kutsal zeminine ulaşmıştı. *Billets-doux* onu ilgilendirmeyi bırakmıştı.

"Eric, çocuklar söz konusu olmadığı sürece duygusal değildi. Kendisini mantıklı bir yaratık olarak görüyordu ve her mantıklı insanın bildiği gibi, erkeklerin içindeki hayvani ruhlar gereksiz yere bastırılmamalıdır."

Penweather şalını kolundan yukarı çekti ve omuzlarına doladı. "Tüm iyi kendini aldaticılar gibi, yalanlarına erdemli bir parlaklık katmak için bir parça gerçek çaldı. Uykusunda bile şişeyi elinden bırakamayan bir sarhoş gibi, kendine olan düşkünlüğüyle büyülenmişti. Çoğu genç aynı dertten muzdarip bir dönemden geçer, ama dürtülerini olmasa da davranışlarını kontrol etmeyi öğrenirler."

Daisy, Penweather'ın masalsı gözlerinden ve dokunuşunun nazik düşüncesinden uzaklaştı, çünkü Penweather ona merhum kocasıyla ilgili yeni bir teori vermişti. "Büyülenmiş mi?"

"Saplantılı, bağımlı. Karısının iyiliği için birkaç haftalık cinsel perhize bile tahammül edemeyen yetişkin bir adam

-Özellikle de istediği kadar kendini tatmin etme özgürlüğüne sahipken, bu normal değil leydim. *Size durmadan saldırdığını* söylemişsiniz."

Asla söylenmemesi gereken sözler ama nedense Penweather için Eric'in kızışma konusu şok edici olmaktan çok üzücüydü.

"Evliliğimizin başlarında, sabah ve bazen de gün boyunca ona uyum sağlamamı bekliyordu. Kur yaptığımızda da böyleydi ve ben yeni kocaların sadece hevesli olduğunu düşünürdüm." Gerçi Eric bal ayından sonra bile hevesli olmaya devam etmişti. Ancak çocuklar gelmeye başladıktan sonra ilgisinin sıklığı azalmıştı.

Penweather'ın gülümsemesi şok ediciydi, sert yüz hatlarını sevimli, kara gözlerini de muzip hale getirmişti. "Yatak odasının zevklerine bayılırım leydim ve genç bir adamken bu zevkleri tatmak için büyük çaba sarf ederdim. Gücümün zirvesindeyken kocanıza bir hafta boyunca ayak uyduramazdım, tanıdığım çoğu genç erkek öyle."

"Peki ya şimdi?" Bu soru Daisy'yi bile şaşırtmıştı.

"Kişi nicelik yerine niteliğe öncelik vermeyi ve beden yakınlığını diğer zevkli yakınlık biçimleriyle tamamlamayı öğrenir."

Daisy regl dönemi yaklaşırken hiç aksatmadan pennyroyal çayı içmeyi öğrenmişti. Kocasına uyum sağlamayı öğrenmişti, çünkü kocasının tatmin olmak için genellikle on dakikadan fazlasına ihtiyacı yoktu. Sonrasında zihnini ve bedenini hareketsiz tutmayı, kocası çaresiz bir sülünü vurmaya gidene kadar onun sıradan sevgisine tahammül etmeyi öğrenmişti.

Penweather'a nicelikten ziyade nitelik ve yakınlığın diğer zevkli biçimleri hakkında ne demek istediğini sormak istedi, ama sonunda sözel kısıtlamanın bir parçasını bulmuştu.

"Beni evlilikte yaşadığım sıkıntıları dinlemek için mi aradınız lordum?"

"Sizi iki nedenden dolayı aradım. Birincisi, fidanlığa yapacağım bir ziyarette bana eşlik etmenizden memnuniyet duyarım. Bu sabah cesur dağcılarını ziyaret edersem, öğlene kadar bahçede çıplak bir peri bulma olasılığımın azalacağı düşüncesi aklımdan geçti."

"Mantıklı. Sen ve Pandora beni ve Chloe'yi emeklilerin otlığına kadar götürebilirsiniz. Kızlar bu pazarlıktan memnun olmalı. Beni aramanızın ikinci nedeni neydi?"

Daisy'nin anlaşılmaz derecede aptal bir yanı, Penweather'ın onunla birlikte olmaktan hoşlandığı için, Casriel'in ifşaatının onu üzmesini önemseydiği için onu bulmaya geldiğini umuyordu. Bu aptalca özlemin altında daha kötü bir sorun yatıyordu: Belki de lord hazretleri onu çekici buluyordu.

Belki de açık sözlü, huysuz ve ailevi sorunları olan dul kadınlardan hoşlanan sıra dışı bir adamdı. Belki de küçük bir cilveleşmeyi sağduyu, mizah ve nezaketle yürütecek kadar becerikliydi.

Daisy'nin hayal gücünün bu tür varsayımları barındırması imkânsız . Hem kederli hem de öfkeliydi, yorgundu, kalbi kırılmıştı ve önemli bir savaşla karşı karşıyaydı. Evlilikte yakınlaşmaktan o kadar bıkmıştı ki, eşinin hoşgörüsünden dolayı bir anlamda ölmüştü.

Yine de, Penweather o hafif, kendini küçümseyen gülümsemeyi takındığında, o kadar yabancı bir hissin kurbanı oldu ki, onu etiketlemek için zamana ihtiyacı vardı.

Tüm imkânsızlıklar ve tuhaflıklar arasında, Penweather Vikontu Fabianus'u *arzuluyordu*. Yatak odasının zevklerine bayılıyordu ve görünüşe göre bu onun için birkaç dakikalık coşkulu itiş kakıştan daha fazlası anlamına geliyordu.

Daisy imkansızın uygunsuz bir şekilde olası hale geldiğini sessizce kabul etti, hatasından kendini affetti ve başarısız bir nakış denemesini çalışma sepetinin dibine iter gibi vahyi bir kenara itti.

Eğer Penweather'ın aşk yetenekleri hakkında geçici bir merak duyuyorsa, bunun hiçbir önemi yoktu, bir an bile düşünmeye ya da pişmanlık duymaya değmezdi.

Penweather kapalı kapiya baktı, sonra Daisy'ye okunamayan bir bakış yöneltti. "Sizinle özel olarak görüşmek istememin ikinci nedeni, Bay Walter MacVeigh'in yakında Grange'i satın almam için bana teklifte bulunacağından şüphelenmem."

ALTINCI BÖLÜM

Hanımfendi masanın arkasındaki sandalyeye çöktü. "Grange'i satmak mı?" Uçan bir kuş şeklindeki kehribar rengi bir kâğıt ağırlığını eline aldı. "Size mi?"

"MacVeigh bana gösterecek üç mülkü olduğunu iddia ediyor. Hampshire'daki aile evim yaşılanıyor, çok büyük ve bir çocuğu büyütmek için ihtiyacım olandan çok daha fazla. Burayı arkadaşlarını etkilemek isteyen bir vatandaşa kiraya verebilir ve daha az pahalı bir çevrede daha hoş koşullara taşınabilirim."

Teori kulağa yeterince mantıklı geliyordu. Gerçek şu ki, Fabianus gençliğinin ve evliliğinin ziynetlerini bir kenara bırakıp anılarından uzaklaşmak istiyordu.

"Grange Henry'ye ait," dedi Leydi Daisy, kehribar rengi kuşu kâğıtlarla dolu bir tepsinin üzerine koyarken. "Grange iki yüz yıldır Fromm ailesine ait. Eric orayı çok severdi ve Henry ile sanki bir gün mülk onun olacakmış gibi konuşurdu. Walter orayı size satamaz."

Sandalyesinden kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

"Bunu planladığından emin değilim," dedi Fabianus, "ama evinizi gördüm, MacVeigh de eskizler gönderdi ve benzerlik oldukça yakın."

Kapıda durdu. "Size Denholm Malikânesi ve Kerry Park'ı da teklif etti mi?"

Fabianus bu kadına yalan . "Evet."

Kapıdan içeri süzüldü. "Gelin. Bunlar Grange'ın sahip olduğu en büyük iki kiracı, her ne kadar konfor açısından Grange'dan daha düşük olsalar da. Yeterince geniş olsalar da elden geçirilmeleri gerekiyor. Walter Grange'ı seçmenizi istiyor." Çocuk odasına çıkan merdivenlerin yanından geçip gitti.

"Çocukları toplayacağımızı sanıyordum."

"Önce kardeşim Valerian'ı alacağız. Kendisi sulh yargıcısıdır ve bana karşı kaçamak cevaplar vermemesi gerektiğini çok iyi bilir."

Bay Valerian Dorning'i kontesin yatak odasının dışında Bay Hawthorne Dorning ile sohbet ederken buldular. Hawthorne, Fabianus'u yeterince kibarca selamladıktan sonra hava bozmadan önce eve gitmesi gerektiğini söyledi.

Valerian Dorning kız kardeşine bakarak, "Gözlerinde kıyamet alameti gibi bir ifade var," dedi. "Neler oluyor, velet?"

Eğer leydisi bu lakaptan alındıysa bile bunu belli etmedi. Fabianus alınmıştı ve Dorning'in bunu fark edip etmemesi umurunda bile değildi.

"Görünüşe göre kocam vasiyetini değiştirmiş," dedi Daisy. "Bu konunun yasal boyutları hakkında bilgi edinmeliyim."

Dorning Fabianus'a değerlendirci bir bakış gönderdi. Kaba değil ama dostça da değil.

"Lord Penweather'ın huzurunda rahatça konuşabilirsiniz," dedi leydi hazretleri. "Anlaşılan Walter Grange'i ona satmaya niyetli."

Dorning'in bakışları daha da soğudu. "Penweather mülkü satın , Walter ona satamaz."

Fabianus sesini çıkarmamalıydı. O bir misafir, yakın bir yabancı ve bir beyefendi.

korumanın canı cehenneme. "Eğer mülkü satın alırsam," dedi, "dönüp Leydi Daisy'ye bir şiline satabilirim ve sevgili Walter onu ondan ve çocuklarından tekrar çalamaz, değil mi?"

Dorning'in kaşları kalktı. "O halde hatırı sayılır bir meblağı gözden çıkardınız."

Daisy, Dorning'i kolundan çekiştirerek koridoru geçti ve kullanılmayan bir salona benzeyen bir yere girdi. Ocak yanmıyordu, perdeler çekiliydi. Havada hafif bir kömür dumanı kokusu vardı.

"Dahası da var," dedi. "Walter çocukların velayetini alıyor ve miraslarının mütevellisi oluyor. Berkshire arazisini, Grange'ı, kiralari, her şeyi satabilir... Ve bu gerçekten umurumda değil. Çocuklarımı benden uzak tutabilir mi?"

Dorning, durum ne olursa olsun şıklık konusunda yetenekli adamlardan biriydi. Kravatı, zarif bir şekilde yapılandırılmış bir düğümden öylece dökülüyordu. Dantellerinin arasına yerleştirilmiş iğnesi, gündüz vakti için alışılmadık, ama onda işe yarayan ve gözleriyle tam olarak eşleşen menekşe rengi bir safire sahipti. Kıyafetinin mükemmelliği, yüz ifadesindeki duyguyu daha da belirgin hale getiriyordu.

Dorning, "Fromm'un vasiyetini değiştirdiğine inanamıyorum," dedi. "Çocukları sizin yetiştirmeniz konusunda kararlıydı ve vasiyeti tartıştığımız sırada tek kardeşine büyük bir iftira attı. Fromm'un neden yüzünü tamamen değiştirdiğini anlayamıyorum."

Hanımfendi kanatlı bir koltuğa çöktü ve tırnaklarını koluna geçirdi. "Ne tür bir iftira?"

"Walter'ın Cassandra'dan çocuğu olmaması ilahi bir adaletti, çünkü onları perişan edecekti. Walter bırakın çocuk yetiştirmeyi, bile yetiştirmeye uygun değildi. Aralarındaki yaş farkı nedeniyle Eric ve Walter yakın olmayabilirdi ama o zamanlar ayık olan Eric kardeşine karşı hiç de iltifatkâr değildi."

Fabianus bariz soruyu sordu. "Fromm sarhoşken taşkınlık yaparmıydı?"

Dorning, hakkını yemeyelim, sessiz kaldı.

Leydi Daisy'nin tırnakları hareketsiz kaldı. "Eric iki şişelik bir adamdı. Limiti buydu ve anlattığına bakılırsa oldukça da iyi tutardı, ama av sahasına iki şişe taşır ve gün boyunca sık sık kendine bir bracer ısmarlardı. Dart gecelerinde herkes gibi o da bira içerdi. Böyle durumlarda ne kadar içtiğini kim bilebilir?"

Fabianus Londra kulüplerinden tanıdıkları arasında üç şişelik adamlar tanıyordu ve altı şişelik adamlar bar efsanelerinde ve şarkılarında vardı. Böyle adamlar her zaman kısa ömürlü olmuştur.

Leydi Daisy ayağa kalktı. "Eric sarhoşken bir anlık öfkeyle vasiyetini değiştirmiş olabilir mi?"

Dorning belli ki şöminenin üzerindeki, güneşli bir yazlık bahçede oynayan çocukları ve köpek yavrularını gösteren tabloyu incelemeyi gerekli bulmuştu. Perdeler kapalı olduğu için bütün odayı hiçbir bahçe sahnesinin yok edemeyeceği kasvetli bir soğuk sarmıştı.

Dorning, "Sarhoşluk dürtüsü pek olası değil," dedi. "Bir vasiyeti değiştirmek için bir avukatla görüşmek, bir taslağı gözden geçirmek, tanıklar bulmak gerekir. Ayrıca kopyalarını yazdırmak, her birini imzalamak... Vasiyeti değiştirme kararı bir anlık öfkeyle verilmiş olabilir, ancak belgeyi gerçek anlamda revize etmek bir anlık iş değildir."

"Neden sadece bir vasiyetname yazmıyorsunuz?" Fabianus sordu. "Vasiyetimi hazırladım. Lanet olası şey on iki sayfa, çoğu avukatlar tarafından diğer avukatları memnun etmek için yazılmış ve mirasçılarım üzerinde hiçbir etkisi yok. Asıl vasiyetler ve vesayet dili yaklaşık bir sayfa tutuyor. Neden yepyeni bir vasiyetname yapmak yerine bu hükümleri değiştirmiyorsunuz?"

Fabianus'un Leydi Daisy'ye özel olarak yönelteceği başka bir sorusu daha vardı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Dorning. "Eric orijinal vasiyetnameye sadece bir ekleme yapmış olabilir. MacVeigh'in dayandığı belgeyi görmeden bir şey söyleyemeyiz."

"Grey onu görmedi," dedi Leydi Daisy. "Ben de görmedim. Walter vasiyetin amacını Grey'e sözlü olarak ilettiler. Walter her hafta beni ziyaret ediyordu ve ben de her seferinde onun bir titizlik gösterdiğini sanıyordum. Aslında gümüşlerimi sayıyordu ya da saymaya çalışıyordu."

Dorning pencereye gitti ve perdeyi kenara itti. "Onunla pazarlık yapabilirsin. Seni beş yıl daha Grange'de bırakmayı kabul ederse gümüşleri almasına izin verebilirsin, bu tür şeyler."

Leydi Daisy alnını ovuşturdu. "Grange çok güzel bir ev ve en büyükleri olarak Henry'nin doğuştan hakkı. Walter burayı satarsa, gelirini Henry'nin yararına kullanmalı. Grange'den ayrılmak zorunda kalırsak da idare ederiz. Beni daha çok rahatsız eden, çocuklarım üzerindeki otoritemi kaybetme düşüncesi. Walter bir ebeveyn değil, sıcakkanlı biri değil. Sanırım Eric'in arka arkaya iki erkek çocuk babası olmasına içlerildi ve Chloe'ye gelince..."

Fabianus, Chloe'nin Pandora'ya ciddiyetle *bakmasını* söylediğini düşündü. "Peki ya Chloe?"

"Chloe'yi Bayan MacVeigh'in dönüştüğü solgun, geveze, sık şifreye dönüştürecek, tabii Chloe bunun yerine evin angaryacısı haline gelmezse. Kızım için bu rolü kabul etmeyi reddediyorum. Walter, Henry ve Kenny'yi okula gönderecek ve bu kader atlatılabilir ve geçici. Grey onların iyi bir kuruma gitmelerini sağlayabilir ve çocukların iyi muamele görmeleri için elinden geleni yapacaktır."

Dorning perdenin yerine çekilmesine izin vererek salonu doğrudan gün ışığından mahrum bıraktı. "Daisy, öylece çekip gidemezsin. Eğer MacVeigh'le yasal bir savaşa hazırlanıyorsan, o zaman her şekilde ayıplanmayacak şekilde davranmalısın. MacVeigh pek sevilmez ama saygı görür. Ondalıklarını öder, gerekli hayır kurumlarına bağışta bulunur ve ayinlere katılır. Sinirlerine hakim olamayan histerik bir kadın gibi davranırsanız mahkemede ona üstünlük ."

Fabianus, Dorning'in kız kardeşine yetkin bir danışmanlık vermeye çalışmasına saygı duyuyordu, ancak Dorning sorunun kökenini kavrayamadı.

Fabianus, "Yasal bir itiraz işe yaramayacaktır," dedi. "Şansölyeliğin herhangi bir şeyi çözmesi yıllar alır. MacVeigh yetkin avukatlar tutarsa, Henry davanın ilk duruşması yapılmadan önce reşit olmuş olacak. Hanımefendi dava tehdidini bir silah olarak kullanabilir ama yardım için mahkemelere güvenemez - eğer vasiyet MacVeigh'in iddia ettiği gibi okunuyorsa bile."

Bu soru ancak lanet olası belgenin gerçekten incelenmesiyle çözülebilir.

Dorning odayı geçerek leydinin omzuna dokundu. "Penweather haklı. Yapabileceğin en iyi şey Grey'e başvurmak, yası uzatmak ve MacVeigh ile pazarlık yapmaya çalışmak. Mahkemeler tüm paranızı tüketecek ve sonra da çocukların hepsi yetişkinliğe ulaştığı için davanın tartışmalı olduğuna karar verecek. Üzgünüm Daisy."

Yanağından öpmek için eğilmek üzereydi ama Dorning kız kardeşine dudaklarını değdiremeden kız kapıya yöneldi.

"Bu tahammül edilemez," dedi. "Eric bir koca olarak çok sıkıntılıydı ama son düzenlemeleri söz konusu olduğunda ona güvenilebileceğime dair bana güvence verdi. Vasiyetini hazırladığında, aile avukatlarının onu şartlardan vazgeçirmeye çalıştıkları bildirildi. Benim yapmamı istediler

Kerry Park'ta ömür boyu bir mülke sahip olmak - bir çeyiz evi - ve çocukları tamamen Grey'e bırakmak."

Omzunun   zerinden Dorning'e bir bakış fırlattı. "Eğer Eric beni çeyiz malları olmadan bıraktıysa, avukatlar bunu yine onun dikkatine sunmalıydı. Bay Greenover doğma büyüme Dorseli ve kadınlara karşı eski kafalı bir tutumu var. Ona göre nasıl y  netece  imi bilemeyeceğim bir servete sahip olmamı istemiyordu. Kendi   ocuklarıma ebeveynlik yapmakla yükümlü olmamı istemiyordu. Damızlık için çok yaşlı, yarı k  r bir kısrak gibi, yaşlılı  ımı sessizce geçirebileceğim ekonomik bir yerim olacaktı."

Birileri bu Greenover denen adamı yakın gelecekte karanlık sokaklardan uzak durması için uyarmalı.

"Avukatları arayabilirim," dedi Dorning. "Emily'nin avukatlarına da birkaç soru sorabilirim. O bir mirasçı ve Londra'daki evcil gelincikleri Dorset avukatlarına denk."

"Dorning," dedi Fabianus, "Dorset avukatlarına bir   a  rı yapılması gerekiyorsa, bunu Leydi Daisy yapacak. Senin mi, Kont'un mu, göz korkutucu derecede kaslı Bay Hawthorne Dorning'in mi, belki de     n  z  n birden ona eşlik etmesi gerektiğine o karar verecek."

Fabianus'un gözlemi, Dorning'in yakışıklı kulaklarının aile   yesi olmayan birinin önünde arkaya kısıtılması deneyimini yaşamaması için yapılmıştı. İşin tuhafı, Fabianus görünüşe göre Leydi Daisy'yi eğlendirmişti.

"Eğer Dorset avukatlarıyla g  r  ş  rsem," dedi leydi hazretleri, gülümsemesi belli belirsizdi, "seni de götüreceğim Penweather, ama seni daha çok dadı Grey'in yanına göndereceğim." Yumuşak kadife ve krem rengi y  nlerin arasından geçerek kapıdan   ıktı.

Kapı sessizce kapandığında Dorning bir kahkaha attı. "*Böyle*, değil mi?"

Fabianus Leydi Daisy'nin peşinden gitmek, ağabeyinin önünde dile getirmediği soruyu ona sormak istedi.

"Ne gibi?"

"Daisy Fromm'u istediğine karar verdi ve hiçbir şey, ne sağduyu, ne görünüş, ne de kardeşçe yalvarışlar onu seçiminden vazgeçiremedi. Hepimiz denedik. O kararını verdi ve onunla mantık yürütmek mümkün değil."

Fabianus, Dorning Hall'da düzenli bir egzersiz haline gelmiş olan sabrını topladı. "Siz Fromm'un tecavüzünü fark etmeye karar verdiğinizde hanımefendi çoktan taşınıyor muydu?"

Dorning'in tavrı nazik bir taşra beyinden yumruklarını kullanmaya oldukça istekli bir adama dönüştü. "Bu eski aile geçmişini seni nasıl ilgilendiriyor Penweather?"

"Leydi Daisy düşününden sadece beş ay sonra doğum yaptı, bu da Fromm'un kimse ne olduğunu anlamadan çok genç bir kadının sahip olduğu birkaç savunmayı aşarak cazibesine kapıldığını gösteriyor. Hanımefendileri, Fromm'un her iki kız kardeşinizle de flört ettiğini ve evlenme teklif etmek için daha büyük yerleşim birimlerine sahip olanı seçtiğini ima etti. Leydi Daisy inatçılık yapmıyordu, korkunç derecede kötü bir pazarlığı en iyi şekilde değerlendiriyordu, üstelik koca bir alay erkek kardeş ona hala *velet* diyordu."

Fabianus'un Leydi Daisy'ye özel olarak yöneltmek istediği sorular artıyordu ama özellikle sulh yargıcı olan bu kardeşin de onun durumunu ciddiye alması gerekiyordu.

"Henry'nin yedi aylık bir bebek olduğunu sanıyordum."

"O zaman basit matematik yapamıyorsunuz ya da bir kadının gebelik dönemiyle bir koyununkini ayırt edemiyorsunuz. Leydi Daisy'nin babasının yasını tutmakta gecikmediğini ve annesinin ilgi talepleriyle onu ezdiğini tahmin ediyorum. Ablası Londra'da bazı bağlantılar kurmuştu ve Daisy'nin görebildiği tek şey

Yıllar geçtikçe, annesinin bencil genç erkeklerden oluşan bir evdeki ücretsiz refakatçisi olarak bir rol üstlendi. Fromm, cazibesi ve şefkatiyle çıktı ve Daisy'nin erkek kardeşleri ona fetihlerinin tadını çıkarmasını diledi."

Dorning, Daisy'nin oturduğu sandalyeye oturdu. " bir şey değildi."

"İyi," dedi Fabianus, "kendini kandır, suçluluk duygusundan arın, ama hanımefendinin en azından bir müttefiki olmadan MacVeigh'i karşısına almasına izin verirsem lanetlenirim. Evliliğinde onun için en önemli olan şeyi dul kalarak kaybetmek için çok fazla acı çekti."

Dorning bir elini yüzünde gezdirdi ve bu hareket bile zarafet ifade ediyordu. "Penweather, hepimiz mahvolmuştuk. Daisy'nin ortaya çıkması için para yoktu, kırsal eğlencelere bile ev sahipliği yapacak para yoktu. Grey gösteriş uğruna borç almak istemiyordu, o derece değil ve hala zemin kaybediyorduk. Fromm'u tanıyorduk, komşumuzdu ve hali vakti yerindeydi. Biraz vahşi olsa da iyi huyluydu, ama hangi genç adam öyle değildir ki? Teklifini talihin bir cilvesi, en azından küçük kız kardeşimizin sefaletten kurtulacağına dair bir güvence olarak gördük."

Fabianus Daisy'yi bulmak istiyordu, Pandora'ya bakmak istiyordu - tamamen savunma amaçlı - ve Dorning'e bir surat yerleştirmek istiyordu. Odanın ortasında, Dorning'in yakışıklı kulaklarını fiziksel olarak sıkıştırma menzilinin dışında kaldı.

"Siz ve eşiniz mutlu bir olayın beklentisi içindesiniz.

Bu mu?"

Dorning'in gülümsemesi tatlı ve yapmacıktı. "Öyleyiz."

"Dünyevi mallarınıza sahip olabilseydiniz ya da

Kendi çocuğunuzu nasıl uygun görürseniz, hangisini seçerdiniz?"

Dorning sandalyesinden kalktı. "Ben bir erkeğim. Bu aynı şey değil."

Aman Tanrım, bu evde yumruk yumruğa tartışmayı gerektirecek bir şeyler var. "Tabii ki öyle değil. Çocuğu aylarca kalbinizin altında taşımadınız, her gün mide bulantısı nöbetlerine katlanmadınız, kendinizi türlerin bildiği en kötü acıya ve kalıcı ölüm tehdidine maruz bırakmadınız. O çocuğu göğsünüzde beslemeyeceksiniz, doğumdan sonra iyileşmek için haftalar harcamayacaksınız ve yine de yavrunuzu her şeye tercih edeceksiniz. Leydi Daisy'nin aynı amaca ulaşmak için ne kadar ileri gideceğini düşünüyorsunuz?"

Dorning, Fabianus'a doğru yürüdü ve kravatını okşadı. "Sycamore seni sever."

Sycamore bir başka Dorning kardeşti. "Sycamore ve onun gibiler Leydi Daisy'nin ondan hoşlanıp hoşlanmadığıyla ya da ona saygı duyup duymadığıyla ilgilenselerdi ne kadar etkileyici olurdu."

Bu kez Dorning'in gülümsemesi saf bir şeytanlıktı. "Onun kalbini kırarsan Daisy'ye ne kadar bağlı olduğumuzu göreceksin Penweather."

Fabianus kravat patlatma menziline çıktı. "MacVeigh onun kalbini kırmaya hazırlanıyor ve Leydi Daisy'nin kardeşleri de onun sefaletten kurtulduğunu söyleyerek bekleyecek. Neden hepinizi uykunuzda öldürmedi, hayal gücümün sınırlarını zorluyor."

Fabianus eğildi ve geri çekildi, oysa yapmak istediği şey Dorning'i pencereden aşağı atmaktı.

DAISY, Jacaranda ile hiçbir zaman çok yakın olmamış olmalarına rağmen, ablasının saçlarını örmesiyle ilgili güzel anılara sahipti.

Jacaranda Daisy'den beş yaş büyüktü ve Eric'le olan durum aralarına mesafe koymuştu. Jacaranda nezaketle, Eric'in Daisy'ye gerçekten vurulmuş olması halinde

Büyük kız kardeş, küçük kız kardeşin yerleşim yerlerinin büyüklüğünden etkilenmiş olamazdı. Eric'in ailesinin hali vakti yerindeydi ve seçimi tamamen kendisine aitti.

Bu gözlem kimsenin gururunu okşamamıştı, zira Daisy'nin Eric'i kendi kardeşinden "çalma" suçunu aklamıştı.

Eski tarih bir yana, Daisy saçlarının taranmasından hoşlanıyordu. Resmi bir salonda bir metre mesafeden saç fırçalanamazdı. Saç fırçalama normalde evin daha kişisel alanlarında gerçekleşir ve iki kişinin birbirlerine bakmadan sohbet edebilmesi anlamına gelirdi. Bir anne ve küçük çocuğu için bu düzenlemenin avantajları vardı.

Böylece Daisy her gece Chloe'nin saçlarını tarayarak bir ritüel başlatmış, meşgul ve meraklı bir yaşta olan Chloe de ara sıra ona karşılık vermeye çalışmıştı. Penweather çocuk odasında Daisy'ye rastladığında, Daisy ocaktaki halının üzerinde oturuyordu, iki küçük kız elinde fırçalar ve saç kurdeleleriyle arkasındaydı.

Penweather çocuk odasına üç adım kala durdu. "Rahatsız ediyorum."

Daisy'nin saçları çoğunlukla dökülmüş ve çoğunlukla örülmemişti, ancak küçük kızlar ona yeni bir saç modeli yapmakla meşguldü.

"İyi günler, baba." Pandora ona abartılı selam verdi, sonra da reverans yaptı. "Leydi Gwenny'yi çağırmadan önce Leydi Daisy'nin saçlarını örüyoruz."

"Senin saçını da örebiliriz," diye ekledi Chloe, fırçasını sallayarak. "Ama sıranı beklemelisin ve annenin çok güzel saçları var."

Eric Daisy'ye son zamanlarda moda olan akıllı bukleleri denemesini önermişti ve bu Daisy'nin beline kadar uzanan saçlarını kırpılması için yeterli bir motivasyon olmuştu. Akıllı bukleler, Daisy için sıkıcı saatler demekti.

Saç maşası ya da hizmetçi saç uygularken oturmak. Hangi üç çocuk annesinin böyle saçmalıklara ayıracak zamanı vardı ki?

Penweather kapıyı kapattı ve Daisy'nin arkasından dolaştı. "Gerçekten de saçların çok güzel. İkiniz çok meşgulumüşsünüz."

Bir anne, ebeveynliğin gereklilikleri yüzünden bazen saygınlığın tehlikeye atılabileceğini de öğrenmişti. Daisy olduğu yerde kaldı, saçları şüphesiz bir düzine renkli kurdeleyle süslenmişti.

"Annem Fletcher'a bir fincan çay içmesini söyledi," dedi Chloe, fırçayı yeniden sürerken. "Her halükârda kullanmamız gereken daha çok saç kurdelemiz var."

Penweather kenarda durdu, kaşlarını indirdi, dudaklarını büzdü. "Geç kaldığım için sizden özür dilerim Leydi Daisy. Dün geceki gezintiler için teşekkürlerini ileten Kontes'in çağrısıyla yolum kesildi. güçlü saç kurdeleleriyle süslenmişsiniz."

Daisy kalın bir tutam saçı öne çıkarmaya çalıştı ama saç kurdelelerinin yerleştirilme şekli yüzünden bunu başaramadı. Görünüşe göre kızlar kurdeleleri kurdelelere bağlamış, örgüleri ve daha fazla kurdeleyi, sadece çocukların bildiği nedenlerle çeşitli şekillerde yerleştirilmiş tokalarla birbirine karıştırmışlardı.

"Yeni bir moda başlatacağım ve çok popüler olacağım." Ancak dullar asla yeni bir moda başlatmazlardı. Onların seçenekleri siyah bombazin kaplı düğmeler, jet düğmeler ya da oniks düğmelerdi.

"Leydim, korkarım bir isyan başlatma ihtimaliniz daha yüksek." Penweather ona elini uzattı ve Daisy yerde oturduğu için bu nezaketi kabul etti. "Ayna lütfen."

Pandora ona bir el aynası uzattı, o da Daisy'ye verdi. Daisy el aynasını ve şoval aynayı kullanarak saçlarında yarattığı tahribatı inceledi.

"Eşsiz," dedi aynanın açısını değiştirerek. "Biraz Parisli, biraz da kıtasal asimetri."

"Simma ağacı nedir?" Chloe sordu.

Bu durumda, terim orantısız kargaşaya atıfta bulunuyordu.

"Mevcut şirketin elinde," dedi Penweather, "asimetri klasik tasarımın tuhaf bir şekilde göz ardı edilmesidir. Siz ikinize sınıftan bir hikâye kitabı bulmanız için güvenebilir miyiz?"

Chloe ve Pandora, koridorun iki kapı ötesine, tavan aralarına, Sibiry'a, balo salonu trabzanlarına ve Peru ormanlarına yolculuk edeceklerini haber veren bir bakış attılar.

"Hadi, Dora." Chloe saç fırçasını bıraktı ve arkadaşının elini tuttu. "Aralarından seçim yapabileceğimiz bir sürü hikâye kitabımız var."

Oyun odasının kapısını büyük gürültüyle ve kıkırdayarak kapattılar.

Daisy aynayı şöminenin üzerine koyarak, "Balo salonundaki büyük merdiven ortadan aşağıya doğru bir tırabzanla bölünmüştür," dedi. "Kızlar bütün gün güvenle kayabilir ve halı kaplı basamaklara birkaç metreden fazla düşmezler. Korkunç görünüyorum, değil mi?"

Penweather onun etrafında tam bir tur attı. "Saçınızın durumunu anlatmaya İngiliz dili yetmez. Oturun, ben de hasarı hafifletmeye çalışayım."

Bebeğin gelişi nedeniyle tüm ev halkı telaş içindeydi. Daisy bir hizmetçiyi rahatsız etmektense, yastıklı oyuncak sandığının ucuna oturdu. Penweather onun arkasındaki koltuğa oturdu.

"Çok çalışkandılar," diye mırıldandı. "Seni bahara kadar serbest bırakabiliriz. Seni aynı anda iki küçük şeytanın ilgisine boyun eğmeye iten neydi?"

Penweather bu yorumda bir şey kastetmemişti ama Daisy'nin sınırları Casriel ve Valerian'la yaptığı tartışmalardan dolayı gergindi. Kardeşleri onun sinirli olduğunu söylüyorlardı. Daisy ise öfkeli olduğunu söylerdi.

"Bir zamanlar küçük bir şeytandım," dedi. "Bir kızın birinin tüm ilgisine sahip olduğu tek zaman, bir yetişkinin saçını taramak için zahmete girdiği ya da bir hanımefendiye yakışmayan bir davranışta bulunduğu zamandır. Bu son kısmı çok geç anlayabildim."

Eric'in cazibesine bu yüzden mi yenik düşmüştü? Annesinin, büyük kardeşlerinin, *birilerinin* dikkatini çekmek için mi?

Daisy'nin saçlarını nazikçe çekiştirmeye başladı. "Oyuncak hayvanları pencereden mi attın?"

"Sakladım ve kardeşlerimin çizmelerini ve dizginlerini, kız kardeşimin cameo broşuyla birlikte gizli saklanma yerlerime sakladım. Bir keresinde babamın piposunu da saklamıştım. Beni hayal kırıklığına uğratsa da, yananları saklamadığım sürece disiplin cezası almayacağımı söyledi."

"Yani ışıklı bir tane mi sakladın?"

"Tabii ki hayır. Babamı hayal kırıklığına uğratmanın acısı beni onun pipolarından birini daha saklamaktan caydırmaya yetti." Yine de Daisy, Eric'in pipolarını mecazi pencereden dışarı atma dürtüsüyle savaştı. "Pandora dikkatinizi çekmek istiyor lordum. O canlı bir zihne ve harika bir kalbe sahip iyi bir kız."

Penweather öne doğru kırmızı, mavi ve yeşil olmak üzere üç saç kurdelesini uzattı. "Bu çocuğun ne hakkında olduğunu bilmeme imkân yok. Kız kardeşim ya da kız kuzenlerim olmadan büyüdüm. Küçük dişiler benim için gizemlidir ve bir babası olduğunu hatırladığında Pandora için de aynı derecede şaşırtıcı olduğumu sanıyorum." Saç fırçasını halıdan almak için ayağa kalkarken sesi kızgınlıktan çok şaşkınlık içindeydi.

"Penweather, sen *onun sahip olduğu tek şeysin*."

"Ben," dedi Daisy'nin arkasındaki yerine oturarak, "saygın bir servet, üç çocuk bakıcısı, iki uşak, bir dadı... ve hâlâ onunla nasıl devam edeceğime dair hiçbir fikrim yok."

"Kadın olduğu için ona kızıyor musun?"

Penweather Daisy'nin saçındaki iğneleri nazikçe çekmeye başladı. ". Bu unvan beraberinde, iyi bir yılda ancak kendi kendini idame ettirebilecek büyüklükte bir mülk getiriyor. Amerika'da ikinci bir kuzenim var, vikontluğun getirdiği zevkleri üstlenmek onun yükü olacak ve Pandora'ya da bol miktarda kişisel servet miras kalacak. Hiçbir oğlumun ekonomik gerçekler karşısında görünüşü korumakla görevlendirilmeyecek olması beni rahatlatıyor." Bir avuç dolusu iğne uzattı. "Kardeşin Valerian'a karşı kendimi kaybettim."

Daisy iğneleri buruşuk saç kurdelelerinin bulunduğu cebe yerleştirdi. "Bu büyük bir başarı. Valerian ailenin diplomatı olarak kabul edilir."

"O zaman Tanrı ailenin yardımcısı olsun, çünkü bana aptal gibi geldi." Penweather daha fazla toka ve kurdele uzattı ve elleriyle Daisy'nin saçlarını sırtından aşağıya doğru düzeltti. "Annemin dul kaldığında neredeyse aklını yitirdiğini gördüm. On üç yaşındaydım, avukatların ve kayınvalidemin ona daha iyi davranmalarını sağlamak için çok küçüktüm. Henüz unvan bana miras kalmamıştı ama zenginliğimiz vardı ve Helen Teyzem vardı. Onsuz... Seni yalnız görmekten nefret ediyorum."

Ailesi her çalının arkasında pusuya yatmışken Daisy'nin yalnız olduğunu nereden bilebilirdi? "Çocuklarım var." *Şimdilik* çocukları vardı ama bu her an değişebilirdi.

Penweather'ın kolları kızın beline dolandı ve alnını kızın omzuna yasladı. "Sana karşı bir şeyler hissediyorum, tabii geçici bir eğilimden öte değil, endişelenmene gerek yok. Karşılaştığın zorluklar ve benim içinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında, bu duygularım yersiz ve zamansız. Bu kadar açık sözlü olduğum için özür dilerim ama sizin gibi anlayışlı bir kadının önünde gizlenmenin pek bir anlamı düşünmüyorum."

"Anlayışlı mıyım?"

Buna karşın, Daisy'nin sırtında kaslı bir erkeğin sıcak battaniyesi vardı. Daisy onun kucaklayışını hem rahatlatıcı hem de zevkli buldu. Kucaklanmak, değerli bir erkeğin duygularına ilham vermek rahatlatıcıydı.

"Anlayışlısın," dedi, "ve ben pek çok anlayışlı kadın tanıdım. Ayrıca yaşlı atını seviyorsun, Pandora ile nasıl konuşulacağını biliyorsun ve bana gülümsediğinde..."

Daisy kendini onun kollarına bıraktı. "Evet?"

"Bir anda pencereden dışarı fırladım, cilalı bir trabzandan aşağı süzüldüm ve son derece memnun oldum. Bu şekilde etkilenebileceğimi unutmuşum, yine de size uygunsuz tekliflerle yük olmayacağıma söz veriyorum. Daha fazla , . için beni iyice azarlamalısın. vurgulamak için iyi yerleştirilmiş bir tokat iyi hizmet eder."

Daisy birini tokatlamak istiyordu, Penweather'ı değil. "Baloncuklarıma dokunmak için sabırsızlanmıyor musun?"

Penweather dikkatle gerildi. "?"

"Eric, kur yaparken hep kabarcıklarımın bahsederdi ve tek heceli - Sycamore'un Kaptan Grose'un iğrenç sözlüğünü karıştırana kadar bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Sycamore bile böyle bir şey okuduğum için dehşete düşmüştü. Eric de pembe kığım ve bal küpüm hakkında coşkulu bir şekilde konuşurdu ve o andan itibaren kabalıkları anlaşılmaz bir şekilde erkeksi bir hal aldı. Henry geldikten sonra bunların hepsi sona erdi."

"Mono-o kelimeyi mi kullandı?"

Daisy yüzünü Penweather'dan için memnundu, çünkü anlattıkları yüzünün kızarmasına neden olmuştu. "Evliliğin çok erken dönemlerinde. En azından ayıkken kocalık terbiyesini biraz . Anladığım kadarıyla müstakbel kocalar gelinlerine böyle kur yapmıyor."

"Hata yapma," dedi Penweather, dudakları Daisy'nin kulağına yaklaşırken. "Kadınsı özelliklerin hayal gücümü ele geçirdi ve onu sonsuz cinsel zevk diyarlarına sürükledi, ama seninle ilgili rahatsızlığım sadece fiziksel çekicilikten daha kötü. Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Öte yandan sen..."

"Yaşlı atımı seviyorum ve Amazonlu Pandora'yla konuşuyorum." Belli ki bu huylar Penweather'ın ilgisini çekmişti ve nedense bu özellikleri fark etmesi Penweather'ın Daisy'ye olan ilgisini artırmıştı. "Gülümsememi seviyorsun."

"Yas tutuyor olsanız da gülümsemeniz çok nadir. Yaslı halinizde size yaklaştığım için üç kez lanetlenmiş bir varilim."

Daisy böyle gelişmeleri nasıl da özlemişti. Güvenli bir kucaklaşma, gerçek bir iltifat, dürüst bir ilgi.

"Ben de senden hoşlanıyorum, Penweather. Sana saygı duyuyorum." Bir erkeği sevmenin ve ona saygı duymanın ne büyük bir mutluluk olduğunu bilemezdi. Daisy'nin kardeşleri iyi niyetliydi ve ona düşkündüler. Eric'le olan durumunun ayrıntılarını bilmiyorlardı ama o zaman da bu ayrıntıları sormamışlardı.

"Bana saygı duyuyorsun." Çok alçak sesle konuşmuştu ve kelimeleri tam olarak bir soru haline getirmemişti ama Daisy yine de kendinden şüphe duyduğunu hissetti. Birileri bir noktada Penweather'ın duygularıyla oynamıştı, Daisy'nin aniden yüzüne vurmak istediğı birileri.

"Pandora'yı iş seyahati için yanında getirmişsin," dedi. "Onu kontrol etmek için kreş'e geldin. Eric'le geçirdiğim harika yıllar için minnettar olmamı söylemedin ya da Walter'ın çocuklarımın vasiliğini üstleneceğı için rahatlamam gerektiğini açıklamadın."

Oturduğı yerde çeyrek dönüş yaparak bacaklarını yukarı çekti ve Penweather'ın göğsüne doğru kıvrıldı. Penweather yanağını onun çözülmüş saçlarına yasladı ve o an bu kadar hüznölü olmasaydı, mükemmel olurdu.

"Walter bir sorun," dedi Penweather, Daisy'nin saçlarını bir omzunun üzerinden düzeltirken.

"Ben ve çocuklar Grange'in kiracı mülklerinden birine taşınırken Walter göstermelik bir vasi olmaktan memnun olabilir. Size Staunton'ı teklif etmedi. Malikane sayılmaz ama bizi bırakırsa orada mutlu olabiliriz."

"Walter mantıklı olmaya hazırlanıyor olsaydı, Eric'in vasiyetinin şartlarını size bildirir ve hiçbir şeyin değişmesine gerek olmadığı konusunda sizi rahatlatırdı." Penweather'ın sert mantığı, Daisy'nin saçlarındaki elinin nazik dokunuşuyla çelişiyordu. "Walter bırakın oğlunuzun mirasına gelir getirecek kiracıları, başınızın üzerindeki çatıyı bile satmaya hazırlanmaz. Walter senin arkadaşın değil."

Daisy gözlerini kapadı. "Walter, çocuklarımı yetiştirmek için uygunluğuma saldırmak için uygun edepten herhangi bir sapmayı kullanacakken, ilginizi teşvik edemem lordum. Daha ilk yasımı gereken aylar var ve..."

Sustu, çünkü sadece bu argüman bile oyuncak sandığından inmek ve tüm bu olay hiç yaşanmamış gibi davranmak için yeterli bir nedendi.

Tıpkı Eric'in en iyi ihtimalle aceleci bir aşık olmadığını ve eve sürekli sarhoş gelmediğini defalarca iddia ettiği gibi.

Penweather, "Ve sen de çocuklarının mutluluğu için savaşıyor en ihtiyatlı dul ve fedakâr anne olmalısın," dedi. "Yaklaşan savaşı göz önüne alırsak, kılıcınızı kuşanmadan önce cesaretiniz için kendinize gizli bir öpücük verebilir misiniz?"

"Cesaret için mi?"

Penweather, "Belki de senin cesaretin bol miktarda vardır," dedi, "oysa benimkinin tahkimata ihtiyacı var."

Cesareti, Daisy'nin kendisi için söyleyebileceğinden çok daha fazla olan kardeşlerinden hesap sormak için yeterliydi.

"Değil Cesaret." o dedi. "Zevk. Öpücük Ben için
zevk, Penweather, ve bunu unutulmaz kıl."

YEDİNCİ BÖLÜM

Fabianus kreşe Pandora'nın bitmek bilmeyen at ve fil çaylarından birini bölmeyi umarak gelmişti. Küçük kızların gevezelik tufanına katlanmayı, sonra da daha fazla gevezeliğe katlanırken karda yürümeyi bekliyordu. Planlarına göre birkaç gün sonra Grange'i ziyaret edecek ve MacVeigh'in planının ayrıntılarını öğrenmek için MacVeigh'le buluşacaktı.

Fabianus, Leydi Daisy'ye karşı yardımsever ve centilmen olmak istiyordu. Onurlu bir adam kederli bir kadını öpücüklerle boğmazdı.

Ya da başka bir şey. Daveti hanımefendi yaptı. Beyefendi, onun iyiliğini kabul ettiği için şanslı yıldızlarına teşekkür etti.

Daisy'ye gelince, Fabianus doğruyu söylemişti. Pencereden çıkıp trabzanlardan aşağı inmişti, her zamanki itidalinden ayrılmıştı ve onu tekrar bulmaya hevesli değildi. Bu büyük olasılıkla Hampshire'dan ayrılışını çok uzun süre ertelediğinin bir göstergesiydi.

Fabianus saç fırçasını eline alarak, "Unutulmaz bir öpücük istiyorsun," dedi. "Daha açık konuşabilir misin?"

"İyi anlamda unutulmaz," diye yanıtladı Leydi Daisy, daha uzun oturarak. "Şefkatli, tatlı, *dokunaklı*... Aceleye getirilmemiş ya da göstermelik olmayan bir öpücük istiyorum. Zamanını alan ve bana özel bir öpücük."

Fabianus'un en sevdiği öpücük türünü tarif etti - yavaş, düşünceli ve kapsamlı. Saçlarını üç tutama ayırdı ve örmeye başladı.

"Bu öpücüğün amacı tahrik etmek mi?"

Hanımefendi soruyu biraz düşünmüş gibi görünüyordu. "Evet dersem hakkımda daha az mı düşünürsünüz?"

"Yaratıcının her sağlıklı canlıda tasarladığı hayvani ruhlardan zevk aldığınız için neden sizi daha az düşüneyim ki?" Saçları kalın ve ipeksiydi, ayrıca kıvrılmaya da meyilliydi. Hayal gücü ona Daisy'nin saçlarının çıplak göğsüne döküldüğünü ve Daisy'nin vücudunu onunkiyile yakın bir şekilde birleştirdiğini gösterdi.

Örgüsünün izini kaybetti ve baştan başlamak zorunda kaldı.

"Kocamı arzulamıyordum," dedi Daisy, "ilk birkaç aydan sonra değil. Onun sadakatsizliklerinin farkına vardım ve o zamana kadar ben de evli kadınlar arasına katılmışım. Eric'in yetenekli olmaktan çok hevesli olduğundan şüphelenecek kadar dedikodu duydum."

"Bir koca olarak yüz karasıydı, ama umarım bir baba olarak daha iyi notlar almıştır. Hiçbir beyefendinin gereken sözleri söyleyeceğim: Onsuz daha iyi olabilirsin."

"Sizinle tartışmayacağım," diye karşılık verdi leydim, "Eric kendi yöntemiyle denedi. Ama işte Walter, Eric'in daha büyük zorluklar yaratıyor. Kocamı çocuk gibi görmeye başladım, ev içinde ahlaki tutarlılıktan yoksundu. Beklentilerimi düzelttim ve çayımı içtim."

"Bana ideal öpücüğünüzden biraz daha bahsedin." Fabianus diğerleri kadar kırıksık olmayan iki saç kurdelesini geride tutmuştu. Birini cebine soktu, diğerini Leydi Daisy'nin saç örgüsünün alt kısmına bağladı.

"Sadece benim için olan öpücükler istiyorum," dedi, "diğer bölüme geçmeden önce gerekli alıştırmalar değil. Okul kızlarının hayalini kurduğu öpücükleri istiyorum."

Görünüşe göre kadın bu tür öpücükler için can atıyordu çünkü Fromm, okul çocuğu bu tür zevkleri kendi karısıyla paylaşma zahmetine hiç girmemişti. Toplum, adamdan nasıl devam edeceğini bilmesini bekliyordu ve eğer bir ipucu yoksa Tanrı ona ve öptüğü kadınlara yardım etsin.

"Sana özlemini çektiğim öpücüklerden bahsedeyim mi?" Fabianus Daisy'nin saç örgüsünü bir taç gibi başının etrafına doladı ve öyle bir uzunluktaydı ki örgü iki kez sarıldı. Birkaç iğneyle sabitledi ve son iğneyi kurdeleyi gözden uzak bir yere sıkıştırmak için kullandı.

Daisy omzunun üzerinden ona yan gözle baktı. "İdeal öpücüklerin hayalini mi kuruyorsun?"

"Son zamanlarda seni hayal ediyorum." Ve öpüşmekten çok daha fazlasını. Gülümsedi, biraz yaramazlık, biraz mizah. "Anlat bana."

Fabianus biraz şaşkınlıkla aşıkların alayına fark etti. "İlk başta davet eden ama aynı zamanda meydan okuyan ve sonra talep eden öpücükleri tercih ederim. Kurnazlık başlangıç için iyi bir yerdir, ancak benimle birlikte bir parça cesaret de asla yanlış gitmez. İdeal öpücüğüm umutsuzluğa kapılmadan istekli, sıcak ve..."

Leydisi oyuncak sandığının üzerine bağdaş kurarak oturdu, Fabianus'a bakıyordu, etekleri Fabianus'un dizlerinin üzerinde toplanıyor, kalçaları Fabianus'un kilere dayanıyordu.

"Bana kelimeleri verdin," dedi kollarını onun boynuna dolayarak. "Şimdi bana eylemleri ver."

Saçlarıyla ilgili çabaları yaya bir sonuç vermişti - basit bir taç - ve yine de, tüm etki her zamanki sert topuzundan daha yumuşak ve gevşekti. Bu kadar yakından bakınca, gözlerine ışıltılı bir renk veren altın renginin ipuçlarını görebiliyordu.

"Özlediğim öpücükler," dedi, "hazine değerindeki öpücüklerdir." Dudaklarını nazikçe kızın ağzının köşesine bastırdı ve kız

gözlerine baktı. Keşiflerini tembel ve tatlı bir şekilde sürdürdü, başparmağını Daisy'nin çenesinde gezdirdi ve bir elini ensesinde sabitledi.

Daha fazlasını yapmak, göğüslerini şekillendirmek ve onu daha da yakınlaştırmak için yanıp tutuşuyordu ama kadın *değer* verilmeyi hak ediyordu, lanet olsun ve aceleye getirilmeyi hak *etmeyen* bir kadın varsa o da Leydi Daisy'ydi.

"Daha fazla," diye fısıldadı Fabianus ağzını omzuyla boynunun birleştiği yerdeki teninin dokusuyla tanıştıırken. "Sahip olmalıyım... lanet olsun sana, Penweather."

"Fabianus," diye fısıldadı. "Gülünç bir isim ama benim. Söylediğini duymak için can atıyorum." Tutku onu ele geçirirken onun adını söylediğini duymayı, gecenin en karanlık saatinde ona olan arzusunu fısıldamasını arzuluyordu.

"Fabianus, benimle dalga geçmeyi bırak."

Bir beyefendi ne istediğini çok iyi bilen bir tartışmazdı. Fabianus ağzını Daisy'ninkinin üzerine yerleştirdi ve dilinin sıcaklığını hemen dudaklarında hissetti.

"Acelemiz yok," diye mırıldandı. "Acele etme." Sırtını yavaşça okşayarak ne demek istediğini vurguladı. "Merakınızı giderin."

"Tadın vişneli tart gibi. Bunu sevdim."

Onun hoşlanma şekli, bacakları Fabianus'un beline dolanıncaya ve tahrik edici kıyafet bolluğu yüzünden cinsel organına bastırılınca kadar diliyle onu iyice keşfetmeyi içeriyordu - bergamot ve arzu tadındaydı.

Alnını onun omzuna koydu. "Neden soluk soluğayım?"

"Çünkü beni akılsızca öpmek için kendinizi zorladınız ve bu büyük bir çaba gerektirir."

"Şaşkın ve rahatsızım ve hareket etmek istemiyorum."

Sanki uyarılma yeni bir deneyimmiş gibi konuşuyordu. "Ne istiyorsunuz leydim?"

Ona ters ters baktı. "Kıyafetlerini çıkarmak için, bu da aklımın dilenmeye başladığını kanıtıyor. Kızışmayı bile sevmiyorum."

Fabianus ona derin, samimi, ağzı açık bir öpücük verdi ve parmaklarını göğsünün üzerinde yavaşça gezdirdi.

"Bazen kızışmayı severim," dedi, "her iki taraf da neşeli ve şehvetli hissettiğinde ya da sadece gerginliği istediğinde. Korkarım ki seninle bu gerginlik uzun süre geçmeyecek ve sadece derinlemesine sevişme arzuyu yatıştıracaktır."

Daisy'nin ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Tek bildiğim kızışmak."

"Tek bildiğin," diye yanıtladı Fabianus, "üzerine çullanılması." Merhum Bay Fromm'un vasiyetiyle ilgili sorular bir yana, Fromm sadece bu ihlalinden dolayı bile ölümünden sonra ciddi bir azarı hak etmişti.

Daisy epeyce kıpırdanarak ve kumaşı çekiştirerek Fabianus'a yine dik açıyla oturacak şekilde yerleşti. Klasik bir profili vardı, cameo güzelliğindeydi ama hiçbir cameo böylesine ateşli bir bakışa sahip olmamıştı.

"Bana düşünecek çok şey veriyorsunuz lordum, ama çocuklarım önce gelmeli."

Fabianus'un hiç umurunda değildi ama Daisy sadece aceleci çiftleşmeyi biliyorsa, aşıkların bir ilişkiden nasıl uzaklaştıklarını, o an bittikten sonra bile devam eden zevkten nasıl keyif aldıklarını da pek bilmediğini fark etti.

"Önceliklerinizi takdir ediyor ve bu önceliklere ulaşmanızda size destek olmayı umuyorum."

Kaşlarını çattığında Chloe'ye benziyordu. "Aklımı karıştırarak mı?"

Fabianus onu kollarıyla sardı ve kendisine doğru itti.

"Karıştırma karşılıklı oldu ."

Daisy içini çekti ve daha da yaklaştı. "Sana bu öpücüklerin hiçbir anlamı olmadığını söylemek istiyorum Penweather."

Ona mükemmel bir şekilde oturuyordu ve Fabianus her şeyden çok ona sarılmak istiyordu. "Bir ama olduğunu ummaya cüret edebilir miyim?" . Bir cilveleşmenin daha fazlasını, özellikle de dul bir kadınla cilveleşmeyi beklememesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Daisy ayağa kalktı ve adam onu bıraktı. "*Ama* kocam bana sürekli, onun sayısız olan geçici hayallerinin hiçbir şey ifade etmediğini söylüyordu. Bunu asla kabul edemezdim. Çalınmış bir öpücüğün bile bir anlamı vardır, en azından benim için."

"Burada hırsızlık mı söz konusu?" Fabianus oyuncak sandığından kalkarak sordu. "İşin , kendimi hırsızlık kurbanı gibi hissetmiyorum, değerli eşyaları aşırıldığım için de suçlu hissetmiyorum." Pantolonunu düzeltme dürtüsüne direndi, çünkü Daisy'nin kaba saba kocası şüphesiz bunu onun huzurunda binlerce kez yapmıştı - ve terbiyesizliğinin farkına varmadan.

Daisy aynayı, fırçayı ve tarağı toplayıp şöminenin üzerine koydu. "Karşılıklı çamur atma konusunda bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?"

Fabianus odayı geçip çıtırdayan ateşin önünde ona katıldı. "Lanet olası bir demir çubuk kadar sertim ve bergamot ve kirazlar hakkında fanteziler kuruyorum. Karşımda erkeklikten nasibini almamış birini görüyorsun."

Bir elini adamın düşme noktasının üzerinde gezdirdi; kendinden emin, hafif bir dokunuştı bu, okşama olarak nitelendirilmeden tahrik ediyordu. "Ama yine de en sevdiğim buz çeşidiymiş gibi pizzanı bana doğru sallamıyorsun. Bunun üzerinde düşünmeliyim."

Ellerini birleştirirken daha yakına eğildi. "Sen dul bir kadınsın. Sizin tarafınızdan imzalanmış bir davetiye olmadan hiçbir erkeğin size bir şey sallamasına izin verilmez. Eğer kapı kilitli olsaydı, o davetiye için sana yalvarıyor olurdum."

Daisy, Fabianus'un ağzını sonsuza kadar inceledikten sonra onu dudaklarından öptü, gülümsedi ve koridora doğru süzüldü.

çocukları çağırmaya başladı.

Fabianus kapının arkasında kaldı, zihinsel oyun odasının etrafında sürünerek dağınık aklını toplamak için daha iyiydi. Bu egzersiz de işe yaramayınca pencereyi açtı ve Dorset'in temiz kış havasını uzun ve soğuk bir şekilde içine çekti.

WALTER MACVEIGH SINIRLARINI BILİYORDU. O değildi

Yakışıklıydı ama görünüşünün -düzenli, müreffeh, ağırbaşlı- mütevazı bir şekilde hoşla gittiğini umuyordu. Davranışları kusursuz olsa da çekicilikten yoksundu. Ona sadece iyi bir yetkinlik ve tek bir mülk miras kalmıştı, onun için büyük bir mülk yoktu ama yine de bakmakla yükümlü olduğu kişilere iyi bakmaya çalışıyordu. Eric'in insanları güldürme yeteneğine hiçbir zaman sahip olmamıştı ama o da Eric'in düzenli olarak yaptığı gibi kendini aptal yerine koymamıştı.

Walter küçük kardeşini içkiye düşkünlük ve gelişigüzel içki içmek gibi aptallıklarından dolayı azarlamış, Eric ise kendi eleştirileriyle karşılık vermişti. Sonunda Eric en büyük günahı işlemişti: Tek kardeşine karşı sadakatsizlik etmişti.

Köpekler sadıktı. Kocasının talihsiz eğilimlerini engellemek için hiçbir şey yapmayan, inatçı, bencil bir köpük parçası olan Leydi Daisy bile çocuklarına sadıktı ve Walter'ın tüm umutları bu dayanak noktasına bağlıydı.

Cassandra moda dergisinden kaldırmadan, "Kıştan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Hava ya her şeyi güzelleştirecek kadar sert kar yağmalı ya da bu yılki Kasaba gezisini planlayabilmemiz için çekip gitmeli."

MacVeigh ailesinde hayat *bu yılki Kasaba gezisi* etrafında . Bu egzersiz sona erdiğinde, bir süre için odak noktası

Kasabaya en son geldiğimiz zamana döndük. Bir baronetin kızı ve bir zamanların ünlü güzeli Cassandra tam olarak evlenmemişti - Walter birkaç dönüm arazisi olan bir beyefendiydi - ama kibar sosyete ilk girişlerinde ölümcül yanlış kararlar vermişti.

Cassandra Mayfair'in balo salonlarına ve cazibesine fazla kapılmış, fazla açık sözlü ve ideal talibi konusunda fazla titiz davranmıştı. Sadece soylu bir aileden gelmesi, geniş yerleşim bölgelerine, duru yeşil gözlerine, asil kaşlarına ve ince altın rengi buklelerine rağmen onu eş arayışındaki bekârların en iyilerine tavsiye etmemişti. Seçenekleri, tüm ağırbaşlı ihtişamıyla Walter ya da babasının kırsal çatısı altında kız kurusu olmaları.

Walter'ın sıkıcı, kız kurusu olmanın da naklieden daha kötü bir kader olduğunu düşünen Cassandra, Walter'ın teklifini bir şartla kabul etmişti: Kasabadaki bağlantılarını sürdürmeli, aksi takdirde taşraya sürgün edilecekse Mevsimin "birkaç haftasının" tadını çıkarmasına izin verilmeliydi.

Walter bunu büyük bir nezaketle kabul etmişti, çünkü Cassandra'yla ilgili planları onun her zaman yanında olmasını gerektirmiyordu.

Cassandra'nın Kasaba'daki birkaç haftası kısa sürede neredeyse yılın yarısına dönüşmüştü, çünkü her yıl yeni bir gardırop yaptırmak için Londra'ya zamanında dönmek zorundaydı ve Ağustos ayında orman tavuğu sezonu resmen başlayana kadar Kasaba'dan ayrılmayı düşünmüyordu. Başkentteyken gösterdiği dayanıklılık inanılmazdı. Girebildiği her baloya, ridottoya, Venedik kahvaltısına, müzikale ve iskambil partisine katılırdı.

Cassandra kart partilerini çok severdi ama Walter ona evlerinde parti vermesini yasaklamıştı. Bu aile içi emir, Walter'ı bir ay boyunca leydinin yatağından uzaklaştırmış, bu süre zarfında Walter sadece parası olan her erkeğin ulaşabileceği zevklerin peşinden koşmuştu.

Kasabaya birkaç hafta erken gitmekten bahsettiği anda Cassandra tekrar kucağına oturmuş ve onu gelmiş geçmiş en iyi koca ilan etmişti. İyi bir kocaydı ama ona bir ya da iki oğul verene kadar -üç tane daha iyi olurdu- sadece dekoratif ve biraz masraflı bir eştı.

Dorsetshire'daki evinde Cassandra, günlerini dergileri karıştırarak ve Napolyon'un seferde kaleme aldığından daha fazla yazışmayı yöneterek geçiren, durgun, çekingen bir yaratıktı. Yüzüne ve vücuduna da titizlikle dikkat ediyordu ve Walter, Cassandra'nın onun iyiliği için dış görünüşüne özen gösterdiğini düşünerek kendini kandırmıyordu.

Önemli değil. Birakalım cilveleşsin ve flört etsin. Cassandra henüz gençti ve Walter da Eric gibi varlığını tamamen bir sonraki horozlanmasına göre düzenleyecek biri değildi. Cassandra, Walter ona iyi baktığı ve her bahar kasabaya koşarak geldiği sürece kocasına sadık kalacaktı.

Elli yaşına merdiven dayamış bir kocanın kendisinden çok daha genç bir eşten beklediği tek şey sadakatti zaten.

Walter dört günlük gazetesinin sayfalarını çevirirken, "Bahar yakında gelecek," dedi. Mütevazı imkânları olan her adamın yapması gerektiği gibi iş dünyasındaki dedikoduları takip ediyordu ve Londra gazeteleri bunun için en iyi yoldu.

"Bahara daha haftalar var Bay MacVeigh. Haftalar, hatta aylar." Cassandra zamanın kulağa tövbe edilmiş sonsuzluklar gibi gelmesini sağladı.

"Surat asmayın, madam. Güzel ağzınızın yanında kırıksıklıklar oluşacak."

Ayağa kalktı ve salonun pencereleri arasında asılı duran iskele camına gitti. Walter'ın meraklı gözlerine göre, kadının kıcı bu kış biraz daha cömertçe kıvrılmıştı. Eric'in kaba sözleri vardı.

Bol kıvrımlı kadınlarla yakınlaşmanın zevklerinden bahsediyordu, Walter kardeşinin arkadaşlığının bu yönünü özlediğinden değil.

"Ağzım oldukça güzel, değil mi?" Cassandra yansımasına gülümseyerek sordu. "Beatty kadınları zarafetle yaşlanır, bunu bizim için söylemelisin."

O artık bir MacVeigh'di. Beş yıldır öyleydi. "Güzel olan tek şey sensin," diye yanıtladı Walter, Majesteleri'nin son borç çetelesiyle ilgili bir mektubu okumak için gazeteyi katlayarak. Vergi ödeyen bir vatandaş olarak Walter kraliyetin savurganlığı karşısında dehşete düşmüştü ama George'un harcamaları da geriye dönük bir rahatlama sağlıyordu. Kralın borçları saf, aptalca aşırılıklardı ve harcamaları bile bir hükümdarı kızdırmaktan daha iyi bilen bir parlamento tarafından defalarca ödenmişti.

Bazı insanlar parayı idare edebilir, bazıları edemezdi. Bu, Şişko George'un kafasındaki taç kadar açıktı.

"Şu Coldweather denen adam Dorning Hall'a geldi mi?" Cassandra aynada yüzünü tuhaf bir şekilde buruşturduktan sonra çenesini yukarı doğru uzatarak sordu.

"Lord Penweather gelişini bana bildirdi ve seyahatlerinden sonra dinlendiğinde benimle buluşmayı dört gözle bekliyor. Anladığım kadarıyla kızı da ona eşlik etmiş ve kızın yaşı yolculuğu biraz yorucu kılacak kadar küçük."

Cassandra aynadan uzaklaştı. "Küçük bir çocukla bir arabada mahsur kalma fikri sindirim sistemimi bozuyor. Mülklerden birini satın alacak mı?"

Walter hâlâ çocuk sahibi olmayı umuyordu - masraflarına rağmen hangi erkek istemezdi ki? - ama Cassandra'nın sadece kadınların bildiği dolambaçlı yollarla gebe kalmayı engellemeye çalıştığından şüpheleniyordu. Bir çocuk onun vücudunu ve sindirimini tehlikeye atacak, enerjisini tüketecek ve kötü bir zamanlama ona Kasaba'da bir sezona mal olacaktı.

Walter, Eric'in hızla dolan çocuk odası için ötmesine katlanmıştı. Eric, karısının yatak odasında bir tip olduğunu iddia etmişti ve Eric her zaman sikini kullanmak isteyen bir kadına boyun eğen biri olmuştu. Walter kardeşini özlüyordu, gerçekten özlüyordu. Eric neşeliydi, seviliyordu ve Cassandra'yı güldürüyordu ama olgun yaştaki bir adamla çocuk eksikliği yüzünden alay etmek kaba bir davranıştı ve Walter'ın Cassandra'ya evlenme teklif etme kararında Eric'in kışkırtmalarının payı büyüktü.

Ya da Walter kendine öyle söyledi.

Walter, "Penweather Grange'i satın alması için nazıkçe yönlendirilecek," dedi. "O bir vikont, yani kolayca yönlendirilebilir. Ona önce daha küçük mülkleri göstereceğim ve onları fahiş fiyatlarla teklif edeceğim, sonra da Grange'i öveceğim, ama hanımefendiyle işlerin gereksiz yere karışmaması için dikkatli davranmalıyım." Ya da hanımefendinin kardeşler ordusuyla. Walter, Penweather'ın onca yer arasında Dorning Malikânesi'nde kalacağını tahmin etmemişti.

"Leydi Daisy çok güzel bir ev tutuyor," dedi Cassandra. "Bunu kabul etmek gerekir."

Leydi Daisy'nin hizmetkârları çok güzel bir ev tutmuşlardı, ancak personel fazlasıyla küstahtı.

"Grange'e mütevazı bir fiyat biçeceğim," dedi Walter, "ve Penweather şüphesiz kendini kurnaz bir adam olarak görüyor. Grange'e hemen bir teklif sunacak ve Leydi Daisy'nin buna söyleyecek bir şeyi olmayacak." Walter geliri genç Henry için fonlara bile yatırabilirdi.

-Ya da çoğunu.

En azından yarısı. Evin sonunda satıldığını varsayarsak.

Cassandra dergisini aldı ve ateşin yanındaki yerine . Güneş ışığı bir hanımefendinin tenine iyi gelmediği için asla pencerelere yakın oturmazdı.

"O çocukları buraya getirmeyeceğine söz ver Walter. Ben huzur ve sessizliği severim ve o çocuklar barbar."

Walter'a göre Henry ve Kenneth, Eric'in disiplinsiz olduğu gibi biraz disiplinsizdi ama yine de onları annelerinin etkisinden kurtarabilirse iyi çocuklar olma potansiyeline sahipti.

"Yeğenlerim uygun, uygun fiyatlı bir devlet okuluna gönderilecekler, ancak yasın uygun bir şekilde bir kenara bırakılabileceği sonbahara kadar değil. Bu sürenin çoğunda Londra'da olacaksınız, elinizden geldiğince dayanmaya çalışın."

Cassandra bir sayfa çevirdi. "Peki ya kız?"

"Herhangi bir işte çırak olarak çalıştırılmak için çok genç ve Casriel de muhtemelen buna karşı çıkacaktır. En azından bir süreliğine burada annesine katılacak."

"Daisy çok güzel," dedi Cassandra boş boş başka bir sayfayı çevirirken. "Yalnız da olabilir."

Cassandra incelikten yoksundu, evlilik işini kabul etmemesinin nedenlerinden biri de buydu. Aslında Walter onun dobra dobra konuşmasına değer veriyordu, çünkü Cassandra'nın genç eşlerin alışlagelmiş entrikalarının ötesinde entrikalar çevirdiğinden endişelenmesine gerek yoktu.

"Benim için tedarik etmeyi düşünmeyin, madam." Walter her bahar kasabanın alışlagelmiş kötü alışkanlıklarına düşküncü ve arada sırada köyün kötü alışkanlıklarına da düşküncü. Sadece ara sıra, çoğu hafta haftada bir ya da iki kez.

Cassandra, "Eric, Leydi Daisy'nin doyumsuz olduğunu iddia etti," diye gözlemledi. "Bir kadın beş yıldan kısa bir süre içinde üç çocuk doğurmaz çünkü emekli bir yapısı vardır."

Walter ayağa kalktı ve gazetesini kolunun altına katladı. "Bu kadar yeter, Cassandra. Leydi Daisy bu eve katılma davetimi kabul edecek, çünkü artık çocuklarından ayrılmak istemiyor."

gerekenden daha fazla. Onun hakkında başka ne doğru olursa olsun, sizden nezaketi hak ediyor."

Cassandra'nın gülümsemesi biraz edepsizdi ve Walter onun bu yanını bile seviyordu. Cassandra MacVeigh ona karşı kendi tarzında dürüsttü.

"Daisy benden her zaman nezaket görecektir, ama ben kıskanç bir kadın değilim ve o bir dul - görünüşe göre doyumsuz bir dul - ve fena görünmüyor."

"İzninizle," dedi Walter salonun kapısına doğru ilerlerken. "Penweather'a Pazartesi günü küçük mülkleri, Salı öğleden sonra da Grange'ı gezmesi için bir davetiye göndermeliyim. Salı günü saat ikide Daisy'yi çaya davet edeceksin. Taziye telefonları devam ediyor ve artık aile ziyaretleri yapmasına izin var. Hanımefendilerine durumu açıklamadan önce satışın bir oldu bittiye getirilmesini istiyorum."

"Elbette, sevgilim."

Cassandra ateşin önünde otururken kadınsı bir zarafetin resmiydi ve muhtemelen kendini oldukça kurnaz küçük bir entrikacı olarak görüyordu. Walter geri çekilmeden önce Cassandra'nın yanağına bir öpücük kondurdu, çünkü Cassandra'nın dekoltesinin ortasındaki gölgeli çukura bir göz atmayı takdir edecek kadar erkekti ve Cassandra'nın hâlâ ara sıra arzulanabilir olduğuna dair güvenceye ihtiyacı vardı.

Gerçi Leydi Daisy'nin sahip olduğu göğüslere sahip değildi ama Walter yakında evine katılacak güzel ve doyumsuz bir dudu düşünürken bile böyle bir özelliğe dikkat çekmezdi.

Kapının yanında durakladı. "Çocukların bizimle birlikte burada yaşayacağını düşünürsek, benden önce Kasabaya gitmek ister misin canım? Yeni durumlarına alışmaları için zamana ihtiyaçları olacak ve belirttiğin gibi sen de huzur ve sessizliği tercih ediyorsun."

"Peki hanımefendileri bana kasabada eşlik eder mi?" Cassandra hiç düşünmeden sordu.

Şeker çalmayı planlayan bir çocuk bundan daha açık olamazdı. "Tabii ki hayır. Leydi Daisy ilk yasını tutuyor ve bir süre daha tutacak. Dahası, çocuklarını elinden geldiğince şımartmak isteyeceğini tahmin ediyorum. Eric'in ilgili işleri tamamlamak için de bir süre burada beklemem gerekecek."

"Siz gerçekten sadık bir kardeşsiniz, Bay MacVeigh. Eric sizi hak etmedi."

Walter da kendi tarzında sadık bir kocaydı. Cassandra'nın bu konudaki şansını düzenli olarak kabul etmesini beklemiyordu ama bir kez bile kabul etse çok memnun olurdu.

"PANDORA bir kez bile taşınmak istemedi." Lord Penweather bu gözlemi, her iki kız da koşar adımlarla - daha çok koşar adımlarla - kazıktan uzaklaşıp karlı ormana girerken yaptı.

"Chloe de öyle," diye cevap verdi Daisy, Penweather'ın eldivenli elini tutarak merdivenlerden inerken. "Babam, daha çok büyük çocuklarını yetiştirmeye odaklandığını, onların örneklerinin küçükleri yetiştirmeye yardımcı olacağını umduğunu söylerdi. Çocukların birbirleriyle ne kadar rekabet ettiklerini hafife alırdı ama teorisi yine de haklıydı."

Lord Penweather haklıydı. Oyun odasından ayrıldığından beri Daisy'ye kibar bir edep dokunmaya kalkışmamıştı. Bakışları Daisy'nin vücudunun beyefendilerin görmezden geldiği kısımlarında gezinmedi. Konuşmasında ima ve iğneleme yoktu.

Bu da çok kafa karıştırıcıydı.

Kızlar ağaçların arkasına kaçıırken Penweather, "Pandora'nın kendi yaşında bir kız arkadaşı oldu mu bilmiyorum," dedi. "Birkaç mil ötede kendisinden bir yaş kadar büyük bir çocuk var -sanırım kardeşin Oak kısa süre önce o aileye gelin gitti- ama Merlin Hall ile Penweather'ların evi arasındaki ziyaretler nadiren gerçekleşiyor."

Daisy, unvanlı ailelerin ortak bir yörüngede dolaşma tarzına şimdiye kadar alışmış olmalıydı.

"Eski Bayan Channing'i tanıyor musunuz?" Çarpıcı derecede güzel, dul, eski Bayan Channing, aynı zamanda uzun boylu, çekici ve yas tutmayı çoktan bırakmış olma cüretine sahipti. Eğer Bayan Channing Oak'a, Oak da Bayan Channing'e deli gibi aşık olmasaydı ve Oak'ın sanatsal hırslarını beslemek için son derece uygun olmasaydı, Daisy bu bayandan hoşlanmazdı. "Bayan Channing ve ben samimiydik, ama ikimiz de temkinliydik.

dulların ve dul eşlerin dedikoducular tarafından eşleştirilme eğilimi. Bayan Channing'in yeniden evlenmeye ihtiyacı yoktu ve ben de benzer şekilde başka bir eş alma konusunda isteksizdim."

Kibar toplumun çoğunun yakıcı meseleler olarak gördüğü konular hakkında o kadar rahat konuşuyordu ki: Erkek çocuğu olmayan dul bir Vikont, kendisine oğul verebilecek ve istekli bir hanımla yeniden evlenmelidir. Çocukları olan genç bir dul, onlara bir üvey baba ve kendisine de mal varlığını idare edecek bir adam bulmalıdır.

"Daha fazla çocuk sahibi olmayı gerçekten istemiyor musun?" Daisy bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

"Öncelikle, bunun bir çiftin birlikte vermesi gereken bir karar olduğuna inanıyorum ve mümkünse bu bir karar olmalı, tesadüfi bir mesele değil. İkinci olarak, muhtemelen çocuk sahibi olamayacağım. Üniversiteden sonra hem su çiçeği hem de kızamık geçirdim ve doktor bana hayatta kaldığım için şanslı olduğumu, ancak muhtemelen tamamen zarar görmediğimi söyledi." Çevredeki ormanı taradı. "Pandora, aptallığına bir son vereceksin."

Pandora, ölü yaprakları karla ağırlaşmış alçak bir meşe dalı bulmuştu ve dalı sallayarak kendini soğuk ve nemli bir duşa sokuyordu.

"Ben de yapmak istiyorum!" Chloe böğürdü. Pandora'yı yaprakların altından vücut darbeleriyle çıkardı. "Sallamaya devam et, Dora. Benim için bir kar fırtınası yarat."

Pandora başka bir yüklü dal aramak için fırladı, Chloe de peşinden.

"Bu gece iyi uyuyacaklar," dedi Daisy.

"Sen uyuyacak mısın?"

Daisy, Penweather'ın çocuk odasındaki aralarından bahsettiğini anlamadan önce tepeye çıkan patikanın büyük bir bölümünü -karda zor ilerliyordu- adımladı. Ayağı kaydı ve Penweather hemen elini dirseğinin altına koydu.

Daisy soruyu kasten yanlış anlayarak, "Temiz havaya çıkmak için her türlü bahaneden hoşlanırım," diye cevap verdi. "Çocuklarımla sık sık oynarım, sırf dışarıda aktif olmak için bir bahanem olsun diye. Yas tutmak bazen bana, kocanın ölümünden sonraki bir yıl içinde kadının varlığını sona erdirme planı gibi geliyor."

Penweather elini bıraktı. "Erkekler de yas tutar."

"Bir de bana sor." Çünkü Daisy, önce kendisi ölseydi Eric'in yeniden evleneceğinden ya da bazı erkeklerin yaptığı gibi, gizlice başka hizmetler vermeye hazır bir hizmetçi tutacağından emindi.

Penweather adımlarını yavaşlatarak, "Erkeklerin metanetli, kendine yeten, dinç yaratıklar olması beklenir," dedi. "Her şeyden önce hemcinslerimizle bir arada olmayı arzulamalıyız; onlarla birlikte yüce söylemlerde bulunmalı, muazzam miktarda içki tüketmeli ve çoktan ölmüş Romalı filozofların yazılarını tartışmalıyız. Gerçekte, erkekçe davranış çoğu zaman tam önümüzde duran cezveyi kaçırmaktan ibarettir.

Ayaklarımızı sürüyerek, hizmetçileri rahatsız ederek ve dostlarımız ve hizmetçilerimiz bizi eve uğurlarken hesaplarımızı dökerek."

"O ışıklara göre kocam oldukça erkeksi biriydi. Eric'in mutlu olup olmadığını merak ettim."

Tepeyi aşılar ve çocuklar bile tepede durakladılar, yanakları kızarmış, nefesleri havada bembeyaz bulutlanmıştı.

"Size şunu söyleyebilirim," dedi Penweather, "Londra'da bir kabadayı olarak yaşamak beni mutlu etmedi, gerçi bunun farkına varmam genç ve sert kafatasıma nüfuz etmesi biraz zaman aldı. Dul kadınlara yöneldim çünkü onlarda evcimenlik kokusu var. En az bir erkeği samimi bir bakış açısıyla görmüşlerdi ve kadınların çoğu, türün erkeğine arzu olmasa bile biraz şefkatle bakmayı yüreklerinde bulmuşlardı. Bu bana güven verdi."

Daisy tepenin aşağısındaki huş ağacına doğru ilerlemeye başladı. "Dul kadınlara mı meylediyorsun?"

"Üniversite gençliği, bariz nedenlerden dolayı bunu yapar. Deneyim, sağduyu, masrafsız ulaşılabilirlik, daha az hastalık olasılığı, ya da insan öyle umuyor. Ben dul bir kadınla evlendim ve kendimi şanslı bir adam olarak görüyorum."

"Bu da bizi erkeklerin yas tutmasıyla ilgili kısma getiriyor, her ne kadar kimse onları aylarca eve hapsedmese de, kimse onlara tepeden tırnağa siyah giydirmese de, türün erkeği karısının cenazesinden sonraki haftalar içinde yeniden evlenirse kimse kaşını kaldırmaz." Dürüst olmak gerekirse, bu davranış, dul bir erkeğin bakması gereken küçük çocukları olduğunda ve ona yardım edecek fazla akrabası olmadığında genellikle uygun bir davranıştı.

Babam bile ilk karısı ödülüne gittikten sonra yeniden evlenmek için bir yıldan biraz daha fazla beklemişti.

"Kesinlikle," dedi Penweather. "Bir erkeğin metanetli ve kendine yeterli olması beklenir. Eğer zorlanıyorsa, ona bir ilaç içmesi tavsiye edilir."

sinirlerini yatıştırmak için. Eğer yalnızlık ve kederin ağırlığı altında eziliyorsa, bir ya da iki tur yatak borusu çalarak sinirlerini dengelemesi tavsiye edilir."

Daisy durdu. "Ama sen yapmadın, değil mi?" Daisy, Penweather'ın akılsızca bir karşılaşmaya kalkıştığını düşününce ürperdi.

Çocukların tepeden aşağı yuvarlanmaya çalışmasını izledi, ancak kar bunun için çok derindi.

"Henüz yapmadım leydim, ama saatin tik taklarının işkenceye dönüştüğü uzun akşamlar oldu, hiçbir kitap teselli etmedi ve yalnızlık, şu malikânenin çatısındaki karı savuran rüzgâr gibi içimde uğuldadı. Karım, yoldaşım ve arkadaşım, sevgilim ve en yakın rakibim sonsuza dek benden alınmıştı. Zorluklarımız olmuştu, aslında ciddi zorluklar, ama onları aşıyorduk ve o benim için her zamankinden daha değerliydi. Kendime kızgın olduğumu söyledim ama gerçekte üzüntüden insansız ."

"Hayır," dedi Daisy, Grange'in boyunca dans eden hayalet rüzgârları izlerken. "Sen değildin. Sen yanlış bir erkeklik tanımı altında ezildin, tıpkı benim yanlış bir karılık tanımını kabul ettiğim gibi."

Konuşma Penweather'ın ilk sorusundan çok uzaklara gitmişti: Daisy oyun odasındaki görüşmeden pişman olmuş muydu?

"Bir fincan çikolata için içeri gelmelisin," dedi tepeden aşağı inmeye başlarken. "Pandora'nın buzlarının , eldivenlerinin atkısının kurutulması gerekiyor."

Penweather onu daha yavaş takip etti. "Eğer buna izin verirsem Grange'den ayrılmak için sızlanıp ."

"O zaman geceyi bizimle geçirmesine izin verin. Chloe naklediliyor ve Henry ile Kenneth de yeni bir arkadaş edinmekten hoşlanacaklar. Yarın onu ilk uşakla eve göndereceğim. Anderson'ın doğal bir rahatlığı var.

ve Salon'daki dedikodulardan haberdar olma fırsatını takdir edeceklerdir. Yas tutma ritüelleri yetişkinler için tasarlanmıştır, oysa çocuklar normallikle daha iyi geçirirler. Bir arkadaşın oyun oynamaya gelmesi normaldir."

Belki de çekici bir adamı öpmek yas tutarken Daisy'nin bildiğinden daha normaldi. Ne de olsa Penweather onun dul kadınlara ilgi duyduğunu söylemişti. Patika tepenin dibine doğru genişledi ve kızlar son yokuşu inerken Penweather Daisy'nin yanına geldi, düştü, sonra kalkıp koşmaya devam etti.

"Sence Pandora'nın zor doğası hiç gerçek arkadaşı olmamasından mı kaynaklanıyor?" Penweather sordu.

Penweather Daisy için kapıyı açarken, çocuklar çitin üzerinden atladılar.

"Pandora'nın doğası zor değil," dedi Daisy, onun kapıyı kapatmasını beklerken. "Sağlam bir ruhu ve iyi bir hayal gücü var."

"Senin gibi mi?" diye sordu kolunu sallayarak. "Çocukluğumda yaptığım gibi."

Penweather, "Dorning Hall oyun odasında öptüğüm kadın çok güçlü ruhlara sahip," dedi. "Ve hayal gücüm üzerindeki etkisi gerçekten de çok canlı."

Eve bu kadar patika kürekle temizlenmişti ama Daisy lord hazretlerinin destek koluna minnettardı. Bir bakıma, dengesi sarsılmaya başlamıştı. Eric'le birlikte ilerlemenin bir yolunu bulmuştu; evini elinde tutuyor, çocuklarını seviyor, onun kusurlarını hoş görüyordu.

Sonra Penweather geldi, bir kış fırtınası gibi. Daisy'nin manzarasını değiştirdi, sıradan olandan güzellik yarattı ve yer işaretlerini gizledi. Kış fırtınaları tehlikeliydi, ama Daisy Penweather'ın kendisiyle ilgili hiçbir endişe duymuyordu.

Belki de zorluk buydu. Eric ona kur yaptığında, onun Jacaranda'yla da oldukça samimi olduğunu biliyordu. Onun anlamsız ve bencil olduğunu da biliyordu. Yaklaşımlarının hızla çok samimi bir yöne doğru ilerlediğini biliyordu.

Bu kuşkuları bir kenara bırakmış ve kendisine kur yapılmasına izin vermişti. düzgün bir arkadaşı ya da daha az bencil bir annesi olsaydı -hatta Penweather'ı örnek alsaydı- daha akıllıca seçimler yapabilirdi.

"Penweather?"

"Leydim mi?"

"Bana karşı soğukkanlı ve kendine yeterli olmana gerek yok, ben de sana karşı soğukkanlı ve kendine yeterli olmamaya çalışacağım." Bu sözler bir öpücük kadar cüretkârdı.

Çocuklar önden koşuştururken teras merdivenlerinin dibinde durakladı. "Bir pazarlığımız var. Belki de Pandora'nın bir dosta değil, babasına ihtiyacı vardır. Dorning Hall'a dönüş yolculuğumda beni sıcak tutacak düşünceler veriyorsun."

En tatlı, en şeytani gülümsemeye sahipti. Daisy o gülümsemeyi öpme arzusuna düşmeden önce çocukları eve çağırdı ve çocuk odasına toplandıklarını gördü.

Penweather, "Pandora'nın beni bu kadar rahat bıraktığı bir zaman düşünemiyorum," dedi.

"Çikolata için de kalacak mısınız?" Daisy yalvarmayacaktı, ama onun özel salonunda kendisiyle kalmasını istiyordu, eviyle ilgili nelerin dikkatini çektiğini görmek istiyordu.

"Yapacağım, çünkü MacVeigh ile nasıl ilerleyeceğimizi tartışmalıyız. Eric'in vasiyetinin ayrıntılarını öğrenmek için ona baskı ve ben de ona, merhumun karısı ve çocukları henüz yas tutarken bir mülkün nasıl bu kadar hızlı bir şekilde tasfiye edilebildiğini soracağım."

Daisy'nin kadın-erkek ilişkilerinin doğası, erkekliğin ve dostluğun tuzakları üzerine pembe düşünceleri yüzüne soğuk bir kartopu yemiştir.

"Doğru," dedi Penweather'ı Eric'in kilitli çalışma odasının önünden geçirirken. "Elbette Walter ve onun beni ve çocuklarımı evsiz bırakma planı hakkında ne yapacağımızı konuşmalıyız."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Fabianus Daisy'ye Marianne'le olan durumunun tamamını anlatmamıştı ama anlatmak istemişti. İşin tuhafı, Marianne'in de bu dürtüye katılacağını biliyordu. Kadın ve erkek arasında dürüstlüğü Fabianus'un hazır olmadığı bir vahşilikle savunmuştu.

Grange için de hazırlıklı değildi. İdeal İngiliz malikânesi hem geniş hem de rahat, görkemli ve davetkârdı. Gerçekte ise genellikle karanlık, cereyanlı, rutubete meyilli ve ısıtması pahalıydı.

Daisy ona neşeli manzaraların ve pembe dilli köpek yavrularıyla oynayan pembe yanaklı küçük çocukların portrelerinin yanından geçerken Fabianus, "Eviniz, atalardan kalma yığını dışarı çıkarma kararımı doğruluyor," dedi. Belki de kardeşi Oak'ın eseri idi ve hepsi de ona ve bu eve uygundu.

"Eric burayı av sahneleriyle ," diye cevap verdi, "ama Reynard'ın kümeste yarattığı tahribat ne olursa olsun, kan sporu umurumda değil. Hizmetçim konusunda da çok şanslıyım. Bayan Michaels personeli hem meşgul hem de mutlu tutma konusunda çok becerikli."

Fabianus, "Bayan Michaels şüphesiz örnek bir insan," diye cevap verdi, "ama o sarkık mavi çiçekli asmanın botanik baskısını halının renklerine tam olarak uyacak şekilde seçmedi. Hizmetçiler de

Masanızın üzerindeki bu küçük emaye kuş koleksiyonu ve havadaki o hafif baharatlı koku uşakların işi değil."

Ev sadece rahat ve davetkâr değil, aynı zamanda *güzeldi* ve perdelerin arkaya çekilmesi, aynaların iyi yerleştirilmesi ve apliklerin parlatılması sayesinde kasvetli bir kış gününde bile ışık yeterliydi.

Fabianus ışık dolu bir evi severdi, gerçi kendi tercihini ancak o anda fark etmişti.

"Size evin geri kalanını göstereyim mi?" Daisy sordu. "Walter'ın istediği olursa yakında göreceksin."

"Turu Walter'a bırak." Fabianus'un ev sahibesiyle kapalı bir yatak odası kapısının arkasındayken aklına bir şey gelmesin diye. "Yine de en sevdiğiniz salonu görmek isterim."

Daisy koridorun sonunda bekleyen uşağa işaret etti. "Anderson, özel salonuma bir tepsi lütfen."

Fabianus'u birinci katın arka köşesindeki bir odaya götürdü. Duvar panellerinden neredeyse ayırt edilemeyen bir kapıyı başıyla işaret ederek, "Kütüphane asma katı şurada," dedi. "Ayrıca bir balkonum ve bahçelerin güzel bir manzarası var."

Fabianus pencerelerden baktı ve hatta kütüphaneye bile göz attı - kütüphaneler kadar küçüktü ve kitaplarla doluydu- ve kendi kendine Daisy'nin salonun kapısını sadece odayı rahat tutmak için kapattığını söyledi.

"Pencerelerinizden Dorning Hall'u görebiliyorsunuz," dedi. "Bu rahatlatıcı bir şey mi?" Perdeleri bağlayan kurdelelerden sarkan poşetler de vardı. Havada güçlü bir lavanta kokusu vardı ve ocakta bir odun ateşi yanıyordu.

"Evi görmek ilk başta zor oldu," dedi Daisy, pencerenin önünde ona katılarak.

Dorning Malikânesi'nin birkaç bacasından kurşuni gökyüzüne dumanlar yükseliyordu, ancak çıplak ağaçlar ve arazinin yuvarlanması zemin ve birinci katları gizliyordu. Daisy eski evini bir an için görebildi ama tam olarak göremedi.

"Evini mi özledin?"

"İnsan yeni evliyken ve kutlu bir olayın beklentisi içindeyken nasıl ev hasreti "

Fabianus'un ilişki kurmaya çalıştığı başka bir kadın bu soruyu böylesine kederli bir ses tonuyla sorsaydı -özel salonunun kapalı kapıları ardında bile olsa- onu kollarına almayı düşünebilirdi.

"Evlenmeden önce mutsuz da dahil olmak üzere çoğu gelinin bir uyum sürecinden geçtiğini düşünüyorum. Karılıkla birlikte bazı özgürlükler gelir, ancak sizin de öğrendiğiniz gibi, hepsi hoş olmayan sayısız sorumluluk da gelir."

"Ve sonra," dedi Daisy, perdenin örtüsünü düzeltirken, "tam karılık konusunda bir uzlaşmaya vardığınızı düşündüğünüzde, o da bir kenara bırakılıyor."

Bu odada daha fazla botanik baskı vardı, hepsi de hassasiyetleri içinde güzeldi. Fabianus'a Daisy'nin gözlerindeki hüznün yanı sıra inceleyecek bir şeyler verdiler.

"Bunları baban mı çizdi?" Fabianus, çerçevesi imzayı gizlese de, papatyaların suluboya ve mürekkeple çizilmiş bir taslağına baktı.

"İç duvardaki iki resmi babam yaptı. Bu kardeşim Oak'ın eseri, kapı panelindeki ise babamın Oxford civarından bir arkadaşı olan Profesör Axel Belmont'a ait. Neden ağlayacak gibi hissediyorum?"

Kapıya vurulması Fabianus'u hemen cevap vermekten kurtardı. Afrika kökenli, ince, yakışıklı bir kadın yüklü bir tepsi getirdi ve kanepenin önündeki masaya koydu.

"Başka bir şey var mı Bayan Fromm?" diye sordu.

"Evet, aslında Bayan Michaels. Bayan Pandora Haviland muhtemelen geceyi Chloe ile geçirecek, bu yüzden ikinci yatak Chloe'nin odasında hazırlanmalı. Kızlar şüphesiz geceyi aynı yatakta kıkırdarak geçirecekler ama bu onların sırrı olsun."

"Çok iyi, hanımefendi. Ateşi yakayım mı?" "Biz hallederiz."

Bayan Michaels, Fabianus'a sadece bir bakış atarak geri çekildi. Hoş bir bakış da değildi.

Daisy kapıyı kapattı. "daha az önemli bir şahsiyet tarafından denetlenmediniz. Genelde protokole sıkı sıkıya bağlıdır, yani Grange'de tepsileri sadece hizmetçiler ve uşaklar taşır."

"Bayan Michaels sizi koruyor. Sadık personel bir nimettir." Fabianus'un Daisy'yi henüz kollarına almamış olmasının bir nedeni de buydu. "Bana MacVeigh'den bahset." Çünkü Daisy'nin gözyaşlarına olan eğilimini tartışırlarsa, Fabianus'un onu tutması gerekecekti ve rahatlıktan zevke geçmek, cazibenin pençesindeki bir adam için kısa bir adımdı.

"Doğru," dedi Daisy. "MacVeigh." Yüzünü buruşturdu ve kanepeye . "Walter gerçekten de tam bir bilmece gibi. Otursana. Çikolatanın soğumasına izin vermemeliyiz."

Fabianus Daisy'nin yanına oturmak yerine bir berjer koltuk aldı. "Ne anlamda bir bulmaca?"

"Kardeşim Oak sanatçı olmak için doğmuş. Ash hiç uğraşmadan kafasında bir sütun dolusu rakamı toplayabilir. Valerian görgü kurallarının kusursuz bir hakemidir ve Hawthorne toprağı sever. Willow'un köpekleri var ve Sycamore insanlık durumuyla alay etmek için yaşıyor. Kardeşlerimi sabahları neyin kaldırdığını, tutkularının nerede yattığını biliyorum."

Kocasını neyin mutlu ettiğini de biliyordu, ama onun öncelikleri kardeşlerinininkilere kıyasla ne kadar düşük görünüyordu.

Daisy Fabianus'a dumanı tüten bir fincan çikolata uzattı, gerçi Fabianus çikolatayı pek sevmezdi. Ama Fabianus seviyordu, bu yüzden onunkini içip tadını çıkaracaktı.

"Peki Walter neden kalkıp günü selamlıyor?"

"Tutkusunun ne kestiremiyorum," dedi Daisy kendine bir fincan doldururken. "Karısına karşı pek şefkatli değil. Hiç çocuğu yok. Fazla mülkü de yok. Bir tür yatırımı var ve belki bir iki tahıl değirmeniyle ilgileniyor ama onun dışında benim için tam bir muamma. Ne zengin ne de fakir, ne arkadaş canlısı ne de soğuk, ne genç ne de yaşlı, ne yakışıklı ne de sade."

"Bazı adamların tutkuları yoktur. Onlara kanaatkârlık bahşedilmiştir." Fabianus, yakın zamana kadar kendisini onların arasına koyardı.

"Walter mutlu değil," diye devam etti Daisy, bir tabak kurabiye uzatarak. "Her bahar Kasaba'ya koşar ve en azından Haziran sonuna kadar karısıyla birlikte orada kalır. Ağustos'ta buraya döndüğünde de ona katılıyor ama sonbaharda ev partilerine katıldığında genellikle ona eşlik etmeyi reddediyor. Atış yapmaya gidiyor, ya da öyle iddia ediyor. Eric, Walter'ın berbat bir nişancı olduğunu söyledi. Walter arada bir iş seyahatine de çıkıyor ama tam olarak nerede ve ne iş yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok."

Fabianus kurabiyeden küçük bir parça aldı.

Daisy bir kaşını kaldırdı.

Çok küçük olmayan bir tane daha aldı. "MacVeigh Haziran ve Ağustos ayları arasında ne yapıyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Çikolatasına bir parça kurabiye batırdı. "Walter kilise bahçesinde her zaman kibar davranır ve karısı da her zaman şık giyinir. Evi konforludur ama görünüşe göre bana danışmadan evimi size satmayı planlıyor."

Fabianus kurabiyesini parçaladı. "MacVeigh bana yazdığı mektuplarda yeni dul kalan baldızının Grange'de kaldığından bahsetmediği gibi, bana gösterdiği mülklerin sekiz yaşındaki yeğenine ait olduğunu da açıkça belirtmedi."

"Walter kaçamak cevaplar veriyordu," dedi Daisy burnunu kırıştırarak. "Tam olarak demek istediğim bu. Walter neyin peşinde ve neden?"

Fabianus kapalı kapıyı ve Daisy'nin yanındaki minderlerin üzerindeki boş yeri görmezden gelirken sessizce yudumladılar. Fromm onu o kanepede evlilikle ilgili yakınlaşmalar için sıkıştırmış mıydı? Onu panelli kapıya sıkıştırmış ve ağaç tepelerinden kızlık evine bakarken eteklerini kaldırmış mıydı?

Fabianus, "MacVeigh hakkında daha fazla bilgiyi onunla görüştükten sonra öğreneceğim," dedi. "Önemli varlıkları neredeyse geçer geçmez tasfiye etmek için harekete geçiyor ve gayrimenkul söz konusu olduğunda bu nadiren ihtiyatlı bir yol olur."

Daisy fincanını ve tabağını bıraktı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Evime girdiğinden beri neden bana dokunmadın?"

Fabianus yarısı dolu fincanını ona uzattı. "İki sebep. Hayır, üç nedeni var. Birincisi, bildiğimiz anlamda bir taziye ziyaretinde bulunmuyorum ve bu nedenle personeliniz varlığımdan haberdar oldu. Kâhyanızdan daha az önemli bir şahsiyet teftiş turuna çıktı ve bir eş arayacak yaşta olduğumu, küçük bir çocuğum ve o çocuğun sizin yavrularınızı tanımasına izin verdiğimi öğrendi."

Daisy alnını ovuşturdu. "Sen kardeşimin misafirisin, yol kenarında bulduğum serseri bir serseri değilsin."

"Yine de, yasinızın bu kadar erken bir döneminde sizi için ne akrabanız ne de komşunuzum. Kendi personeliniz nezdindeki itibarınızı zedeleyecek hiçbir şey yapmamalıyım, bu yüzden ihtiyatlı davranıyorum."

"Sağduyu. Bu niteliğin size doğal olarak geldiğini görüyoruz. İkinci neden?"

Nasıl söylesem? "Saygı, sanırım. Sekiz yıl boyunca oldukça şehvetli ve cinsel açıdan düşüncesiz bir adama yakın bir şekilde uyum sağladınız. Bu yılların çoğunda, annelik sizden daha fazla bedensel talepte bulundu ve bu deneyimlerden sonra, size dokunulup dokunulmayacağından ve nasıl dokunulacağından sorumlu olmak istediğinizi varsayıyorum."

Elini koltuk minderinin kadifesi üzerinde gezdirdi. "Eric'in bu odaya girmesine asla izin vermedim. Buraya somurtma salonum derdi ama buraya çekildiğimde mahremiyetim olabileceğini kabul etti. Bu ayrıcalığı kötüye kullanmamaya çalıştım, öyle ki bir kitap aradığını söyleyerek geldiğinde ve her zamanki ruh halinde görüldüğünde, yatak odasına bakmasına yardım etmeyi teklif ederdim."

Eşler bu tür dansları birbirleriyle öğrenirlerdi. Marianne, Penweather'daki emlak ofisinden "*liceat tantum viris*" diye söz ederdi. Sadece erkekler girebilirdi. Fabianus'u orada nadiren arardı. Çok geçmeden Winchester'a yaptığı alışveriş gezilerinde *de trop* olduğunu fark etmiş ve karısı rahatsızlandığında açıkçası yalnız uyumayı tercih ettiğini öğrenmişti.

"Bu kadar düzgün olmanın üçüncü nedeni nedir?" Daisy sordu.

Fabianus ayağa kalktı, çünkü gitme vakti gelmişti. "Bir süredir bir kadının yakın arkadaşlığından zevk almadım. İstemedim. Marianne'in ölümünden birkaç ay sonra, kısa bir süreliğine her zamanki aptallıklara girdim, ama bunun dışında..."

Daisy ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi. "Evet?"

"Eğer seni öpmeye başlarsam, yakında seni öpmekten daha fazlasını yapmak isteyeceğim. Şimdi bunun zamanı değil. Olması gereken ve olması gereken şekilde davranmaya, seçimleri sizin ellerinize bırakmaya çalışıyorum. Yapamam

Fromm'un sizi arzulamasının tek suçu, bunu ifade etmekteki düşüncesizliğidir."

Kadın onu inceledi. "Bana centilmence bir kısıtlama mı gösteriyorsun?"

"Ben akıl sağlığımı savunuyorum." Fabianus gençliğinde başına bela olan o hırıltılı, pençeli durumda değildi ama bazı açılardan durum daha da kötüydü. Sadece bir kadını arzulamıyordu, sadece *bu* kadını arzuluyordu.

Daisy, Fabianus'un görmezden gelmeye çalıştığı yeni ortaya çıkan uyarılmayı şekillendirerek, oyun odasında olduğundan daha sert bir şekilde düşmelerini okşayacak kadar yaklaştı.

"Anlıyorum."

Muhtemelen yapamazdı ama gülümsüyordu. Ona doğru eğildi ve kollarını onun beline doladı. "Beyefendiliğine ne kadar değer verdiğimi bilemezsin. Grange için sana ödeme yapabilirim, biliyorsun."

Daisy'nin kendisine bastırıldığı, aletin kalktığı ve Ebedi Edepli Kâhya'nın malikânenin hanımefendisine karşı ağza alınmayacak varsayımlarda bulunduğu şüphelenmeye başladığı dışında hiçbir şey bilmiyordu.

"Bana ödeme yapmak mı?"

"Sen mülkü Walter'dan alıyorsun. Ben de senden alıyorum. Sen hiç para kaybetmezsin, ben de çocukları bildikleri tek evde tutarım. Vasiyetimde burayı Henry'ye bırakabilirim ve sonunda her şey yoluna girer."

Fabianus kollarını Daisy'nin omuzlarına dolamış olmasına rağmen *çözülmeye* başlamıştı. "Henry'nin mülkünü güvence altına almak için kendi parayı harcamak zorunda kalmamalısın. Senden ayrılmak zorundayım."

Bu, erkeksi kısıtlaması konusunda ondan yardım istemenin kibar bir yoluydu. Kadın ona hiç karşılık vermedi, aksine elini ceketinin içine sokarak göğsünü okşadı.

"Eric'i ağızımla tatmin etmeyi öğrendim," diye cevap verdi. "Kendini yaramaz hissetmekten zevk alıyordu ve ben de gebe kalma riskinden kurtulmuş oluyordum. Ayrıca bu görevi birkaç dakika içinde tamamlayabiliyordum."

İlahi güçler buradadır. ", bu görev sevk etmekten ziyade tadını çıkarmak istiyor."

Bu açıklamayı bir sessizlik karşıladı, adam şaşkındı -kendine hakimiyeti ve nezaketi ne zaman yollarını ayırmıştı- ve belki de kadın için spekülâtifti.

"Yarın Pandora'yı almak için geri döneceğim," dedi Fabianus. "Sana veda öpücüğü vermeye cesaret edemem."

Daisy onun artık olan aletini bir kez daha okşayarak geri çekildi. "Kafamı karıştırıyorsun ama bunun iyi bir kafa karışıklığı olduğundan şüpheleniyorum. Bana çok şey veriyorsun."

"Walter MacVeigh'in Fromm ailesinin atalarından kalan bu yeri neden bu kadar aceleyle ve sizi planlarından haberdar etmeden sattığını düşünün."

Daisy Fabianus'un yanağına bir öpücük kondurdu. "Belki yarın döndüğünüzde bu konuda bazı fikirlerim olur. Seninle dışarıda görüşürüz."

Fabianus bu nezakete katlandı. Daisy'nin pelerinini giymesine yardım etmesine, şapkasını uzatmasına ve boynuna sardığı atkıyı yeniden düzenlemesine katlandı. Daisy' küçük dokunuşların, okşamaların, kokusunun ve sadece ona yakınlığının bile onun hayvani ruhuna nasıl ilham verdiğini bildiğinden şüpheliydi.

"Yarına kadar," dedi, eli kapının mandalındaydı. "Ve beni düşün."

Eşarbını seğırtir gibi yaparak daha da yaklaştı ve göğsü eşarbının koluna değdi. "Sanırım yapacağım. Salon'a gitmek için acele edin lordum. Yılın bu zamanında karanlık erken gelir."

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." Oldukça düzgün bir şekilde eğildi ve geri çekildi, ancak Dorning Hall'a giden soğuk yürüyüş bile

tamamen bastırmak için yeterli.

DAISY bir şal kaptı ve Penweather'ın tepeye doğru ilerleyişini izlemek için özel oturma odasının karşısındaki kullanılmayan salona çekildi. Penweather ne acele ediyor ne de oyalanıyordu, ama hızını nasıl ayarlayacağını bilen bir adamın kararlı niyetiyle hareket ediyordu.

Eric hızını nasıl ayarlayacağını bilmiyordu. Aktivite ister içki içmek, ister dans etmek, ister av köpeklerinin peşine takılmak ya da sopa sallamak olsun, Londra'ya yeni gelmiş bir genç gibi zevklerini yalayıp yutmuştu.

Ve Daisy, önce cehaletinden sonra da çıkarlarından dolayı, kendini yutmasına izin vermişti. Eric'in bir şey vermeden almasına izin vermiş, onun gerçekten evlilik teklif edebileceği fikriyle büyülenmiş ve daha fazlasını teklif etmesi için ısrar etmişti.

Çocuklar, geçici hakları olduğu üzere, vermeden aldılar.

Buna karşılık Penweather'ın almadan vermek gibi büyüleyici bir yeteneği vardı - ya da en azından yutmadan. Daisy'ye uzun zamandır unuttuğu fiziksel hisleri hatırlatmıştı; kalbi ve zihni olduğu kadar tüm duyuları da kapsayan bir özlem. Her yerde ona dokunmayı, karanlık bir yatak odasında sesini duymayı, vücudunun sıcaklığını sırtında ve karnında hissetmeyi, kokusundan ve dokunuşundan onu tanımayı arzuluyordu.

Onu bedensel anlamda *tanımak*.

Daisy ona oyalanması için seslenmek istese de, Daisy ona da bu zevki tattırmak istese de, Daisy onun karlı bir tepeye tırmanışını izlemekle yetindi. Onu on altı yaşındaki bir çocuk kadar aptallaştırmıştı ama bedeni, kalbi ve zihni artık on altı yaşında değildi.

Üç çocuklu dul bir annenin soğukkanlılığı ve yorgun mizahı ile Penweather'ın onda uyandırdığı farkındalık ve odaklanma arasındaki tezat şaşırtıcıydı. Eric ona kur yaptığında, uzun zaman önce arabanın tekerleklerini sürekli dinlemesini gençliğindeki güvensizliğe bağlamıştı.

Belki de yanıliyordu. Belki de hayat beş yirmide bitmiyordu.

Penweather tepenin başında durdu ve sanki Daisy'nin onun gidişini izlediğini biliyormuş gibi arkasını döndü. Daisy el salladı ama Penweather onu soğuk ve ışksız salonda ayakta dururken göremiyordu.

Atkısını düzeltti, geniş omzunun üzerinden geriye doğru savurdu, sonra -eğer gözleri onu yanıltmıyorsa- Grange'e doğru bir öpücük gönderdi, ilerlemeye devam etti ve kısa süre sonra gözden kayboldu.

Daisy elini kalbine götürdü, sanki Penweather'la birlikte o tepeye tırmanmış ya da bir korku yaşamış gibi kaburgalarına çarpıyordu. Bunu gerçekten yapmış mıydı, ona bir öpücük vermiş miydi?

Yapmıştı. Eşarbını düzeltmiş, Grange'e doğru dönmüş, eldivenli elini dudaklarına götürmüş ve doğrudan ona doğru bir işaret yapmıştı. Ne kadar tuhaf. Ne kadar güzel ve rahatsız edici.

Ayrıca tatlı.

Düşünceleri koridorun karşısındaki çay tepsisini toplayan birinin sesiyle bölündü. Daisy soğuk salonu terk etti ve Bayan Michaels'ı bu alçakgönüllü görevi yerine getirirken buldu. Bir hizmetçinin işlerini bir saat içinde iki kez üstlenmek, saygınlık ve düzene çok önem veren bir kahya için alışılmadık bir şeydi.

Daisy, Bayan Michaels Fabianus'un yarısı dolu fincanını uzatırken, "Lord Penweather kardeşimin Salon'daki misafiri," dedi. "Ama bu bölgede bulunmasının özel bir amacı var."

"Eminim bu beni ilgilendirmez leydim." Bayan Michaels yüz ifadesiyle ya da ifadesizliğiyle saygısızlık ettiğini belli etmedi ama

Daisy'nin kulağına onun ses tonunda, çalışılmış ilgisizliğinde bir şey takıldı.

"Bay MacVeigh Vikont'u Grange'i satın almayı düşünmeye davet etti," dedi Daisy. "Kayınbiraderimin planlarından haberim var çünkü Lord Penweather beni bu konuda bilgilendirdi."

Bayan Michaels yavaşça doğruldu. "Grange'i satacak mısınız?"

Bir kadının ve ona bağlı çalışanların hayatta kalmak için tamamen ücretlerine bağlı olduğu bir dönemde, çarpıcı bir şekilde saygısız bir soru, insani bir soru.

"Karar bana kalsaydı asla yapmazdım ama Bay MacVeigh çocukların vasisi ve koruyucusu olarak bu yetkiye sahip. Sizi ailevi bir meseleyle meşgul etmek istemem Bayan Michaels ama sanırım önümüzdeki birkaç gün içinde Lord Hazretleri ve Bay MacVeigh dolapları açmaya ve kilerleri gezmeye gelecekler. Lord Penweather sanki bu ziyaret onun için bir ilk izlenimmiş gibi davranacaktır."

Bayan Michaels tabakları tepsiye dizerken, "Anderson dışında hiçbir hizmetçi ya da uşak onu burada görmedi," dedi. "Anderson tedbirli davranacak. Kreş çalışanlarının Bay MacVeigh'le konuşma fırsatı olmayacak ve benimle konuştuğunda da bu sadece azarlamak için olacak." *Küstah kurbağa*. "Özür dilerim. Keşke Bay MacVeigh'in MacVeigh'in sizi azarlamaya hakkı yok, ancak mülkün mütevellisi olarak şüphesiz buna hakkı olduğunu düşünüyor. Çalışmalarınız her yönden övgüye değer ve Grange'deki personeli en büyük nimetlerim arasında görüyorum. Eğer teselli olacaksa, Bay MacVeigh beni de düzenli olarak azarlıyor."

Bayan Michaels başını salladı, bu basit hareket dünyaları anlatıyordu - erkekler hakkında, kibir hakkında, hayatın adaletsizlikleri hakkında.

"Grange'ın Lord Penweather'a satıldığını görmek istemiyorum," dedi Daisy. "Ama böyle bir şey olursa, lord hazretleri şüphesiz sadık personel tutacaktır."

üzerinde. Bu konuda ısrarcı olacağım. Konumunuz için endişelenmenize gerek yok."

Bayan Michaels tepsiyi kalçasına doğru kaldırdı. "Peki ya bu Lord Penweather'a bağlı değilse?"

"O zaman Grange'de çalışan her bir kişiye övgü dolu bir karakter yazacağım ve hepinizin cömertçe çıkarılmasını sağlayacağım. Bu kadarı benim elimde. Çocuklarım dışında bir tesellim varsa, o da bu evin tepeden tertemiz ve ferah olmasıdır. Sen, Cook ve Proctor, Grange'i mahallenin gıpta ettiği bir yer haline getirdiniz."

Kâhya Proctor'dan söz edilince, Mrs. Michaels'ın gözleri.

Bayan Michaels kapıya doğru ilerleyerek, "Procter sana söylemem gerektiğini söyledi," dedi.

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Aynı gün, aynı saatte, her hafta Salon'u ziyaret etmeye başladınız."

Gezinin tek faydasının temiz hava ve egzersiz olduğuna dair aynı sinir bozucu hisle. "Devam et."

"Bay MacVeigh görünüşe göre programınızla ilgili olarak bunu not etmiş, çünkü son üç haftadır dönüşünüzde sizi bekliyor."

Daisy'nin salonu sıcaktı ama içini bir ürperti kapladı. Penweather'ın oturduğu kanatlı koltuğa çöktü.

"Devam et."

"Son üç haftadır, Bay MacVeigh sizin ayrılışıңызdan bir saat sonra geldi ve sizi bir çay tepsisinin başında beklemek yerine, evin özgürlüğünü kendine bıraktı. Bir hafta kütüphanede bekledi, bir hafta da Bay Fromm'un çalışma odasında."

"Ve bu hafta da emlak ofisine girmiş," dedi Daisy. "Daha fazlası var mı?" Gerçi bu haber yeterince kötüydü, çünkü

Görünüşe göre Daisy'nin her hafta yaptığı tek sosyal ziyaretten biri Walter'ı haberdar etmişti. Belki Dorning Hallun hizmetkârlarından biri köyde bira içerken Daisy'nin gezintilerinden bahsetmiş, belki de papazın karısı -konuşkan biriydi- Cassandra MacVeigh ile sohbet ederken konuyu açmıştı.

Ya da belki Daisy'nin ekibinde bir casus vardı.

Bayan Michaels kapının kilidini açtı. "Efendi Kenneth amcasının Bay Fromm'un eşyalarını karıştırdığını fark etmiş. Efendi Kenneth amcasından memnun değil."

Kenny, iyi gelişmiş bir doğru ve yanlış duygusuna sahip tatlı bir çocuktur. Henry'nin ilk çocuk olma statüsünden yoksundu ve bunu bir Püriten'in ahlaki netliğiyle telafi ediyordu.

"Kenneth neyi fark ederse," dedi Daisy, "Henry'nin dikkatini çeker ve Chloe genellikle onların komplo kurduklarını duyar."

"Üzgünüm leydim. Yas tutuyorsunuz ve Bay MacVeigh'in başınızın üzerindeki çatıyı satmaya hakkı yok. Bu kadarını söylememeliydim ama personelinizin nerede durduğunu bilmeniz gerekiyor."

Görünüşe göre Bayan Michaels hepsi adına konuştu. "Teşekkür ederim. Bu önemli bir teselli."

"Bay Fromm bizi hiç rahatsız etmedi, biliyorsunuz. Bir kez bile, ne güzel bulaşıkçı kız, ne de diğer kadınlar. Asla." Bu şaşırtıcı açıklamanın ardından kapıdan çıkıp gitti ve Daisy'yi terliklerini çıkarıp sandalyeye kıvrılması için yalnız bıraktı.

Eric için kuralları az ve basitti: *Yardımcıyı rahatsız etme. Özel salonuma saygı göster. Çocuklarıyla ilgilen.*

Bu isteklerin Eric'in eşinin talimatlarına uyma yeteneğinin sınırını çizdiğini hissederek orada durmuştu. Sık sık sarhoş oluyor ve sadakatsizlik ediyordu. Bütün gece dışarıda kalmış, Grange ile bar arasındaki bir çukurda boğulmak yerine sadece sarhoş olduğunu ona haber vermemişti. Ara sıra

Daisy'nin sosyal konumuna içermiş ve ailesi hakkında yarı çirkin mizahi açıklamalar yapmıştır.

Ama Grange'de hizmet eden kadınları yalnız bırakmıştı. Daisy'nin kurallarına uymaya çalışmış ve büyük ölçüde başarılı olmuştu.

Hiçbir centilmen yanında çalışan bir kadına ilgi göstermezdi ama Eric bir centilmen miydi, yoksa sadece mülk sahibi bir soylu muydu? Daisy'nin bu bilmeceye bir çözümü yoktu ama Walter MacVeigh'in kendisi ve çocukları için kötü bir şeyler planladığını biliyordu.

Bilmediği şey ise nedeniydi.

FABIANUS, Walter MacVeigh'in teklif ettiği mülkleri incelemek üzere Pazartesi ve Salı günleri için randevularını teyit eden içten notunu alınca rahatladı. Ancak Pandora, Chloe-with-an-e'ye bir not yazmak için kendisinden yardım istediğinde Fabianus biraz şaşırdı.

Pazartesi sabahı, bir dürtü onu tüm pencerelerin kilitli olduğundan emin olmak için kreşe uğramaya ittiğinde, bu isteğini ona ilettili.

"Fletcher Bayan Chloe'ye bir not yazmanıza yardımcı olabilir." Fabianus Pandora'yla değil, dört sandalyenin üzerine serilmiş bir battaniyeyle konuşuyordu. Uzun süredir acı çeken bakıcı, Pandora'nın inini doldurulmuş filler korurken, sallanan sandalyesinin yanında gergin bir şekilde duruyordu.

"Chloe ve ben arkadaşız, bu yüzden *bayan* kullanmıyoruz. Ona yazmamda bana yardım etmeni istiyorum çünkü notum *kişisel bir yazışma* olacak. Chloe'nin annesinin Chloe'nin amcalarına ve teyzelerine mektup yazması gibi, ki bunu neredeyse her gün yapıyor. Teyzem dışında neden hiç amcam, teyzem ya da kuzenim yok?

Helen mı? Chloe, Henry ve Kenny'nin kuzenleri var, hem de bir sürü, benimse sadece fillerim ve var."

Bakıcı sanki rüzgâra kapılmış ya da gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Pandora, bu tartışmayı bir battaniyeyle yapmayı reddediyorum." "Sihirli kelimeyi söyle."

"Hemen oradan çık."

Çadırının kıvrımları arasından dışarı baktı, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı. "Bunlar sihirli kelimeler değil, baba."

Fletcher bir şeyler mırıldandı, sonra zar zor tek bir kelime fısıldadı.

Tabii ki. "*Lütfen*, Pandora, oradan çıkmayacak mısın?"

Ona gülümsedi ve battaniyeyi geri çekti. "Sihirli kelimeyi söyledin. Girebilirsin, cesur şövalye."

"Bu konuşmayı Mısır'ın yanan kumları üzerinde yapmayı tercih ederim, lütfen. Burada, şimdi."

Pandora çadırından dışarı fırladı. "Mısır, Musa'nın belaları gönderdiği yer. Büyük, kocaman, sivri piramitleri var ama firavunları tükenmiş."

Fabianus, Pandora'nın söz dizimini düzeltmek şöyle dursun, İncil'deki geçmişini -Allah vebaları göndermişti- düzeltmek gibi umutsuz bir işe kalkışmayı reddetti.

"Bayan Chloe ile ziyaretiniz hoşunuza gitti mi?" diye sordu.

"Hem de çok baba, Henry ve Kenny ile birlikte. Amazon'da ve Nil'de maceraya atıldık ve Fransızlara atmak için kartopu yaptık."

Fabianus savaşın ayrıntılarını Grange'den eve dönerken duymuştu. Pandora'yı aldığı sırada papazın karısı arıyordu ve bu nedenle Leydi Daisy ile daha fazla konuşması mümkün olmamıştı.

Ya da daha fazla öpücük, şansa lanet olsun.

"Sonra Chloe'ye mektup yazıp misafirperverliği ve onunla paylaştığınız güzel zaman için teşekkür ediyorsunuz. iyi olduğunu umduğunuzu söylüyor ve ailesine en iyi dileklerinizi iletmesini rica ediyorsunuz."

Pandora, rahmetli annesine çok benzeyen bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Bunu hatırlayamıyorum. Benim için yazmalısın."

"Çocuğum, ben senin yardımcın değilim. Bu, el yazın üzerinde çalışman için bir fırsat. Fletcher kurşun kalemle pratik yapmanı sağlayacak. Düşüncelerini uygun bir şekilde sıraladığında, son halini mürekkeple kopyalayacağım ve mektubunu Chloe'nin annesine ulaştıracağım." Fabianus'un eklediği birkaç satırla birlikte.

"Ne dedin sen?"

"Amanuensis. Bir kâtip. Başka birinin kelimesi kelimesine yazdıklarını okunaklı bir elle yazan kişi. Bana kelimesi kelimesine ne demek olduğunu sorma."

Pandora, Fabianus'un sandalyelerin üzerindeki battaniyenin örtüsünü düzelterek önlediği elini tuttu.

"Fletcher, lütfen Bayan Chloe için yazı gereçlerini toplar mısınız? Sanırım okul odasında mevcutlar. Bu öğleden sonra dışarı çıkmam gerekiyor ama Chloe'nin mektubunun akşam yemeğinden önce tamamlanmasını bekliyorum."

Fletcher reverans yaptı. Chloe çadırına geri döndü. "Güle güle, baba. Ben bir deve istiyorum."

"O zaman Helen Teyze'ye de yazabilir ve isteğinizi ona . Eminim iyi deve ticareti yapan tüm dükkânları biliyordur." Fabianus bakıcıya doğru eğildi. "Pencereler kilitli mi kalacak?"

"Onları günde iki kez kontrol ediyorum lordum. Bayan Pandora, Bayan Chloe'yle tanıştığından beri daha mutlu."

"Hampshire'a doğru yola çıkmadan önce birbirlerine eşlik etmeleri için bir fırsat daha bulmalarını sağlayacağım." Yani başka bir

seleflerinden daha uzun süre dayanmış olan Fletcher için kısa bir soluklanma oldu. Gerçi Fabianus Hampshire'a dönmek için can atmıyordu, özellikle de Leydi Daisy'yi burada, Dorsetshire'da, entrikacı kayınbiraderini idare etmeye çalışırken bırakmak zorunda kalacaksa.

"O iyi bir kız, lordum," dedi Fletcher. "Tek kelimeyle hayat dolu."

"Bayan Chloe?"

"Bayan Pandora. Birlikte oynayabileceği erkek kardeşi, kız kardeşi ya da arkadaşı yok, bu yüzden hayal gücü diğer çocuklarınkinden daha fazla çalışıyor olmalı."

"İlginç bir teori. Size iyi günler dilerim ve lütfen pencere kilitlerini kontrol etmeye devam edin."

"Elbette lordum."

Fabianus kreşten tam olarak kaçmadı ama tanıdık bir rahatlama ve suçluluk duygusuyla ayrıldı. Belki bir erkek çocuk daha kolay olabilirdi, belki de farklı bir çocuk daha az zorlayıcı olabilirdi. Büyük olasılıkla sorun, Pandora'nın Fabianus'un nasıl olacağını bildiğinden farklı bir ebeveyn gerektirmesiydi.

Örneğin Leydi Daisy gibi bir ebeveyn.

Hayır. Kesinlikle olmaz. Leydi Hazretleri'nin Fabianus'la geçici zevkleri paylaşmaya ilgisi olabilirdi ama ihtiyacı olan son şey başka bir evliliğe zincirlenmekti. Ayrıca Fabianus da başka bir evliliğe zincirlenmeyi umursamıyordu.

Yine de hanımefendinin düşünceleri ona her yerde eşlik ediyordu. Isıran rüzgârda iki kez anayasa yapmaya gitmişti ve adımları onu Grange'in karşısındaki tepenin zirvesine götürmüştü. Acemi bir çaylak gibi davranıyordu ve bunun endişe verici mi, eğlenceli mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmiyordu.

"İşte buradasın," dedi Casriel. "Güzel prensesi kaçırdım ama yine de ihtiyacınız varsa size sıcak bir yerde biraz zaman ayırabilirim."

benimle konuş. Bu bebek burnunu çekmeye başlarsa bakıcılar beni asla affetmez."

Casriel kendini affetmeyecekti. Bebek, biri kapitone, diğeri ipek iki şala benzeyen bir şeyle kundaklanmış ve babasının omzuna yatırılmıştı. Fabianus'a daha önce yeni geleni hayranlıkla seyretme fırsatı verilmişti ama bu kadar küçük bir insan hakkında ne söylenebilirdi ki? Bebek temizdi, kırmızı yüzlüydü, bir siyah saçı vardı ve çoğunlukla uyuyordu.

Yine de Casriel'e göre o açıkça yeryüzündeki en güzel prensesti. Fabianus ev sahibinin bu sağduyu eksikliğini kıskanıyordu, gerçi çok yakında prenses develeri Amazon'a sürecektir ya da onlara uçmayı öğretecekti.

Fabianus, Casriel'e gerçekten de rahat olan emlak ofisine kadar eşlik etti. Burada da duvarlar her zamanki av sahneleri yerine botanik baskılar ve bahçe çizimleriyle süslenmişti.

"Zamanınızı aldığım için üzgünüm," dedi Fabianus, "ama Walter MacVeigh ile bu öğleden sonra ve yarın öğleden sonra tekrar buluşacağım. Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

Casriel çocuğu kıştan ölmüş arka bahçeye bakan pencereye götürdü. Kargalar, serçeler ve ara sıra güvercinler çeşmenin etrafında kanat çırpıyordu. Fabianus anayasal görevlerini yerine getirirken eldivenli yumruğuyla buzu kırmak için oyalanıyordu. Görünüşe göre kuşlar onun rutinini çoktan öğrenmişti.

Walter MacVeigh'in rutinlerini öğrenmek istediğı gibi.

Casriel, "MacVeigh şu orta halli insanlardan biridir," dedi. "Kilise avlusunda ya da köy şenliklerinde samimiyizdir ama burada, Hall'da düzenlenen bir bayram partisi dışında pek sosyalleşmeyiz. Avlanmaya gitseydim, muhtemelen onunla ata binerken ya da av kahvaltısında sohbet ederdim."

"Ne hakkında konuşacağız?"

Casriel pencereden yana döndü ve bebeğin başının üstünden bir kat şal çekti. Bu hareket hem rahat hem de koruyucuydu; kontun çeşitli çocuklarına sayısız kez yaptığı ve daha da yapacağı bir şeydi.

"MacVeigh ile küçük bir konuşma yapmak zor olurdu. Arazileri mütevazı, kiracıları yok, bu yüzden mısır ve ekinlerden bahsetmek onunla çok uzağa gitmez. Toprak adamı diyebileceğim biri değil."

"Merhum kardeşinin kötü alışkanlıklarını paylaşıyor mu?"

Casriel bebeği itip kakmıyordu ama yürüyüşü odanın içinde sallanarak bir tur atıyor, bu da omzundaki çocuk için bir sallanma hareketi yaratıyordu.

"Walter, Eric'ten on beş yaş büyüktür, yani Daisy Eric'le evlendiğinde Walter orta yaşlardadır. Walter'ın kötü alışkanlıkları varsa, bunları Londra'ya ya da Bath'a, nereye giderse gitsin, seyahatlerine saklıyor. Sık sık evden uzaklaşıyor ama karısı Daisy'den çok da büyük değil ve kasaba hayatından çok hoşlanıyor." Casriel bebeği önünde tuttu. "Biz Dorningler taşralı sayılırız, değil mi aşkım? Annem söyler söylemez babam sana kendi midillini alacak. Willow Amca Beltane'den önce ilk yavru köpeğini buraya getirecek."

Casriel yeni doğmuş bir bebekle sohbet ederken, Fabianus beş yaşındaki bir çocukla zar zor tutarlı bir konuşma yapabiliyordu. Bu tezat tuhaf bir şekilde can sıkıcıydı.

"MacVeigh hakkında," dedi Fabianus. "Eğer fazla bir mülkü yoksa Kasaba'da aylarca kalmayı nasıl karşılıyor?"

Casriel çocuğu göğsüne yasladı. "Bilmiyorum. Karısı evlenirken bir miktar para getirmiş. Buradan birkaç günlük mesafede, sahil boyunca bir yerde bir tahıl değirmeninde hissesi var. Muhtemelen Cornwall'a kadar."

Yerel bir değirmende ya da aile üyelerinden birinin işlettiği bir değirmende hisse sahibi olmak mantıklı . MacVeigh neden bir ya da iki ilçe ötedeki bir değirmenin hissesine sahip olsun ki?

"Bir tahıl değirmeni London Seasons'ı ve modaya uygun genç bir eşi geçindirmez."

"Belki de MacVeigh'in babası ona iyi bir miras bırakmıştır, Penweather. MacVeigh açıklanmayan nedenlerden dolayı ara sıra bilinmeyen yerlere gider. Daisy'nin anlaşmalarını görüşmek beni MacVeigh'in mali durumuna dahil etmedi. Eric'in durumu oldukça iyiydi ve zaman çok ."

Doğru ya. Gerçi Eric, Daisy'den sekiz yaş büyüktü ve açıkça sosyal olarak ondan daha aşağıdaydı ama ablasıyla oynasırken onu hamile bırakmıştı. Damadın aile halılarının altına bakmaya hiç gerek yoktu. Hem de hiç.

Fabianus, "Zaman bir kez daha çok önemli," dedi. "Bugün kiracıların mülklerini, yarın da Grange'ı göreceğim. Leydi Daisy, MacVeigh'in karısıyla çay içmek için bir davetiye aldı, aynı saatte ben de hanımefendilerinin evini gezeceğim. MacVeigh her türlü gizlilik görüntüsüyle ilerliyor ve insan onu neyin motive ettiğini sormadan edemiyor."

Casriel dudaklarını bebeğin kabarık siyah saçlarına dayayarak, "Biri olmalı," dedi, "çünkü MacVeigh Grange'i satsa bile, gelirin çoğu Henry'nin yararına kullanılacak."

"Neden her kuruş değil?"

Casriel çocuğu tekrar omzuna koydu. "Sahip olduğum pek çok nimet arasında, şu anda Lord Trysting unvanını almış olan Worth Kettering ile olan aile bağım da var. Kendisi hükümdarın özel iş adamları arasında yer alır, çünkü uzmanlığı dâhilik sınırlarında gezinir. Fromm Daisy'yi seçtiğinde, kız kardeşim Jacaranda öfkesini hizmete girerek kustu. Bu yapılmaz, asla yapılmaz, hem de . Bu yüzden, bunu yapmalı.

O ve Kettering birbirlerine çok uygunlar. O iki şeyden anlıyor; para ve kız kardeşim. Ben her iki konuda da sadece başımı sallayarak bir şeyler anlıyorum."

"Devam et."

"Kettering son derece zenginlerin olduğu kadar son derece fakirlerin de mali işleriyle ilgilenir. Bir sterlini bir şiline, bir şilini de bir gineye çevirebilir. Bu işlemlerin tersinin gerçekleştiğini de gördü."

"Walter'ın Henry'nin fonlarını çalmak için yatırım yapıyor gibi görünebileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey. Oğlanın kendisi binadayken işleyen bir mülkü çalmak zordur. MacVeigh'in satıştan elde ettiği geliri zarar eden projelere yatırması -ya da öyle görünmesi- sadece kalem, mürekkep ve biraz da işgüzarlık gerektirir. Kettering böyle bir hırsızlığın nasıl gerçekleştiğini daha iyi bilir."

Fabianus kendini biraz sarhoş biriyle konuşuyormuş gibi hissetti. Küçük Henry Fromm'un bir müfreze amcası vardı, Tanrı aşkına, bu Kettering denen adam da onların arasındaydı ve

-Bir sonraki yaşayan kuşaklı bir kont.

Kuşaklı kont, evine yeni katılan bu genç kızla büyülenmiş, Daisy'nin durumunu umursamayacak kadar büyülenmişti.

"Walter MacVeigh'in mali durumu hakkında Kettering'den bilgi alabilir misiniz?" Fabianus sordu.

Casriel bebeğin minik sırtını nazikçe okşadı. "Sorularınız mı var?"

"Değişim" üzerine sorular. MacVeigh yatırım yapıyor mu? Old Londontowne'dayken kumar oynar mı? Güzel mücevherler isteyen bir metresi var mı? Bir erkeğin şehirdeyken çifte ev masrafını karşılaması yeterince yaygındır ve başkentin kutsal nimetlerinden biridir. Belki de MacVeigh

Yarışlarda, siz onun tahıl değirmenini izlediğine ve yanlış insanlara borcu olduğuna inandığınızda."

Casriel, "Bir neden arıyorsunuz," dedi. "Belki de MacVeigh yatırım yaparak mülk sahibi olmaktan daha fazla para kazanılabileceğine gerçekten inanıyordur."

Görünüşe göre babalık Casriel'in zekası üzerinde zararlı bir etki yaratmış.

"Grange çocuğun *evi* Casriel ve çocuk babasını yeni kaybetti. Bu kadar acil olan ne? Neden yas dönemini beklemiyorsunuz? Fromm'un dul eşi taziye telefonları almaya başlamadan önce neden bana ve kim bilir daha kaç kişiye mülkün satılık olduğunu bildiriyorsunuz? Bu acelecilik de kurnazlık gibi yakışıksız."

Casriel bebeği önünde tuttu ve burnunu onunkine dokundurdu. "Kız kardeşimin durumuyla kesinlikle ilgileniyorsun. Onun da bir ailesi var, biliyorsun."

Daisy'nin *çocukları* vardı. Casriel'in bebeğe karşı sergilediği babacan tavırdan çok daha az duygusal ve tatlı bir şekilde, Daisy yavrusunun refahını korumak için her şeyi yapardı.

Fabianus, "Aşırı endişelendiysem beni bağışlayın," dedi. "Ben tek çocuğum. Yakın zamanda fark ettim ki kardeşsiz büyümek insanı kendi adına düşünmeye daha meyilli hale getirebiliyor. Rahmetli karım inatçılığım yüzünden beni sık sık azarlardı."

Casriel bebeği göğsüne yasladı. "Eğer çocukların vasisi MacVeigh ise, benim inatçı tavrım durumu daha da kötüleştirebilir. Bazen etki, kurnazca gösterildiği için daha etkilidir."

Bugüne kadar Casriel'in Daisy adına yaptığı etki gösterileri pek göze . "Vasiyeti gördün mü?"

". Biraz meşguldüm. Düşünler, cenazeler, bebekler."

Kont'un gülümsemesi o kadar tatlıydı ki Fabianus yumruğunu ona vurmak istedi. "Kettering'e acele bir soruşturma yaparsan çok memnun Casriel."

"Bu akşam bir not yazacağım ve yarın özel kuryeyle göndereceğim. Hava şartları uygun olursa, Kettering'e ertesi gün ulaşır ve hafta sonuna kadar cevabınızı almış olursunuz."

Eğer hava uygun olsaydı ve Casriel yeni babalığın sisinden sıyrılıp kalemini kâğıda dökerek kadar uzun süre kalabilseydi.

Fabianus bebeği kucağına alma davetini, şişmanlığı anlaşılmasın diye reddetti. Bir saat sonra Walter MacVeigh'in arabasına tırmanıyor ve gerçek olmaktan uzak bir nezaketle davranıyordu.

MacVeigh aşırı neşeliydi, bir çift geniş ama dikkat çekici olmayan malikanenin erdemlerini övüyordu. İkisi de Grange'in eline su dökemezdi ve ikisinin de fiyatı oldukça yüksekti. Fabianus birkaç saat sonra Dorning Malikânesi'ne döndüğünde, MacVeigh'in iyi niyetli olmadığına ve Leydi Daisy'nin çocukları bir yana, bir melezin koruyucusu olmaya bile uygun olmadığına her zamankinden daha fazla ikna olmuştu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Notlar, mektuplar ve mesajlar çeşitli Dorning haneleri arasında düzenli olarak uçuyordu. Kettering ve Londralı kardeşler -Ash ve Sycamore-Casriel'le yılda birkaç kez güvercin kümesi takas ederlerdi; Willow ve Oak da öyle; kız kardeşler ve baldızlar da düzenli olarak bilgi alışverişinde bulunurlardı.

Proctor yemekten sonra ona bir not getirdiğinde Daisy'nin aklına gelen ilk şey Beatitude'un bir aksilik yaşadığı oldu. Çocuk ateşi genellikle bir kadını etkilemek için birkaç gün beklerdi. Kenneth'in doğumunu da ateşler takip etmişti ama iki hafta kadar sonra ateşler düşmüştü.

Daisy bu nedenle Chloe'nin Pandora'dan mektup aldığını görünce rahatladı. Chloe'ye iyi talihini bildirmek için yarın yeterince yakındı.

Açılmış mektuptan Daisy'nin kucağına bir kâğıt parçası düştü.

Ay doğarken ağaçların arasında sizi bekliyor olacak. Gelişmeler aktarılacak. F.

Penweather'ın P'si değil, Fabianus'un F'si. Sahibine göre *saçma* bir isim olsa da Daisy eşsiz olduğu için bu ismi sevmiştii. İletmesi gereken gelişmeler vardı ve ayın doğmasına daha bir saat vardı.

O saatte, son hizmetkârlar da yataklarını arayacak, kapıcı ön kapının önünde uyuklamaya başlayacaktı.

Daisy de toparlanıp huş ağacı korusunun yolunu bulacaktı. En son akşam yemeğinden sonra gizlice dışarı çıktığında, Eric'e iyi haberi vermeye niyetlenmişti. Eric'in tepkisi sevinçten çok rahatlama olmuştu. Geriye dönüp baktığında, doğacak bir çocuğun ailesinin bu evliliğe karşı çıkamayacağı anlamına geldiğini fark etmişti.

Kendi kurduğu bir tuzağa düşmüştü ve bunu fark edemeyecek kadar saftı.

Gece acı ve durgundu, gökyüzü sayısız yıldızdan oluşan bir tonozdu. Daisy patikayı tırmanırken nefesi karanlıkta bembeyaz kesiliyordu ama Fabianus onu bacanın yarısında karşıladı.

"Kurnazlığım için özür dilerim," dedi, "ama sağduyu bana uygun geldi."

Daisy yıllardır bir erkeğe dokunmak istememişti ama Penweather'ın elini tuttuğunda, ikisinin de eldiven giymiş olması onu aşırı derecede sinirlendirdi.

"Tedbirli davranırken donmamıza gerek yok," dedi. "Personel uyudu ve biz de rahatsız edilmeyeceğiz."

"Fark edilecek miyiz?"

Daisy soruyu düşündü. Hizmetçiler mutfağın dışında, yan bahçeye açılan birkaç küçük, yüksek penceresi olan bir yatakhanede kalıyordu. Uşaklar, çatı pencerelerinin evin önünü ya da arkasını çok az gördüğü çatı katında kalıyordu.

"Kapıcı uyanmasın diye sizi kütüphaneden içeri alabilirim. Chloe, Pandora'nın büyüleyici notuna yarın cevap verecek."

"Kâtip rolüne indirgendim," dedi. "Sırada filler ve tek boynuzlu atlarla boğuşmak var." Bu gözlemi gerçek bir şaşkınlık notası renklendirdi.

"Eric şanslıydı," dedi Daisy, Penweather'ı evin yanından dolaştırıp arka terasa götürürken. "Bir çift sevgili çocukla başladık ve o bir baba olarak dengesini buldu. Chloe önce gelseydi, tek boynuzlu atlarla boğuşma becerisini geliştirmesi şüphesiz daha uzun sürerdi."

"Pandora şimdi de deve istiyor." Daha fazla şaşkınlık. "Çocukların sessizce oturup hikaye kitapları okumaları ya da gemi, köpek gibi şeyler çizmeleri gerektiğini sanıyordum."

Çocukken hiç şüphesiz sessizce oturmuş, gemiler ve köpekler çizmişti. "Köpeğiniz var mı?"

"Marianne onları umursamadı. Bir tane edinmeyi düşündüm ama dul bir adamın akşam boyunca dilsiz bir hayvanla sohbet etmesi hiç de hoş bir klişe değil."

Yani Penweather'ın akşamları sohbet edebileceği *hiç kimsesi* yoktu. Daisy arka terasın yarısında durakladı, artık sıcaklık yakın olduğu için parlak gökyüzünü seyretmek istiyordu.

"Sanki daha yalnız olmalıymışım gibi hissediyorum, sanki Eric'in yokluğu daha büyük bir boşluk yaratmalıymış gibi."

Ay, Dorning Hall'un uzaktaki silüetinin ardında ufka doğru yükselmiş ve Penweather'ın yüz hatlarını serin bir ışıkla aydınlatmıştı.

"Kazıların düğün gecesi ya da öncesinde başladığından şüpheleniyorum," dedi. "Evliliğiniz boyunca yeterince yalnızdınız, dulluk bazı açılardan o kadar da büyük bir değişiklik sayılmaz."

Daisy bu teoriyi düşündü. Eric'in her saat eteklerini kaldırması son bir yıl içinde günlük bir sıkıntıdan çok haftada iki ya da üç kez olan bir alışkanlık haline gelmişti. Kendi payına, ön kapının çarptığını ve Eric'in yatak odasının kapısının önünden geçtiğini duyana kadar uyanık kalmayı bırakmıştı.

"Bazı geceler birlikte uyumazdık bile," dedi. "Eve geldiğinde gece içkisi içmek için emlak ofisine giderdi ve çoğu zaman oradaki kanepede uyuyakalırdı."

"Uyumuyor," dedi Penweather. "Kör kütük sarhoş."

"O da var. Sabahları elleri çok kötü titrediği için onu tıraş etmek zorunda kalırdım. Eğer ben müsait olmazsam, ilk uşak bu işi üstlenirdi." Anderson, bir uşak maaşı kazanmamış olmasına rağmen iş konusunda neşeliydi.

"Fromm atından düşmemiş olsaydı," dedi Penweather, gözlerini gece gökyüzüne dikerek, "erken yaşta karaciğer turşusundan ölebilirdi. Üzgünüm."

"Ben de üzgünüm ama olmam gerektiği kadar değil. Chloe doğmadan önce Eric'in zevklerinden ayrılmaktansa ölmeyi tercih edeceğini anlamıştım. Bir erkeğin nasıl yaşaması gerektiğine dair belli bir vizyonu vardı ve iştahını kontrol altına almak onu aşıyordu."

Penweather onu evin yanındaki bir banka götürdü. Oturduğu yer Daisy'nin pelerininin üzerinden bile buz gibiydi ama yine de oturdu. Bunları başka kime söyleyebilirdi ki? Margaret Dorning dul bir kadındı ama hasta kocasını çok sevmişti. Beatitude da dul bir kadındı, çocuklarına ve kontuna tutkundu, haklı olarak.

Penweather, "Keder sizi tuhaf anlarda bulacak," dedi. "Henry'nin ilk midillisini büyüttüğünü fark edecek ve ona güçlü küheylanının neden daha genç bir kuzene devredilmesi gerektiğini açıklayacak kimsenin olmadığını fark edeceksiniz. Hiç beklemediğin bir anda, Eric'in sınırlarının ona ve ailesine nelere mal olduğunu göreceksin ve onun ölümünden pişmanlık duyacaksın."

Daisy, Slyboots'un Henry için çok küçük olduğunu fark edecek ve belki de onunla bu konuyu tartışacaktı ama Penweather haklıydı. Çocukların ideal durumda bir olmalıydı, sevgi dolu bir baba. Daisy bütün gün Chloe'ye onunla gurur duyduğunu söyleyebilirdi ve bu da

önemliydi, ama Chloe babasının iltifatlarından özel bir keyif almıştı.

"Pandora annesini özlüyor mu?"

"Annesini özlüyorum ve evet, bir kızın annesinin yokluğunu çok derinden hissettiğini biliyorum. İçeri girelim mi?"

Bir kız, *benim* kızım değil.

Penweather konuyu değiştiriyordu ve Daisy buna izin verdi, soğuğa rağmen onunla bütün gece pişmanlıkları ve hayalleri hakkında konuşabilirdi. Nişanlısı ya da kocasıyla da aynı yakınlığı kurması gerektiği neden aklına gelmemişti?

Ve neden Walter, mümkün olan en kötü anda, *oldukça* ustaca öpüşen, suskun, düzgün bir dula artan cazibesini keşfetmeyi tercih ederken, ona karşı entrikalar çevirmek zorundadır?

"Gel," dedi Daisy, ayağa kalkarak. "Salonum kışın her zaman sıcaktır." Onu kütüphaneye götürdü ve dar merdivenlerden asma kata çıkardı, yolları uzun pencerelerden süzülen ay ışığıyla aydınlandı.

Buna karşın, salonu sadece ızgaranın üzerinde kısıp ateşle aydınlatılıyordu, perdelerin hepsi ısınmak için kapatılmıştı.

"Pandora kendine battaniyelerden bir çadır kurmuş," dedi Penweather, Daisy'nin pelerinini omuzlarından çekerek. "Senin salonun da aynı nitelikte, hayal gücüyle büyüyle hale getirilmiş bir yer."

"Salonum sıcaktır." Daisy onun şapkasını aldı. Adam ona eldivenlerini ve atkısını uzattı. Daisy onları büfenin üzerine, şapkasının, eldivenlerinin ve atkısının yanına koydu ve karanlık çöktükten sonra salonunda, hayalini kurduğu adamla yalnız kaldı.

Penweather ellerini ocaktaki alevlere doğru uzatarak, "MacVeigh'le ilgili olarak," dedi. "Sessizce umutsuzluğa kapılmış durumda."

Daisy, ateş ışığının yüz hatlarını sertleştirdiği ve güzelleştirdiği, soğukta ona yardım etmek için yürüyen misafirine baktı

Çünkü. Onun yanında yerini aldı, cesaretini topladı ve onun yanına yaslandı.

"Ben de çok çaresizim, Fabianus. Kapıyı kilitlemenin bir sakıncası var mı?"

FABIANUS. Leydi Daisy ay doğduktan sonra karanlık bir odada onun gösterişli, Latince adını kullanmıştı. Fabianus, daha önce hiç dul kalmadığı için Daisy'nin ne aradığını onun bilemeyeceği şekilde biliyordu. Dul kalmış pek çok kadın gibi o da bir noktada rahatlık, zevk ve kendine güveninin artmasını istiyordu.

İhtiyaçlarını karşılaması için ona güveniyordu ve belki biraz da *onu* istiyordu.

Fabianus onu çok istiyordu -sadece rahatlık ya da zevk *değil*, Daisy'den her ikisinden de bolca bekliyordu.

Ve Tanrı biliyordu ki, cinsel özgüveni hiçbir zaman fazla desteklenmeye ihtiyaç duymamıştı. Bayan arkadaşları, özellikle de dullar, bu konuda ona güveniyorlardı. Ne kabul ne de reddin belirtilmesine gerek kalmayacak kadar ihtiyatlı bir şekilde nasıl teklifte bulunacaklarını bildiğine güvenmişlerdi. Ayarlamaları da aynı şekilde, yani hanımefendinin saygınlığı adına bir miktar şaşkınlık duyduğunu iddia edebileceği kadar rahat bir şekilde yapacağına güveniyorlardı.

Daisy onu şaşırtmıştı. Bunu başarabilen son kadınla evlenmişti.

"Çaresizliğe gerek yok," dedi bir kolunu Daisy'nin beline dolayarak. "Ama eğer bir çaresizlik olacaksa, bu karşılıklı olmalı."

Görünüşe bakılırsa kabul edileceğine dair güvenceye ihtiyacı olduğu için ona doğru gevşedi. "Genelde bu kadar cesur değilimdir."

"Evet, öylesin. Zor konulardan kaçınmaya kararlı olan kardeşinizle yüzleşiyorsunuz. Asi çocukları Wellington'un kıskanacağı bir sevkiyatla ele alıyorsun. Evlilik durumunuzu bana, varisinin çürük olduğunu bilen bir büyükannenin duygusal olmayan dürüstlüğüyle açıklıyorsunuz. Çok cesursunuz." Kulağına fısıldamak için daha da yaklaştı. "Cesaretiniz beni tahrik ediyor."

Ve bu baştan çıkarma değildi. Şaşkınlığına rağmen gerçek buydu. Daisy onu, Pandora'nın onu dışarı çıkarmaya hazır olduğunu ve babasının bir daha kırkını göremeyeceğini fark etmesiyle sona erebilecek bir uykudan uyandırmıştı.

"Sertliğin beni tahrik ediyor," dedi Daisy. "Zihnin asla durgun değil ama bedeninin tamamen senin kontrolünde. Hiç sarhoş oldun mu?"

"Üniversitede bir ya da iki kez. Sonrasındaki etkileri umursamıyorum." Ya da devam eden etkilerini. "Ölçülü içkilerden hoşlanırım. Ya siz?"

"Kocam neşeli bir adamdı. Akşam yemeğinde şarabın ya da ara sıra bir restoratifin tadını çıkarırım. Neyden hoşlanmadığımı biliyor musun?"

Fabianus onu kollarının arasına almak için döndü. "Kocanla yakınlaşmalar."

Başını salladı. "Diğer evli hanımların kocalarının ilgileri hakkında gülüşmelerini ve övünmelerini dinledim. Eric tutkulu değildi, şehvetliydi. Aşık değildi, azgındı. Kenny ve Henry birbirlerine çok yaklaştıklarında, hanımlar Eric'i asla rahat bırakmayacağım konusunda benimle dalga geçtiler ve ben bu şakayı anlayamadım."

Eric bir şakaydı, kötü bir şaka.

"Fabianus, "Kasaba kabadayılarının çok değer verdiği erkeklik özelliklerinin -kronik sarhoşluk, sorumsuz çiftleşme, aptalca bahisler, bayağı konuşmalar, gereksiz kavgacılık ve sözde onur alanında ateşli silahların kötüye kullanılması- erkek gibi davranmaya çalışan kendine güvensiz çocukların özellikleri olması beni hep şaşırtmıştır," dedi.

hiciv ve farslara öykünen yetişkin erkekler. Ya çok aptallar ya da büyümekten çok korkuyorlar ve kocanızın ölümünün gerçek trajedisi de bu. Yetişkin erkeklerin zevkleri, çocukça kendini beğenmişlikle kıyaslandığında sönük kalıyor."

Daisy bu küçük konuşma için onu öptü. "Kesinlikle," dedi. "Eric çocuklarının büyüdüğünü asla göremeyecek, Chloe'nin ilk toplantısında ayağa kalkışını asla izleyemeyecek. Asla... o kadar çok ki, asla."

Fabianus Daisy'nin saçından bir iğne çıkardı ve cebine soktu. "Fromm hiçbir zaman sana saygı duymadı ve bu, bilge ve değerli bir adamın uğruna çok şey feda edebileceği bir ödüldür."

Daisy Fabianus'a sıkıca sarıldı ve ilk başta onu ağlattığı için endişelendi. Onu bıraktığında, şiddetle gülümsüyordu.

"Kancalarım, lütfen," dedi arkasını dönerek.

Fabianus, samimi karşılaşmaların genellikle uyandırdığı hoş, hafif mesafeli beklenti duygusunu toplayamasa da buna mecburdu. *Hevesliydi* ve kendini iyi bir şekilde aklamaya kararlıydı. Daisy sadece bağımsızlığını savunmayı ya da eski hayaletleri yok etmeyi değil, kadınsı özgürlüğünün ve bedensel zevkinin tadını çıkarmayı da hak ediyordu.

Kancalarını çözdü ve bir kadını giysilerinin içine bağlayan bantları, fiyonkları ve diğer şeyleri çözdü. Salon pek sıcak sayılmazdı ama soğuk da sayılmazdı. Ceketini kadının omuzlarına örttü.

Botlarını çıkarmak için kanepeye otururken, "Kendi giysilerimden istediğiniz kadarını ya da azını çıkarabilirim," dedi. "İlerleyişimizi sizin şartlarınız kontrol edecek leydim."

"Şartlar." Daisy bir eliyle ceketini kapattı, diğer eliyle de ateşe bir parça turba ekledi. "Daha önce hiç şartım olmamıştı."

"İleriye dönük olarak *her zaman* şartlarınız olacak. Eğer öpülmekten hoşlanmıyorsanız, öpülmeyeceksiniz. Eğer göğüsleriniz okşanmak için uygun değilse, o zaman okşanmak için uygun değildir. Belirli pozisyonlardan hoşlanıyor ve diğerlerinden tiksiniyorsanız..."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle kanepeye çöktü. "Şartların nedir, Fabianus?"

Botlarını kanepenin yanına koydu ve diz çökerek onunkilerin bağcıklarını çözdü. "İhtiyat. Kimse mahremiyetlerini paylaşmaz ve anlatmaz. *Asla*. Dürüstlük. İlk karşılaşma gariplikler içerebilir ama güven, sabır ve mizahla bu gariplikler neşenin bir parçası haline gelebilir. Hem verilen hem de alınan zevk benim terimler listemde yer alıyor. Beklentilerinizi buna göre ayarlayın."

Daisy'nin parmakları onun nemli saçlarını karıştırdı. "Beklentilerim gece gökyüzündeki yıldızlar gibi, pusula noktalarına dağılmış, sadece ışık parıltıları. Onları toplamama yardım edeceksin."

"Ve yenilerini yaratır ve hatta bir ya da iki hayal kurarım." Alnını onun kadife kaplı kalçasına dayadı ve ağzından çıkan cümlelere hayret etti. Belki de tek boynuzlu atlarla boğuşmak bir gün onun yetenekleri arasına girebilirdi.

Şimdilik Daisy'nin durumu karmaşıktı. Yastaydı ve kayınbiraderi on bir çeşit sorun çıkarıyordu. Düşünmesi gereken küçük çocukları vardı ve Fabianus Dorsetshire'a bir ilişki arayışıyla gelmemişti.

Ama kalbi, o aptal, asi, ele avuca sığmaz kalbi, tüm sağduyu çabalarına meydan okumuş ve birbirine iyice karışmıştı. Önemli değildi. Geçici bir ilişkinin daha tadını çıkaracak ve hanımefendi ona kongresini verdiğinde, bir gülümseme ve sevgiyle vedalaşarak listelerden çekilecekti. Bu becerileri yıllar önce mükemmelleştirmişti.

Ayağa kalktı ve koridorun kapısını kilitledi. Sonra, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, kütüphanenin kapısını da kilitledi. Kanepenin önünde durdu, olasılıkları mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştı - Daisy'yi kucağına oturtmalı mıydı, sırt üstü yatırmalı mıydı, kendisi sırt üstü yatarken Daisy'nin ona binmesini sağlamalı mıydı?

ÇARESİZLİK GEREKLİ DEĞİLDİR... Ancak çaresizlik olacaksa, bu karşılıklı olmalıdır.

Penweather'ın bu açıklamayı yaparkenki ses tonu öylesine hakimdi ki, üçüncü Latince çekimin çoğul hali üzerine bir konuşma yapıyor olabilirdi.

Ama yine de tahrik olmuştu ve Daisy'nin hayatında ilk kez bir erkek, tam olarak nasıl ve ne zaman samimi bir karşılaşma yaşayacağına karar vermesini bekliyordu. Bu güç baş döndürücü ve keyifliydi, tıpkı son derece yetenekli bir partnerle vals yapmak gibiydi.

"Beni arzuluyorsun," dedi, bunun kanıtını adamın giysilerinden çıkarırken. Eric'in sahip olduğundan daha cömert bir donanıma sahipti, bu karşılaştırma sadakatsizlik hissi vermeliydi ama vermedi.

"Çılgınca."

Onun tadına baktı, biraz yaladı, çünkü yapabiliyordu, bu yaklaşım uygun olduğu için değil. *Belli* ki yakın zamanda lavanta sabunuyla banyo yapmıştı.

Eli kızın saçlarında gezindi. "Acele etme. Benimle nasıl istersen öyle yap."

Bunu kastetmişti ve böylece Daisy merakını giderdi, ateş usulca çıkırdarken ve eski ev geceye gömülürken dudakları ve diliyle keşfetti.

"Bunu saatlerce yapmama izin , değil mi?" diye sordu.

"Tüm hafta boyunca, yine de bir noktada, kendime hakimiyetim muhtemelen yeteneğinize yenik düşecektir. Karşılık vereyim mi?"

Daisy ona baktı. "İnsan böyle şeyler duyuyor." Bir erkeğin ağzı, bir kadının zevki için samimi bir şekilde kullanılıyor.

Bir sonraki okşayışı boynunun yan tarafındaydı ve elleri sıcacıktı. "İnsan şimdi *böyle şeyler* yaşamak ister mi?"

Ve işte sorun da buradaydı: Daisy, Penweather ile her türlü cüretkâr ve zevkli yakınlaşmayı yaşamak istiyordu, ama bildiği tek şey, bunun tek karşılaşmaları olacağıydı.

"İnsan başka zevkleri daha fazla deneyimlemek istiyor," diye yanıtladı. "Bunu nasıl yapacağız?"

Mizah bakışlarını aydınlattı. "Bunu nasıl yapmak istersiniz?"

Eric'i yatıştırmanın en basit yolu, her iki tarafın da ayağa kalkmasını ve Daisy'nin eteklerini sırtına geçirmesini gerektirecek kadar ağırbaşlı olmaktan uzaktı.

"Seni bu kanepede istiyorum," dedi, "sırt üstü yatmanı ve daha az kıyafet giymeni istiyorum."

"Aslında," diye cevap verdi, "tam olarak nerede ve nasıl olmak istediğim." Kravatını, yeleğini, gömleğini ve pantolonunu bir dakika içinde çıkarmıştı ve Daisy'nin oturma odasının ortasında çıplak olmak onu zerre kadar rahatsız etmemişti.

"Aman Tanrım, Penweather." Zayıftı, kaslıydı ve Eric'ten tamamen farklıydı. Daha uzun boyluydu, omuzlarından kalçalarına doğru inceliyordu, oysa Eric'in orta kısmı yumuşak, üst kısmı ise inceydi. Penweather'ın koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu, eski moda bir tarzdı ve mevcut koşullarda barbarca bir dokunuş katıyordu.

"Beni kanepede mi istiyorsun?"

Daisy onu her yerde istiyordu. "Kanepe de olur," dedi ayağa kalkarak. "Sırt üstü yat."

"Peki giyinik kalacak mısınız?"

Adamın zeki parmakları sayesinde kadının giysilerinin hepsi gevşemişti. "O kadar cesur değilim Penweather."

Kadının elini tuttu ve göğsüne koydu. "Belki başka bir zaman, bana çıplak halini gösterme lütfunda bulunursun. Şimdilik, dokunma duyusu görmenin keşfedemediğini keşfedecek."

Eric neden ona hiç böyle sözler söylememişti? Bu sözler Daisy'nin aklına skandal hayalleri getirir ve içini hoplatırdı. Bunun yerine, sekiz yıl boyunca "*Hadi bir deneyelim, olur mu, yaşlı şey?*" ve "*Günün en iyi beş dakikası, değil mi, Daze?*" sözlerine katlanmıştı.

Penweather kanepenin bir ucuna bir yastık attı ve sırt üstü uzandı, bir ayağı yerde, bir eli başının arkasındaydı. Bir şenlik beklentisi içindeki bir fauna benziyordu.

"Tereddütleriniz mi var leydim?"

"Zihnimi herhangi bir şekilde çalıştırmaya çalışıyorum. Senin hakkında spekülasyonlar yaptım Penweather, ama işte buradasın, ete kemiğe bürünmüş haldesin ve ben de buradayım ve... ne yapacağımı şaşırdım." *Bir mi, yaşlı şey?* ona en uygun davet olarak gelmedi.

"Ne yapacağımı şaşırmış değilim," dedi Penweather. "Sana sarılmama izin vereceğini, bedenlerimizi ilk birleştirdiğimizde nefes alışının nasıl kesildiğini yakında tam olarak öğreneceğimi umarak burada yatıyorum. Göğüslerinin çıplak göğsüme bastırıldığında nasıl hissettiğini öğrenmek istiyorum ve meme uçlarının dokunuşuma nasıl tepki verdiğini izlemeyi arzuluyorum."

Göğüsler ve meme uçları, kabarcıklar değil. Eğer Daisy diye bir kelime olsaydı kendi kişiliğiyle ilgili olarak bir daha asla duymak istemediği bir şeydi.

Bubbies.

"Dizlerimin bağı çözüldüğü için şu kanepede size katılacağım."

Penweather kaslı bir kalçayı okşadı. "Arabanız sizi bekliyor."

Daisy *ona* dokunmamaya dikkat etse de kendini onun üzerine yerleştirdi.

"," dedi, "garip meseleleri konuşacağız."

Daisy buna boyun eğdi, adamın göğsüne doğru kıvrılırken etekleri hışırdadı. Çıplak ve tahrik olmuş bir adamın üzerinde oturmaktan daha garip ne olabilirdi ki? Gerçi bu çıplak ve tahrik olmuş adamın üstünde oturmak da özlem uyandırıyordu.

"Hangi garip meseleler?" Penweather onu kendine yaklaştıırken Daisy sordu.

"Bebekler. Sizi çocuk sahibi yapmam pek olası değil ama isterseniz önlem alabiliriz."

Yerel ebe, gebe kalma ve kadın döngüsünün nasıl çakıştığını çok iyi kavramıştı ve Daisy'nin teorilerini test etmek için pek çok fırsatı olmuştu.

"Şu anda gebe kalma ihtimalim yok ve hala iyi bir pennyroyal çayı depom var. Önümüzdeki hafta boyunca onu içmeye devam edeceğim." zamana kadar, şüphesiz regl dönemi başlamış olacaktı.

Penweather'ın parmak ucu Daisy'nin ağzının üzerinde gezindi. "Bir çocuğumuz olursa evleneceğiz."

Olmayacaktı. Daisy aylık sıkıntıyı şimdiden hissedebiliyordu ama Penweather'ın kraliyet fermanı hakkında ne düşündüğüne karar vermek için bir an durdu.

"Şu anda sahip olduğum çocuklarımın hayatındaki rolümü tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım Penweather. Bir varisin olmamasını ve skandalla ilgilenmemeni anlayabiliyorum ama seninle evlenmek mevcut çocuklarımın refahını engelleyemez."

"İşte *bu* yüzden," dedi şakağını öperek, "sana tapıyorum. Sadakatin sarsılmaz ve bu keyifli durumda bile önce sana bağlı olanları düşünüyorsun. Sizinle gerçekten sevişmeliyim leydim."

Eric hiç sevişmekten söz etmemişti ve Daisy de etmemişti. "Zorunda mısın?"

Penweather başını salladı ve o an eğlenceli olduğu kadar önemliydi de. Daisy doğruldu ve örgüsü omzunun üzerinden aşağı doğru fısıldadı.

"Biri saçımı kesmiş."

Penweather onun açık dekoltesinin çizgilerini takip etti. "Birileri bundan daha fazlasını yapmayı arzuluyor."

Yine de Daisy'nin eteklerini kenara itmiyor ya da yeşil bakkalın tezgâhındaki en olgun kavunu arar gibi göğüslerini ellemiyordu. Daisy elbisesini topladı ve başının üzerine kaldırdı. Ardından, üzerinde sadece kombinezonu ve çorapları kalana kadar çorapları geldi.

"Battaniyeyi isteyeceksin." Penweather oturduğu yerden kalkarak kanepenin arkasından yorganı aldı. Yorganı Daisy'nin omuzlarına örttü ve uzandı. "Üşümene izin veremem."

"Şu anda istediğim şey," dedi Daisy, onun üzerine çömelerek, "."

En zor kısmı, soyunmayı atlatmışlardı. Fabianus bu noktadan sonra hayvan ruhlarına ve tecrübesine güvenerek aranın mutlu bir şekilde sonuçlandığını görebilirdi.

Ama Fabianus'a duyduğu güven göz önüne alındığında, Daisy'nin hak ettiği şey için mutlu bir sonuç yeterli değildi. Erkeklerin sadece popolarını ve göbeklerini düşünen bencil, can sıkıcı budalalar olduğuna karar vermek onun hakkı olabilirdi.

Fabianus bu teorinin yanlış olduğunu kanıtlamak, onun küçük salonundan en azından bazı erkeklerin bazı koşullar altında bir hanımefendinin vaktini almaya değer olduğuna ikna olarak ayrılmasını istiyordu.

"Seni öpeyim mi?" diye sordu, göğüslerini avuçlama isteğine direnerek. Gece havasına çıkmadan önce iyice yıkanmış ve diş macununu kullanmıştı.

"Lütfen," dedi Daisy, biraz daha yaklaşarak. "Yetenekli bir öpücüsün."

Hayır, değildi. Daisy'nin tek kıyas kaynağının, muhtemelen atlarını, köpeklerini ve karısını da aynı ustalıkla öpmüş olan Squire Fromm olduğundan şüpheleniyordu.

Daisy'nin incelikleri vardı. Öpücükleri konusunda olası bir ikramı araştıran bir kedi kadar hassastı. Fabianus onun göğsünün yan tarafını belli belirsiz okşadığında, Daisy onun ağzına doğru inledi.

"Daha fazla mı, leydim?"

Adamın elini tuttu ve oldukça sıkı bir şekilde bol kadınsı cazibesinin üzerine yerleştirdi.

Sonrası, Fabianus'un Daisy'nin göğüslerini okşamak için hafif fırçalardan ince okşamalara ve nazik bir çimdiklemeye kadar farklı yaklaşımlar denediği, Daisy'nin öpücüklerinin meraklı, cesur ve talepkar bir hal aldığı, son derece erotik bir eskrim maçıydı.

"Fabianus." Yarım santim geri çekildi, adamın elini kendi elinin içine aldı ve parmaklarını göğüs ucunun üzerinde sıkıca kapattı. "İşte böyle."

Ah, pekala. "Biraz rehberlik umuyordum. Nasıl yani?"

Gözlerini kapadı ve adam parmaklarıyla onu okşarken iç çekti. Hâlâ iç çamaşırını giyyordu ve erkeğin hayal gücünün kıvrımlı labirentinde bu, durumu daha da tahrik edici hale getiriyordu.

"Bu çok *tatlı*," dedi Daisy. "Beni acıtıyorsun."

Konuşkan bir sevgili değildi, bu yüzden bu kadar yorum bile Fabianus'u daha fazlasını aramak için cesaretlendirdi. "İçiniz mi ağrıyor?"

İşlemlerin bir noktasında, ağırlığını onun sikinin üzerine vermeyi kabul etmişti. Kalçalarını kaldırdı ve Daisy bir anlığına şaşkınlıkla baktı.

"İkisini de istiyorum," dedi. "Seni içimde , ama aynı zamanda..."
Fabianus hafifçe çekiştirdi.

"Evet," dedi, kelimeye derin bir özlem duygusu katarak. "Seçmek zorunda değilsin Daisy. İkisine de sahip olabilirsin."

"Ben de sana sarılmak ve seni öpmek istiyorum ve..."

Kalçalarının açısını değıştirdi ve soruyu bedensel olarak ona yöneltti. *Şimdi mi?*

Ellerini kapatarak ona hareketsiz kalmasını işaret etti ve bu doğruydı. O an, bedenlerinin birleşmesinden başka bir şeye odaklanılamayacak kadar değerliydi.

"Yavaşça," dedi. "Acele etmek istiyorum, acele etmem gerek ama lütfen yavaş git."

Fabianus da acele etmeyi, Daisy'yi her türlü kısıtlama ve pişmanlığın ötesine sürükleyecek bir dörtnala eve dönmeyi arzuluyordu. Bunun yerine, Daisy bir tutku ve zevk yaratığına dönüşene kadar oyalandı, oyalandı ve oyalandı.

Birleşme, Daisy'nin kendini onun üzerinde sabit tutması ve Fabianus'un belli bir ritim olmadan sık bir şekilde itmesi ve geri çekilmesiyle alaycı derecelerle ilerledi. Daisy Fabianus'un onu bu yükten kurtarmasını talep edeceği anda kontrolü ele aldı.

Tercihi, Fabianus için artan bir zevk yaratan kalçalarının sabit, sert bir şekilde dalgalanmasıydı. Vahşî bir kararlılıkla bencil dürtülerini dizginledi, çünkü bu fırsat Daisy'nin memnuniyetine adanmıştı.

Ve eğer bu hedefine ulaşırsa, belki de ilk karşılaşmalarını geliştirebileceği başka fırsatlar ortaya çıkacaktı.

Büyük bir rahatlamayla, yumuşak bir iniltiyle çözüldü ve göğüsleri göğsüne degecek şekilde onun üzerinde durdu. Bir kolunu sırtının küçük kısmına sabitledi ve olması gereken şeyi çevirdi.

Sıradan zevkler bir his girdabına dönüştü. Fırtınanın ortasında bir yerde Daisy onun omzunu ısırdı ve bu onu da onunla birlikte virajdan döndürdü.

Göğsünde rahatlamış, nefes nefese bir ağırlık haline gelmeden önce ona ikinci bir tatmin porsiyonu sunmayı başardı.

Sarmaş dolaş yatıyorlardı, Fabianus'un zihni gece gökyüzü kadar geniş ve yıldızlarla iki kat daha dolu mutlu bir boşluğa dönüşürken, Daisy'nin saçlarını okşuyor ve memnuniyet içinde yuvarlanıyordu. Daisy'nin nefes alış veriş değişti ve Fabianus bunu battaniyeyi omuzlarına sarma isteği olarak algıladı. Adamın yumuşamakta olan siki bedeninden ayrıldığında Daisy iç çekti ve o da iç çekti.

"Yok olan azizler, Fabianus," diye mırıldandı Daisy. "Mutluluk denizinde yüzüyorum."

Fabianus için bu mutluluk tehlikeli bir şefkat dalgasıyla yumuşatılmıştı. "Tatmin oldun mu?"

Onun kadın olmaktan, hayatta ve sağlıklı olmaktan duyduğu derin sevinci bilmesini istiyordu.

"Şu anki durumum söz konusu olduğunda kelimeler kifayetsiz kalıyor." Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. "Bu kısmı idare edebilirim."

Fabianus'un karnına sertçe yaslanarak pantolonunu yanına çekti ve cebinden bir mendil çıkardı. Bezi cinsel organına doğru sıkıştırdı ve tekrar göğsüne doğru katladı.

"Düşünemiyorum," dedi, "ama ."

Şimdi olmaz, diye yalvarmak istedi. *Henüz değil*. Gerçi Daisy haklıydı. Konuşmaları gereken ciddi ve acil meseleler vardı.

"Bana bu öğleden sonraki gezinizden bahsedin," dedi.

Bu konular. "Walter MacVeigh'den nefret ediyorum." Fabianus battaniyeyi Daisy'nin omuzlarına doladı ve onu sıkıca sardı. "Adam tam bir poltroon. Senin çatın altında onun adını anmak bile küfür gibi geliyor."

Daisy kıpırdanarak yaklaştı, Fabianus'un sikinin kayıtsız kalması gereken küçük bir hareketti bu.

"Walter seni kızdırıyor," dedi. "Daha önce senden etkilenmemiş olsaydım, Fabianus, öfken seni bana . Seni etkilemedi mi?"

"Tahmin ettiğiniz gibi, iki hoş ama etkileyici olmayan malikaneye piyasa değerinin çok üzerinde fiyat biçti. Bu sadece bir satıcı taktiğı, ama Daisy, senin üzücü anıları bir kenara bırakmak, kocanın mallarını tasfiye etmek ve yeni bir başlangıç yapmak istemenle ilgili bir Banbury masalı uydurdu. Basit bir emlak işleminin detayları için seni ya da aile üyelerini rahatsız ederek kederine ortak olmayacağım. MacVeigh, yas tutarken bu adımları attığınız için komşularınız tarafından sert bir şekilde yargılanmanızı engellemek istiyor. Tüm bu işleri sinsice halletmesinin bahanesi de budur."

"Ne kadar düşünceli biri," dedi Daisy. "Kayınbiraderimin şövalyece sağduyusu beni evsiz mi bırakacak?"

"Evsiz değilim. Ailen evsiz olmana asla izin vermez." Fabianus da öyle.

"Param var. Çatısız kalmayacağız. Ben daha çok Walter'ın çocuklar üzerinde bir vasinin kontrolünü uygulamak istemesinden endişe ediyorum. Eğer yasalar onun tarafındaysa, ona karşı koyacak gücüm yok."

"Avukatlardan vasiyetin kopyasını mı?"

Tekrar iç çekti, bu sefer sesi tamamen mutsuzdu. "Onlara yazdım ama cevap vermediler."

"Kardeşlerinizden bir çift alın ve bir ziyarette bulunun. Hawthorne Dorning'in kas gücü ve Valerian Dorning'in ima yeteneğı bana müthiş silahlar gibi geliyor." Yine de geçerli bir vasiyeti yeniden yazacak kadar güçlü değil.

"Ash ve Sycamore'a ihtiyacım var. Ash hukuk okumuştur ve Sycamore'un da sinsi bir zekası vardır."

Bana ihtiyacın var, diye düşündü Fabianus ama bu tamamen hüsnükuruntudan ibaretti. Daisy'nin çocuklarının onun sevgi dolu otoritesi altında büyüyeceğini bilmesi gerekiyordu. Bu konuda oldukça açıktı.

"Londra'daki kardeşlerine yaz ve MacVeigh ya da karısıyla ilgili herhangi bir dedikodu duyup duymadıklarını sor. Belki kadın Surrey'de boşboğazlık yapıyordur ya da adamın kumar borcu vardır. MacVeigh'i sizi ve çocukları umursamamaya iten bir şeyler var."

Daisy yarı Fabianus'un üzerine yarı da kanepenin arkasına yaslanacak şekilde kaydı. "Eric ara sıra Walter'ın görüldüğü gibi namuslu bir ukala olmadığını mırıldanırdı ama Eric hiçbir zaman ayrıntıya . Küçük kardeşler büyüklerinin kusurlarını bulmayı severler, bu yüzden ben de pek üzerinde durmadım."

"Fromm haklıydı, her ne kadar bunu kabul etmek bana acı verse de. Walter en iyi ihtimalle çocukları doğuştan gelen haklarından mahrum bırakmaya hazırlanıyor."

Ateş patladı ve bacadan kıvılcım yağmuru yükseldi. "Ben oyalanırken," dedi Daisy kaşlarını çatarak.

"Şimdiden suçlu mu hissediyorsunuz leydim? Bunun bir oyalanmadan daha fazlası olduğunu bilmelisiniz."

"Bunu bilmek zorunda mıyım? Böyle bir sonuca nasıl varabilirim?"

Sınırlı tecrübesi olan birinden gelen bu soru gayet makuldü. "İşte," dedi tek parmağıyla göğsüne dokunarak. "Burada olduğunu biliyorsun ve çünkü kendi kalbimin gerçeğini ayaklarının altına seriyorum. Siz istemediğiniz sürece bu sadece bir eğlence değil leydim."

Koltuktan kalktı ve Fabianus'a gömleğini uzattı. "Bu konulardaki yargılarıma güvenmiyorum. Size vuruldum lordum ve en son vurulduğumda on altı yaşındaydım ve annemden kurtulmayı istemekle bir şeyler hissetmek arasındaki farkı bilmiyordum.

sığ ve azgın bir talibe karşı gerçek bir saygı."

Fabianus doğruldu ve omuz silkerek gömleğini giydi, sonra da pantolonunu çekti. "Ve ben de azgın olduğum için bana olan saygını mı sorguluyorsun?"

"Hayır," dedi, yeleğini ona uzatarak ve elbisesini başının üzerinde sürükleyerek. "Bana olan saygını sorguluyorum. Eric'le olan tüm bu duruma kendimi ben ikna ettim. Kararımı vermiştim ve kimse mantıklı konuşamıyordu. Sonra Henry yola çıktı, Eric de benim iyiliğimi kazanmak için çabalamaktan vazgeçti ve artık çok geçti. Kaldığım yeri unuttum."

"Onlara ihtiyacın olmayacak," dedi Fabianus. "Ben kendim çıkarım. Yatak odanıza giderken gezgin bir hemşireyle karşılaşırsanız diye sizi yarı yolda hazırlamama izin verin."

Daisy razı oldu, sessizliği tüm karşılaşmanın ısıltısının çoğunu aldı ama hepsini değil. Hiçbir şekilde.

"Saç tokaların alçak masanın üzerinde," dedi çoraplarını ve botlarını çekiştirerek. "Ben nereye koydum-?"

Daisy ona kravatını uzattı. "Korkuyorum, Fabianus. Walter çocuklarımı çalabilir ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Çocukları rahat bırakmanız karşılığında sizden para istiyor olabilir. Orta yaşlı bir adamın, genç ve kasabaya koşmayı seven bir karısı varken, üç çocuğu idare etme yükünü gerçekten isteyeceğini sanmıyorum."

Daisy onun ellerini kenara itti ve kravatını bağladı. "Walter bir şey istiyor. Sen biraz buruşuksun ama fena sayılmayacak bir kıyafetin var, ben ise..." Bol dekoltesine ve çoraplı ayaklarına baktı.

"Çok ," dedi Fabianus, "tutkulu ve kararlısın. Walter yarın benimle buralarda dolaşırken çocukların onu fark etmeyeceğini mi sanıyor? Çalışanların ona bir şey demeyeceğini mi sanıyor?"

burnunu her kiler ve tavan arasına sokan garip bir Vikont hakkında size ne söyledi?"

Daisy saç tokalarını masadan topladı ve cebine attı. "Hizmetçim personelin bana sadık olduğunu söyledi. Ayrıca Walter'ın şimdiden gizlice çekmecelere ve dolaplara burnunu soktuğunu söyledi."

Fabianus omuz silkerek ceketini giydi. "Bunu ne zaman yapıyor?"

"Her hafta Dorning Hall'u aradığımda, bu da beni başka bir sonuca götürüyor."

Buruşuk elbisesi içinde, saçları dağınık ve battaniyesi geçici bir şal görevi gören Daisy küçük, yorgun ve sevimli görünüyordu. "Her ne ise leydim, sonucunuz mutsuz."

"Walter her hafta kardeşlerime ve yengeme bakmak için tam olarak ne zaman yola çıktığını biliyor. Yaklaşık olarak ne kadar süre yok olacağımı biliyor. Eve son geldiğimde emlak ofisini teftiş ediyordu."

Fabianus gece havasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti hissetti. "Gözetleniyorsunuz."

"Kendi evimin içinden," dedi Fabianus, "öfkeliyim ama aynı zamanda korkuyorum da."

"Casus Dorning Hall'da olabilir ve kötü bir niyeti olmayabilir."

Bu öneri karşısında acı verici bir şekilde rahatlamış görünüyordu. "Belki. Yarın gece yine gelecek misin?"

Bunu istiyordu, çünkü notlar ele geçirilebilirdi ve günün gelişmeleri daha fazla konuşmayı gerektirecekti. Ayrıca Hampshire'a dönmeden önce Daisy'yle yakınlaşmak için her fırsatı değerlendirmek istiyordu.

"Yarın gece olmaz," diyerek paltosunu omuzlarına attı ve şapkasını aldı. "Pandora'yı o gün getireceğim

Yarından sonra, mesela sabah on
gibi?" "Bu uygun. Ya Fabianus?"

Eldivenlerini çıkardı. "?"

Onu dudaklarından öptü. "Bana düşünecek çok şey verdin."

Onu geri öpmeye cesaret edemedi. "Güzel rüyalar, leydim, ve bu güzel... oh kahretsin." Onu öptü ve kıyafetlerinin arasından cinsel organını avuçladı, sonra da kapıdan fırladı ve hemen kanepeye geri dönüp aşık tavşan taklidi yapmaya başladılar.

Daisy'nin kahkahası onu kütüphanenin karanlığına ve yıldızlı gökyüzünün altındaki soğuk havaya kadar takip etti. Bir süredir bir kadınla birlikte olmamıştı. Daisy'nin de son zamanlarda erkeklerin ilgisinden yoksun olduğu açıktı. Fabianus bekârlığın, yasak meyvenin, yeniliğin heyecanının ya da başka herhangi bir kullanışlı klişenin o şirin küçük salonda az önce olanlarla pek bir ilgisi olmadığını düşünerek kendini kandırmıyordu.

Başı dertteydi ve -bu, sorunun gerçek boyutunu gösteriyordu- orada olduğu için mutluydu, çünkü yaşadığı zorlukların merkezinde Leydi Daisy vardı.

ONUNCU BÖLÜM

Reuben Anderson vicdan azabından uyuyamıyordu ve giderek sıklaşan bu tür durumlarda alışkanlık haline getirdiği gibi, yatağından yedek yorganı aldı ve çatı penceresinin derin pervazına tırmandı.

O kış yorgan kalın ve yeniydi, çünkü Leydi Daisy çalışanlarına özen gösteriyordu. Reuben ayrıca Leydi Daisy sayesinde kendi ayakları için yapılmış kalın çizmelere de sahipti. Tıpkı Proctor'ın giydiği gibi koyu renk bir takım elbisesi vardı, aptal perukları ve diz pantolonu yoktu, üzerine eldiven gibi oturuyordu, maaşları zamanında ödeniyordu ve Grange'de, dokuz çocuğun en büyüğü olarak Portsmouth'ta babasının kırtasiye dükkânının üstündeki odalarda tıkiş tikiş yediğinden daha iyi yemek yiyordu.

Yarım günleri vardı ve Leydi Daisy ailesinin onun için ne kadar değerli olduğunu bildiğinden, üç ayda bir ev erzakı için sahile yapılan gezilere Proctor'la birlikte gönderilmesini sağladı. Hanımefendi her seferinde ona annesi için bir sepet dolusu yiyecek verirdi ve hanımefendi muhtemelen annesinin bu yiyeceklerin yarısını aile dükkânında sattığını biliyordu, bu yüzden Anderson klanı için fazladan her kuruş çok değerliydi.

Aslında Reuben'in birinci uşaklığa terfi etmesinden Leydi Daisy sorumlu olmuştu. Leydi Daisy gelmeden iki yıl önce Grange'de çalışmaya başlamıştı, hizmette yeni ve oldukça acemi bir gençti.

"Yatağa gel," diye mırıldandı battaniyenin altından bir ses.

Birinci uşak olarak Reuben'in kendi odası vardı ve bu lüks, diğerlerinden daha fazla, Grange'deki hizmetin ona neden olduğundan çok daha kötü sıkıntılara katlanmasına neden olabilirdi.

"Çok güzel bir gece," dedi Reuben. "Kar üzerinde ay ışığı, yıldızlarla dolu bir gökyüzü." Ayrıca cehennem kadar soğuk ve oldukça kasvetli.

Örtüler hışırdadı, seste sabırsız bir şey vardı. "Madem bu kadar romantik hissediyorsun, o zaman buraya geri dön ve ölümle burun buruna gelme."

Ölüm Reuben için hassas bir konuydu. Squire Fromm'un ölümüne üzümlüyor muydu, yoksa öldüğü için rahatlıyor muydu, henüz karar verememişti.

Muhtemelen ikisi de. Reuben yorganını daha da yaklaştırarak, "Hadi uyu," diye mırıldandı.

Ay ışığının aydınlattığı karda karanlık bir formun hareketi gözüne çarptı. Bir adam teras merdivenlerinden inmiş ve yan bahçeye doğru ilerleyerek gözden kaybolmuştu. Adamın özel bir acelesi yoktu, sinsi bir hırsızın yapacağı gibi gölgelere saklanmamıştı. Boyu ve silindir şapkası, gece vakti arayanın o yılan MacVeigh'den başka biri olduğunu gösteriyordu.

"Reuben, oradan uzaklaş."

"Yakında." Belki de MacVeigh Fromm'un değerli eşyalarını çalması için birini göndermişti, çünkü evin son reisi oldukça iyi bir şekilde ayarlanmıştı ve MacVeigh Fromm'un mallarının kontrolünü ele geçirmek için çaresizdi. Reuben beyefendinin yatak odasını ve emlak ofisini çoktan aramış ve MacVeigh'in sorun çıkarmak için kullanabileceği hiçbir günlük ya da ajanda bulamamıştı.

Reuben hanımefendiye bu kadar ve daha fazla sadakat borçluydu.

"Onu özlüyorsun," dedi yataktan gelen ses. "Onu gerçekten özlediğine inanamıyorum."

"Onun parasını özlüyorum," dedi Reuben. Silahtar, personelin geri kalanının kızmasına neden olacak kadar cömert davranmamıştı ama Reuben'e ara sıra vale verirdi. Belli ki bu para Reuben'in ağzını birtakım tuhafliklar konusunda kapalı tutmayı amaçlıyordu.

MacVeigh, Leydi Daisy'nin gece geç saatte arayan biri olduğunu bilmek için para öder miydi? Bir lord ya da bir başkası Salon'da kalıyordu ama Leydi Daisy'nin yemek sonrası çağrısına kulak vermiş olabilecek erkek kardeşleri de vardı. Erkek kardeşlerin kederli kız kardeşlerini ziyaret etmelerine izin verilirdi ama bunu yapmak için neden ön kapı kullanılmasıydı ki? Tam da bu gibi durumlar için bir gece görevlisi bulundurulurdu.

Reuben'in arkadaşı bir yastığa vurdu. "MacVeigh, Kerry Park ve Denholm Malikânesi'ni satmaya çalışıyor. Hepimiz Leydi Daisy'nin bize iyi karakterler yazmasını umsak iyi olur."

Reuben'in koyu renk takım elbisesi kapının arkasındaki kancada asılıydı, ceketindeki siyah saten kol bandı ay ışığında parlıyordu.

"Leydi Daisy, MacVeigh'in Grange'i satmasına izin vermeyecek," dedi Reuben, "bizim de kapatılmamıza izin vermeyecek."

"Burayı satın alacak kadar zengin olan herkesin kendi hizmetçileri olacaktır, aşkım. Yatağa gel ve yaklaşan kötü talihimiz için beni teselli et."

Reuben kimseyi hiçbir şey için teselli edecek durumda değildi. Ona hiçbir zaman kolay ya da adil gelmemiş olan hayat da karmaşıklaşmıştı. MacVeigh tüm Fromm mülkünün kontrolünü miras olarak almakla övünüyordu ama Leydi Daisy bir kontun kız kardeşiydi ve MacVeigh'in bilebileceğinden çok daha metanetli bir kadındı.

"Buradan hiç ayrılmak istiyor musun?" Reuben sordu.

"Her zaman, ama bunun gibi gönderilere rastlamak zor, de senin büyüleyici halin var. Seni özleyeceğim."

Birbirlerine bundan daha fazlasını söylemediler. "Ben de seni özlerdim."

Eğer işsizlik kaçınılmazsa, MacVeigh Leydi Daisy'nin geliş gidişlerinden daha fazlasını bilmek için fazladan bir kıdem tazminatı ödeyecek miydi, yoksa Leydi'yi arayan kişi hakkında ispiyonlamak Reuben'in şimdiki işvereninden çok önemli bir karaktere mal olacak mıydı?

Sıradan bir uşağın tüm geleceğinin bağlı olabileceği bu gibi muammalar Reuben'in başını ağrıtıyordu. Annem ona MacVeigh'in parasını almasını ve sahte bir karakter yaratmasını söylerdi - ne de olsa o bir kırtasiyecinin karısıydı. Hizmet sektöründe çalışan insanların, alternatifleri açlık olduğunda bu riski göze aldıkları biliniyordu.

Ama sonra, annem Reuben'e ne pahasına olursa olsun yaveri mutlu etmesini söylemişti ve bak nasıl sonuçlandı. Ayrıca, Leydi Daisy'nin bir kardeşi kont, diğeri yargıçtı ve üçüncüsünün de Noel pudingi büyüklüğünde yumrukları vardı.

MacVeigh ise sadece kaba ve açgözlüydü.

"Reuben, merhamet et. Şafak ikimizin de dilediğinden daha erken sökecek ve dinlenmeye ihtiyacımız var."

Annem de bu düşünceye katılırdı. Reuben yorganını toplayıp yatağına döndü ama ayakları üşümeye başlamıştı ve uyuması uzun zaman alacaktı.

SALI günü güneşin kar üzerindeki muhteşem parlaklığıyla başladı. Hava, Cassandra'yla çay içme zorunluluğuna rağmen Daisy'nin ruh haline uyuyordu.

Daisy iyi uyumuş, Penweather'ın giysilerini tek tek çıkardığı nefis rüyaların tadını çıkarmıştı. Penweather ona düşünecek çok şey vermişti -eğer oyalanmıyorlarsa ne yapıyorlardı- ama aynı zamanda *hissedecek* çok şey de vermişti.

Hayatında ilk kez el üstünde tutuldu. Değerli, kadınlar arasında eşsiz ve içtenlikle değer verilen. Onu çok erken kaybetmiş bir kocanın hüznü genç dudu olarak değil -ya da kilise avlusundaki basmakalıp sözlerle bakılırsa öyle-, hepsi mutlu olmasa da değerli deneyimleri olan bir kadın olarak görüyordu. Daisy bu düşüncelerden yola çıkarak Eric'i değer verilecek biri olarak mı gördüğünü, yoksa onun görmesini istediği neşeli beyefendiyi olduğu gibi mi kabul ettiğini düşünmeye başladı.

İyi bir babaydı, Daisy'den toplu iğne parasını hiç esirgememişti ve onu güldürebiliyordu.

MacVeigh'in evine doğru kısa bir yolculuk yaparken bu konular onu meşgul ediyordu ve sanki hava onun ruh haline cevap veriyormuş gibi, varış noktasına yaklaştıkça gökyüzü giderek bulutlanıyordu.

Yolların bozuk olması, Cassandra'yı ziyaret etmek için daha ağır olan kapalı arabayı kullanacağı anlamına geliyordu ve Anderson merdivenlerden indiğinde Daisy tereddüt etti, eli uşağın elindeydi.

"Oraya girmek istemiyorum," diye mırıldandı.

Kendi mevkiindeki çoğu kişi gibi yakışıklı bir adam olan Anderson gülümsedi. "Aile, ha leydim? Her zaman bir meydan okuma."

"Evet, öyle. Eğer siz ve John Coachman hanın ortak alanının sıcaklığını aramak istiyorsanız en az yarım saat sürer."

"Tam otuz dakika içinde döneceğiz."

"Kırk beş." Cassandra Londra'ya yapacağı yolculuğu uzun uzun anlatabilirdi ve iyi bir kış birası da takdir edilmeliydi.

"Çok iyi leydim."

Anderson ona kapıya kadar eşlik etti, tokmağı üç kez vurdu ve Cassandra'nın hizmetçisi onu selamladığında onu içeri buyur etti. Cassandra onu kömür dumanı kokan küçük bir salonda kabul etti. Bu kokunun aksine, duvarlar ipek kumaşlarla kaplıydı.

Döşemeler, halılar ve perdeler de lahana gülleriyle kaplanmıştı.

Tanrı'ya şükür aynada krep yoktu ve Cassandra da yas giymemişti. Açık rengi ve narin yapısıyla yas ona oldukça dramatik gelebilirdi. Gerçi Daisy, Cassandra'nın görgü kuralları kadar önemsiz bir şeyin onu Londra'ya modanın ilk bakışıyla gelmekten alıkoymasına izin vermeyeceğinden şüpheleniyordu.

Cassandra ayağa kalkıp Daisy'nin ellerini tutarak, ", sevgili Daisy," dedi. "Gelmişsin. Geleceğinden emin değildim ama Walter aileyi ziyaret etmek için dışarı çıkmanın teşvik edilmesi gerektiğini söyledi." Daisy'yi kanepeye götürdü -daha fazla lahana gülü- ve kendisi de en yakın uca yerleşti. "Çok mu zor oldu leydim?"

Daisy, Cassandra'dan ölçülebilir bir farkla daha gençti ama yine de Daisy her zaman en az on yıl daha yaşlı hissediyordu.

Daisy, "Çocuklar büyük bir teselli," dedi ve bu doğrudu. "Taziye telefonları da yardımcı oluyor, baharın yaklaşması da öyle." Cassandra taziye ziyaretinde bulunmamıştı, ama Walter şansına lanet olsun, Cassandra adına bir megrim rica etmişti.

Cassandra nazikçe ürperdi. "Bu hava. Soğuk yeterince kötü ama bir de bu kadar acımasız gri olması. Bay MacVeigh bu yıl Kasaba'ya her zamankinden daha erken gidebileceğimi söyledi."

Ve Daisy'nin hiç hoşuna gitmeyen sezonun güzellikleri hakkında konuşmaya başladı. Soiree'ler, ridoto'lar, evlerde ve Venedik kahvaltıları, hepsi dedikodu alışverişine ayrılmıştı. Dans ve dedikoduya adanmış toplantılar ve balolar. Müzikaller, müzik ve dedikoduya adanmıştır. Parkta araba sürmek, daha fazla dedikodu yaparken hava almaya adanmıştır.

Daisy, Cassandra'nın gevezeliklerini daha iyi değerlendirmek aklına gelmeden önce iki fincan zayıf baruta katlandı.

"Bay MacVeigh size Kasaba'ya kadar eşlik edecek mi?" Daisy bir ısırik kurabiye alarak sordu.

"Bay MacVeigh'in benimle yolculuk yapmasını engelleyen bir işi var. Biz modern bir çiftiz, birbirimizin cebinde yaşamaya eğilimli değiliz. Havalar ılımanlaştığında ve mahsuller Londra'ya doğru yola çıkacağını umuyorum."

Küçük, şirin tabağında öylece duran kurabiye bayatlamıştı. Cassandra Daisy'nin boş fincanını tepsiye geri koyduğu için Daisy'nin yenmemiş kısmı koyacak yeri yoktu.

"Bay MacVeigh yokluğunuzda burada mı bekleyecek?" Daisy sordu. "Genellikle ilkbaharda tahıl değirmenini ziyaret etmez mi?"

Cassandra arkasına yaslandı, gülümsemesi hafifçe küçümseyiciydi. "Tahıl değirmenleri çok *kırsaldır*. Bay MacVeigh biz evleneli bir yıl olmadan önce sattı. Akli başında adamlar yatırım yapar leydim. Eric'in fonlarda birkaç kuruşu olduğuna şüphe yok."

Bu, Daisy'nin kendi parasının nereye yatırıldığını kuruşuna kadar bilmesine rağmen reddedeceği bir mali tartışma davetiydi.

"Bay MacVeigh'in yazın nereye gittiğini merak ediyorum," dedi Daisy. "Sen Kasaba'da kalıyorsun ve bu ev bütün Temmuz boyunca boş duruyor. Belki Bay MacVeigh yarı yas tuttuğum zamanlar için bana bir kaplıca kasabası ya da deniz kenarı tavsiye edebilir."

Cassandra'nın gülümsemesi durakladı. "Bay MacVeigh, ayrıntılar konusunda bana yük olmadan denize girebilir ya da deniz banyosu yapabilir. Kocam oldukça dinçtir, ama eminim zaman zaman yaşlandığını hisseder ve olgun erkeklerin yaptığı gibi, olgun erkeklerin hoş bulduğu bir ortamda enerjisini geri kazanır. Ben onun programına burnumu sokmam, o da bana karşı aynı nezaketi gösterir."

Daisy, Eric'in tam olarak nerede indiğini her zaman bilemezdi; neredeyse her gün dönüşlerce at sürerdi ve bu gezintiler

birkaç mülk. Adamın handa bir akşamüstü birası mı içtiğini, yoksa hâlâ demircide avcısının yanında mı olduğunu bilmiyordu.

Ama her sabah Grange'den ayrılmadan önce kocası ona bir seyahat programı çizer, o da kocasına aynısını yapardı. Kocasının bir seferde birkaç hafta boyunca hangi kasabaya, hatta hangi ilçeye gittiğini unutacağını hayal bile edemezdi.

Olgun erkeklerin hoş bulduğu arkadaşlara gelince... Cassandra bu bilgiyi bilmek istemiyorsa, Walter'ın Daisy'nin evini satma planlarından habersizdi muhtemelen.

"Onu özleyor musun?" Cassandra bayat kurabiye yığınının yeniden düzenleyerek sordu.

Daisy yarısını yediği parçayı gizlice cebine attı. "Eric mi? Tabii ki Eric. Kocamı çok severdim, Cassandra. O sadık bir baba, iyi bir bakıcı ve son derece neşeli bir adamdı." Bunların hepsi doğrudu ve söylemesi biraz rahatlatıcıydı. Eric de tam bir av köpeği, bir serseri ve tamamen bencil biriydi ama belki de olgunlaşmakta yavaş kalmıştı.

"Ama onu *özlüyor* musun?" Cassandra bastırdı. "Bir eşin eşini özlediği gibi koca?" Sanki oda Londralı çöpçatanlarla doluymuş gibi etrafına bakındı. "Geceleri onu özlüyorum. Üst üste onca çocuk yaptınız ve sonra... artık yok. İnsan merak ediyor."

Cassandra Daisy'ye ya da *tüm o çocuklara* karşı en ufak bir ilgi göstermiş olsaydı, Daisy bu olağanüstü meraklı sorgulamanın nedenini anlamaya çalışabilirdi. Oysa Cassandra, Eric'ten bile fazla, neredeyse sadece kendisiyle ilgileniyordu.

Cassandra ve Eric'in bir ilişkisi mi vardı? Daisy, Cassandra'nın lahana güllerinin arasında bir *şans vermek* karşılığında iyiliklerinden vazgeçtiğini düşünemiyordu. Ancak Cassandra çocuksuz ve nispeten gençti, kocası ise oldukça yaşlıydı. Belki de

Eric'ten damızlık hizmeti gibi bir şey istemişti ve Eric de bunu sağlamak için son derece donanımlıydı.

Bu fikir gerektiği kadar üzücü değildi. "Do Eric'i özlüyor *musun*, Cassandra?"

Başını salladı ve işlemeli bir mendile güzelce kokladı. "Eric Walter'ı ikna edebilirdi. Walter her zaman çok sıkıcıdır ve Eric bir şekilde onu kasabaya ya da ev partilerine gitmeme izin vermesi için zorlar. Sessiz bir sohbet yaparlardı ve Walter mantıklı düşünürdü. Eric'in Walter'a borç para verdiğinden şüpheleniyorum ama böyle bir şeyi sormaya hiç cesaret edemedim."

Tabii ki hayır, çünkü iflas etmiş bir koca ancak karısı onun iflas ettiğini biliyorsa sorun olurdu. Aksi takdirde, hanımefendi Mayfair'deki modacıları ve fabrikatörleri satın almaya pervasızca devam edebilirdi.

Daisy, "Aileler birbirlerine yardım etmeye istekli olmalıdır," dedi. "Ben kesinlikle kardeşlerime güvendim ve bunu yapmaya devam etmeyi umuyorum."

"Bay MacVeigh'e güvenebilirsiniz," dedi Cassandra mendilini bir kenara koyarken. "Eric'in çocuklarına karşı görevleri konusunda son derece vicdanlı davranmaya niyetli."

Bu, Daisy'nin Walter'ın yeğenlerine karşı resmi bir yükümlülüğü olduğunu kabul ettiği ilk andı.

"Onlar benim de çocuklarım Cassandra ve her zaman öyle kalacaklar. Bay MacVeigh'in onları ilgilendiren planları varsa, lütfen bu planları benimle konuşması için onu yönlendirin."

Cassandra, soğuk yulaf lapasını düşünen Chloe gibi bir yüz ifadesi takındı. "Kimse Bay MacVeigh'e bir şey yapması için talimat veremez. Ben itaatkâr bir eşim. Yönlendirmeyi o yapar, ben de elimden geldiğince teselli bulurum."

"Onlar benim çocuklarım Cassandra, korumak ve beslemek benim görevim. Bu dünyada hiçbir şey benim için onların iyiliği kadar önemli değil. Sadece bir ahmak ya da zalim bir adam onlara daha fazla acı çektirmeyi düşünür."

babalarının beklenmedik ölümüne alışmaya çalışan küçük çocuklar üzerinde yarattığı sarsıntı."

Cassandra'nın kaşları aşağı indi. Dudaklarını büzdü ve lahana gülü tahtında kaykıldı.

Daisy, Cassandra'nın ahlak ve kişisel çıkarların birbiriyle yarışan talepleriyle mücadelesini izledi. Mücadele tahmin edilebileceği gibi kısa sürdü ve sonuç da aynı derecede şaşırtıcı değildi.

"Durumunuzu Bay MacVeigh ile istediğiniz zaman görüşmekte özgürsünüz leydim. Bu sizinle onun arasında, ancak kocamın sağduyusuna ve şaşmaz onuruna güvenebileceğinizden eminim. Hazırlanmam gereken bir yolculuk var ama sizi görmek çok güzeldi ve kaybınız için size başsağlığı diliyorum."

Sanki bir şiiri ezberinden hatasız okumuş gibi gülümsedi.

Daisy, Grange'i Fabianus'a bir şarkı karşılığında satması için Walter'a hak ettiğinden daha fazla zaman vererek oradan ayrıldı. Cassandra'ya yaptığı çağrı, genç erkeklerin genellikle yaşlı birer delikanlı olmayı arzuladıkları gerçeğinin altını çizirken, kibar toplumdaki genç kadınların da aynı şekilde sürekli bir çocuksuluk hali içinde kalmaları için yetiştirildiklerini göstermişti.

Cahil, güzel, çaresiz ve bu şekilde kalmaya ölümüne kararlı. Daisy arabasının dışında durup cebinden kurabiye çıkardı. Ufaladı ve kuşların yemesi için karların üzerine attı.

Anderson arabanın kapısını açtı ve ona merdivenlerden çıkmasında yardımcı olmak için bekledi. "Hoş bir ziyaret miydi leydim?"

Bu ziyaret cehennemin habercisiydi. Cassandra söylemek istediğinden çok daha fazlasını biliyordu ve bunların hepsi Daisy ve çocukları için kötüye işarettti.

Daisy, Anderson'a elini uzatarak, "Grange'e dönmeyi dört gözle bekliyorum," dedi. Bir çizmesini basamağa koyarak durakladı. "Mr.

Fromm size Bay MacVeigh'in iş seyahatlerinden hiç bahsetti mi?"

Anderson'ın yakışıklı ve güler yüzlü hatları donuklaştı. "Sanırım Bay MacVeigh'in Portsmouth'ta mülkü olduğunu söyledi leydim."

Daisy onu inceledi. "Portsmouth'tan , değil mi?" "Yıllardır değil leydim. Grange artık benim evim."

Bu daha çok yalandı. Anderson, Daisy'nin verdiği her fırsatta Portsmouth'a geri dönüyordu ve Bayan Michaels'a küçük kardeşinin askere gitmeye hazır olduğundan bahsetmişti.

"Kardeşin kaç yaşında Anderson?"

"On dört, leydim. Tad hızlı ve temizdir ve mükemmel bir ayakçı olur. Yerini bilir ve düşene kadar çalışır, yoksa nedenini bilirim. En küçük çocuk olduğu için ona Tad diyoruz ama o da kardeşleri gibi 1.80 boyunda olacak."

"Çağırın onu," dedi Daisy. "O yaşta bir uşak kreş personeline iyi bir katkı sağlayacaktır."

Anderson'ın bu yöne gülümsemesi gerekirdi. Bunun yerine, sanki sebepsiz yere kovulmuş gibi acı çekmiş görünüyordu.

"Bunu yapacağım leydim. En iyisi içeri gir. Görünüşe göre daha çok kar yağacak."

Daisy öne bakan koltukta yerini aldı, kucak bornozunu bacaklarının arasından geçirdi ve bir çığ gibi karın doğrudan Walter MacVeigh'in kafasına düşmesi için sessizce dua etti.

"MACVEIGH," diye başladı Fabianus, "bu evin senin idare edebileceğinden çok daha fazla olduğunu söyledi." Daisy'nin salonu volta atmak için küçüktü ama Fabianus yine de volta attı. "İnsanlığın serserisi o aşağılık herif, çocukların senin bitkin ruhların için fazla şamatacı olduğunu ve senin de onların vasisi olarak araya girmesi için ona yalvardığını iddia etti, çünkü sen

bunalmışlardı. Kederden secdeye kapandılar, tüm yalancı klişelerden."

Daisy, kırk sekiz saat önce Fabianus'un hayallerinin gerçekleştiği kanepede oturuyordu. Fabianus gözyaşlarına boğulmaya hazırlanırken Daisy'nin yüz ifadesi dalgındı. Onu şok etmesi gereken Manton çiftini çıkarmaya neredeyse hazırды.

"Walter'a nasıl bıraktın?" diye sordu.

"Ona düşünmem gereken çok şey olduğunu, fiyatın çok cazip olduğunu - fiyat evinize bir hakarettir leydim - ve karar vermeden önce iş adamımla görüşmek istediğimi söyledim."

Fabianus'un kimseye danışmasına gerek yoktu. Grange'ı hazır parayla satın alabilirdi, çünkü MacVeigh mülke çok düşük bir fiyat biçmişti.

"Peki Walter bunu sana nasıl bıraktı?"

Gün gri ve soğuktu, gökyüzü karla tehdit ediyordu. Kuzey Denizi'ndeki bir fırtına Fabianus'un Daisy'yi ziyaret etmesini engelleyemezdi ve Pandora da Chloe'yi ziyareti konusunda şüphesiz aynı şeyi hissetmişti.

"Bana bir hafta verdi Daisy. Görünüşe göre Londra'ya gidip gelmek, birçok unvanlı ailenin elinde olmayan parayı bir araya getirmek için bir hafta. Başkalarının da yakında mülkü görmek için bölgeye ima etti."

"Mülk değil, çoğul mu?"

Fabianus ateşe bir parça turba eklemek için durakladı, sonra ellerinin tozunu aldı. "Hayır, şimdi sen söyleyince anladım. Bir haftalık süre sadece Grange'in satın alınması bağlamında ortaya çıktı."

"Kafese kapatılmış bir kaplan gibi adım atıyorsun," dedi Daisy. "Seni izliyorum ve aklım Walter'da ve onun planlarında olmalı, ama hayal gücüm

çıplak ve şok edici yerlere gider."

Onun aklına nasıl da hayrandı. "Beni hep birlikte görmek hoşuna gitti mi?"

"Oldukça sevdim." Kadının yüz ifadesine bakılırsa bu da şaşkınlığa yol açmış gibi görünüyordu.

"Ve ben," dedi, onun kucağına isterken kanatlı bir sandalyeye oturarak, "mallarımı sizin için sergilemekten zevk aldım. Grange'i satın alacağım konusunda anlaştık o zaman?" Fabianus'un hoşuna gitmese de plan uygundu. Ev, Daisy için çocuklar kadar önemli değildi.

"Size borcumu ödeyecek parayı bulmak için biraz zamana ihtiyacım var," dedi Daisy, "ama bu parayı karşılayabilirim ve yine de geçimimi sağlayacak kadar param ."

"Teoride, para MacVeigh'e değil çocuklarınıza gidecek, ama son zamanlarda teorilere olan inancım azaldı."

Kapıya vurulan bir tıkırtı, ağırbaşlı giysiler içinde iyi görünümlü genç bir adamın girişini müjdeledi. Uşakların olması gerektiği gibi uzun boyluydu ama Londra'daki hanelerin tercih ettiği altın sarısı, mavi gözlü renklerden ziyade siyah saçlıydı. Fabianus onu daha önce hanımefendinin evinde bir kez görmüştü ve o zaman eski moda bir kıyafetinin olmadığını fark etmişti.

"Affedersiniz . Bir olduğunu fark etmemiştim. Dorset'ten bir ulak bunu getirdi." Uşağın uzattığı gümüş tepsinin üzerinde, bir tomar haline getirilmiş, şeritli bir dizi sayfa vardı.

"Teşekkür ederim, Anderson. Lütfen Cook'a Bayan Pandora'nın öğle yemeğinde çocuklara katılacağını söyleyin." Daisy kâğıdı aldı ama kurdeleyi çözmedi. "Lordum, yemek için bana katılır mısınız?"

Yapmamalı. Personel yas evindeki sıradan misafirleri fark etti. Çocuklar için sosyalleşmek bir şeydi. Yetişkinler oldukça

Bir başkası.

"Pandora için bu öğleden sonra dönebilirim."

"Anderson'ın bugün onu eve götürebileceğinden eminim."

Görünüşe göre Daisy öğle yemeği için Fabianus'un arkadaşlığını istiyordu ve o da Fabianus'un arkadaşlığını her koşulda istiyordu. "Teşekkür ederim o zaman. Nazik davetinizi kabul edeceğim."

Uşak kasaba terbiyesi almamıştı, çünkü bu alışverişe olan ilgisi kolayca anlaşılıyordu. Mayfair'deki evlerde üst düzey hizmetkârların takınması gereken kayıtsızlık ifadesini mükemmelleştirememişti.

Uşak, "Eğer isterse genç bayanı at sırtında salona geri götürebilirim," dedi. "Ya da patikadan yürüyebiliriz."

Fabianus patikayı seçmişti. Pandora'yı eyerde önüne koymak, yeni arkadaşlarını ziyaret etme olasılığı ve genel olarak yüksek morali göz önüne alındığında, onun iyi niyet kavramlarını aşıyordu.

"Çocuk oldukça canlı," dedi Fabianus. "Senin için Salon'a dönerken daha az asi olacaktır, ama ona dikkat et."

Uşak eğildi. "Elbette lordum."

"Anderson dokuz kardeşin en büyüğü," dedi Daisy. "Pandora emin ellerde olacak."

Deneyimli ellerdi ama Fabianus'un kreş kadrosuna kattığı herkes çocuklar konusunda deneyimli olduğunu iddia etmişti. Uşak geri çekildi ve Daisy hâlâ belgeyi açmadı.

Daisy, "Anderson, Eric için bir bakıcı gibiydi," dedi. "Kasaba hizmetkârlarının genellikle ata binmeyi öğrenmediklerini biliyorum ama Eric'in dart turnuvasından, ilk yaz birası fıçısının tokmaklanması, av toplantılarından eve döndüğünden emin olmak için sağduyulu birine ihtiyacım . Anderson, Proctor ve Bayan Michaels ile iyi anlaşıyor ve bakıcı kızların hepsi ona aşık."

"Ve sen de ona düşkünsün." Anderson dost canlısı koyu renk gözleri olan yakışıklı bir şeytandı.

"Eric söz konusu olduğunda benden çok şey esirgedi. Eğer sabahları Eric'in tıraşıyla ilgilenmek için hazır değilsem, Anderson benim yerime bakar ve hiçbir şey yapmazdı. Maaşının çoğunu ailesine gönderdiğini bilmeme rağmen, hiçbir zaman daha yüksek maaş için ajitasyon yapmadı. Eric'in sırlarını sakladı ve bildiğim kadarıyla bu, diğer hizmetlilerle dedikodu yapmamaya kadar uzanıyordu."

Daisy neredeyse gevezelik ediyordu ve muhtemelen evlilik hayatı boyunca her gün gördüğü bir uşak hakkında konuşuyordu.

"Bu belge Eric'in vasiyeti mi?"

Başını salladı. "Talebimi bu kez Casriel'in imzasıyla, Dorning Hall kırtasiyesiyle ve Dorning Hall damadı aracılığıyla gönderdim. Vasiyetnamenin bir kopyasını üçüncü kez görmek istiyorum ve şimdi bir gecede ortaya çıkıyor." Daisy kurdeleyi çözdü ve kıvrılmış sayfaları Fabianus'a uzattı. "Sen oku, çünkü ben okuyamam."

Vasiyetname gerçeği özellikle dikkat çekici değildi. Sağduyulu insanlar her zaman vasiyetname hazırlardı. Ancak kişinin kendi vasiyeti dışında bir vasiyetname okuması, ihtiyatlı kişinin muhtemelen ebedi ödülüne gittiği anlamına geliyordu. Ayrıca, vasiyetnamelerin dili, merhumun gerçek sesiyle karışmış, karmaşık bir yasal karmaşa olma eğilimindeydi.

Dul bir kadının okuması, hele hele özümsemesi kolay bir belge değildi ve bu nedenle Fabianus'u bu görevi yerine getirmesi için birçok yaslı kadın çağırmıştı. Vasiyetnameyi ışığın en iyi olduğu pencereye götürdü.

Düzenlemeler karmaşık değildi, belki de Eric'in kendisi gibi: Grange ve poliçeleri, tüm kiralari ve eklentileriyle birlikte ilk doğan oğula geçiyordu. Berkshire arazisi, eğer , ikinci doğan erkeğe; eğer yoksa, o arazi de

ilk doğan oğul. Kız çocuklarına, belirlenmiş bir hesaptan, pay ve hisse eşit olarak sağlanacaktı ve eğer Eric geride dul bir kadın bırakırsa, onun payı evlilik anlaşmalarında belirtildiği gibi olacaktı.

Geride çocuk bırakılmaması durumunda, mirasın geri kalanı, kalıntıları ve kalıntıları, eğer varsa, Walter MacVeigh'in çocuklarına eşit olarak paylaştırıldı. Son mirasçı, yerel av toplantısına küçük bir vasiyetle birlikte cemaatti.

Eric'in reşit olmayan çocukları, eğer varsa, Walter MacVeigh'in vesayetine verilmişti; MacVeigh, çocuklar olana kadar malların hem yasal vasisi hem de mütevellisi olarak görev yapacaktı. Fabianus, Daisy için vasiyetnamenin hükümlerini özetledi ve Fromm'un bu kuru, hayal gücünden yoksun ve açıkçası kötü tavsiye edilen önlemler dışında herhangi bir düzenleme yapmış olmasını diledi. Hiçbir avukat, bir soyluya hem hayatta kalan çocuklarının hem de mallarının sorumluluğunu aynı kişiye vermesini tavsiye etmezdi ama Fromm sadece soylu biriydi ve görünüşe göre farklı standartlar uygulanıyordu.

"Tanıklar hukuk bürosu memurları gibi görünüyor," diye ekledi Fabianus, "bu yaygın bir durum. Sağduyulu olmaları beklenir ve vasiyete itiraz edilmesi durumunda yerlerini bulmak kolaydır."

Daisy gözlerini ateşe dikti. "Eric bana son düzenlemelerini hiç de böyle anlatmamıştı. Neden tek kardeşine özel bir vasiyet bırakmadı?"

Bu garipti. Ne bir pipo koleksiyonu, ne rahmetli annelerinin çizdiği bir eskiz, ne de eski bir bahsi kapatmak için beş pound.

"Belki de Eric, vasi ve kayyum olarak Walter'ın duygusal eşyaları alabileceğini düşünmüştür. Ayrıca bir vasinin mirasçıların ya da hak sahiplerinin çıkarlarıyla çatışan çıkarları olmamalıdır."

"Belgeyi görebilir miyim?"

Fabianus kağıdı ona uzattı ve kanepede onun yanındaki yerini aldı. Daisy için endişeleniyordu ve vasiyetname hakkında gerektiği kadar kapsamlı bir tartışma yapmak istiyordu. Aynı zamanda jartiyerindeki saten fiyonkların bugün ne renk olduğunu da bilmek istiyordu. Elbisesinin ağır kömür grisine mi uyuyorlardı, yoksa ondan başka kimsenin görmeyeceği bir yerde biraz cüretkâr mı davranmıştı?

"Bu Eric'in imzası," dedi, "ama bu vasiyet neredeyse on yıllık. Eric'in yaşı çok büyük olmasa da o yaşta olması gerekirdi."

"Düzenlemeler çok genel, ki bu pek çok ilk vasiyetname için geçerli. Merak ettiğim şey, neden eski hizmetlilerin maaşlarının devam ettirilmesinden ya da en sevilen öğretmene elli pound miras bırakılmasından bahsedilmediği."

Daisy sayfaları çevirdi. "Eric, Henry vaftiz edilmeden önce ve Kenneth doğduğunda bana söz verdiği çocukların velayetini bana vermedi. Eric'in özellikle düşkün olduğu Anderson'a, Eric'in çocukluğunda burada uşak olarak işe başlayan Proctor'a ya da Eric'in önünde kusursuz davranışlar sergilediği tek kadın olan Bayan Michaels'a hiçbir şey vermedi. En iyisi bu eksiklikleri gidermek."

Fabianus Daisy'nin cömertliğini alkışlamak istiyordu ama hayat belirsizdi. "O paraya ihtiyacınız olabilir leydim."

Vasiyeti alçak masanın üzerine koydu ve ayağa kalktı. "Çok pratiksiniz. Ben de pratik olmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim, kocamın dikkatsiz olduğu. En genel, işe yaramaz vasiyeti yazdı, gözden geçirmek için yılları vardı ve hiç etmedi. Tilki kovalamakla çok meşguldü."

Görünüşe göre Fromm da birkaç istekli eteğin peşine düşmüştü.

Fabianus ayağa kalkıp Daisy'yi yanına çekerek, "Ben o kadar pratik değilim," dedi. "Şu anda jartiyer kurdelelerinizin ne renk olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyorum."

"Oyun odasında saçımı onarıırken saçıma mavi bir kurdele takmıştın. Gözden uzak bir yere saklamışsın ama dul bir kadının parlak mavi saten giymeye hakkı yok."

"Gözlerine uyması için. İkizini bu olayın hatırası olarak sakladım. Rüyalarımnda, mavi çiçeklerle dolu güneşli bir bahçede parlak mavi saten giyiyorsun. Belki de gözlerinizdeki incelikleri ortaya çıkarmak için mor bir bone kurdelesı seçersiniz. Bana bir bahçe partisi için giyinmiş olarak geliyorsun ve sonra-"

Onun poposunu tatlı tatlı sıktı. "Ve sonra?"

"İkimiz için de zevk çiçekleri açar." Pantolonunun içinde, arzu kesinlikle büyük bir hızla baharı bekliyordu.

Daisy parmak uçlarında yükselip onun kulağına fısıldadı. "Mavi. Jartiyer kurdelelerim mavi. Sana göstereyim mi?"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Daisy'nin cesur teklifi konuğuna geri adım atması için ilham verdi.

"Bu daveti reddetmeliyim," dedi Penweather, "çünkü eğer jartiyerlerinizi sergilemekle ödüllendirilirim, ben de erkeklik özelliklerimi sergileyerek karşılık veririm ve geçenlerde tam da bu salonda size bunu dayattım."

Penweather sinir bozucu bir şekilde cesur davranırken, Eric'in erkeklik özelliklerini kullanmaya çok istekli olması ironikti.

"Evliliğimizin başlarında," dedi Daisy, "Eric bana en azından her gün dayatıyordu. Bunun normal bir davranış olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yoktu. Tek kız kardeşim bir hizmetçiye gitmişti ve kardeşlerime soracak değildim."

Penweather alçak masanın üzerinde kıvrılmış duran vasiyetnameye baktı. "On sekiz yaşında bir erkek için evliliğin ilk ayı bu derece rutin geçebilir. Marianne ve ben yeminlerimizi ettikten sonra birkaç ay boyunca hemen hemen her gün bir noktada eğlendik. İlk kocası ondan daha yaşlıydı -MacVeigh'in yaşına daha yakındı- ve beni kısmen," durakladı, kaşlarını çattı

- "erkeksi canlılık."

Şanslı Marianne. Bilge Marianne. "Şu anda," dedi Daisy, vasiyetnameyi büfenin çekmecelerinden birine iterek, "Marianne'e biraz sempati duyuyorum.

Merhum kocamın coşkusu, Penweather. Sizi ve erkeksi gücünüzü onur kırıcı derecede arzuluyorum. Sonunda gerçekten etkilendiğim birini bulduğumu hissediyorum ve kader seni hayatıma girdiğin gibi aniden benden koparıp alacak."

Penweather odanın ortasında durmuş, lanet olasıca bir şekilde kendini ele geçirmiş ve tamamen giyinik görünürken koridorun kapısının kilidini çevirdi.

"Yalvarmak zorunda mıyım, Penweather?"

"Dilenmek hoşuna gider miydi?" Soruyu şeytani bir mizahla yöneltti.

"Hayır." Eric'in yalvarmalarına da tahammül edememişti.

Bazı şeyler özgürce verilmeli ya da hiç verilmemelidir. "Ne hoşuna giderdi?"

Sen, içimde. Daisy'nin yanakları bu anıyla ısındı. "Geçen sefer yaptığımız şey hoşuma gitmişti."

Penweather salonda sinsice ilerliyordu, bir kez daha aklına acelesi olmayan bir kaplan geldi. "Geçen sefer neyi beğendin?"

Her şey, onu şaşırttı ve dehşete düşürdü. "Zevkin yoğunluğu. Bu tür bir şey beklemeyi bıraktım... Eric yavaş bir çiftleşme için pek uygun biri değildi ve kendime yetmeyi öğrendim..." Sekiz yıl boyunca hayatının bir parçası olan bir şey hakkında nasıl konuşacağını bile bilmiyordu.

"Seni tatminsiz bıraktı."

Bu dört kelime tüm evliliğin kitabesi olabilirdi. "Evet, belki de onun beni tatmin etmesini istemiyordum, çünkü o zaman kocamı eğlendirmek onunla bir evlilik anını paylaşıyor olacaktım." Daisy bu itici olasılığı daha sonra inceleyecekti.

Fabianus uzaklaştı ve Daisy onu geri çekmek istedi. Fabianus kütüphanenin kapısının kilidini çevirecek kadar ileri gidince Daisy'nin çaresizliği olsun azaldı.

"Vasiyetnameyi öğle yemeğinde tartışacağız," dedi. "MacVeigh'in entrikalarının her ayrıntısını gözden geçireceğiz ve vasiyeti Casriel'in yanı sıra yargıç kardeşinize de göstereceğiz, anlaştık mı?"

Tek bir giysisini çıkarmasını sağlamak için ona çok şey vaat edebilirdi. "Anlaştık."

"Geçen akşam yaptığımız şey çok güzeldi," dedi Fabianus onun önünde durarak. "Ama bahçe partisi hayallerimi paylaşacağımız zamana kadar, senin zevkin nedir?"

"Soyunmak istiyorum," dedi Daisy. "Ağırlığını hissetmek istiyorum. İstiyorum-ah zahmet etme." Ona sırtını vermek için döndü ve adam kancalarını çözerek onu baştan çıkardı.

Yarım düzine çözdü, sonra giysisinin göğüslerini kavradı. Bir yarım düzine daha, ardından elini onun göğüslerine bastırdı. Bir yarım düzine daha ve ensesine ve omuzlarına öpücükler yağdırdı.

O sırada Daisy'nin üzerinde sadece çorapları ve giysisi vardı - Penweather onları çıkarmamasını istemişti- ve kanepeye uzanmış, Penweather'ı gücüyle üzerine çekmeye hazırdı.

Soyunması çok uzun sürdü ama Daisy bu gösteriyi takdir etti. Çırılçıplak olduğunda ve onun üzerine yerleşmek üzereyken, Daisy onu durdurdu.

"Saçındaki kurdeleyi çıkar Penweather. Seni tamamen açık seviyorum."

Koyu renk bukleleri omuzlarının üzerinde dalgalanarak ona itaat etti. "Geri alma karşılıklı olmalı."

"Geri alma şimdi olmalı."

Kendisini çıldırıcı birkaç santim uzakta tutmasına rağmen, kanepeye sıkıca oturarak onun üzerine yerleşti.

"Güzel bir gün," dedi adam, kızın kombinezonunun fiyonkunu çözerek, "ağzını sikimde kullandığın gibi bacaklarının arasındaki hazineyle ziyafet çekeceğim. Seni bu şekilde tatmin , ellerimle seni tekrar tekrar tatmin edeceğim. Ağzım ve elim tutkuna saygı gösterdiğinde, aletimle seni daha da memnun etmek için kendime izin vereceğim."

Daisy'nin istediği şeyi yapıyordu -onu endişelerinden uzaklaştırıyordu- ve Daisy'nin vücudu Daisy'ninkine neredeyse hiç dokunmuyordu.

"Konuş," dedi, bir bacağını onun kalçalarına doladı ve kombinezonunu beline kadar sıyırdı. "Boş, işe yaramaz, boş-"

Kadının iç çamaşırını kenara itti, bir göğsünü eliyle kapattı ve diğer meme ucunu ağzına aldı. "Daha iyi misiniz leydim?"

Kadın ona okşamarına eğilerek karşılık verdi ve daha sonra sonsuz bir özlem gibi gelse de, adam onu sikiyle alay etmeden önce o kadar uzun süre bekletmedi. Çıplak olmaktan ziyade açıkta olma hissi hoşuna gitmişti, giysileri dağılmıştı ve hala onu yarı yarıya örtüyordu. Penweather'ın hazinelerini açması, fiyonklarla, kurdelelerle ve yumuşak kumaşlarla uğraşması gerektiği fikri hoşuna gitmişti.

Birleşme hissi, kasıtlı ve tamamen onun kontrolü altında olduğu için daha da enfesti. Yavaş, kolay derecelerle onun içine battı, geri çekilişi neredeyse itişine eşitti. Hiçbir uyarı olmadan Daisy'nin tutkusu doruğa ulaştı ve zevk onu pusuya düşürürken umutsuzca ona yapıştı.

Umutsuzca arzulanan tatmin, kederle birlikte geldi. Eric'le neden hiç böyle sevişmeyi öğrenememişlerdi? Giysiler atılmış, samimi sözler ve sevişme için zaman, *onun için* zaman? Neden o istememişti, neden Eric teklif etmemişti?

Penweather onu tuttu, eli başının arkasını kavrarken, onun üzerinde kıpırdamadan durdu. "Ne zaman olduğunu söyle, Daisy."

Onu bekleyecek, duygusal ve cinsel fırtınalarının geçmesini bekleyecekti ve bunun için Daisy ona kalbinin yarısını verdi.

"Şimdi," diye cevap verdi, "ve acele etmeden."

Hafifçe güldü, bu da içinden tuhaf bir gıdıklanmaya neden oldu, sonra hareket etmeye başladı. Bir eliyle kendini kanepenin koluna dayadı. Diğer eliyle de kadının göğüslerini okşadı.

"Bu çok fazla," dedi. "Hoşuma gitti." "Bir hanımefendi çok fazla zevk alamaz."

Penweather görünüşe göre tezini kanıtlama havasındaydı, çünkü Daisy'yi sert, hızlı itişlerle tekrar virajın etrafına gönderdi, sonra onun altına daha fazla sıkışması için yukarı kaydırды. Yavaş, derin penetrasyonlarla vurgulanan aç ı değ iş ikli ğ i tarif edilemeyecek kadar zevkliydi.

Uzun ve ölç ü lü bir yaklaşmanın ardından başka bir tufanın içine savruldu ve bunu artçı zevk dalgaları izledi. Daisy'nin ş aş k ı n l ı ğ ına, solan ihti ş ama gö zy a ş lar ı eş lik etti. Rahatlamaktan mı, ü z ü n t ü d e n mi, sevinçten mi, yoksa ü ç ü n d e n b i r d e n mi gö zy a ş ı d ö k t ü ğ ü n ü b i l m i y o r d u ama Penweather da bu ç alkantıyı hissetmiş olacak ki onu terk etmek için hiçbir harekette bulunmadı.

"Böyle olması gerekiyordu," dedi Daisy, sesindeki ö f k e y e ş aş ı r a r a k . "Bu kadar harika, bu kadar samimi, bu kadar *eksiksiz*." Ve bir hanımefendi ağladığında, sevgilisi onu tam olarak bu kadar ş e f k a t ve ö z e n l e k u c a k l a m a l ı y d ı . B u n u o n a l t ı y a ş ı n d a b i l e h i s s e t m i ş t i a m a k e n d i b i l g e l i ğ i n i ç o k u z u n s ü r e g ö z a r d ı e t m i ş t i .

"Bana tutun," dedi Penweather, tekrar içine girerek. "Bana bunları ve ben..."

Henüz sözünü bitirmemişti ve Daisy'nin yapabildiği tek şey, daha önce olup *bitenler* bir anda silikleşirken usulca omzuna yaslanmak oldu

neşe. Sessizce kükreyen ateş ve karanlık evin köşesinde inleyen kış rüzgârıyla Penweather, Daisy'ye aşkın bir tatmin deneyimi yaşattı.

Onun kollarında geçirdiği birkaç dakika boyunca mutluluk, huzur, zevk ve hayata dair her güzel şeydi. Seviliyor ve seviliyordu, hayatı boyunca ihtiyaç duyduğu şekilde bir bütündü.

"Yanılmışım," diye mırıldandı, dudakları Penweather'ın göğsüne değiyordu. "Böyle olması gerekiyordu."

Penweather ağırlığının bir kısmını ondan alarak hafifledi. Yanağını onunkine bastırdı, merak uyandırıcı bir şefkat göstergesiydi bu.

"Güven ve şefkat arttıkça, tıpkı özel bir dildeki kelime dağarcığı gibi, daha iyi hale geliyor" dedi. Eğlenceli bir birleşme hala son derece samimi olabilir."

Daisy, Penweather'ın onunla paylaştığı sevgi dolu dili geliştirmeyi hayal bile edemese de, bu dili onunla birlikte icat etme şansını umutsuzca istiyordu.

"Hareket etmekten acizim," dedi. "Sadece burada yatabilirim, şaşkınlık ve hayret içinde."

Penweather yavaş yavaş uzaklaştı, ayağa kalktı, sonra topuklarının üzerine oturdu. Saçları dağınıktı ve derin derin nefes alıyordu, yüz ifadesi ise şaşkıındı.

"Orada yatıyorsun, ete kemiğe bürünmüş bir harikasin," dedi parmağını kadının orta hattından boğazına ve oradan da cinsel organına doğru çekerek. "Sen kelimelerin ötesinde bir şiirsin ve yaratılış mucizesinin vücut bulmuş halisin."

Daisy kendini oturmaya zorladı ve ona sarıldı. "Sus. Daha fazla değil." Çünkü eğer ona tek bir sevgi, övgü, takdir ya da zevk sözcüğü daha söyleseydi, Daisy o kış gecesi gökyüzüne dönüşecek, ufka kadar karanlık, ışıltılı bir neşeyle dolacaktı.

geçenleri sessizlik içinde hazmetme ihtiyacını anlıyor gibi görünerek ona sarıldı. Yardım ettiler

birbirlerini giydirdiler. Kütüphane kapısının kilidini açtı ve her şey yoluna girdiğinde Daisy koridor kapısının kilidini açtı.

Penweather öğle yemeği için ona kahvaltı salonuna kadar eşlik etti, ancak çorba tabağı gelmeden önce Anderson daha fazla posta getirdi.

Walter MacVeigh, Penweather'ın Grange'i satın almak için sözleşme yapacağı günün ertesi Çarşamba günü öğleden sonra Daisy'nin bir saatini ayırma nezaketini göstermesini rica etti.

"VASİYETİMİ GÖZDEN GEÇİRİYORUM," diye açıkladı Casriel, Beatitude'un özel salonundaki ikinci kanatlı koltuğa oturarak. "Valerian ve Ash çocukların yasal vasileri ve koruyucuları olarak kalacaklar, Willow veya Hawthorne da ikisinden birinin olmaması durumunda hizmet edecekler. Çocukların küçüklükleri boyunca fiziksel velayet size verilecek."

Bebek ikinci memede tembellik evresine ulaşmıştı. Her annenin minnettar kalacağı şekilde beslenmeye hevesliydi, ancak Beatitude'un emzirme sonrası ağrıları hâlâ keskin ve sıkı.

"Hayal mi görüyorum," dedi Casriel, "yoksa bu çocuk öncekinden daha fazla beslenmeye mi ihtiyaç duyuyor?"

"Küçük karınlar fazla dayanmaz," dedi Beatitude parmağıyla emme işlemini keserek. "Ona birkaç ay verin, o zaman daha makul bir programa oturacaktır." Gerçi o aylar uzun ve yorucu olacaktı.

"Bana bırak," dedi Casriel, bir mendil çıkardı ve bebeği almak için ayağa kalktı.

Beatitude çocuğa elini uzattı ve elbisesinin üstünü düzeltti. Üzerinde eski bir sabahlık vardı.

Birkaç ay eski sabahlıklarla ve nden bağcıklı tulumlar giydi, tabii hiç tulum giymediyse.

Casriel çarşafını omzuna koydu ve bir koluyla bebeği tuttu. Beatitude'un sandalyesinin yanında, elinin tersini onun alnına koyacak kadar uzun süre oyalandı.

"Ateşim yok," dedi yerine otururken. "Bu ateşlerin korkusuyla yaşıyorum, bu yüzden bir daha ocuk sahibi olamayacağız."

Casriel nadiren lordca açıklamalar yapardı ve Beatitude ocukların makul aralıklarla dünyaya gelmesinden yana olsa da -her beş yılda bir, şu anda ona iyi bir plan gibi geliyordu- bu kararname onda merak uyandırmıştı.

"Cazibem azaldı mı?" diye sordu dekoltesinin ipini fiyonk şeklinde bağlarken.

"Caziben asla solmayacak, ama gelecekte çocuklarımız ebenin kolayca seyahat edebileceği ılıman mevsimlerde doğacak. Daisy burada olmasaydı..."

"Daisy bize yirmi dakikalık yürüme mesafesinde Grey ve Margaret de aynı derecede yakın. Bu ani endişe de neyin nesi?" Ger Beatitude'un şüpheleri vardı. Erickson Fromm'un ölümü -hem de aptalca bir ölüm- tüm Dorning ailesini ayıltmıştı.

"Margaret bitkileri biliyor ama ebe değil. Daisy ebe değil. Çocukları oldu ve şüphesiz zaman zaman bir yatıya katıldı, ama ona bu şekilde empoze etmek beni rahatsız etti."

"Yardım etmekten mutluluk duyacağını söyledi." Ger Daisy başka ne yapabilirdi ki?

Grey nazikçe bebeğin sırtını sıvazladı. "Daisy'nin çocukları sen burada değildin. Henry ve Kenneth arasında bir yıl bile yok. Kenneth kanama ve ateş yüzünden Daisy'yi neredeyse öldürüyordu. Yeniden hamile olduğunu öğrendiğimizde daha yeni ayağa kalkmıştı."

Bu ilerleme duyulmamış bir şey değildi, ancak her on sekiz ayda bir bebek daha makul kabul ediliyordu. Birini sütten kes, diğ rine hamile kal, mümkünse bu sırayla.

"Grey, ben iyiyim."

Bebek geğirdi, küçük bir geğirmeyi yumuşak bir i  çekiş izledi. Grey kızının ağızını silmek için mendilini kullandı, sonra da mendili masadaki kurutma k ğıdının üzerine attı. Beatitude'un kocasının babalığ a doğıal olarak uyum sağılamasının binlerce yolundan biri olan hem monogramlı hem de düz mendil taşımaya çoktan başlamıştı.

Daisy'nin kocasının çocuklarına karşı bu kadar becerikli olduğından şüpheliydi.

"İyi değilsin," dedi Casriel. "Dayanmaya  alışıyorsun. Programın altıya ve yediye katlanmış durumda.  ocuk sürekli bir yük, kız kardeşleri için endişeleniyorsun ve benim için endişeleniyorsun, ama enerjin tükendi, bu yüzden nasıl ve kimin için endişeleneceğini se melisin. Dikkatli olacağıımıza söz ver, Beatitude. En azından önümüzdeki iki yıl boyunca korunmasız anlar ya da tutku nöbetleri olmayacak."

Beatitude böyle bir söz verebilirdi. Tutmak ise başka bir meseleydi. "Ş  anda, Lord Hazretleri, yakın zamanda size kendimi şüpheliyim. Bu  fke patlamasının sebebi nedir?"

Casriel onun verdiğı güvenceyle rahatlamış görünüyordu ve bu durum endişelendirdiğı kadar merak da uyandırıyordu. Beatitude genel olarak evlilik i i yakınlaşmalardan hoşlanıyordu ve Grey'in de hoşlandığını biliyordu.

Casriel, "Daisy'nin Eric'e nasıl ayak dirediğini bilmiyorum," dedi, "ama bebekler gelmeyi bıraktı. Hepimiz rahatlamıştık, çünkü karı koca arasına girmeye kimsenin gücü yetmezdi. Daisy bir keresinde bana, o yıllarda sadece çocuklarının ona ihtiya ı olduğunu bildiğı için hayatta kaldığını söylemişti. Eğer Eric'e bir şey olursa, onların vasisi olacaktı ve

Aptal biyolojinin yol açtığı aptalca ateşler olarak adlandırdığı şeylerden ölerек çocuklarını yüzüstü bırakmasınlar."

"Çocukların vasisi mi olacaktı?"

"Ben onların vasisi olurken, fiziksel vasileri de ben olacağım.

Bu tamamen yasal ve özellikle kız çocukları için duyulmamış bir şey değil." "Bu yasallıklardan emin misiniz?" Beatitude sordu.

"Fromm, Daisy'nin çocukları yetiştirmesi gerektiğini onayladı. Sadece ev idaresindeki becerisine değil, annelik bağlılığına da hayranlık duyuyordu ve ağabeyinden bu kadar etkilendiğini hiç hissetmemiştim. Fromm, hak ettiğinden daha iyi bir eş bulunduğunu itiraf edecek kadar ileri gitti."

Beatitude, Squire Fromm'un zaman zaman hesap defterlerine göz atmaya istekli, ancak eyerde ya da yerel posta hanının rahatlığında çok daha mutlu olan, yaşlanan bir ergen olduğunu düşünmüştü. İçinde gerçek bir kötülük yoktu ama çok az kurtarıcı özelliği de vardı.

"Evlendi ve bunu biliyordu."

Casriel bebeğe baktı. "Çoğu erkeğin evlendiğinden şüpheleniyorum. Uyuyor."

Uzun . "O zaman ben de biraz uzanmalıyım."

"Size katılacağım." Bebeği omzuna yaslayarak Beatitude'a boştaki elini uzattı.

Ayağa kalktı ve bir an için kocasına yaslandı. "Seni seviyorum." Çünkü günün ortasında onunla dinlenmek için bir dakikasını ayırıyordu, çünkü sade çamaşırlar taşıyordu, çünkü kız kardeşinin iyiliği için endişeleniyordu, çünkü başka bir koca bir dahaki sefere bir oğlu olacağı hakkında gevezelik ederdi ve üçüncü denemede cazibeye kapılırdı.

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok. Eğer sana bir şey olsaydı..." Grey sustu ve Beatitude'un alnına bir öpücük kondurdu.

"Ben iyiyim Grey." Ona yataklarına kadar eşlik edip bebeği beşiğine yatırırken Beatitude Daisy'yi düşünmeden edemedi. Yasal olarak reşit olma yaşına bile gelmeden üç kez anne olmuştu ve en iyi ihtimalle beceriksizin biriyle evlenmişti.

Ama Fromm gerçekten de genç karısının çocukları uğruna ölümün kendisini yenmesini izleyebilecek ve vasiyetindeki bir madde gibi kolayca değiştirilebilecek bir konuda ona yalan söyleyebilecek kadar beceriksiz biri miydi?

Beatitude öyle düşünmüyordu ve görünüşe göre Casriel de öyle düşünmüyordu.

DAISY Walter'ın neden aradığını çok iyi bilse de gergindi. Penweather'ı, Grey'i, Valerian'ı istiyordu... Walter'ın planına karşı çıkmak için kendisinden daha fazla yasal dayanağı olan herhangi bir erkek.

Bayan Michaels belirlenen saatten on dakika önce Walter'ın geldiğini bildirdiğinde Daisy, "Anderson'ı resmi salona gönder," dedi. "Bir uşak, bir hizmetçiden daha az önem taşır ve Walter onu daha kolay görmezden gelir."

"Bayan Fromm," diye başladı Bayan Michaels, "konuşmaktan nefret ediyorum ve görevime değer verdiğimi biliyorsunuz, ama-"

"Biliyorum, Bayan Michaels," dedi Daisy. "Bay MacVeigh entrikacı, güvenilmez biri, bahçedeki bir yılan. Sadakatinizi takdir ediyorum. Yas tutmuş gibi mi görünüyorum?" Daisy tepeden tırnağa yabani otlarla kaplıydı, kıyafetine ışık katacak tek bir düğme bile yoktu. Şalı bile siyahtı.

Bayan Michaels, "Siz tam bir dul portresisiniz," diye cevap verdi. "Proctor'a Bay MacVeigh'i getirmesini ve salonun kapısının dışında beklemesini söyleyeceğim."

Her zamanki gibi, personel bir şeyler döndüğünü biliyordu. Ama Daisy'den daha fazlasını mı biliyorlardı?

Walter, nemli yün ve tütün kokusunu da beraberinde getirerek telaşla misafir salonuna girdi. Daisy'nin önünde eğildi, her zamanki resmiyetinde bir kabalık havası vardı. Anderson kapının yanında durmuş, yakışıklı ve sıkılmış görünüyordu; gümüş çay servisi Daisy'nin dizinin dibinde parılıyordu.

"Walter, iyi günler. Otursana." Yasal sonuçlardan yoksun olabilirdi ama terbiye onun emrindeydi.

Walter bir berjer koltuk seçti, ama yerine oturmadan önce salonun etrafına dikkatle baktı.

"Bugün beni aile salonunda kabul etmiyor musun?" diye sordu. Bu soru Daisy'nin misafirperverliğine ve muhakeme yeteneğine bir saldırıydı.

"Burada çok daha fazla ışık var ve kreşin gürültüsünden uzaktayız. Sana bir fincan çay koyayım mı?"

"Bana yok, kapıdaki arkadaşın da kusuruna bakmayın."

Anderson hiç kıpırdamadı bile.

"Yeni bir tencere almak için mutfağa gitme zahmetinden kurtulmak için kalmasını tercih ederim Walter. Cassandra nasıl?"

Walter gözlerini kırptırdı. Görünüşe göre sosyal deneyimleri onu konuşma savaşı için silahsız bırakmıştı. Dedikoducularla hiç savaştırmamış, sırf kontluğun kasası eskisi kadar dolu olmadığı için ailenin dürüstlüğüne kötülendiğini bilerek başını dik tutmak zorunda kalmamıştı.

"Bayan MacVeigh her yıl Londra'ya gitmeyi planlıyor. Yolculuk hazırlıklarıyla çok meşgul ve size selamlarını gönderdi. Bu konuşmanın duyulmamasını tercih ederim, madam. Konuşmamız gereken bir aile meselesi var."

Görünüşe göre *aile işleri* artık tahliye tebligatlarını da içeriyordu. Daisy iki fincan çay doldurdu ve Walter'inkine hem şeker hem de süt ekledi. O

tabağına üç tane petits fours -vanilya, en sevdiği- koydu ve uzattı.

"Yas tutarken," dedi Daisy, "standartların gevşemesine izin vermek, yalnızlığın ve kederin ağırlığına boyun eğmek cazip geliyor. Resmi salonda eğlenirken yanımda bir uşak bulundurmak gibi olağan nezaket ve ritüellere uymanın bana daha iyi hizmet ettiğini düşünüyorum. Londra'ya gidecek misiniz?"

Daisy aslında bu tartışmayı, oflayıp puflayan Walter rolünü üstlenen Penweather'la birlikte canlandırmıştı. Penweather ona, sanık sandalyesinde düşman bir tanığı olan bir savcı gibi soru sormaya devam etmesi talimatını vermişti.

"Seyahat planlarımın bu tartışmayla bir ilgisi yok." Walter ağzına bir petit four tıktırdı.

"Cassandra'nın o kadar yolu tek başına gitmesi beni endişelendiriyor. Bu yıl kış özellikle kötü geçti ve elli yaşında bir dul da değil." Daisy çayına bir parça şeker koydu ve erimesini bekledi.

"Silahlı haydutlar o kadının Sezon başlamadan önce Kasabaya gelmesini engelleyemeyecek. Ancak Grange'deki durumunuzu görüşmek için buradayım."

Walter'ın sabrında eksik olan şeyi kararlılıkla telafi etti.
Neden? Onu entrikaya iten neydi?

Daisy çayını karıştırdı. "Çocuklar ve ben bu en zor zamanda tanıdık bir çevrenin rahatlığına sahip olduğumuz için çok şanslıyız, değil mi? Evlerini çok seviyorlar ve Eric sık sık buranın bir aile yetiştirmek için ne kadar güzel bir yer olduğundan bahsederdi."

Aslında kendisi de burada büyümüşü.

"Her ne olursa olsun," dedi Walter öne doğru oturarak, "Grange büyük bir mülk ve tarım çok belirsiz bir iş haline geldi."

"İnsanların her zaman yemeğe ihtiyacı olacak Walter. Duyduğuma göre, barıştan bu yana yatırım yapmak daha cazip bir uğraş haline gelmiş. Eric'in pek çok kişinin yaptığı gibi fonlarla kumar oynayacak kadar aptal olmadığı için son derece minnettarım."

Daisy'nin kendisi *de fonlarda kumar oynamıştır*, ancak bunu bir yatırım büyücüsü olan Worth Kettering'in iyi ofisleri aracılığıyla yapmıştır.

"Eric aptalın tekiydi," diye tersledi Walter. "Bir sonraki av buluşması, bir sonraki atış, bir sonraki,"-Walter ikinci petit four-"bir tankard bira "yı devirdi.

Walter taklalar, cilveleşmeler, dollymoplar ya da bu tür bir şeyden söz etmek üzereydi. Daisy tekrar Eric ve Cassandra'nın bir ilişkiye girip girmediklerini merak etti.

"Ölüler hakkında kötü konuşuyorsun," dedi Daisy, "ama biricik kardeşin için yas tutuyorsun ve keder bizi çabuk sinirlenen biri yapabilir. Eric sadık bir baba, toprağın vicdanlı bir bekçisi, iyi bir komşu ve benim kocamdı. Lütfen onun evindeyken sözlerinize dikkat edin."

"Mesele de bu zaten, madam. Burası artık Eric'in evi değil. Grange genç Henry'ye ait ve ben de onun hem vasisi hem de mallarının mütevellisiyim. Grange'ı olduğu gibi, olduğu yerde, tüm mobilyaları ve demirbaşlarıyla birlikte satmaya karar verdim. Elde edilen meblağ, bilgili ve sadık bir amca tarafından Henry için yatırılırsa çok daha iyi ."

Daisy bu açıklamanın geleceğini biliyordu ve bu nedenle Walter'a tokat atmaktan kaçınabildi. Onu kızdırmak, Daisy'nin anneliğe uygun olmadığına dair teorilerini körüklemekten başka bir işe yaramayacaktı.

Çay bardağını yere bıraktı. "Bu bir şok Walter. Hoş karşılanmayan bir şok. Eric birçok kez çocuklarının

burada büyümek, Grange'in onların doğuştan hakkı olduğunu bilmek."

"Doğuştan hakları, İngiltere'nin geleceğine yatırım yapmaktan kaynaklanan mali güvence olacaktır." Üçüncü petit four kaderiyle buluştu.

"İngiltere'nin ekmek yapmak için tahılı olmalı. İngiltere, ürünlerini pazara ulaştırmak için sağlam atlara sahip olmalıdır. İngiltere, savaş gemilerinden Londra'nın büyüyen nüfusu için evlere kadar her şeyi inşa edecek keresteye sahip olmalıdır. Eric bu yatırımların yeterince sağlam olduğunu düşünürken, ticaretten anlamayan bir taşra beyefendisi için 'Değişim'e yatırım yapmak bahse girmekten biraz daha fazlasıydı."

Eric'in aslında söylediği şey, eğer borsa bu kadar sihirli bir zenginlik kaynağıysa, ağabeyinin dört kat daha fazla zengin olması gerektiği idi. Ama Eric, yılın yarısında Mayfair'de gezip tozmaya meraklı genç bir eşi finanse etmek zorunda kalmamıştı.

"Eric benim kardeşimdi," dedi Walter, üç tane daha petits fours yerken, "ama sayısız hatası vardı ve vizyonu yoktu. Fonlar pek çok aileyi zengin etti ve ben de yeğenlerim için aynısını yapabilirim."

"Peki ya yeğenin için?"

"Ona yeterince bakılacak."

Walter'ın Chloe'nin adını söyleyememesi Daisy'yi öfkeliendirdi. Öfke patlamasından Anderson'ın boğazını temizlemesiyle kurtuldu.

"Affedersiniz leydim. Daha fazla petits fours için zili çalayım mı?"

"Lütfen," dedi Daisy.

"Ortalıkta ," diye tersledi Walter, "ve kulak misafirliğini ."

Anderson'ın güler yüz hatları donuklaştı. Ellerini arkasında birleştirdi ve gözleri önde, kapıya yakın bir yerde hazır ol duruşu aldı.

"Çık dışarı dedim." Walter buyurgan bir el salladı. "Bayan Fromm ve ben özel bir görüşme yapıyoruz."

"Bay MacVeigh." Daisy ses tonuna anaç bir sertlik kattı. "Grange'de çalışanlara öfke nöbeti geçirtmeyiz. Ben hâlâ bu evin hanımıyım, Anderson da benim yanımda çalışıyor ve eğer öfkenizi kontrol edemiyorsanız, önemli fonları yönetme yeteneğinizi sorgulamalıyım."

Anderson ve Walter arasında bir bakış geçti, dokuz yaşındakilerin en büyüğünün nasıl hurdaya çıkacağını bildiğini ve misafirlerin bu evin hanımına karşı kaba olmadığını söyleyen bir bakış.

"Hanımefendinin küstahlığını bu seferlik mazur göreceğim," dedi Walter. "Yas tutuyorsunuz, doğru ve eminim bebek doğurmakla meşgulken Eric'in son düzenlemelerini kavramaya zahmet edemezsiniz. Grange için bir alıcı buldum. Kendisi ünvanlı kardeşiniz tarafından tanınıyor ve mülkiyeti almak için can atıyor."

Walter, sanki bir grup aptala ders veriyormuş gibi adımlarını hızlandırdı. "Müstakbel alıcı kendi personelinin işe alabilecek durumda. Çocuklar yakın zamanda benim evime taşınacak ve ben de Trinity döneminden itibaren çocukların devlet okuluna gitmesi için gerekli düzenlemeleri yapmaya başlayacağım."

Trinity dönemi mi? Bu dönem Paskalya'dan sonra başladı ve Haziran sonu.

"Eric devlet okulu fikrinden nefret ederdi." Daisy bunu söylememeliydi. Bu tartışmadaki rolü sadece Walter'ı dinlemek, acınası ve güçsüz görünmek ve kendi öğüdünü tutmaktı.

"Çünkü hiç katılma fırsatı olmadı."

"Çünkü bu kurumların züppeliği beslediğini, çok az değer öğrettiğini ve küçük çocukları kabadayı ya da dalkavuk haline getirdiğini düşünüyordu. Çocuklar burada öğretmenlerine bağlılar ve Eric, Henry ve Kenneth'i asla bu kadar genç yaşta okula göndermezdi."

Walter tepsideen bir çay keki aldı. "Eric artık bizimle değil. Bugün çocukları yanıma alayım mı?"

aydanlığı Walter'ın kafasına fırlatma isteği hoşgörüyle karşılanmak yalvardı. "Kreş personelini çoktan işe aldınız o zaman? Öğretmenler hazır mı? Yataklar hazır mı? Chloe için bir mürebbiye? Babasının atış ceketıyla uyumayı seviyor ve sevgili böyle bir bağlılık gösterdiği için onu eleştiremem. Sanırım beni ve yanımda getireceğim hizmetçiyi de ağırlama masraflarını üstlenmeye hazırsınız? Trinity dönemine haftalar kaldı Walter ve Cassandra'nın yaklaşan yolculuğuna hazırlanmak için çaba sarf ettiğini söylediğini hatırlıyorum."

Daisy ayından tembelce bir yudum aldı. "Gerçekten de bugün ev bütenize üç küçük, üzgün, kederli çocuğu, onların çalışanlarını, beni, alışanlarımı ve bunlara eşlik eden masrafları eklemek istiyor musunuz? Eğer öyleyse, elbette çocuklara yeni evlerine kadar eşlik edeceğim, ancak Grange'in henüz satılmadığından ve sert önlemlerinizin haksız olduğundan şüpheleniyorum."

Walter tepsideki son petit four'a baktı. "Eric aylar önce öldü. Aceleci davranmıyorum, ihtiyatlı davranıyorum." Bu ifadeye bir parça öz bilinç de karışmıştı.

"Taziye telefonları daha yeni başladı, Walter. Chloe'ye tavan arasında donma ayrıcalığı için babasından hatırladığı her şeyi bırakması gerektiğini söyleyecek misin? Henry ve Kenneth'e, bu en zor zamanda neşenin ve istikrarın temel dayanağı olan öğretmenlerinin haber verilmeden yola çıkarılacağını açıklayacak mısın? Açıklamalısınız, çünkü çocuklara yapılan bu zulmü haklı çıkarmanın hiçbir yolunu bulamıyorum."

Walter solgun elini şöminenin üzerine koyarak bir poz verdi; bu duruş onun boyundaki bir adamda pek de öyle görünmüyordu.

kahramanca. "Çocuklar için en iyisi temiz bir ara vermek. Onları tüm üzücü anılardan uzaklaştırın."

"Onları mutlu anılardan uzaklaştırıyorsun Walter, tıpkı Eric'in burada yetişirken mutlu anılara sahip olması gibi." Daisy ayağa kalktı ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Onları sevdikleri her şeyden, onları destekleyen ve günlerine düzen veren her şeyden uzaklaştırıyorsun. Ama eğer ısrar ediyorsanız, çocukları toplayıp gün batımından önce sizi evinize kadar takip edeceğim. Komşular taziye ziyareti için Grange'e , yasımın ortasında evinize doluşmak için yerimden söküldüğümü görecekler. Papaz ve karısı haftalık ziyaretlerini gerçekleştirdiklerinde aynı sürprizle karşılaşacaklar."

Elini kapının mandalına koydu, çoğunlukla kendini sabitlemek için, çünkü bu konuşma tamamen kabadayılıktı.

"Kontes yeni bebek için benden yardım istediğinde," diye devam etti Daisy, "benzer bir şekilde benim de sevimli basın çetesi tarafından götürüldüğümü görecek. Ve hiç kuşkun olmasın Walter, herkes bunun *senin* işin olduğunu ve çocuklarının evini sana para teklif eden ilk kişiye sattığını bilecek. Grange gibi mülkler nadir ve değerli olduğu için fiyatın da fahiş olması iyi olur. Casriel, sizin hakkınızda değilse bile muhtemel alıcı hakkında ayrıntılı bilgi edinecektir."

Ve Casriel, söylemeye gerek yok, shire'daki en üst düzey unvan, onurlu bir adam, eski yargıç ve mevcut yargıcın kardeşiydi.

Temel insan ahlakı Walter için pek önemli değildi, ama kötü basın tehdidi görünüşe göre onu duraklatmıştı.

"Senin ve çocukların bu evden gitmenizi istiyorum," dedi. "İşlerinizi yoluna koymanız için size bir hafta süre veriyorum. Öğretmen ve mürebbiyeyi getirebilirsiniz. Çocuklarınızla o zamana kadar siz ilgileneceksiniz."

Onlar için başka düzenlemeler yapabilirim. Kız mutfak üstlenecek yaşa geldi ve hayattaki yerini ne kadar çabuk öğrenirse o kadar kolay vakit geçirir."

"Bir hafta," dedi Daisy. "Bütün bir evi toparlamak, personelin geri kalanının yerleşmesini sağlamak ve bu çocuklara açıklamak için bir hafta. Cassandra Londra'ya bir hafta içinde gitmiş olamaz Walter. Bu umutsuz acele niye?"

"Duruma mantıklı bir şekilde bakmayı reddediyorsun," dedi Walter, ocağın yanındaki pozunu bırakıp odanın diğer ucuna doğru yürürken. "Keder muhakeme yeteneğini gölgeliyor. Çocuklar bu hüznü evden uzakta olmalı."

Bu güzel, rahat, neşeli, sevgi dolu ev. ". Onları Dorning Hall'a götüreceğim, buraya bitişik arazide tanıdıkları ve sevdikleri bir ev. Ben Kont'un yanında kalırken, sen de bu süreyi Grange için iyi bir fiyat bulmak için kullanabilirsin -çok iyi bir fiyat- ve kıdemli personele başka pozisyonlar bulmaları için bir şans verebilirsin. Eric onlara bu kadar ilgi gösterirdi."

Anderson bir metre ötede durmuş, Walter'ın vicdanına değil ama mahalledeki itibarına sessiz bir sitemde bulunuyordu.

"Pekala. Binayı boşaltmak için bir haftanız var. Çocukları şimdilik salona götürün. Bayan MacVeigh Kasabaya taşındığında, onlar için başka düzenlemeler yapılana kadar çocuklar benim evime katılacaklar."

Daisy'yi bu karara dahil etmedi. "Hâlâ yas tutarken beni çocuklarımdan ayıracak mısın?"

Walter ona baktı, bakışları her yerde olduğu gibi göğsünde de duruyordu. "Ben onların koruyucusuyum, şu andan itibaren onlar üzerinde tek yetkiliyim. Ayak altında dolaşmanız, talimatlarıma karşı gelmeniz, çekişmelere neden olmanız işe yaramayacaktır. Ben çocukların güvenliğini sağlamaya çalışıyorum, senin ise tek düşünebildiğin evin hanımefendisini oynamak.

malikane. Yolunuza devam edin Bayan Fromm, belki de çocuklarınızla bu kadar çabuk ayrılmanıza gerek kalmaz."

Koridorda elinde bir tabak petits fours tutan Proctor'a neredeyse çarparak oradan ayrıldı.

Daisy duvara yaslandı. Walter'ın *Bayan Fromm* demesi bir saygısızlık göstergesiydi. Bir kontun kızı olarak Daisy'nin ölene kadar kendi unvanıyla hitap edilmeye hakkı vardı, tabii kendi unvanına sahip bir adamla evlenmediğı sürece.

Anderson, Walter'ın ardından kapıyı kapattı ve çay tepsisinin yanına gitti. "Squire bunu pek beğenmedi," dedi, "ama bunu söylemem gerektiğini biliyorum. Personel konusunda endişelenmeyin leydim. Biz idare ederiz. Belki yeni sahibi bizi tutmaya devam eder. Bizler alışkan insanlarız ve bu evi seviyoruz."

"Anderson, beni teselli etmene gerek yok."

Tepsiyi düzenlemeyi bıraktı. "Biri yapmalı. Squire bana senin dünyadaki en iyi anne olduğunu, çocukların daha iyisini isteyemeyeceğini ve çocuklar büyüdüğünde gerekirse kardeşlerinin devreye gireceğini söyledi. Squire çocuklarını yaşlı MacVeigh'in büyütmesini istemiyordu ve bulaşıkhanedeki küçük hanımı düşününce dehşete düşerdi."

Daisy'nin beyni zar zor çalışıyordu, çünkü Walter'la yaptığı görüşme beklediğinden de kötü geçmişti. "Bunu size Bay Fromm mu söyledi?"

"Pek çok kez, hem de sadece fincanların içindeyken değil. Bir fincan daha çay içmelisiniz leydim."

Daisy ay istemedi. "Sana başka ne söyledi?"

"Ölümünden sonra hepimize biraz düşeceğini söyledi. Her zamanki gibi, Proctor ve Bayan Michaels için daha fazla. Squire'ın hataları vardı ama iyi bir adamdı. Seni ve çocukları, bir cit ya da lord Grange'i bir şarkıya satın alabilsin diye dışarıda görmek istemezdi."

Bu sadık gözlem Daisy'nin araştırmak istemediği gerçekleri saklıyordu. Eric üçüncü *bir birasını daha* içmek için oyalanırken Anderson'ın ahırda titremeye devam etmesi muhtemeldi.

"Kocamın sözlerini yerine getireceğim, Anderson. Eğer evimizi terk etmeye zorlanırsak, Bay Fromm'un amaçladığına benzer meblağlara sahip olacaksınız."

Anderson tepsiyi aldı. "Beyefendi avukatlara güvenmiyordu ama sanırım Bay MacVeigh'e daha da az güveniyordu."

Eric şüphesiz cömertliğiyle övünüyordu. Ayrıca Daisy'yi Paris'e götürme ve çocukları Brighton'da deniz banyosuna sokma planlarıyla da övünüyordu. Bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecek hayallerdi, çünkü Eric bunları gerçekleştirme zahmetine katlanmamıştı.

"Personeli telaşlandırmayacaksın Anderson," dedi Daisy. "Bugün ilerleyen saatlerde Bayan Michaels ve Proctor ile görüşüp onlara durumu açıklayacağım ve kreş personeliyle de görüşeceğim. Şimdilik lütfen çocukların midillilerini patika yoldan salona götürün. Çabuk halledin ve seyislere bu konuda sessiz kalmalarını söyleyin. Benim kısırağım da gitmeli, Eric'in kısırağı da."

Walter'ın hayvanları pazar günü satmaması için bir önlem. Eğer çocuklar babalarının en sevdiği atına bir zarar geldiğini düşünürlerse, teselli bulamazlardı.

"Evet, leydim." Anderson tepsiyi kalçasında dengeledi ve kapıyı açtı, sonra tereddüt etti.

"Söyle Anderson. Görünüşe göre bir çekişme ve değişim dönemine giriyoruz." Başka bir çekişme ve değişim dönemi. "Serbestçe konuşabilirsiniz."

"Squire ve bazı komşuların Dorchester'a, o taraftaki bir ava katılmak için gittikleri zamanı hatırlıyor musunuz?"

Eric sürekli konuk avına çıkardı ve karşılık vermekten her zaman mutluluk duyardı. "Belli belirsiz."

"Hava berbattı, yağmur yağmıyordu ama yağmur yağmıştı ve donmuş zemin üzerinde çamur vardı. Bu ölümcül bir şey. Seyislerin hepsi kırık bacaklar ve kırık boyunlar hakkında mırıldanıyordu ve sonunda iyi bir kestane rengi kırsağı yere sermek zorunda kaldık."

Bu, Anderson'ın ona teklif ettiğinden daha fazla kelimeyi bir araya getiriyordu. Bir anlamı olmalıydı. "Ve?"

"Ve Squire her zamanki gibi ilk uçakla geleceğini söyledi. Yaratıcısıyla buluşma vakti geldiyse, işleri . İşlerinin yolunda olduğunu söyledi. Sana söyleyecektim..."

"Evet?"

"Seni sevdiğini ve senin onun başına gelen en iyi şey olduğunu söyledi. Üzgünüm leydim ve bunu söylediğinde de çoğunlukla ayıktı."

"Teşekkür , Anderson."

Daisy kanepeye çöktü, sanki evli olduğu adamı çok az tanıyormuş gibi hissediyordu ve sanki onu daha iyi tanısaydı daha çok sevecekti. Eric defalarca vasiyetinde yazılı olanlarla çelişen niyetler belirtmişti.... Ya da avukatların sonunda ona gönderdikleri vasiyetnameyle çelişiyordu.

Penweather yarım saat sonra onu bulduğunda hâlâ mendilini tutuyor ve bu bilmeceyi düşünüyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Valerian Dorning, Fromm'un vasiyetini en büyük kardeşine uzatarak, "Bu geçerli," dedi. "Casriel?"

"Ben de aynı sonuca vardım," dedi Kont. "Hayal gücünden yoksun olsa da geçerli ve Walter Grange'i ateşe vermediği sürece, vasisi adına uygun gördüğü şekilde tasarruf etme yetkisine sahip. Sana ömür boyu mülk verilmiş olsaydı, Daisy, satış engellenebilirdi."

Fabianus da aynı şeyi düşünmüştü. Dul kadınlara, kendilerine ait bir ev verilme bile, genellikle doğal yaşamlarının geri kalanında barınma imkânı sağlanırdı. Varlıklı aileler arasında tam da bu amaç için çeyiz evleri bulunurdu. Ama hayır, Fromm sevgili karısı için bu kadarını bile yapmamıştı.

"İmza ve tanıklar ne olacak?" Fabianus sordu. "Belki tanıklar Fromm'un bu vasiyeti yazarken ayık olmadığını doğrulayabilir."

Daisy kimsenin dokunmadığı petits fours tabağına bakmayı bıraktı. Ziyaretçilerini Grange'in aile salonunda, evin arka tarafında terasa açılan rahat bir alanda karşılamıştı.

"Peki ya sarhoşsa?" diye sordu, "O zaman ne olacak?"

Valerian Dorning, Casriel ile bakıştı. Valerian, "O zaman çocukları mirastan pay almaya devam eder," dedi, "ve sen de mirastaki bazı malların üçte biri için dava açabilirsin. Evliliğin küçük meselesi için yine de bir vasiye ihtiyaç var ve Walter mantıklı taraf."

"Neden?" Daisy sordu. "Neden sen ya da Casriel değil?"

"Çünkü," dedi Fabianus, "Fromm'la evlendiğinde onun ailesine katılmış oldun. Kardeşlerinin Walter'dan daha fazla önemi var ama kanun Walter'ın Eric'le olan bağına daha önemli görüyor."

"Davalar yıllar sürer," dedi Daisy, tatlı tabağını birkaç santim öteye iterek. "O yıllar boyunca çocuklar Eric'in istediği şekilde büyüyebilirler."

"Şart değil," dedi Casriel. "Anlaşmalarınız mahkeme tarafından incelenecek ve size Eric'in gayrimenkullerinden herhangi birinde ömür boyu mülk sağlamadan müzakere edildikleri için, payınız muhtemelen anlaşmadaki ile sınırlı olacaktır. Bu karar bir yıldan kısa bir süre içinde verilebilir."

Daisy'nin giydiği lavanta mavisi elbisenin onun rengini ortaya çıkarması gerekirdi ama elbise üzerinde bolca duruyordu ve siyah bir şal elbiseye sarsıcı bir hava katıyordu. Fabianus onu kollarına almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemekten başka bir şey istemiyordu ama durumunun nasıl yoluna gireceğini göremiyordu.

"Peki Eric anlaşmaları imzalarken ayık mıydı?" diye sordu. "," dedi

Fabianus, "kardeşlerinizin etrafında dans ettiği şey bir davanın gerçekliğidir. Davalar son derece pahalıdır. Özellikle Chancery davalarında Londralı avukatlar devreye giriyor ve davalar bir ailenin üzerinde nesiller boyu asılı kalabilecek bir skandal bulutu yaratıyor. Sonuç, başladığınızdan daha kötü bir duruma düşmek için önemli miktarda borçlanmak olabilir."

Daisy ayağa kalktı ve karlı terasa bakan pencereye gitti. Duruşu dik, çenesi yukarıdaydı. "Bundan daha kötü ne olabilir?"

Chloe'nin Dorchester'da bir handa bulaşıkçı olarak çalışmaya gönderilmesi mi? Walter neredeyse bununla tehdit etti. Bulaşikhane hizmetçileri rutin olarak yorgunluktan bitap düşene kadar çalıştırılırlar ve açık alevle ilgili bir kaza yorgun bir kızın başına çok kolay gelebilir."

Yüzünü odaya döndü, ölçülü sakinliği, bağırıp çağırıp volta atmasından daha rahatsız ediciydi.

"Henry ve Kenneth'in iki aydan kısa bir süre sonra farklı okullara gönderilmelerinden daha kötü ne olabilir?" diye devam etti. Bu çocuklar hiç ayrı kalmadılar. Onlar iki bedene sahip tek bir zihin. Walter onları birbirine düşürecek ve her ikisini de Chloe'ye karşı kışkırtacak."

"MacVeigh o kadar da zeki değil," dedi Fabianus. "Bütün çocukları kendisine karşı kışkırtacak ve beceriksiz vasiliği krallığın bir ucundan diğer ucuna kadar konuşulacak."

"Çocuklarım aç, kederli ve üşürken ve ben onların kaderini kontrol eden adama karşı tek kelime etmeye cesaret edemezken," diye karşılık verdi Daisy.

Fabianus, Daisy'nin sert ses tonunda ve solgun yüzünde gerçek bir keder gördü. Eric Fromm matarasından çok fazla yudum almış ve atını kötü bir zeminde çok fazla atlayışa yönlendirmişti. Böyle bir ölüm üzücü olduğu kadar neredeyse kaçınılmazdı da. Daisy'nin çocuklarının durumu kaçınılmaz değildi, daha ziyade, muhtemelen ondalıklarını vicdanlı bir şekilde ödemekle gurur duyan aşağılık, zalim bir adamın işiydi.

Fabianus, "MacVeigh'in açıkça paraya ihtiyacı var," dedi. "Neden paraya ihtiyacı olduğunu anladığımızda, onunla pazarlık yapabiliriz."

İki kardeş de ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Fabianus *biz* kelimesini kullanmıştı ve kendisi ile Daisy'yi kastetmişti, kendisi ve Dorning kardeşleri değil. Belki de aradaki farkı sezmişlerdi.

"Kettering'den ne haber alıyoruz?" Valerian sordu.

"Mektubu dün geldi," diye yanıtladı Casriel. "Walter şehirde bilinmeyen bir kişi. Eğer yatırım yapıyorsa, bunu çok mütevazı bir şekilde yapıyor. Belki cent-per-cents, ama orada bile Kettering hiçbir şey bulamadı."

Koridorda küçük ayak sesleri duyulurken Valerian, "Karısı onu iflas ettirdi," dedi.

Biri bağırdı, "Hazır ya da değil, işte geliyorum!"

"Kettering'e göre güzel Cassandra'nın biraz parası var," diye yanıtladı Casriel. Tam olarak bir mirasçı sayılmaz ama emanet olarak tutulan bir meblağdan düzenli geliri var. Walter, Cassandra miras bırakmadan ölmedikçe ve Cassandra'nın anaparasının varisi olmadıkça onun parasına dokunamaz."

"Demek para getiriyor," diye mırıldandı Valerian. "Bir bekârın yarı yaşında bir kadınla evlenmesine neyin sebep olduğu merak ediliyordu. Walter kötü yatırım yapmadıysa, karısı ceplerini boşaltmıyorsa ve aptalca bahislere yatkın değilse..."

"Aptalca bahislere yatkın mı?" Daisy sordu.

Casriel koltuktan kalktı. "Duyduğum kadarıyla hayır ve ben Walter'ın da üye olduğu iki kulübe üyeyim. Sycamore'a Walter'ın oyun cehennemlerini himaye edip etmediğini soracağım. Walter'ın başka kötü alışkanlıkları da olabilir - kokpitler ya da at yarışları - ama diğer her yönden sıkıcı ve dikkat çekici olmayan bir adam kumar dürtülerine teslim olur mu?"

Kapı pat diye açıldı ve Chloe ile Pandora içeri daldı. "Çocuklar burada mı?" Chloe Pandora'yı elinden tutup büfeye sürükledi ve çömelmiş bir çocuğun sığabileceği büyüklükteki iki dolabı açtılar. "Kütüphanede olmalılar. Hadi, Dora!"

Kızlar geldikleri gibi çılgınca kıkırdarak ayrıldılar. Fabianus arkalarından kapıyı kapattı. "Ne enerji ama."

"Ne büyük mutluluk," diye cevap verdi Daisy. "Walter'a Grange ile ilgili teklifini gönderdin mi?"

"Aldım ve ona, imzalanmış bir sözleşmeyi aldıktan sonra ödenmek üzere, en fazla birkaç gün içinde ödenecek olan bir teminat parası göndermeyi ayarladım. Ne de olsa Walter'ın belgeleri hazırlamak için haftaları vardı." Gerçi Walter Daisy'ye ev eşyalarını toplayıp salona taşınması için sadece birkaç gün vermişti. Sandıklar Grange'den Salon'a çoktan gönderilmişti ve Walter'ın tahliye emrini sadece bir gün önce çıkarmış olmasına rağmen bunu daha fazlası izleyecekti.

"Gitmem gerek," dedi Valerian Dorning. "Sen ve çocukların her zaman Emily ve benimle kalabileceğinizi biliyorsun, değil mi?"

Valerian'ın ilk çocuğunun yakında doğacağı ve malikânesinin mütevazı olduğu düşünöldüğünde teklif cömertti.

Casriel ayağa kalkarak, "Saçmalık," dedi. "Daisy ve çocuklar Salon'da kalacaklar. Dönömlerce alanımız var ve çocuklar oradaki en iyi saklanma yerlerini zaten biliyorlar. Daisy, cesaretini kaybetme. MacVeigh senin cesaretini kaybetmeni bekliyor. Sırf Walter çocukların mirasını ve senin mutluluğunu çalabilsin diye Eric'le sekiz yıllık evliliğe katlanmadın."

Fabianus'a veda selamları verdiler, Daisy'nin yanağını öptüler ve yollarına devam ettiler, şüphesiz kibar, kardeşçe ellerini onun sefil durumu için boş yere sıkmak için.

Daisy arkalarından kapıyı kapattı ve Fabianus'un kollarına girdi. Onu kucaklamak Fabianus'un içinde bir şeyleri yatıştırmış, düşünme ve kendi duygularını bilme yeteneğiyle bir ihtiyacı karşılamıştı.

"Saklambaç," dedi Daisy. "Saklambaç da neyin nesi?"

"Anlayamadım?"

"Walter bildiğimiz kadarıyla kumar , bildiğimiz kadarıyla fonlarda para kaybetmiyor, bildiğimiz kadarıyla karısı onu iflas ettirmiyor, ama Penweather, adam haftalarca ortadan kayboluyor. Londra'da olduğunu söylediğinde orada değil.

Dorsetshire'a gittiğini söyledi. Nereye gidiyor ve neden oraya gidiyor?"

"Başka mülkleri var mı?"

Daisy yavaşça uzaklaştı. "Yıllar önce tahıl değirmenini sattı, ama görünüşe göre bunu sadece Cassandra biliyordu. O satıştan elde ettiği gelirle ne yaptı?"

"Aile avukatları biliyordur ve her halükarda Eric'in vasiyetine tanıklık eden katiplerle görüşmeliyiz."

"Bunlar bana hiçbir şey söylemiyor," dedi Daisy.

"Bana söyleyeceklerdir," diye yanıtladı Fabianus. "Özellikle de soruşturma yaparken Casriel'i de yanımda götürürsem."

Daisy pencereyi açtı, petits fours tabağını getirdi ve bahçeye fırlattı. "Neden sana söyleyecekler?"

"Çünkü Grange'ı ondan satın almayı planlıyorum ve böylesine önemli bir işlemin diğer tarafının ticari itibarını araştırmak sadece sağlam bir iş. Ayrıca, kendi anlaşmalarım için yerel kanun adamlarını tutmak istediğimi de ima edeceğim. Pencereden şeker atma alışkanlığınız var mı?"

"Bana Walter'ı hatırlattılar. Kendini tatlılardan mahrum edemiyor ve bunun sonucunda irileşti."

Onun gözlemi bir soruyu akla getiriyordu: MacVeigh başka hangi dürtülere boyun eğmişti ve bu dürtüler Daisy ve çocuklarına karşı yakışıksız davranışlarına neden oluyor muydu?

"AMA anne, *neden* Grey Amca'yı ziyaret etmek zorundayız?" Chloe sordu.

Henry ve Kenneth ilk kez sessizdi, Henry'nin yatağında yan yana otururken Daisy ve Chloe Kenneth'in karyolasında oturuyordu.

Çünkü Walter amcan açgözlü, kalpsiz bir . "Çünkü kış uzun ve kasvetli geçiyor ve biraz değişiklik bize iyi gelecek," dedi Daisy. "Beatitude Teyze'nin yeni bir bebeği oldu ve salon için de biraz yardıma ihtiyacı var."

Tam bir yalan. Beatitude Teyze'nin huzura ve sessizliğe ihtiyacı vardı ve Salonu iyi durumda tutmak için yetkin bir personeli ve müşfik bir kocası vardı.

"Midillileri neden Salon'a gönderdiniz?" Kenneth sordu. Daisy'nin kreşindeki düşünür, konuşmaktan çok dinleyen biriydi.

Bir elini onun saçlarının üzerinde gezdirdi. "Grey Amca ile yola çıkarsan, güvenilir atlarına ihtiyacın olacak, değil mi?"

Henry, Daisy'ye değil, ağabeyine bakarak, "Ama Montagu'yu da Salon'a sen gönderdin," dedi. "Babam artık Montagu'ya binmek için burada değil."

Henry ölümü küçük kardeşlerinden daha iyi kavramıştı. Chloe bir süre, *"Babam artık ölmediği zaman..."* gibi şeyler söylemiş, Kenneth ise Yüce Tanrı'yla uzun tartışmalara girmişti. Kenneth Yaratıcısına dua ederek babasının cennette kalmasının dünyevi ailesi için uygun olmadığını, bu yüzden lütfen babasını ait olduğu yere, evine geri göndermeyi düşünmesini söylemişti.

Kenneth'in duaları her gece bu yönde değiştiğinde Daisy'nin kalbi kırılmıştı. Henry meseleyi küçük kardeşlerine açıklamış olabilirdi ya da belki de Eric'in devam eden yokluğunun gerçekliği kendi adına konuşmuştu.

"Montagu benim için aileden biri gibi," dedi Daisy. "Eğer onu düzenli olarak ziyaret etmezsek bizi özler."

"Monty babamı özlüyor," dedi Chloe, gözlemine ağlamaklı bir not karışmıştı. "Salon'a gitmek istemiyorum."

"Ama Chloe," dedi Henry, "Dora orada. Ona portreleri gösterebilir, yaşlı Gwenny'yi ziyarete götürebilir ve kış bahçesinde saklambaç oynayabiliriz. Grey Amca da güzel öyküler okur."

"Babamın ceketini alabilirsin," dedi Kenneth. "Ben onun dürbününü, Henry de babamın cep saatini alır."

Bu öneri Chloe'yi sakinleştirdi. "Dora'nın annesi öldü. Dora onu pek hatırlamıyor ama ben babamı hatırlıyorum."

"Babanı her zaman hatırlayacağız," dedi Daisy. "Yanınıza almak istediğiniz başka bir şey varsa toplayın. Yarın kahvaltıdan sonra Salon'a gidiyoruz."

Chloe ve Kenneth oyun odasına doğru kaçışırken, Henry geride kaldı. "Walter Amca yüzünden gitmek zorundayız, değil mi?"

Ne diyecekti ki? Daisy kendi çocukluğunu, babasıyla ara sıra yaptığı tartışmaları düşündü. Babası meşguldü ama çocuklarına da zaman ayırırdı, hatta en küçük kızına bile.

Ve onlara karşı dürüsttü. "Walter Amca zorluk çıkarıyor. Babam Walter'ı bize bakması için görevlendirdi ve Walter'ın bu konudaki fikirleri benimkilerden farklı."

Henry karyolasının üzerindeki yorganın kırıksıklıklarını düzeltti. "Walter Amca'nın bize göz kulak olmasına gerek yok. Biz birbirimize bakarız ve ben en büyükleri olduğum için sana da ben bakarım anne."

Oğlumu nasıl sevdiğimi. Onu seviyorum, onu seviyorum. Henry her iki ebeveynin de en iyisiydi, amcasının çizmesinin ucunda dünyaya gelmeyi hak etmeyen sevgili bir çocuktü. Daisy ona, "*Görünüşe bakılırsa öz baban bizimle ilgilenme zahmetine katlanamıyor,*" diyemezdi, çünkü Henry'nin Eric hakkında iyi şeyler düşünmesi gerekiyordu.

Daisy de garip bir şekilde merhum eşi hakkında iyi şeyler düşünmek istiyordu.

"Walter Amca sanki Grange onunmuş gibi davranıyor," diye devam etti Henry. "Hatta çocuk odasının etrafında dolanıyor, oyuncaklarımıza kızgınmış gibi bakıyordu. Babam Walter Amca'ya karşı nazik olmamız gerektiğini çünkü Amca'nın avantajlarla büyütülmediğini söyledi. Sanırım bu onu kimsenin sevmediği anlamına geliyor."

Daisy yatakları değiştirdi ve Henry'nin yanındaki yerini aldı. "Walter Amca'nın babası babamdan farklıydı ama anneleri aynıydı. Walter Amca babam kadar rahat bir yaşam sürmüyor. Başkalarından daha azına sahip olmak zor olabilir, özellikle de o başkaları paralarını kazanmak için hiçbir şey yapmadıysa."

"Babam çok çalışırdı," dedi Henry. "Kiracılarıyla buluştu, kâhyayla birlikte gezdi, defterleri tuttu. Fakir kutusuna her zaman para koyardı. Bana da çok çalışmam gerektiğini söyledi."

Henry haklı olsa da, babam da sert oynamış ve sert içmişti. Eric onurlu bir taşra beyinin gözlemlenebilir değerlerine bağlı kalmıştı.

"Baban tarlalarına ve onun gözetiminde zenginleştiler. Walter Grange'i satıp parayla yatırım yapmak istiyor."

Henry ona doğru eğildi, sonra dik oturdu. "Chloe'ye ya da Kenny'ye söyleme. Kenny çok kızar, Chloe de ağlar."

"Kızgınım," dedi Daisy. "Amcana çok kızgınım. Bu şekilde davranmaya hakkı yok."

"Lord Penweather ile evlenir misin?"

Ye gods. "Neden böyle bir şey soruyorsun, Henry?"

"Çünkü babam öldükten sonra siyah giydin, sonra lord hazretleri buraya çağırdı ve şimdi her zaman siyah giymiyorsun. Sorun değil anne. Lord hazretlerinden hoşlanıyorum ve Chloe de Dora'dan hoşlanıyor. Kenny de ondan hoşlanıyor, ama bunu ona söylememelisin, çünkü Dora sadece bir kız."

"Ben sadece bir kızım Henry, daha doğrusu bir hanımefendi." Kız, eş, dul, hanımefendi... Ayrıntıları ne olursa olsun, kadının statüsü her zaman

erkek muadili.

Henry bacaklarını karyolaya vurdu. "Eğer bir erkek olsaydın, Walter Amca bize bu kadar kötü davranamazdı. Lord Penweather bir erkek."

Ve böylece bir çocuk bile kadın cinsiyetine yapılan yaygın adaletsizlikleri kavradı - kavradı ve kabul etti.

"Lord Penweather bir dost," dedi Daisy, ama bundan daha fazlasını kendisi de çözememişti. Fabianus onun sevgilisiydi ama Walter'ın yaramazlıkları göz önüne alındığında nasıl bir gelecekleri olabilirdi ki?

Henry'yi tek koluyla kucaklamaya cesaret etti. "Babanın cep saatini ve Salon'da yanında olmasını istediğin diğer her şeyi topla. Her şeyi diyorum Henry. Emlak ofisinden, kütüphaneden, aile salonundan."

"Oak Amca'nın eskiz defterini ve Montagu ile birlikte babamın portresini getirecek misin?"

Daisy'nin kardeşi Daisy'nin ailesiyle ilgili bir dizi çalışma yapmıştı. Her bir çocukla onun, çocuklarla Eric'in ve hatta Daisy ve Eric'in birlikte birkaç fotoğrafı. "Bunları bizimle birlikte salona getireceğimden emin olabilirsin. Montagu'nun olduğu resim babanın favorisiydi, o da gelecek. Kenny ve Chloe'ye de hatıra olarak istedikleri küçük anıları toplamalarını söyle."

Henry hemen yataktan kalktı -çocuk hiçbir yere yürüyerek gitmez miydi? Daisy olduğu yerde kaldı, Penweather'ın tam olarak nasıl bir arkadaş olduğunu ve Salon'a giderken yanında başka ne götürmesi gerektiğini düşündü.

Eric'in en sevdiği bineği üzerindeki portresi de Oak'ın eseriymiş ve Eric'in en iyi halini yansıtıyordu. Sabah avından sonra Monty'yi gevşek bir dizginle sürüyordu, tazılar çiçek açan hanımeli ve yabani güllerle çevrili bir yol boyunca cirit atıyordu. Grange alçak tepesinde oturuyordu.

Arka planda Dorning Hall'un bacaları yeşillenen ağaçların gölgesinde görünüyordu.

Portrede Eric şapkasızdı, sarı saçları rüzgârda savrulmuştu, üzengilerde durup köpeklerine seslenirken yanakları kızarmıştı. Oak, Eric'in özünü en iyi şekilde yakalamıştı -neşeli, rustik, dinç- ve bu şüphesiz Eric'in en sevdiği benzeriydi. Daisy bu resmi paketleyip Salon'a göndermeyi aklına not etti, çünkü Grange'e ne zaman dönme şansı olacağını kim bilebilirdi ki?

Proctor ve Bayan Michaels'a durumu henüz açıklamamıştı, bu yüzden kendi endişelerini bir kenara bırakıp alt kata indi.

"BU PETER DETWILER'IN İMZASI," Bay Altimus Greenover dedi, Daisy'nin Fromm'un vasiyetinin kopyasına bakmak için kullandığı sınav bardağını bir kenara bırakarak.

Greenover, Greenover ve Greenover firmasının kıdemli avukatıydı ve tam da ona göre görünüyordu. Beyaz koyun bıyıkları, keten kravat yerine dantelli bir jabot ve bordo kuyruklu ceketinde hafif bir küf kokusu vardı. Gülümsemesi güler yüzlüydü ve Fabianus'a göre aynı zamanda temkinliydi.

Greenover bir kâtip çağırdı ve gençlere lordlarına çay getirmelerini söyledi.

"Çaya gerek yok, teşekkürler," dedi Casriel. "İşimiz kısa sürecektir."

"Bay Detwiler'a olan ilginiz tam olarak nedir?" Greenover vasiyetnameyi Fabianus'a geri vererek sordu.

Casriel, ev sahibi onu davet etmeden önce yerine oturdu. "Katibinizin imzasını doğruladığınıza göre Fromm'un imzasını da doğrulaması gerekiyor. Şüphesiz Erickson Fromm'un

benim kayınbiraderimdi. Walter MacVeigh, Grange'ı Lord Penweather'a satmayı teklif etti ve MacVeigh'in mülkten vazgeçme yetkisine sahip olduğunu kanıtlamalıyız."

Kâtip elinde çaydanlık ve aksesuarlarla dolu bir tepsiyle koşarak geri geldi. Greenover büyük, gösterişli ve süslü bir masanın arkasında yerini alırken o da kapının yanında .

"Bu Bay Fromm'un vasiyetinin üçüncü yedek kopyası," dedi Greenover. "Hatırlayacağınız gibi kısa süre önce Leydi Daisy'ye göndermiştim, Lordum." Bu sözlere bir miktar sitem eşlik etti. "Hanımefendinin soruları varsa, bunları Bay MacVeigh'e sorması gerekir. Bay Fromm'un vasiyeti, MacVeigh'e, geliri büyük oğlana emanet edilmek kaydıyla, mülkün satışını Bay MacVeigh'in uygun gördüğü şekilde gerçekleştirme yetkisini açıkça veriyor."

Penweather, Greenover'ın masasının karşısındaki ikinci koltuğa oturdu. Greenover'ın çağa ayak uyduramadığının bir başka göstergesi olan III George portresi tam karşıda asılıydı. Masası derli toplu değildi; dikkat isteyen dosya yığınları yoktu ve her yer iyice tozlanıp havalandırılmak istiyordu.

"Fabianus, "Soruşturma bana ait," dedi. Potansiyel bir alıcının, MacVeigh'in bir varlığı utanç verici derecede düşük bir fiyata satma yetkisiyle ilgili olarak Bay MacVeigh'in kendisine başvurması, mevcut sakinler için başka bir konut bulunmadığında, benim açımdan kötü bir muhakeme olurdu, değil mi Bay Greenover?"

Greenover masanın arkasındaki sandalyeye oturdu. Kapıdaki memura işaret etti, o da çay tepsisini masanın köşesine koydu ve ocağı toplamakla meşgul oldu. Elbette konuşmanın tanığıydı ve pek de ince bir tanık değildi.

"Leydi Daisy ve çocuklar," dedi Greenover, "Bay MacVeigh'in kendi evinde rahatça kalacaklar.

çocuklar okula gönderilinceye kadar. Her şey yolunda lordum."

Casriel kolundaki bir parça tüyü temizledi. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Aileye üç kuşaktır sadakatle hizmet ediyoruz efendim. Bay Fromm'un güvenini kazandığımız gibi Bay MacVeigh'in de güvenini kazandığımızı söyleyebilirim."

Daha aptal Bay Fromm. "Bu sizi oldukça garip bir duruma sokuyor, değil mi?" Fabianus sordu.

Greenover'ın yardımsever sabırlı havası bir parça kızgınlık kazandı. "Hukuk mesleğinde çalışmayı bir ayrıcalık olarak görüyorum lordum. Bu firma Londralı kardeşlerimiz kadar ünlü bir müşteri kitlesine sahip olmayabilir ama sadakatle ve gayretle hizmet veriyoruz."

Casriel, Fabianus'a son derece sıkılmış bir bakış gönderdi.

Fabianus, "Ve gayretli olduğunuz için," dedi, "hem merhumun mirasını hem de miras varlıklarının mütevellisi olarak adlandırılan adamın kişisel çıkarlarını mı temsil etmeye çalışıyorsunuz? Şüphesiz bu etik bir ikilem yaratıyor, özellikle de evlerinden atılan taraflar aynı zamanda sadakatle hizmet ettiğiniz ailenin üyeleri olduğunda."

Casriel, kömürle ısıtılan ve nadiren temizlenen odalarda sıkça rastlanan kirli gri renkteki tavana baktı.

Casriel, "Leydi Daisy vasiyetnamenin kopyasını göndermenizi üç kez rica etmek zorunda kaldı," diye gözlemledi, "ve siz sadece benim imzam söz konusu olduğunda yanıt verdiniz. Pek de gayretli sayılmazsın, Greenover."

"İşlerin yoğunluğu nedeniyle hanımefendinin isteklerini yerine getirmekte biraz geciktik ama bu tamamen akademik bir mesele, lordlarım."

Casriel durgun bir el salladı. "Çünkü mü?"

"Çünkü söz konusu vasiyetnamenin Bay Fromm tarafından yapıldığını doğrulamak istiyorsanız, şansınız yok demektir. İlk tanık,

Frederick Ambleswood, ödölüne üç yıl önce gitti ve Peter Detwiler bir yıldan uzun bir süre önce emekli oldu. Nereye ya da hala hayatta olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Kendime gelince, Bay Fromm'u yasal işlerinde her zaman vicdanlı buldum ve istenirse buna tanıklık edebilirim."

Bu açıklamanın bir güven göstergesi olması gerekiyordu. Kılıç şakırdıyordu, çünkü sadece avukatlar davaya neşeli bir beklentiyle bakıyordu.

"Fabianus, "Bir varlığın satışı hangi noktada israfa dönüşür? MacVeigh'in Grange için istediği fiyat piyasa değerinin çok altında. Diğer alıcıların ilgileneneğinden emin olduğu halde sadece bana gösterdi ve MacVeigh'in yeğenlerini devlet okuluna gönderme planı Fromm'un dile getirdiği isteklerle tamamen çelişiyor."

"Yine de," dedi Greenover ayağa kalkarak, "Fromm'un kendisi tek kardeşini bu çocukların vasisi ve mal varlıklarının kayyumu olarak atadı. Bu oldukça açık. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm, lordlarım. Size tavsiyede bulunacak bir yetkim yok, ancak kederli bir aile içinde çatışma yaratmanın asla yararlı olmadığını gözlemleyebilirim. Walter MacVeigh, kardeşinin ölümünün kendisine yükü görevi ciddiye alan dürüst bir adamdır. Titizliğinizi takdir etmekle birlikte, araştırmalarınızdan vazgeçmenizi önermek zorundayım. Mülkü satın alın ya da , ama MacVeigh'in satma yetkisi olduğunu bilin. Deaver, lordlarına çıkışı göster."

Sessiz kâtip kapıyı tuttu. Fabianus ayağa kalktı ve Casriel boş vaktinde kalkıp kirli tavana tekrar bakarken bekledi.

"Leydi Daisy benim kız kardeşim," dedi, "genç Henry benim vaftiz oğlum ve MacVeigh'in leydiye ve çocuklara davranışı utanç verici. Bir dolandırıcıya ve hırsıza yardım ederek kendini tehlikeye atıyorsun, Greenover. İyi günler."

Kapıdan çıkıp gitti ve Fabianus'u pek bir şey başaramamış olan bu güzel performansa hayranlıkla bakmak zorunda bıraktı.

"Atlarınızı getireyim mi lordlarım?" Deaver sıra sıra dizilmiş kâtip masalarının önünden geçerken sordu. Hâlâ genç erkekliğin çelimsiz dönemini yaşıyordu, kâtipler gibi solgun ve çelimsiz kadar zayıftı. "Yeni olduğum zamanlarda Squire Fromm'un atını onun için ben getirirdim."

Fabianus bu sıska genci hava koşullarına maruz bırakmak istemiyordu ama atları getirmek muhtemelen Deaver'a ara sıra çok ihtiyaç duyduğu vadiyi getiriyordu.

"Ne zamandır Greenover'la birlikteisin?" Fabianus sordu.

"Altı yıl. Bir yıldan az kaldı. İlk iki yıl boyunca yeni çocuk bendim ve bu da en kötü işler demektir."

Fabianus bir sonraki sorusunu sormak için kâtiplerin odasından geçip soğuk, gölgeli, çamur kokulu fuayede durana kadar bekledi. "Peter Detwiler'in nerede olduğu hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Fabianus, Deaver'ın pencereden terk edilmiş bir tabak kremaya bakan bir sokak kedisinin özlemiyle baktığı pırıl pırıl bir hükümdarlık uzattı.

"Paranız sizde kalsın lordum. Ofiste kime sorsanız Detwiler'in emekli olmadığını söyleyecektir. Greenover onu Yuletide'dan hemen önce Portsmouth ofisine taşıdı. Yaşlı Detwiler'in ailesi buradayken bu kötü bir işti, ama ya gidecekti ya da kovulacaktı, hem de onun yaşında. Portsmouth'tan nefret ediyordu, deniz havasını sevmiyordu. İki hafta önce istifasını verdi ve geri döndü."

Casriel görünüşe göre bu ifşaata gözle görülür bir tepki vermemesi gerektiğini biliyordu. "Detwiler'in en sevdiği bar nerede?" Fabianus sordu.

"Jolly Rooster. Bütün memurlar orayı tercih eder. Arabaya giderken önünden geçeceksiniz. Avukatlar oradan uzak durur çünkü çok az şey duyacaklarını bilirler."

Ama Squire Fromm orada bizimle bir iki bira içti. Ayakları yere basmıyordu, bir delikanlıyı bira içmeye ikna edemezdi."

"Bay Walter MacVeigh'in işleri hakkında bize bir şey söyleyebileceğinizi sanmıyorum." Casriel sordu.

Deaver başını salladı. "Bildiğim kadarıyla Portsmouth ofisi onun işini yapıyor ve onlara bu işten mutluluk duymalarını diliyoruz. Bay MacVeigh'i beyefendi vefat edene kadar burada hiç görmedik, ama Greenover onu iyi tanıyor gibiydi, muhtemelen benim zamanımdan önce."

Delikanlı titredi ve Fabianus genç Deaver'ın yararlılığının sınırına ulaştıklarından şüphelendi. Bir kart uzattı.

"Yedi yılınız dolduğunda, Londra'yı denemek isterseniz, iki farklı firmanın hizmetlerini tutuyorum ve her ikisi de çok sayıda katip istihdam ediyor. Eğer sizi işe alamazlarsa, kimin işe alınacağını bilirler."

Deaver kartı aldı ama rahatsız görünüyordu. "Bunu neden yapıyorsunuz lordum? Ben sadece bir köy bürosunda evrak işlerini halletmeye çalışan bir memurum."

"Çünkü sahtekârlığı kabul edemezsiniz ve dürüstlüğünüz satılık değil. Fromm'un vasiyetiyle ilgili soruşturmayı tamamladığımızda Greenover'ın muayenehanesini kapatacağından şüpheleniyorum."

Deaver kartı cebine koydu. "Squire seni severdi. Kasıla kasıla yürümekten ve eğilmekten hiç hoşlanmazdı, başka bir şey kastettiğinde asla başka bir şey söylemezdi. Son yıllarda onu pek görmüyorduk -her bebek doğduktan sonra uğrar, kiralari falan güncelleştirirdi- ve şimdi öldü. Çok yazık oldu."

Fabianus parayı ona uzattı. "Fromm bunu almanızı isterdi, dul eşi de öyle. Kâtiplere bir bira ve bir turtaya ver,

Anısına bir kadeh kaldıralım. Aklınıza konuyla ilgili başka bir şey gelirse, lütfen Dorning Hall'daki Lord Casriel'e gönderin."

Deaver, hakkını yemeyelim, parayı aldı. Şüphesiz bunu kendisi için değil, daha ziyade memur arkadaşlarına yılın ilk düzgün yemeğini sağlamak için kabul ediyordu.

Deaver, "Savaş bitmeden önce yaşlı Greenover için zamanlar daha iyiydi," dedi. "O zamanlar daha neşeliydi ve daha çok işimiz vardı." Bu özür üzerine başını eğdi ve kapıdan çıkıp gitti.

Casriel öğleden sonraki kasvete doğru baktı. "MacVeigh neden yasal işlerini Portsmouth'taki bir ofis aracılığıyla halletsin ki? Londra mantıklı -her yıl bir noktada oraya gidiyor- ya da Dorchester, ama Portsmouth?"

Fabianus lorddan önce kış havasına girmişti, çünkü hukuk bürolarının içyağı ve kömür dumanı kokusu, tıpkı yalancılık havası gibi onu rahatsız ediyordu.

Fabianus, "Bu soru cevaplanmayı bekliyor," dedi, "Greenover'ın Detwiler'ın müsait olduğu konusunda neden yalan söylediğinin gizemi gibi. Ancak daha da önemlisi, Erickson Fromm işlerini düzenli olarak güncel tutuyordu ve yine de, on yıl boyunca, evliliğine ve üç kez baba olmasına rağmen, avukatlarıyla periyodik olarak görüşmesine rağmen, vasiyetini bir kez bile değiştirmedikçe inanmamız gerekiyor. Belki Detwiler bu muammaya ışık tutabilir."

"Bu iş hiç hoşuma gitmiyor," dedi Casriel, ahıra doğru ilerlerken. "Ama bu konuda ne yapacağımı biliyorsam ."

"Detwiler'ı bulabilirsek onunla konuşuruz, Leydi Daisy ile konuşuruz ve bu konuda bize ne yapmamızı söylerse onu yaparız."

Casriel ona meraklı bir bakış attı ve cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Lordum, iyi günler." Daisy kendini Penweather'ın kollarına atmak isterken reverans yapmayı başardı. "Sizi görmek bir zevk." Yüzünde bir leke olduğundan emin olmak için bileğinin tersiyle yanağını sıvazladı.

." Penweather, muhtemelen Anderson'ın hoşuna gitmesi için resmi bir şekilde eğildi. "Anladığım kadarıyla portre temizlenmek için aşağı iniyor?"

"Anderson," dedi Daisy, "benim için Montagu ile ilgilenir misin?" Duvardan kaldıramayacağı kadar ağır olduğu anlaşılan portreden bir adım uzaklaştı. Penweather ona yardım etti ve tablo çok geçmeden malikânenin masasına yaslandı.

Daisy, "Bu beyefendinin en sevdiğiydi," dedi. "Lütfen onu ve çocuk odası resimlerini dikkatlice paketleyin."

"Çok iyi leydim. Bir çay tepsisi getireyim mi?"

Penweather başını salladı.

"Hayır, teşekkürler Anderson. Hepsi bu kadar."

Anderson başıyla selam verip geri çekildi ama kapının hemen yanından döndü. "Bayan Dora geldiğine göre çocuklar birazdan havalanacak leydim. Pelerininizi getireyim mi?"

Personel ne kadar neşeyle ona emirlerini verdi. "Buna gerek yok, Anderson. Teşekkür ederim."

Koridordaki soğuğa rağmen kapıyı açık bırakarak kendini dışarı attı.

Daisy, Eric'in masasının arkasındaki sandalyeye çöktü. "Sanki altı sokak ötede büyük bir yangın varmış gibi hissediyorum. Sadece birkaç değerli eşyayı taşıyacak, çocuklarımı toplayacak ve hizmetkârları taşraya gönderecek vaktim var ama evimin yıkımı üzerime çöküyor."

Penweather kapıyı kapattı, neden kapatmasındı ki? Daisy artık bir duldu ve bazı anlamsız adetler -kulak misafiri olmak için donmak gibi- artık onun hareketlerini kontrol etmesine gerek yoktu.

"Bu portre değerli mi?" Penweather okuma koltuğundan bir şal alıp ipeği Daisy'nin omuzlarına örterek sordu. "Oldukça ustaca yapılmış."

"Eric o portreyi çok severdi. Ona *Montagu ve Arkadaşı* adını vermişti ve bana aile İncil'ini kurtarmakla Monty'nin portresini kurtarmak arasında bir seçim yapmam gerekirse Monty'yi kurtarmam gerektiğini söylemişti. Oak yaptı ve Eric'in iyi ve değerli olan her şeyini yakaladı. Heves ve neşeyi, sevgiyi, kırsal geleneğe saygıyı yakaladı. Eric çitlemeye tutkuyla karşıydı ve bölgedeki her toprak sahibinin bunu bilmesini sağlıyordu. Casriel onun argümanlarıyla ikna oldu."

Hem söylenmemiş şeylerle dolup taşan hem de yorgunluk ve umutsuzlukla boşalan bir sessizlik yükseldi. Daisy sekiz yıllık evliliğini ve anneliğini çılgınca bir şekilde kutuya koyup Salon'a gönderiyordu ve bu egzersiz giderek anlamsız geliyordu. Burada bir tabloyu ya da orada bir pipo koleksiyonunu koruyabilirdi ama çocukları için kurmak için çok çalıştığı hayat paramparça olmuştu.

Penweather onu ayağa kaldırdı ve kollarını ona doladı. "Eric'in vasiyetinin yaşayan tek tanığı olan Detwiler, Cornwall'daki yetişkin kızını ziyarete gitti. Karısı hava düzeline kadar dönmesinin beklenmediğini söyledi. Sizin için onu bulayım mı?"

Daisy soruyu düşünmek için kendini zorladı. "Sen Cornwall'a gidip dönene kadar ben Grange'den vazgeçmiş olacağım, ayrıca Walter'la satışı sonuçlandırmak için burada olman gerekiyor."

Yukarıdan gelen küçük ayak izdihamı Daisy'nin geri adım atmasına neden oldu. "Harlech Kalesi kuşatmasını ben yöneteceğim. Çocuklar seni kendi taraflarına çekmeye çalışacaklar ama tarafsızlığını korursan kartopu yağmuruna tutulma ihtimalin azalır."

Penweather, Daisy'nin yerine kendi savaş planlarını anlatmaya başlayacakmış gibi görünüyordu ama Daisy'nin savaşa olan hevesi azalıyordu.

"Benim çocuklarım var Penweather. Çocuklarıma sahip olduğum sürece burada, Salon'da ya da Walter ve Cassandra'nın yanında yaşamamın ne önemi var? Birkaç hatıra alacağız ve ailem bizim için elinden geleni yapacaktır."

Bu da şimdiye kadar çok az olmuştu. Penweather bu gözlemini dile getirmeme nezaketini gösterdi. Daisy'ye arka koridora kadar eşlik etti ve Daisy burada eski bir pelerin giyip kulaklarına ve çenesine bir eşarp sardı. Penweather'ın başı açıktı ama o da boynuna bir yün atkı dolamıştı.

"Anne!" Henry seslendi. "Kaleyi kuşatma zamanı. Dora ve Chloe Kral Edward'ın adamları, Kenny ve ben de lanetli Lancasterliler olacağız."

"Hadi, Dora!" Chloe terasta koşuşturarak seslendi. "Gülle yapmalıyız!"

"Çardak Harlech Kalesi mi?" Penweather sordu.

"Ve Edinburgh Kalesi, Rochester Kalesi... Tanrım, Pandora mükemmel nişan alıyor." Bir kartopu hazırladı ve çardağın kapısının üzerindeki küçük armaya doğru fırlattı.

"Kuşkusuz bu kadar çok çocukluk hayvanını açık pencerelerden fırlatmanın bir sonucu. Bir bank bulalım mı?"

Çocuklar birbirlerine sataşmalar ve savaş çığlıkları atarken ve bir uşak ile bakıcı çöl ardağının üvenli bir yerinde beklerken, Daisy Penweather'ı ateş hattının dışımda bir banka ötürdü. Çocuklar, çatışmalarının gidişatını çizcek kadar uzun bir süre düşmanlıklarına ara verdiler - generaller savaş arifesinde görüşüyorlardı - ve Penweather Daisy'nin yanındaki yerini aldı.

ün, kışın soğuk gri baskısının bir başka örneğiydi ve Daisy dul kadınların neden gündelik aşklara, aşırı içkiye ve kucak köpekleriyle sohbe daldıklarını birdenbire anladı.

"Kendilerini teselli edecek çocukları olmayan kadınlar nasıl başa çıkıyor?" diye sordu. "Kendime acımak beni bütünüyle yutmaya çalışıyor ama çocuklar beni bundan koruyor."

Penweather bir kolunu bankın arkasına doğru uzattı. "Kendinize biraz merhamet göstermek için her türlü nedene sahipsiniz."

Daisy bekledi çünkü onun sessizliğinin kalitesi bitmemiştı.

"Pandora benim kızım değil."

Generaller konferansı dağıldı ve Kenny'nin kızlara ideal kartopunun nasıl yapılacağını anlattığı, kızların da onun dersini dinlemeyip kar yığıdığı bir mühimmat stoklama seansı başladı.

"Pardon?" Daisy, Penweather'ın sözlerini anlamıştı ama onun için ne anlama geldiklerinden emin değildi.

"Pandora, Marianne'in onurlu olmaktan çok dost canlısı bir vikontla girdiğı ilişkinin çocuğudur. Evlenmeden önce ona çocuk sahibi olamayacağımı söyledim ama görünüşe göre bana inanmadı. İki yıl boyunca gebe kalma belirtisi göstermeyince, unvanın uzak kuzenimin eline geçmesine izin vermektense durumu ele almaya karar verdi. Birkaç haftalığına kasabaya inip alışveriş yapmayı, çocuk sahibi olmayı ve sonra da tekrar kasabaya dönmeyi düşündü.

Hampshire'a gidip onu çok özleyen kocasıyla hemen ilişkiye girecekti."

Bir bakış açısına göre bu plan aptalcaydı; diğer bir bakış açısına göre ise Daisy'ye evlilik mantığı gibi gelmişti. "Bir şeyler ters mi gitti?"

"Helen Teyze Berlin'de hastalandı. Üç aylığına gitmiştim ve öyle bir zamanlama oldu ki Marianne ya yaklaşık bir yıl boyunca bir çocuk taşıdı ya da bana bir guguk kuşu hediye etti. Hakkını yemeyelim, planını kabul etti. Bana çocuk sahibi olmayı denemek istediğini söylemişti ama anneliği ne kadar çok arzuladığını fark etmemiştim. Ayrıca, oğlum olduğunu düşüneneğim bir varisi bana sunmayı gerçekten amaçladığına inanıyorum."

Daisy, Penweather'ı Pandora'yla birlikte gördüğü zamanları düşündü. "Bu yüzden mi çocuğa hiç dokunmuyorsun?"

"Ona dokunuyorum."

"Hayır, yapmıyorsun. Paltonu ona sardığını gördüm, ama ona sarılmıyorsun, onu kucağına alıp taşımıyorsun, henüz buna tahammül edebilecek kadar küçükken. Onu kucağına almıyorsun, onu sevmiyorsun... seviyor musun?"

Pandora ve Chloe'nin güllerini bir piramit şeklinde dizmelerini izledi. "Buna hakkım yok, ama sonra bana annesini hatırlatan bir şey yapacak ve... bu karmaşık bir durum."

"Marianne nasıl öldü?"

"Akciğer humması, annem gibi. Sanırım babam da aynı hastalığa yenik düştü. Marianne'in benden istediği tek şey çocuğa bakmamdı. Umuyordum ki..."

"Evet?"

"Hampshire'dan ayrıldım, Pandora ve benim yeniden başlayabileceğimiz bir yer bulmayı umuyordum. Büyük ihtimalle sahip olacağım tek çocuk o ve dikkati dağılmamış bir babaya ihtiyacı var ve hak ediyor."

eski keder ve pişmanlıklar tarafından. Senin ve çocuklarının evini korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım Daisy, ama bu yolculuk bana bir şeyi fark ettirdi."

Daisy bir şeyin farkına varıyordu: Bir eşi kaybetmekten ve evliliğin ve merhumun tüm iyi yanlarını somutlaştıracak bir çocuğa sahip olmaktan daha kötü yükler vardı. Daha kötü, daha karmaşık yükler.

"Neyin farkına vardın?"

"Yeni bir ev bulsak da bulmasak da Pandora ile yeniden başlayabilirim. Hava değişikliği ikimizin de eski alışkanlıklarından kurtulmasına yardımcı olabilir, ancak en önemli şey ev değil."

"Siz, en büyük başarısı ailesi için tuttuğu ev olan bir kadın değilsiniz."

"Ben, en büyük başarısı ailesine sağladığı ev olan bir adamım."

"Azınlık görüşü, lordum. Eğer ev ikinci derecede önemliyse, en önemli şey nedir?"

"Sevgi," dedi. "Walter sizin sevginizi çocuklarınızdan alamaz, onların sevgisini de sizden. Kimse alamaz."

Daisy tüm İngiltere'de kendisine bu sözleri söyleyebilecek -bu sözleri *düşünebilecek*- başka bir erkek olduğundan şüpheliydi ve bu sözler ona umutsuzca ihtiyaç duyduğu teselliği getirmişti.

"Buradan ayrılmak istemiyorum Penweather. Eğer buradan ayrılırsam, kocamın gerçekten de bencil, azgın, şımarık bir sarhoştan başka bir şey olmadığını kabul etmiş olurum; kendi küçük çocuklarını bile kayıtsız bir kadere mahkum ederken iyi niyetli olduğunu söyleyen biri. Böylesine sığ, dikkatsiz bir ahmakla evlenmiş olmam benim hakkımda ne söylüyor?"

Penweather'ın kolu omuzlarına dolandı. "İnsan olduğun yazıyor, ama Daisy, Fromm'la ilgili konuştuğum herkes

onun hakkında övgü dolu şeyler söylerler. Hukuk bürosundaki katipler onu arkadaş canlısı ve gösterişsiz biri olarak hatırlıyor. Çocukları onu severdi. Casriel bile onun ince mizah anlayışını hatırlıyor."

"Personel onu severdi," dedi Daisy, "özellikle Anderson ve Anderson onu iyi tanırdı." Daisy iyi günlerinde onu sevmiştir.

Penweather, "Durumunuzda doğru olmayan bir şeyler var," dedi. "Görünüşe göre vasiyetname geçerli ama Greenover, vasiyetnamenin yapıldığı sırada Fromm'un yeterliliğini doğrulayabilecek kişiler konusunda kaçamak ve dürüst davranmamış. Walter bu evi satmak için çok acele ediyor. Eric'in karakteri, bir koca olarak kusurlu olsa da, iş ilişkilerinde asla ihmalkâr değildi."

"Doğru olmayan bir şeyler var ama yarın Hall'a gidiyoruz ve Grange'ın satışı önümüzdeki hafta resmiyet kazanacak."

"Kuşatılmış durumdasınız," dedi Penweather. "Kalenin içindekiler için aşırı bir askeri zorluk ama kuşatmalar kırılabilir."

"Benim durumuma karşı bir var mı?"

Düşünceli görünüyordu. "Sermayem var. Kararlılığım var. Kalenizi korumakla başlayabilir ve bir sonraki seferimizi oradan planlayabiliriz."

Bu bir çeşit stratejiydi ama Penweather, çocuklarıyla arasına girerse onu bir anda bir kenara atacak bir kadına yardım ederek bölgede ne kadar ?

"Benden ellerini çekmelisin," dedi Daisy. "Benim durumum seni ilgilendirmez. Senin ilgilenmen gereken Pandora var. Çocuklarım benim için her şeyden önce gelir, Penweather, her zaman."

Penweather ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Eğer gerçekten gitmemi istiyorsan söyle, ben de Grange'i satın almadan Hampshire'a doğru yola çıkayım. İsteklerin kontrol altında, Daisy. Senin ve çocukların refahı her şeyden önemli. Grange'ı satın alıp sana geri satabilir ve sonra da kaçabilirim. Seçim senin."

Daisy, İngiliz kadınının görece güçsüzlüğünden ne kadar çok yakınmıştı? Kendi yetkisiyle personel işe alamaz ya da işten çıkaramazdı. Anlaşmalarında kararlaştırılan miktar dışında kendine ait parası yoktu ve bu miktar da kocasının günlük kaprislerine tabiydi. Eğer eşinin izni olmadan evlilik evinden kaçmaya kalkışırsa, yetkililer onu kocasının yanına geri götürürdü, kocasının davranışı ne kadar acımasız olursa olsun.

Penweather, Walter'ın müdahalesini engellemek için kampanya üzerindeki tüm yetkiyi ona verdi ve Daisy ne yapacağını bilemedi.

Daisy, "Ben çocukları Hall'a yerleştireceğim," dedi, "sen de Grange'i satın alacaksın. Belki o zaman bir sonraki hamle Walter'ın olur."

Daisy Penweather'ın elini tuttu ve ayağa kalktı, regl döneminin başladığını gösteren herhangi bir sancı olup olmadığını anlamak için vücudunu dinledi. Böyle bir sancı hissetmedi - şüphesiz tüm bu kargaşa bedensel ritmini bozmuştu - böylece çardaktaki lanetli savunmacılara katıldı ve Penweather'ı kralın ordusunu komuta eden generallere teslim etti.

Fabianus, "Hanımefendileri kaderlerine uysalca boyun eğmek niyetinde," dedi. "Kararını anlıyorum ve geldiğince destekleyeceğim."

Casriel üç porsiyon konyak doldurdu, birini Valerian Dorning'e, ikincisini Fabianus'a uzattı.

Casriel, "Hanımefendinin metanetine," dedi ve bu tost - bir kadının kendi unvanlı erkek kardeşinden gelen hak edilmemiş talihsizliğe karşı koyduğu için alkışlanması - Fabianus'un bardağını kütüphane ocağına çarpmak istemesine neden oldu.

"Ne ki?" Valerian sordu.

Fabianus kalçasını masaya dayayarak, "MacVeigh'e personelin Grange'de kalmaya devam edeceğini söyledim," dedi. "Hanımefendileri için bir endişe daha azaldı. Hanımefendi kendini toparlayana kadar Grange'i birkaç yıllığına kiraya vermeyi ya da hemen hanımefendiye geri satmayı teklif ettim."

Her iki seçenek de Fabianus'un tercih ettiği yolun yakınında bile değildi.

"Taşınmayacak mısın?" Casriel atlas dolabına gidip üst çekmeceyi açarak sordu. "Bu civarda bekâr bir vikont ortalığı karıştırır."

"Harika komşularınız olur," diye ekledi Valerian. "Oak da Hampshire'daki Penweather malikanesine seve seve göz kulak olur."

"Hampshire'a dönersem, bunu Leydi Daisy istediği için yapacağım."

"Geri çekilmeyi patlatacak mısın?" Casriel üst çekmeceyi kapatıp ikincisini açarak sordu.

"Hanımefendinin isteklerine uyacağım. Eğer MacVeigh bir yandaşı olduğunu düşünürse, bunu ona karşı kullanacaktır."

Valerian masanın arkasındaki koltuğa oturdu. "Nasıl? Çocuklarını ona karşı kullanmakla tehdit etti bile. Daisy şimdilik salonun güvenliğine sahip ama Walter her an çocukları teslim etmesini isteyebilir."

"Ve sen," dedi Fabianus, "yerel sulh hâkimi olarak, Daisy'nin çocukları teslim etmeye yanaşmaması durumunda Walter'a çocukları geri alması için yardım etmek zorundasın."

Dorning içkisini bıraktı. "Rahatsız olurum. MacVeigh'in davasına bu şekilde yardım edersem Emily beni iğdiş eder."

Fabianus onu en azından iğdiş etmek isterken, Daisy daha fazla adaletsizlik ve hayal kırıklığıyla başa çıkmanın yollarını arıyordu.

"Daisy ve çocuklarla birlikte Paris'e kaçmayı düşündün mü?" Casriel üçüncü çekmeceyi açarak sordu. "İşte burada." Çekmeceden *Naturgemälde*'i çıkardı ve dolabın üstüne düz bir şekilde koydu. "Doğanın değişen koşullara uyum sağlamasını her zaman sevmişimdir. Eğer toprak daha ince ve ışık daha bolsa, bitki daha kısa, yapraklar daha geniş olur. Toprakta daha az nem varsa, yapraklar daha küçük büyür. Hepsi oldukça zarif."

Daisy'nin hayatı darmadağın olurken, ünvanlı erkek kardeşi botanik üzerine kafa yoruyordu. "Eğer Daisy'yi ve çocukları Paris'e götürürsem, o bir kaçak olur. Çocuklar büyüyene kadar, yani on beş yıl sonra, tek gözü açık uyuyacak ve gölgelerin üzerine atlayacak. Kız kardeşinizi gerçekten sadece arada sırada Paris'e gittiğinizde mi görmek istiyorsunuz, beyler?"

Valerian bir çakı çıkarıp kalem tablasındaki tüy kalemlerden birini bileyerek, "Olaya tek bir açıdan bakıyorsun," dedi. "Daisy ve çocuklar Grange'e döndüğünde başarıya ulaştığını görüyorsunuz ama yine de Walter her aradığında huzuru kaçıyor. Eğer Sycamore burada olsaydı..."

Casriel volkanlarından başını kaldırıp baktı. "Sycamore burada olsaydı, Walter'la karanlık bir ara sokakta buluşmayı ayarlardı ve Walter o ara sokaktan canlı çıkarsa şanslı sayılırdı."

Sonunda birinin yararlı bir önerisi oldu. "Bu Sycamore denen adamı sevebilirim."

"Ve Sycamore bir katil olmadığı için," diye ekledi Valerian, "Walter Sycamore'u saldırı ile suçlayacak ve ben de kendi kardeşimi ağır ceza mahkemesine vermek zorunda kalacağım."

Casriel, "Hepimiz çoğu zaman Sycamore'u seviyoruz," diye mırıldandı. "Karanlık sokaklar olmasın lütfen. Walter kumar oynarsa, Sycamore onun sesli harflerini satın alır."

"Ve Walter," diye karşı çıktı Valerian, "Daisy ve çocuklar üzerindeki kontrolünü sıkılaştırmak için çok daha fazla nedene sahip olacak, çünkü Daisy'nin imkanları var ve Walter bunları ondan zorla alabilir."

Bu konuşma ya da onun bir versiyonu, Daisy ve çocuklar dört gün önce Salon'a taşındıklarından beri devam ediyordu. Bu dört gün boyunca Fabianus, Daisy'den mahremiyetine saygı göstermesi için hiçbir davet almamıştı, hatta ona basit bir şefkatin rahatlığını sağlamak için bile bir davet almamıştı.

Gerçi regl dönemine , belki de bu mantıklı olabilirdi.

"Sycamore'a Walter'ın kumar alışkanlıklarını sordum," dedi Casriel, Von Humboldt'un çizimine bakmak için bir sınav gözlüğü kullanarak. "Walter'ın Sycamore'un bildiği kadarıyla hiç bahis oynamadığını, Walter'ın Kasaba'da vakit geçirdiğinde bile dışarı çıkmadığını, o zaman da sadece kulüpte biftek yemek ya da Cassandra'ya sosyal ortamlarda eşlik etmek için dışarı çıktığını söyledi."

"Peki ya Bayan MacVeigh?" Fabianus sordu.

Casriel başını kaldırıp ona baktı. "Ne olmuş ona? Güzel, biraz sinsi ve yaşlı Walter'a hiç çocuk vermedi. Ondan hiç hoşlanmadım."

"Aynen," dedi Valerian. "Kadınların en hüzünlüsü o. Kasabanın büyük hanımefendisi olmayı arzulayan ama bunu başaracak bağlantılara, zekâya ya da cilaya sahip olmayan biri."

Fabianus el değmemiş içkisini büfenin üzerine koydu. "Pek çok dul kadın tanıyorum. Bazıları ilk bağımsızlık deneyimlerini eşlerinin ölümü üzerine yaşarlar. İyi sabitlenmişler, iyi barındırılıyorlar, aileleri tarafından iyi bakılıyorlar. Diğerleri..."

İki kardeş de ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Devam et," dedi Valerian.

"Diğerleri dehşete düşmüş durumda. Kocaları artık kumar borçlarını ödeyecek durumda değil. Onların sonucu tamamen onunkinden kaynaklanıyordu. kayinvalideleri kim içerledi hanımefendi boyunca

Evlilik, koca öldüğü için çirkinleşmeye hazırdır. Biz dulluğun, kadın yas tuttuktan sonra huzurlu ve hatta neşeli bir hayat dönemi olduğunu düşünürüz, ancak pek çok kadın için bu, sosyal ve ekonomik merdivenden aşağıya inmenin bir yoludur."

"Bayan MacVeigh'in borçları olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Casriel söyledi.

"Kardeşin Sycamore'a tam da bu soruşturmayı yapması için mektup yazacağım." Fabianus bu mektubun Walter'a karşı bir koz olarak kullanılmasını beklemiyordu ama bir şeyler yapması gerekiyordu ve mektup yazmak bile kütüphanede volta atıp öfkelenmekten daha iyiydi.

Kapıya vurulan bir tıkırtı, gümüş bir tepsi taşıyan, yaşlı ve seçkin bir ruha sahip uşağı müjdeledi. "Lord Penweather'a ulaktan mektup var," diyerek tepsiyi uzattı.

Penweather mektubu aldı, kâhyasından bir koyun hırsızlığı, ayak çürümesi salgını, kâhyasının aniden hasta bir büyükanneyi ziyaret etmesi gerektiğini bildiren bir not bekliyordu.

"MacVeigh'den gelmiş," dedi mührü keserek. Not kısaydı, aynı zamanda şaşırtıcı ve çileden çıkarıcıydı. Notu Casriel'e uzattı, o da yüksek sesle okudu.

"Lordum, öngörülemeyen koşullar nedeniyle Grange'ı size satamayacağımı bildirmekten üzüntü duyuyorum. Diğer mülkler henüz konuşulan fiyatlardan satılabilir durumda. Önümüzdeki haftanın sonuna kadar cevabınızı bekleyeceğim ve bu süre zarfında, bu durumun size verdiği rahatsızlıktan dolayı bir özür jesti olarak ciddi paranızı iade edeceğim. Mütevazı hizmetkarınız, Walter MacVeigh."

Uşak, elinde gümüş tepsiyle kapının yanında duruyordu. "Bir cevap gelecek mi?" Valerian sordu.

Fabianus aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Ona karanlık bir sokakta cevap vermek isterdim."

Casriel uşağa salladı. "Şimdilik cevap yok."

Adam tereddüt etti. "Lordum...?"

"Evet, Rawley?"

"Bay MacVeigh'den Leydi Daisy'ye de bir not geldi. Hiçbir şey söylemedi ama anladığım kadarıyla bir cevap verseydi, Lord Penweather'ın sözlerine benzer bir tonda olurdu."

Kâhya görünüşe bakılırsa işvereniyle yeterince iyi geçiniyordu ki geri çekilmeden önce Casriel'e acı dolu bir gülümseme sunabildi.

Casriel volkanları çekmecelerine geri koyarken, "Penweather, git başımdan," dedi. "Walter onu rahatsız ediyorsa Daisy senin danışmanlığını isteyecektir."

"Daisy bir çözüm istiyor," dedi Fabianus, "ve konyak yudumlayarak aylaklık etmek bunu sağlamaz." Kaba bir misafir olduğu için kendine biraz kızgın bir şekilde kütüphaneden çıktı. Çok değer verdiği bir kadına karşı tamamen yararsız olduğu için daha çok üzgündü.

"BENDEN KAÇIYORDUN," dedi Penweather. Lord Hazretleri Daisy'nin oturma odasının kapısını çalmıştı -Dorning Hall'da genç bir kız olduğu zamanlardan kalma eski oturma odası- ve içeri girmek için izin almasını beklememişti.

Kanepede onun yanına oturmak yerine bir berjer koltuk aldı ve Walter'ın son manevrası düşünüldüğünde bu en iyisiydi.

"Birbirimizi yemeklerde görüyoruz Penweather, ben de çocukları meşgulüm." Anlaşıldığı üzere hepsi boşunaydı.

Penweather ayak bileğini dizinin üzerine çaprazlamıştı, çok resmi olmayan bir duruştu ve Daisy'den oturmak için izin de istememişti.

"MacVeigh Grange'i bana satamayacağına karar verdi."

"O ne?" Daisy Walter'ın notunu bir kenara bıraktı, ne kadar okursa okusun aynı şeyi söylüyordu.

"Walter bana verdiği rahatsızlıktan dolayı üzgün. Daha küçük mülkler hala gülünç derecede şişirilmiş fiyatlarıyla satılıktır ve herhangi bir satın alma yapmayı reddetmem halinde, bir özür jesti olarak peşin para bana iade edilecektir."

Daisy'nin karnındaki huzursuzluk düpedüz mide bulantısına dönüştü. "Bu hiç mantıklı değil."

Penweather bacaklarını açıp öne doğru oturdu. "Walter'ın satıştan vazgeçmesi, senin ve çocukların için Grange'i bile koruyamayacağım anlamına geliyor, Daisy. Bu benim çok büyük bir aptal yerine konulduğum ve Walter'ın senin başına daha da fazla çorap öreceği anlamına geliyor."

"Çünkü canı ne zaman isterse Grange'i satmakla tehdit edebilir, sonra da canı isterse satıştan vazgeçebilir. Kayınbiraderimden nefret etmeye başlıyorum."

"Ondan nefret ediyorum. Sanırım çocukları ona teslim etmeniz için size bir çağrı gönderdi?"

"Burada, Hall'da iki hafta kalacağım; bu süre şüphesiz Cassandra'yı yıllık ziyaretine uğurlamak için gerekli olan süredir. İki haftanın sonunda çocuklarla birlikte Walter'ın evine taşınacağız. Yeni evlerine geçişlerini kolaylaştırmak için uzun bir ziyaret yapıyorum."

"Sizi kendi kreşinizin kapısında dilenci durumuna düşürüyor. Daha sonra, eve yaptığınız masraflar yüzünden sizi salona geri gönderdiğini ve en kısa zamanda servetinizi elinizden alacağını söyleyecek. Size hiç cinsel yaklaşımda bulundu mu?"

Daisy elini karnına götürdü. "Limon damlalarımı bulmalıyım."

"Soruya cevap ver, Daisy."

Bu, Daisy'nin daha önce gördüğü Penweather'ın bir versiyonu değildi. O tamamen iş adamıydı, görgü kurallarına ya da ikiyüzlülüğe pek tahammülü yoktu. Onun bu sert yönünü seviyordu ve keşke diğer yönlerini de görmek için kendisine zaman tanınsaydı.

"Bir keresinde Walter'ı bir beyefendinin bakmaması gereken yerlere bakarken yakaladım," -vücudunu işaret etti- "ama yüz ifadesi spekülâtifti, sanki baldızından ziyade bir hayvanmışım gibi. Bana hiçbir zaman uygunsuz bir şekilde dokunmadı, ondan bu şekilde çekinmeme neden olacak bir imada bulunmadı."

Penweather ceketinin cebinden beyaz bir muslin torba çıkardı. "Bunları köyden aldım, Pandora'ya ikram etmek için daha iyi. Buyurun."

Üç tane aldı, sadece birini ağzına koydu. "Walter bir sonraki hamlesini yaptı. Çocuklarımin hayatında bir ziyaretçi olmayı kabullenmeliyim ama henüz değil."

"Hayır," dedi Penweather, kendisi için bir limon damlası alıp gerisini . "Çocuklarınızı kaçırmanın yanı sıra dul eşinizin payını da çalmaya başlamadan önce tam iki haftanız var. Seni kendi seçtiği kişiyle evlenmeye zorlayabileceği hiç aklına geldi mi?"

Daisy bu olasılığın aklına gelmesine *izin vermemişti*. "Yas tutuyorum."

"Yas tutan insanlar her zaman evlenir Daisy, o zaman işlerini kontrol eden iki adam olur."

Penweather'ın sesi soğuktu ama Daisy onun zalim olmaya çalışmadığını biliyordu. "Neden şimdi böyle acı verici şeyler söylüyorsun?"

"Çünkü size ve çocuklarınıza yapılan acı verici şeyleri gördüm ve önceden uyarılmış olan önceden uyarılmıştır. Yas dönemi sona ermeden bir çocuk sahibi olmak isteyen kaç yaşlı kadının bana başvurduğunu biliyor musunuz? Kocaları olmadan-

doğın çocuklar, o kadınlar sadece fakir akrabalar oldular. Onlara yardım edemedim ve bunu söyledim."

Başka bir adam bu çaresizlikten faydalanabilirdi. "Onlara dürüst davranarak yardım ettin," dedi Daisy, "ve büyük olasılıkla onları en azından ağız sıkı davranacak daha küçük çapkınlara yönlendirdin." Daisy, Sycamore'un böyle bir plana uyduğunu ve hatta bu konuda ağızını kapalı tuttuğunu görebiliyordu.

" istediğim, servet sahibi olmak ve çocuklarınız üzerinde herhangi bir otoriteye sahip olmamak arasında, vicdansızlar tarafından kolayca manipüle edilebiliyorsunuz. Asıl soru *bunun neden* olduğudur."

Daisy ikinci limon damlasını ağızına attı, ilki sindirim bozukluğunu gidermeye yetmemişti. "Walter Grange'in neden artık satılık olmadığını söyledi mi?"

"En ufak bir ipucu bile yok."

Daisy yatağa tırmanmak, yorganı başına çekmek ve Kenneth'ı taşıdığını fark ettiğinde onu ele geçiren türden bir umutsuzluğa teslim olmak istedi.

"Ev sağlam Penweather. Kuru çürük yok, sürünen nem yok, kuzeye bakan temelde çökme yok. Grange uzun ömürlü olması için inşa edilmiş ve iyi bakılmış."

Penweather limon damlasını çıtırdattı. "Yine de Walter beni Hampshire'dan çağırdı, eve teklif verme maskaralığını yaşattı ve şimdi satıştan çekiliyor. Bu çabası ona ne kazandırdı?"

"Başka birinden daha yüksek bir teklif mi?"

"Onursuzca ve bunu tüm dünyanın bilmesini sağladım."

Walter, Eric'in isteklerini görmezden gelerek, çocukları evden uzaklaştırarak, Daisy'nin gözünü korkutarak onursuzluk yapıyordu ama kimse onu bu davranışlarından dolayı suçlamayacaktı. Yine de iş ilişkilerinde biraz keskin davransa itibarı zedelenebilirdi.

"Beni ve çocukları büyük bir telaşla evden çıkarırken gördü," dedi Daisy, "ama aslında bizi kapısının önüne çağırabilirdi."

Penweather Walter'ın mektubunu aldı. "Bayan MacVeigh hala ayak altında mı?"

"Walter'ın evi mütevazı, haklısın ve Cassandra'nın sinirleri hassas."

"Salon'a taşınmayı siz mi teklif , yoksa Walter mı önerdi?"

Daisy, zihni romatizmalı bir av köpeği kadar çevik olsa da düşündü. "Bunu ben önerdim ve Walter da bu fikre balıklama atladı. Bizi evden çıkardığı için mutluydu, bu çok açıktı."

"Şimdi seni Dorning Hall'dan çıkarmak istiyor, sen ve çocukların güvende olacağınız, ona mali yük getirmeyecek, her gün ziyaret edebileceği kadar yakın ve mevcut ev rutinine kolayca uyum sağlayabileceğiniz bir yer. Yaptığı hiçbir şey mantıklı değil Daisy."

Daisy üçüncü limon damlasını ağızına atarken, "Çok mantıklı bir şey yapmak üzereyim," dedi.

Penweather Walter'ın notunu katladı ve yan masaya koydu. "Beni yatağa götürür müsün?"

İstiyordu. Onu kahvaltıda tostunu yağlarken izledi ve *kendisini* yağlamasını istedi. Kütüphanede kitap okurken ona rastladı ve sadece okuma gözlüklerini takmışken kucağına oturup onunla sevişmek istedi.

"Seni mecazi anlamda pencereden dışarı atıyorum Penweather," dedi. "Walter senin üzerinden beni manipüle edebileceğini düşünüyorsa, edecektir. Grange artık bir sorun değil, daha küçük mülkleri alacak kadar aptal değilsin ve çocuklarımı düşünmek zorundayım."

Penweather ayağa kalkıp ona elini uzatarak, "Seni bunun için seviyorum," dedi. "Değer verdiğin kişilere tamamen bağlı olmanı seviyorum."

için. Eğer benimle evlenmenin MacVeigh ile olan davanızı ilerleteceğini düşünseydiniz, sizinle seve seve evlenirdim."

Daisy biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Böyle şeyler söylememelisin. Hampshire'a dönmeli ve Pandora'yla yeni bir başlangıç yapmak için başka bir yer bulmalısın. Bana hep ne dilediğimi soruyorsun Penweather ve bunlar benim ."

Bunlar onun dilekleri değildi. Dilekleri arasında Penweather'ı bir ömür boyu tanımak, onunla aynı evi paylaşmak ve onun samimi arkadaşlığının tadını çıkarmak vardı.

"Eğer gitmemi istiyorsan," dedi onu kollarına çekerek, "isteklerine saygı duymalıyım, ama önce beni yatağa götürmek ister misin?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Daisy gün ortasında buluşmak yerine Fabianus'un akşam yemeğinden sonra onunla Grange'de buluşmasını önermişti. Belki de aynı anda hem ona hem de gelin olduğu, ailesini kurduğu ve kocasını gömdüğü eve iki kez veda etmek istiyordu.

Belki de sadece sağduyulu davranıyordu. Fabianus ne yapacağını bilemiyordu, kafası çok karışık. Daisy'yi hayal kırıklığına uğrattığı için Hampshire'a çekilmesi gerektiği fikri dayanılmazdı ama yine de leydinin istekleri kontrol edilmeliydi.

Mutsuzluğuna bir de ürkütücü bir düşünce eklenmişti: Pandora, Hampshire'daki evine dönme fikrinden nefret edecekti. Burada, Dorning Hall'da *arkadaş edinmişti*. Oldukça yumuşak başlı biri haline gelmişti ve Fletcher her saat yeni bir felaket bekleyen bir çocuk bakıcısı görüntüsünü kaybetmişti.

Fabianus yine de kendini kreşe götürdü.

"Baba!" Pandora doldurulmuş hayvanlarla dolu halıdan sıçradı ve kollarını babasının beline doladı. "Savaş alanını görmeye geldin."

Daisy'nin Fabianus'un kızına hiç dokunmadığına dair gözlemi aklına geldi. Pandora fark etmiş miydi? Eğer Fabianus

Gözden kaçan bir şey var mıydı? Adam kızın omzunu okşadı, bu da kızın kaçmadan önce ona daha sıkı sarılmasına neden oldu.

Fletcher sallanan sandalyesinden kalktı ve reverans yaptı. "Lordum."

"Bir fincan çay içmek için mutfağa gidebilirsiniz," dedi Fabianus. "Eminim düşmanlıkların anlatılması biraz zaman alacaktır."

Dorning kardeşlerin ona sık sık yönelttiği meraklı bakışın aynısını ona gönderdi, sonra kapıdan çıkıp Fabianus'u kızıyla yalnız bıraktı.

Daisy zor bir çocukla zor bir konuşmaya nereden başlayacaktı? Fabianus sallanan sandalyeyi almayı düşündü ama bu fikri bir kenara bıraktı. Düşmüş iki at ve dik duran bir devenin arasındaki halıya bağdaş kurarak oturdu.

"Deve geldi?"

"Kenny onu bana ödünç verdi. Filler Alpleri geçebiliyorsa, İngiltere'de bir deve neden geçemesin, dedi. Mandible adında bir general Roma'ya Carnage'dan bir fil getirmiş. Roma halkı çok korkmuştu ama fil onlara asla zarar vermezdi."

"Birileri birilerinin canını yakıyor," diye gözlemledi Fabianus, Pandora halının üzerine düşüp onun yanına doğru ilerlerken. Pandora dirsekleri ve dizleriyle sıcak, kıpır bir varlıktı ve devenin burnunu bir atinkine değdirmek için tırısı kaldırdı.

"İnsanlar hep savaşır mı baba? Neden barış oyunu oynamıyoruz? Komşuları ziyaret ettiğimizde, köy pazarına gittiğimizde ve aslanağzı oynadığımızda?"

"Savaşlar heyecan vericidir." Şaşırtıcı derecede derin bir soruya yetersiz bir cevap. "Belki de gerçek savaşları daha az korkunç hale getirmek için savaş oynuyoruzdur? Dadı yemek vaktinin geldiğini söylediğinde herkesin kalkıp tozunu alabileceği bir oyun gibi."

Cevaplara bakılırsa pek bir gelişme yoktu ve Daisy şimdiye kadar konuşmanın kontrolünü ele geçirmiş olurdu.

"Pandora, neden hayvanlarını pencereden dışarı atıyorsun?"

"Yapmadım," dedi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu adil değil baba. Dorning Hall'a geldiğimizden beri kimseyi uçmaya göndermedim."

Dorning Hall'a geldiğinden beri pencereler kilitliydi. "Ama bunu neden yapıyorsunuz? Birinin küçük canavarları fidanlığa geri götürmesi gerekiyor ve sonsuza dek gül ağaçlarının arasında kaybolma riskini göze alıyorsunuz." Pandora genellikle onları kendisi bulurdu, en azından hava makul olduğunda.

Uzun uzun iç geçirdi. "Fletcher da öyle demişti, Wellington'ı, George'u, William'ı ve Matilda'yı *sonsuza dek* kaybedebilirim, Chloe de ona katılıyordu, ama ben üzüldüğümde gitmek istiyorum. Ben uçup gidemem ama hayvanları bir güzel savurursam en azından uçabilirler."

Bu, sıradan bar kavgaları yerine spor için boksörlük yapmak gibi bir tür mantık oluşturuyordu. "Asla ama asla kendi başına uçmaya kalkışmamalısın Pandora. Bana söz ver."

"Ben bebek değilim baba. Uçamayacağımı biliyorum ama Chloe bahar geldiğinde uçurtma uçurabileceğimizi söyledi. Babası küçükken onunla uçurtma uçurmuş. Sen de bizimle uçurtma uçurur musun?"

Chloe'nin bir daha asla babasıyla uçurtma uçuramayacağı fikri.. "Seninle kesinlikle uçurtma uçuracağım Pandora. Bahar o kadar da uzak değil ve bir uçurtma yapmak o kadar da zor değil. Çoğunlukla bir sürü ip ve iyi bir esinti ister. Savaşan tarafları kamplarına geri gönderelim mi?"

Sürünerek uzaklaştı. " bahsediyorsun. Chloe temizliğin eğlenceli olabileceğini söylüyor ama ben yine de temizlik diyorum." Oyuncak sandığını açtı ve deveyi oraya bıraktı. "Dorsetshire'ı seviyorum, baba. Ne zaman

Grange'i satın alırsan hep birlikte orada yaşayabiliriz, gerçi Henry bundan Kenny ve Chloe'ye bahsetmememi söyledi."

Kahretsin ve lanet olsun. "Henry yanılıyor Pandora." Fabianus çeşitli atları, filleri, tek boynuzlu atları, bir zamanlar bir kreşte görev yapmış olabilecek diz çökmüş bir öküzü, birkaç yünlü koyunu ve bir çift boynuzlu keçiyi topladı.

"Henry bir çocuğa göre çok iyi biri. Bana isim takmıyor."

"Umarım sen de ona lakap takmıyorsundur."

"Ben ona Hen diyorum, Kenny'ye Ken, Chloe'ye de Chlo. Bana Dora derler. Bu hoşuma gidiyor. Chloe bazen bana Dory diyor."

Sahada kalan son asker mavi bir tek boynuzlu attı. Fabianus onu nazikçe açık oyuncak kutusuna fırlattı. "Kısa bir uçuş," dedi, "çünkü şu anda de biraz uçup gitmek istiyorum, Pandora."

"Leydi Daisy ile aranız bozuk mu?" diye sordu, sürünerek babasının yanına geri dönerken. "Sert sözlerin için özür diliyorsun baba ve özür dilerken onun gözlerinin içine bakıyorsun, sonra da durumu düzeltmek için bir şeyler yapmaya çalışıyorsun."

Keşke Napolyon da aynı kurala bağlı olsaydı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Henry, bunu babasından öğrendi ama babası cennette. Leydi Daisy'den özür dileyecek misin?"

Fabianus'un yapması gerekiyordu elbette, çünkü onu ve çocuklarını hayal kırıklığına uğratmıştı. Gerçi kadının kendisi de efendisine listelerden çıkmasını söylediğinde bu bir başarısızlık mıydı?

"Leydi Daisy'ye bir hafta kadar sonra veda etmeliyim."

Pandora şaşkın bakışlarını ona çevirdi. "Leydi Daisy gidiyor mu?"

"Sen ve ben Hampshire'a dönüyoruz, çocuğum. Orası bizim evimiz ve orada bekleyeceğiz."

"Hayır," dedi Pandora, yüz ifadesi gök gürültüsüne dönmüştü.

"Gitmeyeceğim. Burayı seviyorum, Chloe de beni seviyor ve gitmeyeceğim." Fabianus olur var öngörülen a uygun . pike eşlik etti yatak odasına kaçarak, kapıyı kilitleyerek, çığlık atarak ve tekmeleyerek-hepsi . hangi Pandora vardı bitti düzenli olarak-o onun yerine yanına gömüldü. "Gitmek istemiyorum ve beni buna zorlayamazsın."

Evet, yapabilirdi. Onu bedensel olarak kaldırabilir ve istediği arabaya atabilirdi. İki hafta önce, ona bu gerçekleri anlatabilir ve görgü kurallarını unutan küçük kızlar hakkında sert bir uyarıda bulunarak yanından ayrılabilirdi.

Onun yerine, kararsız bir kolunu kızın omuzlarına doladı. "Ben de gitmek istemiyorum. Burayı ben de seviyorum ve Leydi Daisy ile arkadaş olduk." Belki de erkek kardeşleri bile dostluktan nasibini almıştı. Fabianus'un o kadar az erkek arkadaşlığı olmuştu ki, nasıl başladıklarını ya da nasıl hissettirdiklerini gerçekten bilemezdi.

"O zaman neden gitmek zorundayız?" Pandora sordu. "Chloe artık benden hoşlanmıyor mu?"

"Chloe sana tapıyor," dedi Fabianus, "ama Leydi Daisy ve ailesi yakında çocukların amcasıyla yaşamak üzere Dorning Hall'dan ayrılacaklar. Leydi Daisy çocuklarıyla birlikte gitmeli, biz de eve dönmeliyiz." "Henry, Walter Amca'yla yaşamak zorunda kalabileceklerini söylüyor. Kendisi kaba ve meraklı. Kenny, Walter Amca'nın üzgün olduğunu, Chloe de görgüsüz olduğunu söylüyor. Bence Leydi Daisy, Henry, Kenny ve Chloe bizimle yaşamalı baba."

Ben de öyle. "Leydi Daisy kendi seçimini yaptı Pandora ve eğer biz onun dostuysak, seçimine saygı duyarız."

Pandora ayağa kalktı ve Fabianus Pandora'nın yapabileceği ve bu durumda yapmaya hakkı olduğu öfke nöbeti için kendini hazırladı. Onun yerine kucağına oturmayı tercih etti.

"Ben gitmek istemiyorum baba, Leydi Daisy de Walter Amca' yaşamak istemiyor, Henry de, Kenny de, Chloe de, ben de, Montagu da. Bu konuyu onunla ve yaşlı Gwenny ile de konuştuk. Havuçları seviyor."

Çocuklar atlarla konuşabiliyordu da ebeveynleriyle konuşamıyor muydu? Fabianus, "Hanımefendi zor bir durumda," dedi.

Chloe göğsüne yaslanırken iki kolunu da ona doladı. "Hanımefendi en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmalı ve biz de onun kararını sorgulamamalıyız."

"Bu çok aptalca. Leydi Daisy üzgün çünkü Chloe'nin babası öldü ve Leydi Daisy Walter Amca ve Cass Teyze ile yaşamak istemiyor çünkü Cass Teyze aptal. Kenny öyle söyledi."

Pandora hafif bir gül kokusu taşıyordu ve Fabianus onun örgüsünü omzuyla göğsü arasından kurtardığında saçları ipeksi bir dokunuşa sahipti. Yine de kemikli ve kıpır kıpırdı. İlginç, küçük bir insandı ve tutkuyla bağlı olduğu fikirlerle doluydu.

Fabianus, "Leydi Daisy akli başında bir yetişkin," dedi. "Çocukları için en iyi olanı yapıyor. Onun özverisine saygı duymalıyız."

"Hiçbir şeyi buharlaştırmıyorum," dedi Pandora. "Leydi Daisy Walter Amca'yla yaşamak istemiyor, *kimse* Walter Amca'yla yaşamak istemez ve sen de Hampshire'a dönmek istemiyorsun baba. Yetişkinler neden bu kadar aptal? Neden herkes mutsuzken Walter Amca istediğini elde ediyor? Bu hiç adil değil."

Hayat adil değildir. Çocukken kaç yetişkin Fabianus'a bu özdeyişi dayatmıştı? Bunun gerçek anlamı şuydu: *Bu adaletsizliği ele almam ya da sana anlayabileceğin şekilde açıklamam için yeterince önemli değilsin.*

"Walter Amca'ya yasalar tarafından ailenin sorumluluğu verildi, Pandora. Leydi Daisy'nin yapabileceği çok az şey var. Benim de yapabileceğim çok az şey var."

Pandora tam Fabianus gerçek bir sarılma girişiminde bulunacakken ayağa kalktı. "O zaman kanun aptalca. Walter Amca istediğini alıyor ama ben alamıyorum. Ne Leydi Daisy, ne Henry, ne Kenny, ne Chloe, hatta ne Grey Amca ne de Tavır Teyze."

Duvara dayalı bir dolabı açtı ve bir saç fırçası ile birkaç kurdele çıkardı. "Walter Amca'yı pencereden atmak istiyorum, sen de atmalısın baba."

Keşke mümkün olsaydı. "Saçını tarayayım mı?"

"Hayır ve en aptalca şey ne biliyor musun?"

Hampshire'a mı dönüyorsunuz? "Bana söyleyeceksin, eminim."

"Sen de istediğini elde edemiyorsun baba. *Hiç alamıyorsun.* Her zaman sırtın ağrıyormuş gibi bir surat yapıyorsun - Hawthorne Amca'nın sırtı bazen ağrıyor ve Margaret Teyze onu iyileştiriyor. Ama senin sırtın ağrımiyor ve 'Leydi Daisy'yi buharlaştırmalıyız' ya da 'büyüklerini düşünmelisin' gibi şeyler söylüyorsun ve asla istediğini elde edemiyorsun, bu yüzden asla gülümsemediğini ve Kenny bana asla gülümsemediğini söylüyor."

"Arkadaşlarınızla babanız hakkında mı konuşuyordunuz?"

"Hayır, ama Helen Teyze'ye yazdım. Ona Dorning Hall'u sevdiğimi ve artık arkadaşlarım olduğunu söyledim. Ona yazmalı ve Walter Amca'dan nefret ettiğimi söylemeliyim."

"Mektubu senin için açıklayayım." Bu da ona Sycamore Dorning'e yazması gereken bir mektup olduğunu hatırlattı. "Teyzeme de yazmalıyım." Penweather Hall'un soğuk izolasyonunda kışa katlanmak yerine Winchester'da arkadaşlarıyla vakit geçiriyordu.

"Teyzenin doldurulmuş develerin nereden geldiğini bildiğini söylemiştin. Kenny onların Mısır'dan geldiğini söylüyor."

"Teyze her şeyi biliyor. Ne yapıyorsun çocuğum?"

"Saçını taramalıyım. Sen bir centilmensin ve bir centilmen her zaman rolüne uygun görünmelidir. Henry böyle demişti." Fabianus'un kuyruğunu kurdelesinden çekiştirerek kurtardı, bu biraz rahatsız edici bir girişimdi.

"Teyzem cevap yazacak. Ona Walter Amca'nın bir centilmen olmadığını söyleyeceğim."

Pandora fırçayı büyük bir ustalıkla kullanırken, Fabianus dağınık hayvanlar denizinin ortasında sürünüyor, arıyor, arıyordu... ne bir deve, ne bir öküz, ama ormanın aslanlarını bile yenebilecek ve tüm hastalıkları iyileştirebilecek tek boynuzlu atı arıyordu ve...

Pandora, teyzesinin her yeri gezdiğinden ve teyzesinin her şeyi bildiğinden bahsederken aklına bir fikir geldi.

"Helen Teyze'ye de yazacağım," dedi, "Sycamore Dorning'e ve eski dostlara da."

"Her zaman umutsuzluğun üzerinde çalışıyorsun. Belki daha çok telefon etsen ve daha çok ziyarete gitsen, bu kadar çok mektup yazmak zorunda kalmazsın. Kıpırdama baba, yoksa örgülerin dağılacak."

Fabianus yerinde durmak istemiyordu. Oyun odasından fırlamak ve bir düzine mektup fırlatmak istedi.

"Leydi Daisy'nin mutlu olmasını istiyorum," dedi, "ve onunla birlikte mutlu olmak istiyorum. Bazen ben de istediğimi elde etmeliyim." Walter MacVeigh müsrif bir kumarbaz, bir ayyaş ya da aşırı hoşgörölü bir koca olmayabilirdi ama onu bu planlara iten *bir şeyler* vardı.

Helen Teyze ve yandaşları skandal fısıltılarını, eski söylentileri, iş adamlarının, kulüplerin ve kırsaldaki komşuların asla duymadığı aile sırlarını duyacaklardı. Fabianus'u sevgiyle anan sayısız dul, Daisy'nin neden şimdi onların yardımına ihtiyacı olduğunu ve Fabianus'un da neden ihtiyacı olduğunu anlayacaktı.

"Kurdeleyi bağlaman gerekiyor," dedi Pandora, kısa, zor fark edilen bir örgüyü omzunun üzerinden geçirerek.

"Hiç mavi kurdelen var mı?" Hanımefendisinin renklerini mecazi listelerde giyerdi.

Pandora parlak mavi bir saten parçasını uzattı. "Sıkıca bağlayın, çünkü saç kaygandır. İkinci örgü daha hızlı ilerler çünkü ilki zaten tamamlanmıştır."

Fabianus elinden geldiğince kurdeleyle idare etti ve ikinci örgü gerçekten de sadece bir dakika sürdü ve aynı derecede gelişigüzel görünüyordu.

"İşte," dedi Pandora, onu omuzlarından sıkarak ve dirseğiyle çenesini kırparak. "Şimdi tamamen toparlanmışsın. Seni tıraş edeyim mi?"

"Benim cesaretim bu onura yetmiyor. Üstelik, eğer bir erkek kendi başına halledemiyorsa, bu bir uşağın işidir. Helen Teyze'ye yazmalısın ki ben de senin notunu kendi notuma ekleyebileyim."

Çenesi zonklayarak halıdan kalktı ve cebindeki limon damlalarını hatırladı. "Sihirli fasulyeler," dedi torbayı uzatarak. "Kuaförümle ilgilenmemin ödülü olarak."

Pandora ona gülümsedi ve bu gülümsemenin etkisi erken bir baharın habercisi . "Teşekkür ederim, baba." Sadece bir tane aldı. Fabianus daha fazlasını teklif edecekti ama kapı açıldı.

"Affedersiniz," dedi Daisy, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Çocukları burada bulmayı umuyordum."

"Buradayım," dedi Pandora, abartılı bir reverans yaparak. "Babam ortalığı topladı. Helen Teyze'ye mektup yazacağız."

Pandora merhametle , tam Fabianus onun yardımsever küçük ağzına bir el .

"Leydim, iyi günler." *Walter MacVeigh'i pencereden atmalısın.* Gösterişli mavi kurdeleli iki çarpık saç örgüsü, çenesinde yükselen bir çürük ve elinde bir torba şekerleme olan bir adam bu tür düşünceleri kendine saklıyordu. Fabianus daha önce hiç bu kadar gülünç görüldüğünü ya da görünüşüne bu kadar az önem verdiğini hatırlamıyordu.

"Mavi sana yakışmış," dedi Leydi Daisy, Fabianus'un saç örgülerinden birinin ucunu okşayarak. "Çok orijinal."

Kadın garip bir şekilde gülümsemeden geri çekildi ve Fabianus onu geri çağırıp açıklama yapmak istedi... ama hayır. O akşam Grange'de buluşacaklardı ve o zaman ona isteklerine her zaman saygı duyulması gerektiğini ve Walter MacVeigh'in en yakın pencereden atılması gerektiğini açıklayacaktı.

Çocuklara Walter MacVeigh'in köydeki pis ve soğuk evine taşınacaklarını söylemek ne kadar zor olabilirdi ki?

Ama sözler söylenmeliydi ve Penweather'ın dediği gibi, aşk kalıcı olacaktı. Daisy, çocukları bir *casusluk* oyunu ya da aynı derecede anlamsız bir şeyle meşgul bulmayı umarak kafasını çocuk odasına sokmuştu ama onun yerine Penweather'la karşılaşmıştı, saçları son derece şüpheli iki örgü halinde düzenlenmiş, her örgü parlak mavi bir kurdeleyle bağlanmıştı. Elinde bir torba limon damlası tutuyordu ve görünüşe göre bakıcıyı mazur görmüştü.

Günün erken saatlerinde büyük bir özenle hazırlanan savaş sahnesinde hiçbir iz yoktu, her iki ordu da oyuncak sandığına geri dönmüştü. Pandora pırıl pırıl parlıyordu, tıpkı Chloe'nin, Eric'in sık sık yaptığı gibi, onunla ilgilendiğinde parladığı gibi. Ayrıca zaman zaman her çocuğu Montagu'da önüne çıkarırdı.

Daisy oyalanma isteğine boyun eğmek yerine çocuk odasının kapısını kapatmıştı. Penweather hiç bu kadar asil ya da sevimli görünmemişti ve ondan bir sonraki görevde yardım etmesini istemek

açıkça haksızlıktı. Bir kadın sevdiği adama bundan daha özenli davranırdı.

Daisy koridorda ilerledi ve okul kapısının dışında oyalandı, sevinçle -Penweather'ı seviyordu, ona kalbini vermişti- gözyaşları arasında kaldı. Şu sevmek ve kaybetmek meselesi... Bunu her kim yazdıysa hiç dul kalmamıştı, hiç aşık olmamıştı.

Daisy'nin duyguları her yöne kayıyordu ama iki şeyi biliyordu. Birincisi, Penweather'a duyduğu saygı doğru, derin ve gerçektir. Bunun karşılıksız olmadığını da biliyordu, ki bu da tüm bu olanları çok daha sevimli ve üzücü kılıyordu.

İkincisi, o ve Penweather, Walter ve onun aptalca planları sayesinde hayatın onlara izin verdiği tüm mutluluğa sahip olmuşlardı. Penweather'ı sevmenin ve kaybetmenin adaletsizliği, sınırlı küfür deposu için çok can sıkıcıydı ama yine de gitmesine izin vermeliydi.

Daisy eteklerini düzeltti, yanaklarını sıktı ve kapıyı açtı.

"Anne!" Chloe okul odasındaki sandalyesinden kaydı. "Mektup yazıyoruz. Pandora bana yazdı, ben de ona ve şimdi de Oak Amca'ya, Sycamore Amca'ya ve Ash Amca'ya mektup yazıyoruz."

Kenneth masada kaldı, başı eğik, elinde kalem.

Henry, "Willow Amca ve Jacaranda Teyze'ye zaten yazmıştık," diye ekledi. "Chloe'nin Jacaranda'yı hecelemesine yardım etmem gerekti."

"Uzun bir kelime," diye karşılık verdi Chloe, sandalyesine geri dönerken. "Valerian Amca'ya yazalım mı?"

Daisy, Chloe'nin yanındaki yere oturdu. "Sanırım az önce Grey Amca'yı aradı, biz de onu arayabiliriz, yani muhabirler listenize eklemenize gerek yok."

Kenny başını kaldırdı. "Bugün üzgünsün anne. Bunu bir mektuba yazabilirsin ve eğer bir mektup alırsan, bu seni neşelendirebilir."

Daisy kimsenin mektubunun onu düşünemiyordu. "Sycamore'u nasıl heceleyeceğiz?" Henry sordu.

T-R-O-U-B-L-E. "S-Y-C-A-M-O-R-E," diye yanıtladı Daisy. "Walter Amca'ya yazmadığını fark ettim."

Üç kalem hareketsiz kaldı. Üç çocuk Daisy'den başka bir yere bakmadı.

Kenneth, "Henry'yle konuştuğunu duydum," dedi, "Chloe de Henry'nin benimle konuştuğunu duydu ve Walter Amca'yla yaşamak istemiyoruz."

"O çok kaba biri," dedi Chloe. "Diğer amcalarımız gibi çiçek bahçeleri yok ve bizi görmeye hiç gelmiyor."

Zor bir konuşma için uygun bir başlangıç değil. "Walter Amca'nın kendi çocuğu yok, o yüzden çocuk rahat edemiyor."

"Çok meraklı," dedi Kenneth. "Babamın masasının çekmecelerine baktı."

Walter için bile garip bir davranıştı bu. "Kenneth, kendini açıkla. Casusluk yapmamalısın."

"Casusluk yapmıyordum. Saklambaç oynuyorduk ve ben emlak ofisinin büfesine saklanmayı seviyorum çünkü emlak ofisi babam gibi kokuyor. Walter Amca masanın her çekmecesine baktı, sonra masanın altına ve kağıdının altına baktı."

"O neredeydim?" "Grey

Amca'yı arıyordum."

Henry ve Kenneth bir tür sessiz, görsel alışveriş yaptılar. "Söyle ona," dedi Chloe, "yoksa ben söylerim."

Henry dilini Chloe'ye doğru uzattı. "Bir centilmen gevezelik etmez."

Daisy, doğrudan Eric'ten geldiğine şüphe olmayan böyle bir özdeyişe Penweather'ın ne cevap verebileceğini düşündü. "Bir beyefendi bir hanımefendiyi ya da başka bir beyefendiyi gammazlamaz, eğer mesele sadece

Kötü bir an. Örneğin Kenneth ayak parmağını yere vurduysa ve o sırada birkaç renkli yemin edildiyse, sen Henry, bunu kendine saklarsın. Ama yatak odamda sinsi bir hırsız görseydin, Proctor ya da Anderson'ı çağırman ispiyonculuk olmazdı."

Henry sandalyesinin basamaklarını tekmeledi, bu davranışı bir yıl önce bırakmıştı. "Ya babamın çalışma odasında sinsi hırsızı görürsem?"

"İkinci kasa babamın çalışma odasında. Umarım birinin kasayı ya da babanızın evraklarını kurcaladığını görürseniz bir şey söylersiniz."

"Söyle ona," dedi Chloe sessizce. "Henry, ona söylemek zorundasın, yoksa Walter Amca ve Cass Teyze'yle yaşamak zorunda kalacağız."

Henry'nin ayakları hareketsiz kaldı. "Amcam kasayı açtı ama bunun için çok uğraşması gerekti. Ben açabilirim ama amcamın sonsuza kadar uğraşması gerekti. İçinde bulduklarından memnun değildi ama babamın kitaplarını ve günlüklerini de karıştırmaya başladı."

Daisy'nin bir kısmı bu ifşaatlara pek şaşırmamıştı. Walter giderek bir gizem halini alıyordu. Parası geliyordu? Londra'ya gitmediği ve evde olmadığı zamanlarda nereye gidiyordu? Yirmi yıllık mutlu bir bekârlıktan sonra kendisinden yaşça çok küçük bir kadınla evlenmesine sebep olan şey neydi?

Bir başka yanı daha da tedirgin olmuştu. Walter binayı arıyordu, bir şey için -para mı? Mülklerin tapularını mı? Walter'ın yaptığı borçların kanıtları mı?

"Ben de bir şey biliyorum," dedi

Chloe. "Ne biliyorsun?" Daisy sordu.

"Amcam kütüphaneye bakıyordu, kitapları sallıyordu. Bu hiç hoş değil. Onlar onun kitapları değil ve onlara dokunması için ona izin vermediniz."

Hayır, bunu kanun yaptı. "Benim iznime ihtiyacı yok. Babam bir vasiyetname bıraktı ve bu vasiyetname amcamı bizim ve Grange'in sorumlusu yapıyor.

Bu yüzden amcam ay sonunda onun yanına taşınmamız gerektiğini söyleyebilir." *Eric birden fazla vasiyet mi bırakmıştı?*

"Gitmiyoruz," dedi Henry. "Bunun hakkında konuştuk. Kaçacağız."

"Kaçamazsın," dedi Daisy, sesini sadece annelik disiplini sayesinde düz tutarak. "Senin için endişelenmekten hasta olurum ve ayrıca babamın isteklerine saygı göstermeliyiz. Vasiyetnameler bunun içindir; biri cennete gittiğinde son arzularına saygı duymamızı sağlamak için." *Geçerli* vasiyetler bunun içindir.

Kenneth, Daisy'nin aklına Eric'i getiren özel ve düşünceli bir ifade takındı. "Ama babam amcamla yaşamamızı hiç istemedi."

"Babam Amca'yı sevmezdi," diye ekledi Chloe. "Babam ona Mors Amca derdi ve bunu söylediğini size söylemememizi tembihlerdi."

Oh, Eric.

"Chloe haklı," dedi Kenneth. "Babama, Corsair gibi o da ölürse ne olacağını sordum ve babam Grange'de kalacağımızı, senin bizi seveceğini ve diğer meleklerle çocuklarıyla övünebilmesi için büyüüp harika olmamız gerektiğini söyledi. Walter Amca'nın seni üzmesine katlanmak zorunda kalacağımızı söylemedi."

"Amcam harika biri değil," dedi Chloe. "Cass Teyze de öyle."

"Sana bakmamız gerektiğini söyledi, anne, o yüzden bizimle kaçmalısın, böylece Walter Amca bizi bulamaz," diye ekledi Henry.

"Babam Grange'den ayrılmamızı asla istemezdi," diye ekledi Chloe. "Eğer vasiyeti böyle diyorsa, bu doğru vasiyet değildir."

Bebeklerin ağzından... "Bir daha söyle, Chloe."

"Eğer babamın vasiyeti Walter Amca'yla yaşamamızı, Grange'den ayrılmamızı, Grey Amca ve Beatitude Teyze'yle komşu olmamamızı falan söylüyorsa, bu doğru vasiyet değildir."

Kenneth, amansız bir adalet içgüdüsünün yükünü taşıyan birinin isteksiz havasıyla, "O haklı," dedi. "Babam Grange'den ayrılıp Walter Amca'nın evine gitmemizi istemezdi."

Henry kalemini parmağının ucunda dengelemeye çalıştı. "Amcam onunla yaşamamızı istemiyor, pek sayılmaz. Gürültüden hoşlanmıyor ve biz de çok yapıyoruz. Amcamın evinde kreş yok, okul odası yok. Cassandra Teyze bazen bana Kenneth der."

"Çoğunlukla sana *canım oğlum* diyor," dedi Chloe. "Sana da Kenneth'a da. Ben *sevgili kızım*." Chloe, Cassandra'nın küçümseyici tavrının nefis bir taklidini yaptı. "Orada yaşamak istemiyorum anne. Bunu amcama söylemelisin."

Henry'nin kalemi masaya çarptı. "Babam bunu ona söylemeliydi. Ona söyleyeceğim."

Ve Walter muhtemelen Henry'nin bir hafta içinde devlet okuluna gönderildiğini görecekti. "Siz üçünüz ziyaretimizin geri kalanını burada, Hall'da geçireceksiniz. Walter'la konuşacağım." Ayrıca kardeşleriyle ve Grange'deki çalışanlarla da konuşacaktı ve -başka biriyle konuşmadan önce
-Penweather ile konuşacaktı.

"NEREDE ?" Daisy bininci kez söyledi. "Bu evi baştan aşağı aradık, Eric'in çok zaman geçirdiği her odayı."

Fabianus ve Daisy bir haftadan uzun bir süre boyunca akşamlarını Daisy'nin Fromm'un gerçek vasiyeti dediği şeyi arayarak geçirmişlerdi. Fabianus merhum silahtar hakkında istediğinden çok daha fazla şey öğrenmişti, bunların bazıları dokunaklı -karısına kötü şiirler yazmış ve asla göstermemişti- bazıları ise saygıya değerdi.

Fromm defter tutma konusunda titiz davranıyordu, ancak birçok kayıt titrek bir elle yapılmıştı. Çocukların doğum günlerini, evlilik yıldönümünü, Daisy'nin doğum gününü ve anne babasının ölüm tarihlerini takvimine not etmişti.

Fromm'un kişiliğinin diğer yönleri de ününe yakışır şekildeydi. Hepsi müstehcen olan hicivli baskılardan oluşan bir koleksiyonu vardı. İçki tüketiminde ölçüsüzdü ve ara sıra verdiği şirket yemeklerinde servis edilmeyen pahalı şarapları çok severdi.

Daisy, Fromm'un çalışma odasındaki okuma koltuğuna uzandı ve ayaklarını bir çorabın üzerine koydu. Parmaklarının arasında bir kırbaç döndürüyordu ve bir bukle saç buklelerinden kurtulup boynuna doğru uzanmıştı.

"Eric sinsi biri değildi," dedi, "ya da sadece orta halli bir kocaydı. Eğer güncellenmiş bir vasiyeti olsaydı, bunu hemen hemen herkesin görebileceğı bir yere koyardı."

Fabianus yorgun bir şekilde kanepeye uzanırken, "İçkiye aşırı düşküdü," diye karşı çıktı. "Vasiyetle ne yaptığını unutmuş olabilir." Gerçi Fabianus Daisy'nin bu konuda haklı olduğuna inanıyordu. Güncellenmiş bir vasiyetname vardı, bu da Greenover ve Greenover'ın ofislerindeki tüm garip olayları ve Walter'ın utanç verici davranışlarını açıklıyordu.

"Sarhoşluğu o kadar da sevmezdi," dedi Daisy, kırpıntıyı diğer yöne

"Kendini öldürtecek kadar sarhoştı Daisy. Ona bir bakıcı atamak zorunda kalacak kadar sık sarhoştı."

Ekin hareketsiz kaldı. "Muhtemelen vasiyeti bu yüzden sakladı, çünkü Anderson'ın onu izlemesi gerektiğini biliyordu ve belki Eric de Walter'ın Grange'deki işlere burnunu soktuğunu biliyordu. Walter salonu ziyaret ettiğimi biliyordu, yani belli ki biri -muhtemelen

Anderson, Grange'deki mahremiyetimiz konusunda pek de güvenilir davranmadı."

Fabianus artık mantığı varsayımdan ayırt edemiyordu. Saat geç olmuştu ve yarından sonraki gün Pandora'yla birlikte Hampshire'a dönecek, orada sahip olduğu her şeyi en yakın pencereden aşağı atacaktı.

"Neden vasiyetten bahsetmiyorsun?" Fabianus sordu. "Adam sana acıklı şiirler yazmış, Tanrı aşkına. Sedir sandığının sahte dibinde güncellenmiş bir vasiyetname sakladığından bahsedebilirdi."

Orada daha fazla müstehcen parmak izi ve iyi bir Portsmouth hanından alınmış bir makbuz bulmuşlardı.

"Bana söyledi," diye karşılık verdi Daisy. "Bana söyledi, Henry'ye söyledi, kardeşlerime söyledi. Grange Henry'nin olacaktı ve Casriel de çocukların vasisi olacaktı."

Daisy'nin sesine inatçı bir ton sinmişti ama Fabianus da kendini biraz inatçı hissediyordu. "Neden avukatlarına söylemiyorsunuz?"

"Çünkü Walter'la işbirliği içinde oldukları açıktı."

Yeterince doğru. "Neden vasiyetin nerede olduğunu söylemiyorsun?"

Fabianus Daisy'nin başka bir sinirli karşılık vermesini istediğinde, onun yerine kırbacı döndürmeye devam etti. "Bilmiyorum. Tüm o küçük esprileri, yorgun şakaları, evlilik alışverişlerini düşündüm, bana lanet şeyin nerede olduğunu söyleyecek birkaç kelime, bir jest, eski bir hikaye bulmaya çalıştım ama bu Eric'in gerçekte kim olduğunu anlamaya çalışmak gibi bir şey. O birçok şeydi, bazılarını asla bilemeyeceğim ve aynı zamanda çok genç yaşta ölen oldukça sıradan bir adamdı."

Fabianus biraz isteksizce, "Olağanüstü biriydi," dedi. "Seninle evlendi. Bu sayede giderek daha iyi bir insan haline geliyordu ki bu çok az insanın başaraabileceği bir şeydi. İyi bir baba, adil ve cömert bir ev sahibi, neşeli bir komşu ve yine de sarhoş bir adamdı.

düzenli yükümlölüklerini yerine getirmeyi başardı. Kendi tarzında olağanüstü biriydi."

Daisy ayağa kalktı ve bir kenara bıraktı. Kollarını Fabianus'un boynuna dolayarak onun kucağına uzandı.

"Bu onun için söylenen en güzel methiye. Teşekkür ."

Fabianus en kötü anlarında Pandora'ya yakışır bir öfke nöbeti geçirmek isterken, Daisy yakınına sokuldu, görünüşe göre merhum olağanüstü silahtarın nezaketiyle tatlı bir anın tadını çıkarmaktan mutluydu. Vasiyeti bulmak son derece önemliydi ama Daisy çocuklarını Dorning Hall'a taşıdığından beri Fabianus'un yanağını bile öpmemişti.

Şimdi kucağına kıvrılmıştı ve bedeni, kayıp iradelere, geç saatlere ve yaklaşan felakete rağmen, onun yakınlığını not etti.

" gece burada işimiz bittiyse," dedi, "salona dönmeliyiz." Her iki evde de kimse Daisy'yle geliş gidişlerine dikkat etmemiştir. En azından Dorning ailesinde, kader mahkûmu aşıklara nişanlı bir çiftle aynı serbestlik tanınıyordu.

"Salon'a dönmek istemiyorum," dedi Daisy. "Kendimi, bir nakliye gemisi onları Antipodes'e götürene kadar ambarlarda çürümeye terk edilen yankesiciler ve sinsi hırsızlar gibi hissediyorum. Daha kötü olabilecek bir kaderi beklerken kötü bir kadere katlanıyorum."

"Ama siz hiçbir suç işlemediniz."

"Muhtemelen birçoğu da yapmamıştır." Yer değiştirerek mahrem bir yerde enfes bir basınç yarattı. "Gelecek hafta bu zamanlar Walter'ın evine taşınmış, şansım yaver giderse Chloe'yle birlikte bir süpürge dolabına tıkılmış olacağım. Gelecek ay bu zamanlar, Walter çocukların okula gitmesini ayarlamış ve beni evinden kovmuş olabilir."

"Walter neden seninle ev takası yapmadı?" Fabianus sordu, her ne kadar üzerine odaklansa da sorun elinde büyüyordu

Zor. "Grange'i istediği gibi arayabilirdi, siz ve çocuklar onun küçük evinde idare edebilirdiniz ve-"

"Ve Shire'daki her komşu onu bu davranışından dolayı sert bir şekilde yargılayacaktır. Grange'ı satmak, özellikle de bunu benim kederli isteğim üzerine iddia ediyorsa, açıkça onursuzluk sayılmaz. Penweather, uyuyakalıyorum."

Fabianus tabiri caizse uyanırken. "O zaman saat daha da ilerlemeden elementlerle yüzleşsek iyi olur."

"Yakında."

Daisy uyuyakaldı ve adam da buna izin verdi; uygunsuz bir arzu, umutsuzluk ve kalbini kıran bir şefkat arasında kalmıştı. Daisy bitkin düşmüş, en büyük korkusuyla yüzleşmiş ve umudunu kaybetmişti. Yine de sakin ve odaklanmıştı. Fabianus MacVeigh'i dışarı çağırmaya hazır olduğunda, Daisy günlerine neşeyle devam ediyordu.

Elbette Fromm böyle bir eşin başına bela olmuştu. Zavallı adam neye uğradığını şaşırmişti ya da takdir edecek kadar tanıdığı ama görünüşe bakılırsa pek de iyi anlamadığı bir kadına yakınlaşmanın başka yollarını bulamamıştı.

"Seni özel salonuna götürüyorum," dedi Fabianus. "Geceyi burada, Grange'de geçirebilirsiniz, ben de kahvaltıda ailenize mazeretlerinizi ." Personel, yatak odalarının ısıtılmadığı ve yatakların çoğunun soyulduğu bir akşamda salonda ateş yakmaya devam etti.

Daisy'yi kucağına alarak kalktı ve kapının mandalını biraz beceriksizce açtı. Onu kanepeye yatırdığında Daisy kıpırdandı ama uyanmadı. Elinden geldiğince sessiz bir şekilde ateşi yaktı, Daisy'nin botlarını çıkardı ve yorganı üzerine örttü.

Gözleri açıldığında uyuyan prensese veda öpücüğünü vermek için eğilmişti. Yetersiz ışıhta bile gözlerindeki ateş gibi irislerinin rengi de dikkat çekiciydi.

"Benimle seviş," dedi. "Lütfen Penweather. Geçen hafta bencil olmamak için çok uğraştım ama yakında Hampshire'a gidiyorsun ve ben seninle gelemem."

"Daisy..." Kadının kendisiyle yeniden yakınlaşmamayı seçtiği ve bu kararının ihtiyatlı olduğu sonucuna varmıştı. Hayal kırıklığı yaratmıştı ama ihtiyatlıydı çünkü kaderleri kalp kırıklığı ve ayrılıktı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru iterek, "Bana *papatya* çıkarma," dedi. "Oak'ın yeniden evlendiğinde ya da İskoçya'ya taşındığında bana haber vereceği konusunda kendimi rahatlatabilirim ama Dorning Hall'dan ayrıldığın zaman *benden* de ayrılmış olursun. Sana yazmak için doğru dürüst bir nedenim yok, Walter da mektuplarımı okur."

"Kötü bir anında senden faydalanmak istemiyorum," dedi, ki bu gerçeğin yarısıydı. Ondan hiç ama hiç yararlanmak istemiyordu ama onu tutkuyla arzuluyordu. Eğer ayrılığa ve kalp acısına mahkûmlarsa, neden yaklaşan karanlığa karşı mümkün olduğunca fazla neşe çalmasınlardı?

"Seninle birlikte olduğum anlar hayatımın en alçak anları arasında yer alıyor, seni aptal adam. Ben bir dulum, rahatımıza düşkün olmaya hakkımız var ve benimle tartışmamalısın."

Fabianus krallığın her köşesine, çoğu ulakla olmak üzere mektuplar göndermişti ve henüz hiçbir yanıt alamamıştı. Casriel yazışmaları özenle iletecek olsa da, yola çıkmadan önce herhangi bir cevap alacağından umudunu kesmişti.

İleri yazışmalar, istihbaratı etkili bir şekilde kullanmak için çok geç olduğunda.

Daisy ve çocukları çoktan Walter'ın çatı katına hapsedilmiş ve Grange'in sırları Walter'ın rahatı için yağmalanmıştı.

"Seni arzuluyorum," dedi Daisy, eğilip yanağından öpmek için.
"Beni reddedecek misin Penweather?"

"Seni reddetmek," dedi adam, kadının kalçasındaki kanepeye
çökerek, "benim gücüm dahilinde değil."

"O zaman beni sev, ben de seni seveyim ve önümüzdeki bir
saat boyunca mutlu olalım."

Hayır, yapamayacaklardı, gerçekten yapamayacaklardı, ama
önümüzdeki bir saat boyunca sefil bir kaderi uzakta tutacaklar ve
birbirlerine sarılacaklardı ve bu yeterli olmalıydı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Daisy ve Penweather birbirlerine asla bir gelecek vaat etmemişlerdi ama Daisy umut etmişti. Yas tutulduktan sonra, çocuklar kayıplarına alıştıktan sonra, Daisy bir sevgili edinmenin sadece dul kadınların eğilimli olduğu bir geçiş töreni olmadığından emin olduktan sonra...

Umut etmiş ve hatta biraz da hayal kurmuştu.

Penweather'dan onu samimi bir şekilde memnun etmesini ve sonra yoluna devam etmesini istemek, onun için muhteşem bir bencillikti. Penweather'ın onun isteklerini yerine getirmesi ise şaşırtıcı derecede cömertçe bir davranıştı. Geçen hafta boyunca bir kez bile onu zorlamamıştı. Onu kendisiyle sevişmeye davet etmiş, sonra da sabırla cevabını beklemişti. Tüm bu süre boyunca Grange'deki her çekmeceyi ve dolabı aramasına yardım etmiş, elleri hiç dolaşmamış, konuşması asla imalara sapmamıştı.

"Eric bunu benim için kolaylaştırdı," dedi Penweather'ın kravatını çıkarmak için doğrulduğunda. "Onun sürekli samimi talepleri karşısında, asla sormak zorunda kalmadım, kendi tekliflerimin hoş karşılanıp karşılanmayacağına dikkat etmek zorunda kalmadım."

"Teklifleriniz memnuniyetle karşılanıyor," dedi Fabianus. "Her zaman hoş karşılanacaklar."

Bunun için onu öpmek zorundaydı, ancak *her zaman* bu son, çalınmış araya geldi. "Kıyafetlerini çıkarmayı istiyorum. Tamamen çıplak, görkemli ve benim olmanı istiyorum." Gömleğinin düğmelerini çözmeye çalıştı ama parmakları beceriksizleşmişti ve görüşü bulanıklaşmıştı.

"İzin ver," dedi, arkasına yaslanıp gömleğinin ve yeleğinin düğmelerini açarak. "Ne dersin? Pagan ve çıplak mı, yoksa yarı giyinik ve kışkırtıcı mı?"

Eric bu yüzden mi gündüz buluşmalarını tercih etmişti? Yarı giyinik bir kadın baştan çıkarıcı olduğu için mi?

"Çıplak," dedi, "ve kışkırtıcı."

Penweather gülümsedi, tatlı, yaramaz bir gülümseme. "Leydimin istediği gibi." Diz çökerek Daisy'nin jartiyerlerini çözdü ve çoraplarını indirdi. Elleri sıcak ve yavaştı ve Daisy onları her yerinde görmek istiyordu.

"Penweather, lütfen acele et."

Onu düşünmek için arkasına yaslandı. "Bütün hafta boyunca bu aciliyet neredeydi Daisy? Beni sevgili olarak kabul ettiğin için pişman olduğumu düşünmeye başlamıştım."

Adamın elini tuttu ve yanağına yasladı. "Çok az zamanımız ve arayacak koca bir evimiz vardı."

Başını eğdi. "Ve?"

"Nasıl soracağımı bilmiyorum ve seninle yakınlaşmaktan duyduğum zevk, senden ayrılmanın verdiği üzüntüden çok farkla daha ağır basıyor. Senin hakkında böyle Penweather, yas tutuyorum ama seni kaybetmekten korkuyorum."

Bundan daha fazlasını söylemeyi hak etmiyordu.

Ayağa kalktı, Daisy'nin yazıhanesindeki sandalyeye oturdu ve çizmeleriyle çoraplarını çıkardı. "Dullara ve başıboş eşlere yöneldim çünkü hepsinin eninde sonunda beni yoluma göndereceğini biliyordum. İlişki kısa, tatlı ve sevgiyle hatırlanacaktı. Bu davranışlara geri dönme riskim vardı. Kısa, tatlı, *güvenli*."

Yeleğinden sıyrıldı ve gömleğini başına çekti. "Sonra seninle tanıştım."

Daisy onun kaslı göğsündeki ateş ışığının oyununu görmeye bayılıyordu, belinin inceliğini ve kollarının gücünü seviyordu. Pantolonunu çıkardı ve uyluklarının birleştiği yerdeki koyu renk kıl yuvasından yukarı doğru ok gibi fırlayan azgın bir penise baktı.

"Sizi özledim leydim."

Onu daha çok özleyecekti ve o da onu çılginca, umutsuzca özleyecekti. "Elbisemi çıkarmama yardım et." Ayağa kalktı ve kendini sabitlemek için onun kolunu tutmak zorunda kaldı. "Baştan çıkarıcı olmaya zahmet etme Penweather, sadece şu lanet kancaları çöz."

Penweather onun arkasına geçti. "O zaman ben de düşünceli davranıp yavaşça gideceğim ve soyunma işini iyice yapacağım."

"Gerekirse saygılı ol, ama çabuk ol."

Güldü ve kızın ensesini öptü, ardından göğüslerini hafifçe avuçladı. "Bütün gece bizim. Aceleye gerek yok."

Her türlü ihtiyaç vardı ama Daisy onun okşamalarının verdiği lüks zevke kendini kaptırmıştı. Ne zaman alay edeceğini, ne kadar baskı uygulayacağını, ne zaman göğüslerini okşamaktan kıyafetlerinin arasından kışını şekillendirmeye geçeceğini biliyordu. Adam Daisy'nin elbisesini çıkarıp pantolonunu gevşettiğinde Daisy nefes nefese ve ateşli bir haldeydi.

Penweather elbisesini başından aşağı sıyrırken, "Bir haftayı boşa harcadım," dedi. "Bir haftadan fazla ve ben bir aptalım." Penweather'ın özür dilemeden takdirle izlediği bu haysiyetsiz performansı karşısında kadın elbisesini sıyrıp çıktı.

"Kombinezonun mu?" diye sordu, sıcak elini kalçasının etrafından geçirip poposunu avuçlayacak kadar etek ucunu kaldırarak.

Daisy daha önce hiç çıplak sevişmediğini fark edecek kadar uzun bir süre arzu girdabını kol mesafesinde tuttu. Bir kez bile, onun üzerinde değil.

düğün gecesi, yaz ortasında değil. Her zaman bir gecelik, bir kombinezon giyerdi.

"Çekil," dedi. "Bir kez olsun, Tanrı'nın beni yarattığı gibi olacağım ve o."

Penweather iç çamaşırını yavaşça yukarı kaldırdı. "Bundan zevk alacağım Hem de çok. Oldukça fazla." Kadının çamaşırlarını masanın üzerindeki giysi yığınının üzerine fırlattı. "Sana sarılmama izin ver." Onu kendine yaklaştırdı ve Daisy kollarını ona doladı.

Arzu hâlâ içinden çılgınca bir ritimle atıyordu ama Penweather sevişirken akıllıydı. Sıcak, çıplak bir tenin sıcak, çıplak bir tenin yanındaki hissi tadını çıkarmaya, değerini bilmeye değerdi. Vücutlarının birbirine tam uyumu, bir kış gecesinin sessizliği... aceleye getirilmemeli, bir Noel hediyesinin üzerindeki güzel ambalajlar gibi bir kenara atılmamalıydı.

"Seni özleyeceğim," dedi Daisy. Anlamsız sözlerdi ama bunları duymayı hak ediyordu.

"Biliyorum." Önce yanağını, sonra alnını öptü ve tembel, tatlı bir dolambaçla sonunda dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirdi. "Tanrım, biliyorum. Ve seni özleyeceğim."

Penweather ile sevişmek bir keşifti. Üç çocuk doğurmuş bir kadının gebe kalmayla sonuçlanan eylem hakkında öğrenecek daha fazla şeyi olmamalıydı ama Daisy, Eric'le birlikte bir kalıba girdiklerini fark etti, evliliğin uyurgezer bir versiyonu, küçük çocuklar ve geniş arazilerle dikkati dağılmış bir versiyon.

Penweather uyurgezer değildi, belki de bu bir eş kaybetmiş olmanın hediyesiydi. Daisy'ye, bir erkeğin ağzını ustalıkla göğüslerinin üzerinde kullanmasının verdiği enfes hissi hatırlattı - yavaşça yuvarlanan gök gürültüsü gibi içinde yankılanan tatlı bir zevk.

Ona, basit bir birleşme eyleminin, güven, arzu ve özlemi bir araya getirerek başka bir enfes zevk olabileceğini hatırlattı.

nadir bir denge. Ona daha iyi sarılmak ve yakın bir erotik kucaklaşmanın mutluluğunu yaşamak için onun üstünde olmayı seçmişti.

Daisy'nin en iyi niyeti anın tadını çıkarmak, bir yaz buketine ekler gibi anıları ve izlenimleri toplamaktı. Sonunda yavaş yavaş tadını çıkarmaya karar verdiğinde, Penweather'ın buna hiç niyeti yoktu. Kesin ve kasıtlı bir güçle hareket ederek Daisy'yi bir kedinin kalemni kurutma kâğıdından çıkarması kadar kaçınılmaz bir şekilde uçuruma yuvarladı. Daisy'nin içindeki acıyı imkânsız olmaktan çıkarıp zar zor kontrol edilebilir hale getirmek için onu sadece nezaketen zevke gönderdi.

Memnuniyetinin gücüyle sarsılırken ona tutundu, yüzünü omzuna gömdü ve sevinçten ve kederden ağladı. Onu da yanında götürmeye çalıştı, ama o - sefil, şeytan, tanrı - çağrısını reddetti ve zevkini ikiye katladı.

Bir eş olarak zevki tanıdı, ara sıra beklenmedik yoğunluğuyla şaşırtan bir çiftleşmeyi tanıdı ama bunun gibi bir tutkuyu tanımadı ve bir daha da tanımayacaktı.

Penweather yorganı üzerlerine çekti ve iyice sokuldu. "Biraz soluklan."

"Nefesim, aklım." *Kalbim*. "Beni çözüyorsun."

"Güzel."

Onu bir kez daha çözdü. Son anda geri çekildi ve Daisy'nin karnının üzerinde geçirdi, sonra Daisy uyuklama tehlikesi geçirene kadar tekrar yakınlaştı.

"Kalkmalıyız," dedi, kelimeler ona pahalıya mal olsa da. Penweather'ın yüzüne, boynuna ve omuzlarına dokunuşu şefkatli bir lütuf, ağırlığı ise sonsuz bir teselliydi.

"Leydim, evlenmeliyiz."

Onun poposunu okşadı. "Walter, Eric'in ölümünden bu kadar kısa süre sonra yeniden evlendiğim için beni azarlardı."

"Bu hayır mı demek Daisy?" Penweather gevşedi, sonra dizlerinin arasına geri oturdu. "Ciddi ciddi evlenme teklif ediyorum, benimle evlenmeni istiyorum. Walter ne yaparsan yap seni eleştirecek ve sen benim vikontesim olursan o da çocukların daha az ya da çok koruyucusu olmayacak. O zaman en azından seninle birlikte savaşıma hakkına sahip olurum."

Daisy onun saçları dağınık, sevecen ve ciddi görünüşüne bayılıyordu. "Yasal olarak benimle müttefik olursanız Walter daha zor olacak, yine de teklifiniz için teşekkür ederim."

Penweather koltuktan kalktı ve yorganı onun üzerine örttü. "Eğer evliysen, seni başka biriyle evlenmeye zorlayamaz. Benimle sessizce evlen ve ben yakınlarda kalacak bir yer bulana kadar onun çatısı altında yaşa."

"Ve birbirimizi Pazar ayinlerinde göreceğiz miyiz? Chloe *on beş yıl* daha reşit olamayacak Penweather. Walter'ın henüz tam olarak tasarlamadığı bir planı engellemek için bu süre boyunca kendini bana bağlayacak mısın? Teklifin için teşekkür ederim -teklifin için seni seviyorum- ama reddetmek zorundayım."

Ona sırtını döndü, bu hiç yardımcı olmadı, çünkü manzara erkek anatomik mükemmelliğinin ete kemiğe bürünmüş haliydi.

"Daisy, Walter sana arkadaşlarından ya da akrabalarından evlenmen için baskı yapmaya başlarsa bana yazacağına söz ver."

Ayağa kalktı, yorgan omuzlarına örtüldü. "Böyle bir söz veremem. Artık o çocukların sahip olduğu tek şey benim Penweather. Onları güvende ve mutlu tutmak için Şişko George'la evlenirim."

Döndü ve onu kollarıyla sardı. "Ve seni bunun için seviyorum."

Aşk böyle acıtmamalı, bir kalbi binlerce pürüzlü, sefil parçaya ayırmamalıydı. Daisy yavaş ve sakın bir nefes almak için kendini bıraktı, sonra geri çekildi.

"Giyinsek iyi olur. Küçük salonumu özleyeceğim." Giyinmek yapılacak bir sonraki şeydi, bir sonraki gerekli yetişkin göreviydi.

Daisy battaniyesinin içinde durmuş, Penweather onun kıpırdamadığını fark edene kadar kendi kendine bu işi halletmesini söylüyordu.

"Kombinezonun," dedi ve ona bir tomar keten uzattı. Pantolonunu çekmeyi ve gömleğini başından çıkarmayı başarmıştı ama düğmelerini iliklemeden önce durakladı. "Daisy, iyi misin?"

İç çamaşırının içinde kıpırdandı. "Aramadığımız tek bir yer var, Eric'in Walter'ın izinsiz girmeyeceğini ve personelin burnunu sokmayacağını bildiği bir yer."

Penweather çerçeveli botanik baskılara, Oak'ın sanat eserlerine ve büfeye göz gezdirdi. "Gece yarısı burada olacağız."

"O zaman başlasak iyi olur."

VASIYET Daisy'nin salonunda değildi. Fabianus acı kış gecesi boyunca Daisy'nin evine gitmiş ve sabah aramaya devam etmek için geri dönmüştü. Gününü kullanılmayan salonları, boş yatak odalarını, çocuk odasını dolaşarak geçirmişti... ta ki güneş batı ufkunu kızıla boyarken Anderson ona bir tepsi getirene ve ışıksız evin kasveti neredeyse karanlığa dönüşene kadar.

Fabianus bir oyuncak sandığının üzerine oturup sandviçini ısıtırken, "Yemek için teşekkürler," dedi.

"Bayan Michaels, hanımefendilerinin sizi beslememizi isteyeceğini söyledi." Anderson bir parmağını şöminenin üzerinde gezdirdi ve parmak uçlarıyla başparmağını birbirine sürttü. Eldiven giymemişti, bu da Daisy'nin yokluğunda personelin biraz gevşediğini gösteriyordu.

Fabianus bunun için onları suçlamadı.

Daisy çalışanlarının kendisini gözetlediğinden korkuyordu ama Fabianus yarın ayrılacaktı, Walter gelecek hafta çalışanları işten çıkaracaktı ve

Daisy artık gözetlenmek için burada değildi. Anderson'la konuşmanın zararı vardı?

"Fromm'un vasiyetini nereye sakladığını bildiğinizi sanmıyorum."

"Beyefendinin vasiyetini mi arıyorsunuz?" Anderson'ın sesi gerçekten meraklı geliyordu.

"En son vasiyetini arıyorum," dedi Fabianus. "MacVeigh'in hazırladığı vasiyet on yıllık, çok genel ve Fromm'un siz de dahil olmak üzere çeşitli taraflara ilettiği açık isteklerle çelişiyor."

"Bayan Michaels bunu merak etti. Çok kurnazdır," dedi Anderson. "Squire bana vasiyetnamesini hazırlamaktan hiç söz etmedi. Zaman zaman avukatlara giderdi, ama onları ve süslü sözlerini pek kullanmazdı."

Fabianus, silahtar ve uşağının uygunsuz bir şekilde yakınlaşmış olabilecekleri düşüncesini aklından geçirdi ama ayrıntılara girmek için bir nedeni yoktu.

"Nereye gideceksin, Anderson?"

"Portsmouth," dedi, havası Daisy'nin Walter'ın katılmaktan bahsederkenki havasına çok benziyordu. "Bütün ailem orada, biliyorum ve başka bir iş bulana kadar bana evde yer açacaklar."

"Bölgede sana göre bir şey yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Zaman değişiyor. Herkes Londra'ya gidiyor, büyük evler artık eskisi kadar uşak çalıştırmıyor ve bir erkek seçici olamaz. Hanımefendi hepimize karakterler yazdı ama en iyisi ailemin olduğu yere gitmek."

Anderson'ın ses tonundaki bazı çekingenlikler tam olarak açık sözlü olmadığını gösteriyordu. "Portsmouth'a dönmek istemiyor musun?"

"Maaşımın çoğunu eve gönderiyordum ve şimdi aileme yük olacağım, ama Evelyn -Bayan Michaels- daha çok

bir şehirde, özellikle de bir donanma çalışmak."

Ah, peki, o zaman. Hizmetçiye uygunsuz bir şekilde yakın. Fabianus sandviçini bitirdi ve hâlâ aç olduğunu fark etti. Ayakları üşüyordu ve sol şakağında bir baş ağrısı patlamak üzereydi. Arayışında başarısız olmuştu ve vücudu ona artık yeter diyordu.

"Anderson, Walter MacVeigh için Grange'de casusluk yaptın mı?"

Anderson sallanan bir sandalyeye çöktü, makamının saygınlığını tamamen terk etmişti. "Yaptım, efendim. Casusluk yaptığımı bilmiyordum ama yine de casusluk yaptım."

Fabianus bir fincan çay doldurdu, süt ve şeker ekledi ve uzattı. "Kendini açıkla."

"Kuzenimin en yaşlısı Kerry Park'ta çalışıyor," dedi Anderson, ellerini çay fincanının etrafına sararak. "Squire ve leydisi ona iş buldular. Lizzie çok zeki değildir ama çalışkandır. Burada olup bitenleri hep merak ederdi ve ben de aptal olduğum için övünmekten mutlu olurdum. Ona bir şeyler anlattım... ta ki meraktan çok meraklı olduğunu fark edene kadar."

Çayı bir kerede, su verilmiş kavruk bir adam gibi içti.

"MacVeigh'in yarattığı mıydı?"

"Squire her zaman MacVeigh'in kendini tasvir ettiği gibi dürüst bir örnek olmadığını söylerdi, ama o zaman kim öyledir ki?"

Daisy öyleydi. Kız kardeşlerine yardım etmekten aciz olan ailesi de öyle görünüyordu. Fabianus olmaya çalıştı.

"Devam et, Anderson. Gerisini anlat. Karakteriniz ve tazminatınız var ve şimdi ikisini de kazanma zamanı."

Başını salladı. "Ortanca kardeşlerimden ikisi Portsmouth'ta görev yapıyor. İkiz değiller ama neredeyse ikiz kadar yakın görünüyorlar. Squire birkaç yıl önce onları işe aldı ama MacVeigh, Lizzie ne istediğini öğrenmezse onları işten çıkaracağını söyledi."

Grange'i biliyor. Çocuklar da maaşlarının bir kısmını eve gönderiyorlar ve Lizzie bu paraya ihtiyacımız olduğunu biliyor."

"MacVeigh ne bilmek istiyordu?"

"Taziye ziyaretlerini kim yapıyordu, hanımefendileri ne zaman evde olacaktı. Yeni dul kalmış bir kadın için bunlar ender rastlanan durumlardı ama MacVeigh onun programını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Beyefendinin evraklarını nerede sakladığını zaten biliyordu ve bir şekilde kasaya nasıl gireceğini buldu. Ama bu sadece..."

Anderson boş çay baktı. "Sadece mi?"

"Lizzie'ye yıllar boyunca başka ne söyledim? O kiralık bir malikanede çalışıyordu ama benim evim gerçek bir hanımefendi tarafından yönetiliyordu. Lizzie'ye efendilik tasladım ve kim bilir benden neler koparmıştır? Tam bir budalaydım."

Pek parlak değil, gerçekten. "MacVeigh'in ailenizi tehdit ettiğini bilmiyordunuz ve şimdi MacVeigh Lizzie'nin geçimini de tehdit edebilir. Nasıl oluyor da kardeşlerini tehdit edebiliyor?" MacVeigh daha yeni bir vasiyetname bulmuş ve onu çoktan yok etmiş miydi?

"Muhtemelen beyefendi MacVeigh'e kardeşlerime iş bulduğunu söylemiştir ve her kuruş önemliyken ve MacVeigh bir şekilde kardeşlerimin nerede ve kim tarafından çalıştırıldığını bilirken soru sormadım."

"Kardeşlerin kimin için çalışıyor?"

"Bayan Miller, deniz ticareti yapan bir kaptanın karısı. Kardeşlerime göre oldukça güzel bir evi var. Çocuklarla birbirimizi pek görmüyoruz ve görüştüğümüzde de Kalite dışında konuşacak başka şeylerimiz oluyor."

Fabianus tüm aşk gezileri boyunca Bayan Miller'la hiç denize ; bu bir rahatlamaydı, tabii eğer kaptanı hayatta olsaydı açılmazdı da.

"Tazminatımı hanımefendiye geri gönderiyorum," dedi Anderson, "ama bunu Portsmouth'tan yapmak istedim. Onu saklamak istemeyecektir ve nerede olduğumu bilmezse bana postalayamaz."

Bu ikilemi en azından Fabianus çözebilirdi. "Walter'ın aşağılık doğasından sen sorumlu değilsin, Anderson. Kendi uşağını gönderip Hall'daki arkadaşlarıyla dedikodu yapabilir ve Leydi Daisy'nin evden ne zaman ayrıldığını öğrenebilirdi. Casriel'e uğradığında karısının doğrudan leydiyi sormasını sağlayabilirdi. Sizin hatanızdan kaynaklanan zarar çok azdı ve ayrıca Walter'ın burada, Grange'de aradığını bulduğunu da bilmiyoruz."

"Böyle söylemeniz çok nazikçe, efendim. Evvie de -Bayan Michaels- aynı şeyi söylüyor."

"Tecrübelerime göre, kadınlarımızı dinlememiz tavsiye edilir, Anderson. Leydi Daisy'nin cömertliğini yüzüne vurma. Merhum kocasının isteklerini eski bir vasiyetnamenin belgelediği gibi değil, yaşayan adamın iletmediği gibi yerine kararlı. Fromm sana çok değer veriyordu ve Walter seni kötü kullandı. Para sende kalsın."

Anderson ayağa kalktı ve boş bardağı tepsiye koydu. "Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacımız var. Annem yavaşlıyor, babamın gözleri eskisi gibi değil. Kızların kocaya ihtiyacı var... Bir kırtasiyecinin işi güvencesizdir. Yeni bir vasiyetname hazırlayabilirsin, biliyorsun."

"Pardon?"

Anderson, "Kırtasiyeciler bazı işleri arka kapıdan yaparlar," dedi. "Varlıklı bir ailenin kırtasiye malzemelerinin üzerine süslü bir arma filigranı vardır ve birileri konuşulmaması gereken nedenlerden dolayı o kağıttan birkaç sayfaya ihtiyaç duyar. Beyin el yazısının örneklerini bulmak kolaydır ve bir adam, tanıklık edilmesi koşuluyla kendi vasiyetini yazabilir. Beyefendi pratik bir adamdı ve pratik önlemlerden anlardı."

Daisy anlamayacaktı, bu da Fabianus'un sahteciliği gizleyen kariyerini başlamadan bitirdi. "Düşünceniz için teşekkür ederim, ancak idam cezaları pratik olmayan sonuçlar doğurabilir. Mutfağa geri dönün ve lütfen tepsi için Bayan Michaels ve Aşçı'ya teşekkür edin."

"Aşçı çoktan gitti. Winchester'da onu bekleyen bir iş varmış. Bayan Michaels mutfaktan anlıyor ama bunu ona benim söylediğimi söylemeyin."

Fabianus konuşmadan önce Anderson kapıdaydı. "İşin en kötü yanı da bu, değil mi? Sevdiğin kadından ayrılmak zorunda kalacaksın ve ona tekrar kavuşma umudun çok az."

Anderson başını salladı, sırtı yarı yarıya Fabianus'a dönüktü. "Çok sakın ve metanetli, hiçbir görevin sonsuza kadar sürmeyeceğini söylüyor ve Grange ona iyi davrandı ama... o yanlış bir şey yapmadı. Burası için elinden gelenin en iyisini yaptı ve onun en iyisi benimkinden çok daha iyi. Bu doğru değil lordum. Burada olanlar doğru değil."

Aşık bir adam çaresiz bir yaratıktı. "Anderson, kanunu kendi ellerine almamalısın. Başına bir şey gelirse hem Bayan Michaels hem de Leydi Daisy çok üzülür. MacVeigh'in emrinde çalışan en az bir hukuk bürosu var ve en ufak bir provokasyonda yetkilileri peşinize takarlar."

Anderson ona hayaletli bir bakış gönderdi. "Yani MacVeigh her şeyi alıyor, çocukları, hanımefendiyi, mülkleri. Sadık bir personel el pençe divan duracak, hanımefendi o aptal Bayan MacVeigh'e dalkavukluk etmek zorunda kalacak ve Walter da malikânenin efendisi mi olacak? Böyle mi olacak? Proctor bu görev gibi başka bir görev bulamayacak kadar yaşlıdır ve romatizması kışın onu çok rahatsız eder. Hanımefendi ona emekli maaşı teklif etti ama o bunu kabul etmeyecek kadar inatçı."

Anderson sustu ve kapıyı açtıktan sonra ıgında tekrar durakladı. "Squire bu yaramazlık için kendi kardeşini çağırırdı,

ve Squire fincanlarında bile ölü bir atıştı."

"Leydi Daisy ve çocuklar önümüzdeki hafta MacVeigh'in evine taşınacaklar, Anderson ve hanımefendinin Walter'ın emirlerine uyma kararı çocukların iyiliği düşünülerek alınmıştır. Onun isteklerine saygı göstermeliyiz."

Anderson tartışmak ister gibi göründü ama sessizce kapıdan içeri süzüldü.

Pandora, Daisy'nin elini sallayarak, "Babam yazın Helen Teyze'yle Göller'e gitmeme izin verdi," dedi. "Chloe bizimle Göller'de yürüyüşe gelebilir mi?"

Pandora'nın başının üzerinden Daisy ve Penweather acı dolu gülümsemelerini değiş tokuş ettiler. İki saat kadar önce Daisy'nin yatağından ayrılmış, onu nefes kesici bir şefkatle sevdikten sonra ağlamıştı -yine ağlamıştı- ve Daisy'nin gözyaşlarını öpüp onu biraz daha ağlatmıştı. Kahvaltıda onunla yüzleşememişti ve şimdi ayrılık saati gelmişti.

"Yaza daha aylar var," dedi Penweather. "Helen Teyze'nin planları sık sık değişir, Pandora. Seninle arabaya binelim." Penweather onu kucağına alıp bekleyen arabaya bindirdi ve Pandora hemen pencereye doğru zıpladı. Chloe'yle vedalaşması çeyrek saat sürmüştü ve en az bir düzine yazma sözü vermişti.

Penweather o durumu da bu seferki gibi, kızını fiziksel olarak uzaklaştırarak halletmişti ama Chloe buna aldırmamış görünüyordu. Babasının omzunun üzerinden Chloe'ye el sallamış, sonra da onun kucağına sokulmuştu.

Hafif bir kar yağışı vardı, ancak güneyde bir parça güneş ışığı ufku aydınlatıyordu. Daisy'nin ailesi ona bir nezaket göstererek

Penweather'dan az çok özel bir şekilde ya da Dorning Hall'un ön terası ne kadar özel olabilirse o kadar özel bir şekilde ayrılmasına izin veriyordu.

"Beni çağıracaksın," dedi Penweather. "Eğer durum çok dayanılmaz hale gelirse, aklını kaçıırırsan. Güzel havalarda bir günlük mesafedeyim ve beni çağıracaksınız."

Uşak, seyisle birlikte atların başında gizlice bekliyordu, bu da konuşmanın duyulmaması anlamına geliyordu.

"Benim için nöbet tutamazsın, Penweather. Eğer kader davranırsa, on beş yıl boyunca Walter'ın evinde kalacağım. Kardeşlerim ellerinden geleni yapacaklar ve benim de kendime ait birkaç kaynağım var." Şimdilik kaynakları vardı ama Penweather şüphesiz doğru tahmin etmişti: Walter bir şekilde onun parasına el koyacaktı.

Penweather, "Siz seçimlerinizi yaptınız," diye cevap verdi, "ve ben onlara saygı duyuyorum. Sen de benimkine saygı duyacaksın. Beni çağırın." Çok sert ve çok değerli. Daisy bir kez daha gözyaşlarının biriktiğini hissetti.

"Yolunuz açık olsun lordum."

Yanağına bir öpücük kondurdu, rahatlattığı kadar derinden yaralayan beş kelime fısıldayacak kadar oyalandıktan sonra arabaya bindi. Daisy kendini aracın sessiz çeşmenin etrafında dönmesini izlemeye zorladı, koşumların şingirtisi karlı bir kış gününün derin sessizliğinde kaybolana kadar kendini serin esintinin içinde durmaya zorladı. Eski kiliseler de aynı görkemli sessizliğe ve çoğu zaman aynı derin soğuğa sahipti.

Sebepsiz yere çeşmeye yaklaştı, eldivenlerini çıkardı ve buzu kırmak için çıplak yumruklarını kullandı. İyi bir çatlak yeterli değildi. Tüm buz yüzeyi parçalanana kadar çeşmenin etrafında döndü, sonra çıplak elleriyle buzu kaşıkla aldı.

Bırakın kuşlar ve sincaplar hayatın en temel ihtiyacına sahip olsun. Bırakın bu aptal, donmuş, terk edilmiş günde birileri bir şeyler yesin.

Ellerini pelerininin üzerinde kuruladı, sonra eldivenlerini giydi. Parmaklarındaki soğukluk derinleşmişti ama yine de eve dönmek istemiyordu. Çocuklar Pandora'nın gidişinden dolayı şüphesiz biraz üzgün hissediyorlardı ve Daisy'nin gerçekten de kreşe gidip onları oyalaması gerekiyordu. Yine de bir süre daha Dorning Hall'un ön terasının sert taş basamaklarında oturdu ve kendi hüznünü dizginledi.

Penweather'la olan birlikteliğinden çok şey öğrenmişti; tutku ve yakınlık hakkında, kendisi hakkında ve hatta rahmetli kocası hakkında. Yine de çok şey kaybetmişti, sadece aşkları az ve sıradan olanların bildiği bir tür masumiyeti kaybetmişti.

Kapı arkasından gıcırdayarak açıldı ve Daisy hâlâ soğuk basamaklarda duruyordu. Bordo yünden kalın bir pelerin giymiş olan Beatitude, elinde dumanı tüten bir kupayla evden çıktı.

"Seni terk mi etti?" diye sordu Daisy'nin yanındaki basamaklarda yerini alarak.

"Onu gönderdim. Walter'ın oyalanan bir dula ya da yası bitmeden yeniden evlenen bir kadına saygısı olmazdı."

"Walter bugünlerde favori insanlar listemde değil." Beatitude çaydan bir yudum aldı, sonra bardağı uzattı. "Çay içmeyi becerebiliyor musun?"

Bardağın sıcaklığı bir zevkti, çayın kokusu ise o kadar baştan çıkarıcı değildi. "Henüz mi?"

"Son bir haftadır kahvaltın bir damla ballı barut, kuru tost ve kederli ifadelerden oluşuyor. Eric için mi yas tutuyorsun, Penweather için mi yas tutuyorsun, yoksa yeniden mi bekliyorsun karar veremiyorum."

Daisy ayın tadına bakmadan bardağı bir kenara bıraktı, aslında çay ona pek de çekici gelmiyordu. "Bekliyor olamam."

"ocuk odasını ziyaret için her saat ayaktayım Daisy ve Penweather'ın dün gece kendi yatağında kalmadığını biliyorum. O zaman sen ve o piquet mi oynuyordunuz?"

Daisy dehşet ve sevinç arasında gidip geliyordu. "Penweather yapamaz, yani... o ocuk sahibi olamaz."

"Bu tür şeyler nadiren kesindir. Nasıl hissediyorsun?"

Daisy uzun zaman önce ebeyle yaptığı bir konuşmayı düşündü; ebe hamileliğin erken dönemlerinde doğumların yakınmış gibi hissedilebileceğini ama asla gelmeyeceğini söylemişti. Rahimde ve göğüslerde bir dolgunluk, enerji eksikliği, gerekli olanları daha sık ziyaret etme eğilimi ve Daisy için

-Belirgin bir sindirim rahatsızlığı. Kenneth'e hamile kaldığı andan itibaren midesi bulanmaya başlamıştı.

"Tanrı yardımcım olsun." Penweather'la son akşamki karşılaşmasında bile biraz başı dönmüştü.

Beatitude ayı aldı ve bir yudum içti. "ocuk Eric'in olabilir mi?"

"Hayır. Eric öldüğünden beri iki kez kurs aldım."

"Ama?"

"Ama bir adamın ölümünden sonraki bir yıl içinde doğan her ocuk yasal olarak onun çocuğu sayılır. Bu *bebek* -eğer taşıyorsam- o yıl içinde doğabilir." Daisy'nin bir takvime danışması gerekecekti ama bebeklerin takvimlere saygısı yoktu. Geç gelirlerdi, erken gelirlerdi, tahmin ettikleri zamanda gelirlerdi. "ocuk yasal olarak Eric'in soyundan sayılabilir."

"Ya da değil," dedi Beatitude, bir kolunu Daisy'nin beline dolayarak. "Karmaşık. Bilmeni istediğim şey şu Daisy. Grey ve ben seni seviyoruz ve çocuklarının, tüm çocuklarının olduğu gibi senin de her zaman bizimle bir evin olacak. Grey gençliğinde bir aziz değildi,

Bunun gibi büyük ve eski bir evin aileyle dolu olması gerektiğine inanıyorum, ancak evi tek başıma doldurma görevini üstlenmek istemiyorum."

"Kardeşime yük olmayı reddediyorum." Herhangi birine, ama yine de... Hamile olduğunu ve çocuğun Eric'in ölümünden sonraki bir yıl içinde doğduğunu varsayarsak, bu bebek de Walter'ın vesayeti altına girecekti.

Penweather'ın çocuğu, muhtemelen varis olmak için son ve tek şansı, Walter'ın vesayeti altında büyüyordu. Daisy titredi, ama hava yüzünden değil.

"Grey, Walter'la konuşması için Sycamore'u göndermekten bahsediyor," dedi Beatitude, elindeki dumanı tüten kupayı kucaklayarak.

"Bunun ne yararı olacak ki?" Sycamore lafı dolandırmıyordu ama neden onu Londra'dan buraya sadece Walter'ı kızdırmak için getirmişti ki?

"Beş yıldan kısa bir süre içinde üç çocuğun oldu Daisy, sonra Grey kocanla konuşması için Sycamore'u gönderdi. Hawthorne, Ash, Valerian, Oak ve Willow'u da gönderdiğinden şüpheleniyorum."

"Kardeşlerim mi karıştı?"

"Kenneth'le birlikte neredeyse ölüyordun, sonra da sen tam olarak iyileşmeden Chloe çıkageldi. Grey, Eric'in daha fazla aptallık yapmasına izin vermeyecekti."

Sabah gerçek dışı bir nitelik kazanmıştı. Önce Penweather'a veda etmek, sonra başka bir hamilelik fikrini düşünmek ve şimdi de bu.

"Chloe doğduktan sonra Eric'in ilgisinin sıklığı azaldı. Bunun daha az gençleştiğim için olduğunu düşündüm."

Beatitude ona tek koluyla sarıldı. "Sycamore onu iğdiş edeceğine ve taşaklarını boğazına tıkacağına söz .

Bariş. Bu sözleri söylemek bile çok cesurca ve Eric bu uyarıyı ciddiye almış olmalı."

Ya da yarım düzine uyarıyı dikkate almıştı. Biraz. "Lütfen Grey'in Walter ya da Penweather'a yönelik uyarılardan kaçınmasını sağlayın. Birini yatıştırmalıyım, diğerini ise..."

"Diğerini seviyorsun ve şimdi onun çocuğunu taşıyor olabilirsin. Ne yapacaksın Daisy?"

"Bilmiyorum." Daisy bir yandan hayatta olan çocuklarına mutlak sadakatini ve ilgisini borçluydu. Diğer yandan da Penweather'a gerçeği borçluydu. Penweather onun kararlarına saygı gösterilmesi konusunda kararlıydı ama Daisy'nin kendi çocuğunu ondan saklamaya hakkı yoktu.

Gerçi bu açıklama için ona teşekkür etmeyebilir. "Daha çok erken ve pek çok şey belirsiz."

"Düşüncesizce bir şey yapma," dedi Beatitude. "Seni seven geniş bir ailen var ve Walter'la birlikte yaşamın gerekiyorsa, seni neredeyse her gün ziyaret edeceğiz."

Bunu yaptıklarında da Walter'ı gereksiz yere kızdırıyorlardı. "Grey'e söyleyecek misin?"

"Taşıyor olabileceğinizi mi? Bunu zaten konuşmuştuk. Aslında rahatladi çünkü Walter'ın Vikont Penweather'ın hanımefendisine Erickson Fromm'un dul eşinden daha saygılı davranacağını düşünüyor."

Kar kalınlaşıyor, her şeyi taze bir beyaz örtüyle kaplıyordu ve Daisy'nin kıcı, kalbindeki ağrıyla bir ağrıya dönüşüyordu.

"Çocuklarıma bakmalıyım," dedi ayağa kalkıp poposunun tozunu alırken. "Ama Eric'in vasiyetini güncellediğine ve çalışanlar Grange'den ayrıldıktan sonra Walter'ın belgeyi yok edebilmek için evin altını üstüne getireceğine de eminim."

"Bunun olmasına izin vermemelisin. Kardeşleri çağır. Dorning Hall çalışanlarından birkaçını göndereceğiz ve Walter fırsat bulamadan Grange'in altını üstüne getireceğiz."

Daisy Beatitude'a elini kaldırdı ve karlı yola son bir kez baktı. "Penweather bir veda atışı yaptı."

"Evlilik teklifi mi?" Beatitude basamakları tırmanırken sordu.

"O da var ama bana son sözleri 'Seni her zaman seveceğim' oldu. Penweather gibi bir adam böyle sözlere değer verir ve kalbini benim için saklar."

"Peki ya kalbin?"

"Onu ona teslim ettim."

"O zaman o lanet vasiyeti bulmayı ona borçlusun."

Daisy yorgun, üzgün ve dehşete düşmüştü. Saklanmak, yorganı başına çekip ağlamak istiyordu ve daha da ötesi, evliliğinde olduğu gibi pes etmek istiyordu. Yönetmek, başa çıkmak, uzlaşmak, geçinmek, yapmak, katlanmak. Adil olmak gerekirse, Eric de kendi yöntemiyle pes etmişti.

Seni her zaman seveceğim. Eğer onun sevgisinin bir anlamı varsa. Çocukları için, sevdiği adam için ve -bu da önemliydi- kendisi için denemeye devam etmeliydi.

"Grange'in altını üstüne getireceğiz ve Walter etrafta dolanmaya başlarsa kardeşlerim onunla ilgilenecek."

"Anlaştık," dedi Beatitude, "onlar yapmazsa, baldızlarınız yapacak."

ON ALTINCI BÖLÜM

Penweather, Pandora'yla *casusculuk* oynayarak köyün içinden geçmeyi başardı, ama gördüğü tek şey kasvetli kırsaldı ve hissettiği tek şey Daisy'yi korkunç bir gelecekle yüzleşmesi için terk etmenin yanlışlığıydı. Pandora'nın, kendi babasının hiçbir zaman istediklerine sahip olamadığına dair sözleri aklından çıkmıyordu.

"Sıra sende baba," dedi Pandora, karşıdaki banktan kalkıp onun yanına oturarak. "Eğer buraya oturursam, senin gördüklerini ben de göreceğim."

Marianne öldüğünde hissettiğinden farklı türde bir umutsuzluk ve yalnızlık gördü. Ölüm sondu, bu hem yasin cehennemiydi hem de birkaç kurtarıcı özelliğinden biriydi. Ölümle tartışmak, onun etrafından dolaşmak ya da onu ikinci kez tahmin etmek mümkün değildi. Keder gelir ve istediği kadar kalırdı.

Daisy'den ayrılmak daha büyük bir acıydı, çünkü henüz nefes alıyordu ama söylediği gibi, annesine olan bağlılığı ve Walter'ın entrikaları yüzünden mecazi Antipodes'e taşınmaya hazırlanıyordu.

"Bir şeyi gözetlemen gerekiyor, baba."

"Evet, . Tahmin etmesi silindir şapkamdan daha zor bir şey." Daisy'yi mutlu görmeye ihtiyacı vardı, Pandora ve Chloe'nin akşamlarını kıkırdayarak geçirip Harlech Kalesi'ni kuşatabileceklerini bilmeye ihtiyacı vardı.

"Leydi Daisy'yi özlüyor musun?" Chloe sordu.

"Evet." Korkunç bir şekilde. Şimdiden, bir elli mil sonra ağrı ne kadar kötüleşecekti?

"Chloe'yi özledim. Ben Chloe'ye yazarken sen de Leydi Daisy'ye yazabilirsin."

Hayır, yapamazdı ve bu da yanılttı. Hanımefendileri onunla yazışmaması konusunda ısrar etmişti ve onun için Dorning Hall'a mektup göndermek başkalarını da bu hileye bulaştırmak anlamına gelirdi.

"Grey Amca'ya yazabilirsin."

Ne kadar kararlı ve eski yabancılara karşı ne kadar sıcak kalpli. "Casriel'e misafirperverliği için teşekkür edeceğim ve Penweather'a sağ salim döndüğümüzde ona haber vereceğim. Pandora, oyunumuzu bugün daha sonra oynamamızın bir sakıncası var mı?"

Kucağına tırmandı, bu yeni bir alışkanlıktı ve onu hâlâ şaşırtıyordu. "Belki biraz kestirmen gerekiyordur. Bazen uykuya ihtiyacım olduğunda zorlanıyorum. Ya da belki bir tek boynuzlu ata sarılman gerekiyordur. Chloe tek boynuzlu atların sihirli olduğunu söylüyor."

Tek boynuzlu atlar uydurmaydı ama Daisy'ye sarılmak sihirliydi. Fabianus Pandora'yı yerleştirdi ve arabanın sallanmasının onu yere düşürmemesi için bir kolunu Pandora'nın etrafına sardı.

"Neden yavaşlıyoruz?" Pandora birkaç mil sonra bir korna sesi duyunca sordu.

"Kralın postası için kenara çekiliyoruz." İmza niteliğindeki boru sesi yaklaştığını haber veriyordu.

At arabası, dar bir köy yolunda tehlikeli bir girişim olan karlı kenara doğru savruldu. John Coachman yeni bir ekibi yoldan çıkarmaya çalışırken, meraklı koyunlar bitişikteki tarlada geviş getiriyordu, ama yoldan çok uzaklaşmadan.

Fabianus pencereden, posta arabası yavaşlamadan gürleyerek ilerlerken liderlerin hâlâ hoplayıp zıpladığını gördü

geçmişti. Fabianus'un atları iyi dinlenmiş, temiz havayla canlanmış ve önemli bir yolculuk beklentisi içindeydiler, ciddi bir şekilde yola koyulmak için bundan başka bir bahaneye ihtiyaçları yoktu.

Fabianus Pandora'yı daha sıkı tuttu, bir tavan kayışını yakaladı ve araba hendeğe doğru kayarken ve neredeyse yan yatmak üzereyken botlarını karşı sıraya dayadı.

"Kıpırdama çocuğum," diye mırıldandı. "John Coachman'ın şimdi kıpırdamadan durmamıza ihtiyacı var." Araba karda sallanır, sarsılır ve kayarken o değerli kişi yaratıcı bir şekilde küfrediyordu. Bir seyis locadan aşağı atladı ve daha fazla terbiyesiz davranıştan sonra huzursuz bir şekilde durma noktasına gelen liderlere doğru koştu.

İkinci koç, kargaşaya katkıda bulunmak yerine on metre geride durdu.

"Ölecek miyiz?" Pandora sordu, sesi Fabianus'un paltosu tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Bunun kadar heyecan verici bir şey yok. Muhtemelen tercih ettiğimizden daha fazla temiz havanın tadını çıkaracağız." Pandora'yı bir köşeye sıkıştırdı, vagonun kapısını açtı ve ikinci vagonun seyisine ilerlemesini işaret etti. Adam rahat bir yürüyüşle yaklaşacak kadar akıllıydı ve ekibi varlığından haberdar etmek için özel bir şey ısılık çalmıyordu.

Fabianus Pandora'yı ona teslim etti, sonra da onun ardından arabadan inerek kapıyı sessizce kapattı. "Çocuğu ikinci vagona götür ve onu sıcak tut. Lütfen Fletcher'a bir ya da iki casusluk oyunu oynamasını söyle. Pandora, çok cesurdun ve çok iyi davrandın. Belki de tüm bu kargaşadan sonra midenizi yatıştırmak için bir limon damlası istersiniz?"

Çantayı çıkardı ve ona uzattı. Kadın önce adama, sonra küçük muslin torbaya, sonra da adama baktı.

"Bir limon damlası alabilir miyim?" Belli ki iyi davranışları ödüllendiren bir babaya alışık değildi ve bu Fabianus'un suçuuydu.

"İki tane al, aşırı durumlarda cesaret için." Kaşlarını kırıştırdı.

"Hendeğe düştüğümüzde çığlık atmadığınız ve çırpınmadığınız için."

İki tane aldı. "Beni güvende tutacağını biliyordum baba. Yine de Chloe'ye maceram hakkında yazacağım."

"Öyle yap." Damada bir torba limon damlası uzattı. "Fletcher ve sinirleri yatışması gereken diğer herkes için."

Damat Pandora'yı kucağına almış, çocuk gevezelik ederek ve ellerini sallayarak yola koyuldu. Bir rüzgâr karı acı beyaz tabakalar halinde savurdu ve Fabianus ayak parmaklarının donmasına razı oldu.

Ağır seyahat arabasını hendekten çıkarmak hassas bir girişimdi ve Fabianus'un atlarının arabayı hendeğe devirmek yerine ileriye doğru çekmek için doğru açığı yakalamak için tüm yol hakkına ihtiyaç duyduğu anda başka bir posta arabasının geçmesiyle sinir bozucu hale geldi.

"Hava postayı umursamaz hale getiriyor," dedi damat. "Postanın ne olursa olsun gitmesi gerekiyor. Yorkshire'da bir arabacı ve ekibinin üç metrelik karda postayı ulaştırmaya çalışırken donarak öldüğünü duydum. Sanırım o gün hiçbir şey zamanında gelmedi."

"Neyse ki," dedi Fabianus, "acelemiz yok." Yine de damadın homurdanması Fabianus'un zihninin gerisindeki bir farkındalığı gıdıkladı. Helen Teyze ve Kasaba'daki eski bayan arkadaşları da dahil olmak üzere en az iki düzine tanıdığına mektup yazmış ve cevap yazmamalarının paylaşacak yararlı bilgileri olmadığı anlamına geldiğini varsaymıştı.

Ya mektupları sadece kötü hava koşulları yüzünden gecikmiş olsaydı?

Arabayı sallamak, itip kakmak, küfretmek ve oradan geçen bir çiftçinin yardımıyla hendekten çıkarmak için dua etmek için geçen bir saat boyunca bu soruyu düşündü. Fabianus'un arabası kurtulduğunda atları bitkin düşmüş, ikinci araba en yakın hana doğru yola çıkmıştı ve Fabianus'un ayak parmakları sadece zavallı bir anı olarak kalmıştı.

Ve yine de, tüm bu süre boyunca, aynı düşünce onu rahatsız etti: Ya posta geciktiyse ve ya bu postada Walter MacVeigh'in planlarıyla ilgili bilgiler varsa ve ya Fabianus sadece Hampshire'a devam ettiyse ve Daisy ve yavruları Walter'ın evine taşındıysa...

Mektupları eninde sonunda onu yakalayabilirdi ve eninde *sonunda* kesinlikle kabul edilemez.

"Arabacı John'a geri dönmesini söyle," dedi Fabianus, titreyen seyis kutuya geri tırmandığında, "ve sonra içeri gir. Hava koşullarına uygun giyinmemişsin ve senin ölümünü vicdanıma yükleyemem."

Yanakları kıpkırmızı olan damat ona bakakaldı. "Geri dönmek mi? Salon için geri mi dönelim?"

"Köyün posta hanı için. İkinci arabadakiler rahat ve konforlu bir şekilde ileride bizi bekliyor olacaklar, ancak başka bir aksilik yaşamamak için yeni bir ekibe ihtiyacımız var." *Ve postalarımı son bir kez daha toplamalıyım.*

Aptalcaydı, hatta aceleliydi, ama bir ya da iki gün daha kararlılıkla Daisy'yi sefil kaderinden kurtarabilecekken vazgeçmek ne kadar aptalcaydı?

Damat arabacıya seslendi, o da el sallayarak onayladı ve sonra arkaya bakan sıraya oturmak için içeri girdi.

"Bunun için teşekkür ederim lordum. Kulaklarımı ve ayak parmaklarımı hava koşullarına kaptırmak istemem."

"Pelerinin nerede, dostum?"

"Dorning Hall'da küp küp doğrarken kaybettim."

Fabianus bankın altına uzandı ve damada kalın bir yün kucak battaniyesi uzattı. "Uşaklarla mı uğraşıyorsun?"

"Hizmetçiler."

"Ah." Fabianus, derinleşen karda kötü bir zaman geçiren at arabası hanın avlusuna girene kadar sessiz kaldı. Hancılarla ilgilenmesi için arabacısını bıraktı ve bardaki hancının karısına yaklaştı.

"Penweather, hizmetinizdeyim. Benim için postan var mı?"

Ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Son duyduğumuzda yolun yukarısındaki hendekteydin."

"Posta ekibimizi korkuttu ve gerisini kar halletti. Mektuplarım hakkında mı?"

Barın altından bir kutu çıkardı ve karıştırmak için altı sonsuzluk aldı. "Hanımlar arasında oldukça popülersiniz lordum." Yarım düzine mektubu barın üzerine koydu, yüz ifadesi hafifçe kınayıcıydı.

Fabianus birkaç madeni para uzattı. "Özel bir yemek odanız var mı?"

"Sadece bir tane. Ekstra ücrete tabi."

Öğle vakti gelip geçmişti ve Fabianus üşümüş, acıkmış ve sabrı tükenmişti ama bu mektupları herkesin görebileceği bir yerde okumak istemiyordu.

"Eğer yolu gösterirseniz seve seve parayı teslim ederim. Sıcak yemek de çok makbule geçer, ama lütfen arabacılara verdiğiniz gibi olmasın. Arabacım ve seyisim de aynı şekilde sizin yerel yemeklerinize ve bolca kış birasına ihtiyaç duyacaklar."

Bu emirler üzerine biraz neşelendi ve Fabianus'u ayak parmaklarını -ve kulaklarını, parmaklarını, burnunu ve diğer birkaç parçasını- özel salonun ateşinin önünde çözmesi için bıraktı.

Soğuktan hantallaşmış parmaklarının yapabildiği kadar hızlı bir şekilde mektupları sıraladı. Beşi Londra'da tanıdığı dul kadınlardan geliyordu, hepsi de sevgiyle hatırladığı sevgili ve güzel kadınlardı. Altıncısı Helen Teyze'den geliyordu ve onu sona sakladı.

Grange'de kalan personel ve Dorning Hall'daki personelin yarısı saatlerce arama yaptı. Hawthorne ve Valerian bir şekilde -Grey aracılığıyla- olanlardan haberdar olmuş ve Eric'in kâğıtlarını sayfa sayfa inceleyerek aramaya katılmışlardı.

"Fromm düzenli biriydi," dedi Valerian bir defteri kapatırken. "Onun hakkında bunu tahmin edemezdim. Dönüm başına verimden Montagu'nun ayakkabılarının ne zaman yenilendiğine kadar her şeyin mükemmel kayıtlarını tutardı."

Hawthorne biraz isteksizce, "Grange'ı iyi idare etti," diye cevap verdi. "Yine de başlangıçta gelişen, iyi organize edilmiş bir mülk miras aldı."

"Ve MacVeigh o mülkü satmak istiyor," diye mırıldandı Casriel. "Böyle bir aptallığa inanamıyorum. Evet, kiralar düşüyor ama İngiltere'nin her zaman yemeğe ihtiyacı olacak. Ordu kaçınılmaz olarak başlatacak başka bir savaş bulacak ve fiyatlar yeniden yükselecek. Aksi takdirde, buradaki nüfus her geçen yıl artacak."

Daisy'nin kardeşleri giderek sinirleniyordu ama öğlen yemeğinin üzerinden saatler geçmişti ve personel bu süre içinde kütüphanedeki tüm kitapları gözden geçirmişti. Her halı geri çekilmiş, her çerçeveli sanat eseri parçalarına ayrılmıştı.

Tüm bu süre boyunca kar yağmaya devam etti. Ta ki Casriel Daisy'ye Salon'a dönmesini ve aramaya onsuz devam etmesini önerene kadar.

Tam teslim olmak üzereydi ki -akşam yemeğini kaçırırsa çocuklar endişelenecekti- koridorda bir kargaşa patlak verdi.

"Bu Bayan Michaels," dedi Daisy. "O asla sesini yükseltmez." Anderson da tartışmaya katılarak bağırmaya başladı ve... "Aman Tanrım. Walter geldi." Daisy eteklerini düzeltti, içindeki kargaşayı yatıştırmak için nafile bir çabayla nefes aldı ve koridora doğru yürüdü.

"Walter," dedi, "ne diye bu kadar yüksek sesle konuşuyorsun?"

"Bu,"- Bayan Michaels'a bir el salladı- "bu *kadın* sizi aile salonunda beklememi önerdi, ama bana verdiğiniz sözünüz özellikle tutmadığınızı ve boşaltmanızı emrettiğim mülke geri döndüğünüzü kendim görmeliydim."

Özür dileme, lafı dolandırma ve Walter'ı yatıştırma isteği, Bayan Michaels'ın Daisy'nin gözlerinin içine bakması için gereken süre boyunca sürdü.

"Grange satılana kadar," dedi Daisy, "burası oğluma ait ve burada bulunup malların ve kişisel eşyaların tam bir envanterini çıkarmak için her türlü hakka sahibim. Çalışanlarıma kötü davranırsanız kendinizi tehlikeye atarsınız."

Bayan Michaels'ın yüzünde yine de büyük bir hakaret içeren boş bir ifade vardı.

"Ellerini onun üzerine koydu," dedi Anderson, sözlerinde bir kez olsun güler yüz belirtisi yoktu. "Ellerini Bayan Michaels'ın üzerine koydu."

Casriel emlak ofisinden çıktı ve Daisy'nin sağındaki yeri aldı. "MacVeigh, uygunsuz çıkışınız için hanımefendiden özür dileyin."

Walter'ın bakışları daraldı ve Daisy bir an için onun öylece çekip gideceğini düşündü.

Ama hayır. Kendini toparladı ve Daisy'ye bariz bir nefretle baktı. "Böyle bir şey yapmayacağım. Açıkçası, hanımefendinin kaprislerine boyun eğmek nezaketime saygısızlıktan başka bir şeyle sonuçlanmadı. Ben uygun gördüğüm şekilde elden çıkarana kadar bu ev kilit altında tutulacak."

Personel daha binayı boşaltmadan Grange'i yakmayı mı planlıyordu? Walter o kadar cüretkâr değildi ama kesinlikle çaresiz davranıyordu.

"Senin aksine," dedi Daisy, Walter'a doğru ilerleyerek, "Eric'in çocuklarına bıraktığı mirası bir kenara atmaya niyetim yok. Buradaki her şeyin bir değeri var Walter, kütüphanedeki kitaplardan Vicar geldiğinde kullandığım antika çay , ailemin burada yarattığı anılara kadar. Saçma sapan bir fiyat karşılığında saçma sapan bir aceleyle neredeyse hepsini elden çıkarmayı planladın."

Valerian eldivenlerini avuçlarına vurarak Daisy'nin soluna doğru ilerledi. "Yasal açıdan bakıldığında, bu davranış israf ya da en azından ihmal sorununu gündeme getiriyor. Bir vasi, vasisinin çıkarları doğrultusunda hareket etmelidir ve Grange'i üç kuruşa satmak bu standardın çok kalır. İlgili belgeleri okudum, MacVeigh. Eğer satış gerçekleşmiş olsaydı, emin olun hanımefendinin ailesi bu konuları mahkemede gündeme getirecekti."

Yaparlar mıydı? Daisy, Valerian'ın blöf yapıp yapmadığını anlayamıyordu ama sözlerinin Walter üzerinde bir etkisi olduğu açıktı, teni Cassandra'nın lahana güllerinden biri gibi pembeleşmişti.

Hawthorne Daisy'nin arkasındaki yerini aldı. "Hanımefendilerinden ve *Bayan Michaels*'dan özür dile."

Bir centilmen bunu yapardı ama Walter'ın bakışları zehirli bir hal aldı ve Daisy, kardeşlerinin Eric'le ve Walter'la olan durumlarını neden açıkça savunamadıklarını yeni bir şekilde anladı.

Hem Walter hem de Eric sadece onun değil, çocuklarının da kaderini kontrol ediyordu ve onları kızdırmak durumu daha da kötüleştirebilirdi.

Walter, Daisy'yi selamlayıp Bayan Michaels'a başını sallayarak, "Özür dilerim," dedi. "Ve yarın sabah saat dokuzda, Eric'in çocuklarını evimdeki yerlerini öğrenmeye başlamaları için toplamak amacıyla Dorning Hall'a uğrayacağımdan emin olabilirsiniz."

Bu sözler Daisy'nin kalbine bir örs gibi indi ve Walter'a olabildiğince sert bir tokat atmak yerine Casriel'in eline uzandı.

"Sevgi dolu misafirperverliğinizin tadını çıkarmaya hazır olacaklar," dedi. "İyi günler, Walter."

Bunu beklemiyordu ama o zaman Daisy'nin kelimeleri nasıl çıkardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu mülkün yasal vasisi benim," dedi, "ve bir saat içinde binayı terk etmezseniz hepinizi haneye tecavüzden tutuklatacağım. Bu alt kattaki ayaktakımı için de geçerli."

Valerian, "Ne yazık ki," dedi, "yargıç olarak acil işlerim şu anda kimseyi tutuklamamı engelliyor. Pazartesi günkü salon oturumunda beni görmeye gelin ve konuyu tartışalım."

Bu karşılık en azından personele yolculuğa hazırlanmak ya da iş taleplerine yanıt almak için birkaç gün daha kazandırdı ama aynı zamanda Daisy'nin çocuklarını kaçırma planını açıklayan adamı daha da sinirlendirdi.

"Çocuklara evinize kadar eşlik edeceğim," dedi Daisy, "ve yerleştiklerini göreceğ kadar uzun süre yanlarında kalacağım."

Walter onu öylesine nefret dolu bir bakışla süzdü ki Daisy neredeyse kardeşlerine doğru sinecekti. "Hayır, *Bayan Fromm*. Yapmayacaksın. O çocukların üzerine yeterince titrediniz, şımarttınız ve şımarttınız,

Ve Şimdi sana söyleneni yapamaman, Bayan MacVeigh henüz Londra'ya gitmemiŐken evimde ayak altında olacakları anlamına geliyor. Evimde sana yer yok ve sen Grange'e karıŐmakta ısrar ettiğin sürece de asla olmayacak."

Koridorda sinsice ilerledi ve Daisy aniden oturmak zorunda kaldı.

"Çay," dedi Bayan Michaels. "Anderson, hanımefendiye bir fincan koyu çay getirmeme yardım et."

"Barut lütfen," dedi Daisy, "ve sanırım kardeşlerim de Eric'in konyaağından alacaklar."

Hawthorne, "Yumruklarım MacVeigh'in kibirli phiz'ini yeniden düzenlemek için kendilerine yardım etmek istiyor," diye mırıldandı.

"Şimdi, şimdi," dedi Valerian, "su iŐlemenize yardımcı olamayacağım zaman su tehdit etmemelisiniz."

"Ona yardım edebilirim," diye karşılık verdi Casriel. "Ama ben daha çok MacVeigh'den cevap almakla ilgileniyorum."

"En iyi konyak Eric'in çalışma odasında," dedi Daisy. "Ve bütün öğleden sonra orada ateş yakıldı." Dizlerinin bağı çözülmüŐtü, karnı ağrıyordu ama kalbi de ısınmıŐtı. Kardeşleri onun için ayağa kalkmıŐtı. Durumu daha da ktleŐtirmiŐlerdi ama Daisy'nin kendisi de öyle yapmıştı.

Çok daha kötü.

"MacVeigh'in yatırımları pek iyi gitmiyor olmalı," dedi Valerian, alıŐma odasında toplandıklarında Eric'in masasının arkasındaki koltuğa oturarak. Hawthorne kanepeye yayıldı, Casriel ise okuma koltuğuna oturdu. Daisy pencere kenarındaki koltuğa tnedi ve Penweather'ın da yanında olmasını diledi.

Onu dokunarak rahatlatacak, sağduyulu önerilerde bulunacak ve ne kadar zayıf olursa olsun umut ışıklarına işaret edecekti.

"MacVeigh yatırım yapmıyor, bunu söyleyebiliriz," dedi Casriel, "ama sizce neden künt istiyor?"

"Çizmelerinin topukları düşmüştü," dedi Valerian. "Ceketinin modası iki yıl geçmiş, kravatının iğnesi bile yok, ne kalaylı ne de tabak."

Hawthorne kanepeye uzandı ve ayaklarını bileklerinden çaprazladı. "Belki de buraya aceleyle gelmiştir. Evin arandığını nereden biliyordu?"

Casriel gözlerini ateşe dikti. "Grange'nin en üst iki katını köyün ana caddesinin üst ucundan görebilirsiniz ve Walter şehrin o tarafında yaşıyor. Buradaki pencerelerdeki ışıkları fark ederdi."

Kar gün boyunca ara sıra hafiflemişti ama şimdi durmadan yağıyordu. Belki de Walter ışık görmüştü. Belki de aramaya başlamak için o kadar çaresizdi ki uzak durmayı başaramamıştı.

"O zaman çocuklar Walter'ın tavan arasından Grange'i görebilecekler." Daisy söyledi. "Bunun bir teselli mi yoksa eziyet mi olacağını bilmiyorum."

"Çocukları Londra'ya götüreceğim," dedi Hawthorne. "Ash ve Della'nın yanında ya da Sycamore'un yozlaştırıcı etkisi altında kalabilirler ve Valerian'ın bahsettiği davayı başlatırız."

Casriel, "Londra'ya değil," dedi. "Onları Willow ya da Jacaranda'ya götürün. MacVeigh onları Kasaba dışında aramayı düşünmeyecektir."

"Olmasa iyi olur," dedi Valerian. "Mahkemeler adam kaçırmayı hoş karşılamıyor."

"Mahkemeler aptal," dedi Daisy, "ve o vasiyeti bulmamız gerekiyor." Yine de asla bulamayacaklarına ve Penweather'ı kendi yoluna göndermenin şimdiye kadar verdiği en aptalca karar olduğuna giderek daha fazla ikna oluyordu.

FABIANUS, hancının karısı günün ilerleyen saatlerinde uygun bir binek atı bulunabileceğini söylediğinde ona güvenerek APTALLIK ETMİŞTİ. Kar yağmaya devam etmiş ve uygun bir at bulunamamıştı. Lanet olası kadın sadece Fabianus'tan, çalışanlarından ve at arabalarından geceyi geçirmek istemişti.

Öğleden sonranın azalan saatlerini daha fazla mektup göndermek ve yorulmak bilmez posta arabacıları aracılığıyla Pandora ve hemşiresinin Fabianus onlara katılana kadar bir sonraki handa bekleyeceklerini bildirmek için kullanmıştı. Pandora bu maceranın tadını çıkaracaktı, Fabianus ise küçük, düzenli oturma odasındaki her eşyayı pencereden dışarı atmaya hazırды.

Hanın sahibesine göre Dorning Hall'a bir not iletmek için hiçbir ulak mevcut değildi, çünkü kar personelinin olağan geliş gidişlerini aksatmıştı. Kömürcü çocuk hava karardıktan sonra son bir kova ile geldiğinde, Fabianus ona hiçbir nezaket göstermeden hitap etti.

"Günün ilk ışıklarıyla birlikte, bu karda Dorning Hall'a kadar gidebilecek kadar sağlam bir ata ihtiyacım olacak."

Çocuk onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "İyi büyüklükte bir hayvan isteyeceksin, şef. Bu iyi olur."

Tabii ki öyle. "Lanet hanı satın almak zorunda kalsam da umurumda değil delikanlı. Sabah ilk iş uygun bir bineğin beklediğinden emin ol." Şubat ayında güneş saat yediyi geçene kadar ufukta görünmüyordu, bu yüzden Fabianus talebini değiştirdi. "Yani tam yedi buçukta."

"Evet, efendim. Hanımefendiye söylerim."

Fabianus, Daisy'nin buzlu bir denizin ötesinden kendisine el salladığını hayal ederek uyudu, ama yine de güneş doğmadan çok önce uyandı ve yediyi çeyrek geçe ortak alanda atını bekledi. Onun için hiçbir at hazır değildi.

Ne yarım saatte ne de üç çeyrek saatte at yoktu, bu yüzden Fabianus atkısını kulaklarına sardı ve yürümeye başladı.

"Bunu çocuklarla birlikte gönderecek misin?" Casriel, *Montagu* ve *Friend*'in portresine başını sallayarak sordu.

Daisy'nin meraklı gözlerine göre Casriel yorgun görünüyordu, şüphesiz gecenin yarısını Grange'de Eric'in lanet olası vasiyetini arayarak geçirmişti. Daisy de yorgundu ama kalbinin üzerindeki kurşuni ağırlık yorgunluğun yükünü bile aşıyordu.

"Buna cesaret edemem," dedi Daisy. "Bu Eric'in en sevdiği tabloydu ve Walter sırf bana ve çocuklara acı çektirmek için onu dart tahtası olarak kullanırdı."

Casriel kendini pencere pervazına dayadı. Kış sabahının zayıf ışığında babalarına çok benziyordu. Yakışıklı, seçkin, Salon'a ve orada yaşayan aileye çok benziyordu.

"Çocuklar haberi nasıl karşıladı?" diye sordu.

"Ciddiyetle. Bana endişelenmememi söylediler ve Grey, elimden başka bir şey gelmiyor."

"Çocuklar dirençlidir."

"Çünkü öyle olmak zorundalar. Benim ergenlik dönemimdeki esneklik anlayışım, sırf annemin dırdırından kurtulmak için bana ilgi gösteren ilk erkekle evlenmekti. Bakın bu beni nereye getirdi."

Casriel pencereden kalktı ve portreye bakarak onun yanında durdu. Oak o kadar yetenekli bir sanatçıydı ki Eric de at da tuvalden onu inceliyor gibiydiler.

"Hiç düşüşün m   Daisy, eğer Montagu bu kadar sadık ve itaatkar olmasaydı, Fromm hala hayatta olabilirdi?"

Casriel anneye ba  lılıkla ilgili anlaşılmaz bir noktaya değiniyor olsaydı, Daisy onu terslerdi. "Montagu atlar arasında bir prenstir. Birkaç yıl sonra Henry'nin boyu ona yetecek ve ben de umuyordum ki..."

Casriel bir kolunu onun beline doladı, yıllardır ona göstermediği kadar şefkat gösterdi ama yine de onu rahatlatmadı. Düşüncelerini söylemesine gerek kalmadan bilen, onu kendi bedeniyle yeniden tanıştıran, kederini, öfkesini ve e   sevgisini bir şekilde çözerek bunları yaşayan kadın için anlamlı hale getiren Penweather'ı istiyordu.

Casriel, "Henry'nin babasının sabah atına binmekten hoşlanacağını umuyordun," dedi.

"Pek çok şey umdum. Monty'nin sadakati hakkında ne demek istedin? Eric o atı severdi."

Casriel uzaklaştı. "Gece karanlıktı, saat geç olmuştu, zemin berbattı. At   iti reddetmeliydi ama sevgili Eric için denemek zorundaydı. Eric düştüğünde, başka bir at olsa gürleyerek doğruca ahıra gider ve seyisleri bir binicinin düştüğü konusunda uyarırdı. Eric'i bir saat içinde bulabilirdik, dondurucu bir gece yaralarının başladığı i  i bitirmeden önce."

"Boynu kırıldı sandım."

"Adli tabip basitçe talihsizlik sonucu   l  m kararı verdi, Daisy. Boyun kırılması eyerden düşmek için bir metafor muydu yoksa gerçek kırık kemiklere bir gönderme miydi bilmiyorum."

"Yani Eric doğa koşullarına yenik düşmüş olabilir mi?" Zavallı Eric, ama a  ık havayı çok severdi. Havasız bir hasta odasında ölmektense orada ölmek daha iyiydi.

"Fromm, turşu gibi olduğu için hiçbir şey hissetmezdi. Atı nöbet tutarken o hiç uyanmazdı."

"Montagu'yu büyük yaşlılığına kadar güvende ve mutlu tutmak için bir neden daha."

Saat üç çeyreği gösteriyordu, yani Daisy'nin çocukları kreşten çıkarma vakti gelmişti.

"Bunu seninle birlikte yapacağım Daisy," dedi Casriel. "Sana en azından bu kadarını borçluyum ve eğer seni Walter'la tek başına yüzleştirirsem Beatitude beni reddeder. Valerian'a Ash'le dava konusunu görüşmesi talimatını verdim, hiç değilse dava tehdidi Walter'ı çocuklar üzerindeki vesayetini bir nebze olsun kontrol altında tutacaktır."

Casriel'in çabalarını takdir ettiğini belirtmek için başını sallama dürtüsü güçlüydü ama yine de bunlar Daisy'nin çocuklarıydı. "Ben söylemedikçe ya da söyleyene kadar dava açmayacaksın Grey."

Merdivenlerin dibinde onunla birlikte durakladı. "Ash hukuk okudu, Valerian da yargıç. Ben de kralın adamı olarak kendi mütevazı sıramı aldım ve sadece sizin ve çocuklarınız için en iyisini istiyoruz."

Onun bu talebi karşısında gerçekten kafası karışmıştı. "Onlar *benim* çocuklarım ve onlar için en iyisinin ne olduğunu *bilemezsiniz*. Ben de bilmiyorum ama en iyi tahminim sizinkinden çok daha bilgili olduğum yönünde."

Gözlerini kırptırdı. Daisy'nin omzunun ötesine baktı. Şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle Daisy'ye baktı. "Penweather'ın etkisini seziyorum."

Daisy, "Ne onu tespit edin," dedi. "Eric çocuklarımı benim yetiştirmem konusunda ısrar etti ve Walter Eric'in isteklerine saygı duymayı reddetse bile sen bana saygı duyacaksın." Bu sözlerin acısını hafifletmek için Casriel'in yanağını öptü ve Casriel de ona sarılarak onu şaşırttı.

"Kesinlikle öyle," diyerek geri çekildi ve kolunu uzattı. "Sana saygı duyacağım ve Walter MacVeigh de saygı duymayı öğrenecek."

"Ash ve Valerian görüşsünler, ben de söyleyeceklerini dinleyeyim." Daisy bir davanın borç ve skandaldan başka bir şey getireceği umudunu bir kenara bıraktı ve kendini adım adım çocuk odasına yaklaştırdı.

Çocuklar bekliyorlardı, bakıcıları Chloe'nin pelerini iliklemeyi bitirirken burnunu çekmemeye çalışıyordu.

"Günaydın, canlarım," dedi Daisy. "Walter Amca'yı terasta sizinle birlikte bekleyeceğim. Hadi yola çıkalım, olur mu?"

Kenneth, "Mors Amca," diye mırıldandı. Henry ona dirsek attı.

Daisy diz çöktü. "Kendi çocuklarıma yalan söylemeyeceğim. Amca'nın evindeki yaşam muhtemelen zorlu olacak. Onunla saygılı bir şekilde konuşmanız, Cassandra'nın bonelerine hayranlık duymanız ya da Anderson'ın genellikle yaptığını gördüğünüz işleri üstlenmeniz gerekiyorsa, hayatlarınızı katlanılabilir kılmak için bunları yapın. Dürüst bir işte utanılacak bir şey yoktur. Yine de kalplerinizde Amca'ya istediğiniz ismi takmakta özgürsünüz. İhtiyacınız olan her şey için dua etmekte özgürsünüz. Büyüyeceksiniz, özgürlüğünüze kavuşacaksınız ve o zamana kadar amcanız sizin yardımınıza ihtiyaç duyabilecek yaşlı ve üzgün bir adam olacak."

"O artık üzgün bir ihtiyar," dedi Chloe. "Ve cheroots gibi kokuyor."

"Öyle," dedi Daisy, Chloe'ye elini uzatarak. "Gerçek bu ve gerçeği bildiğin için asla özür dilememelisin. Sadece Amca'nın yanında bu gerçeği kendine saklamalısın."

Daisy'nin yapabileceği en iyi şey, çocuklarına toplumun yutturmaya çalıştığı yalanları -Walter'ın sadık bir vasi olduğu, mirası onların iyiliği için harcadığı- anlayışlı çocukların çok kolay kavrayabileceği gerçeklerden ayırmaya çalışmaktır.

Böyle bir uzlaşma yeterli değildi. Bu yetersizliğin öfkesi Daisy'yi ön terasa kadar götürdü; burada güneş ilk kez yeni karın üzerinde parlıyor ve günü ıslıl ıslıl yapıyordu.

"Kartopu savaşı yapmak istiyorum," dedi Henry. "Trebüketimle kazara Amca'nın yüzüne ölü bir inek vurmak istiyorum."

Casriel bir eliyle Henry'nin başını okşadı. "Ben de öyle Henry, ama bu bizim sırrımız olsun."

Bir cenaze arabası kadar kaçınılmaz bir şekilde, Walter'ın sert atı arabanın dibinde belirdi. At karda biraz bocaladı ama salona doğru istikrarlı bir şekilde ilerledi.

"Ağlama anne," dedi Chloe Daisy'nin elini tutarak. "Sana yazacağım."

"Teşekkür ederim, Chloe. Sana cevap yazacağım, ama amcam mektuplarımı almana izin vermeyebilir. Yine de seni Pazar ayininde göreceğimi umuyorum, o zaman benim için birkaç kelime ayır."

"Ben de seni çağıracağım," dedi Casriel. "Hawthorne Amca ve Valerian Amca da öyle."

"Benim üzerimde mi?" Chloe memnun bir şekilde sordu.

"Senin ve kardeşlerinin üzerine. Walter bana eşlik etmeyi reddederse, sevgili annen gibi ben de bunu her seferinde dikkatle not edeceğim."

"Ondan nefret ediyorum," dedi Kenneth. "Babam onu sevmezdi bile."

Aile filozofu Kenneth için bunlar çok ağır sözlerdi. "Ondan hoşlanmak zorunda değilsin," dedi Daisy. "Korkak bir varilin cesur bir şövalye tarafından alt edildiği bir sürü hikâye yazabilirsin ama şimdilik onun bu duyguları görmesine izin verme. Rol yaparsın."

Kelimeleri söylemek korkunçtu. Rol yapmak, başa çıkmak, uzlaşmak, geçinmek... Daisy'nin hayatının büyük bölümünde izlediği mutsuzluğa giden yol tam olarak buydu. Penweather tek başına onun isteklerinin her şeyden önce gelmesi gerektiğini söylemişti ve aptal olduğu için en sadık müttefikini göndermişti.

Walter atını merdivenlerin dibinde durdurdu. "İyi günler."

Casriel başını salladı. "MacVeigh."

Walter attan indi ve Daisy'nin aklına onun gerçekten de genç bir adam olmadığı ve gerçekten de çok fazla yük taşıdığı geldi.

"Dakikliği takdir ediyorum," dedi Walter, biraz garip bir şekilde. "Leydim, günaydın."

Artık Walter onun çocuklarını çalışıyordu, o *benim leydimdi*.

Bayan Fromm'dan ziyade.

Gelincik Amca. "Walter." Daisy reverans yapmadı. "Çocukların geri kalanının bavulları bugün ilerleyen saatlerde gelecek. Öğretmenleri ve mürebbiyeleri Pazartesi sabahı evinize katılacak."

"Peki ya midillileri?" Casriel'in ağır seyahat arabası ahırdan çıkarken Walter sordu. "Eric Fromm'un çocuklarının midillileri vardı ve vasileri olarak her türlü canlı hayvanı elden çıkarma hakkım var-"

"İşemem lazım." Chloe bunu oldukça yüksek sesle söyledi. "Şimdi."

Daisy Chloe'yi salona doğru çevirdi ve hafifçe itti. "Çabuk ol, Chloe. Gitme vakti geldi." *Walter'ı bu terastan atmadan önce*.

Araba merdivenlerin dibinde durdu ve iki uşak üç portmantoyu bagaja bağlamakla meşgul oldu.

"Madam," dedi Walter merdivenleri çıkarken, "her seferinde sabrımı zorluyorsunuz. Kanun kanundur ve kardeşimin vasiyeti çok açık. Beni utanmazca engellediniz ve dün gece Grange'in ahırını teftiş etme fırsatı, sadece midillilerin değil, eyerlerinin ve dizginlerinin de kayıp olduğunu, aynı zamanda değerli bir avcının da bulunmadığını gördüm. Ya hayvanları kaybettiniz ya da çaldınız."

Duygular Daisy'nin içinde jeolojik bir güçle kabardı. Öfke, saf, doğru ve beyaz ateş, yoluna çıkan her şeyi yok etti. Keder,

Walter'ın üzerine yürürken pişmanlık, kendinden şüphe, hatta annelik bağılılığı bile küle dönmüştü.

"O at Eric'i senden daha çok seviyordu," dedi, "ve sen Eric'in çocuklarına sahip olamayacaksın. Kişisel çıkarların uğruna onları terörize etmeyeceksin. Genç ve güzel bir karın, düzenli bir evin, güzel bir hayatın var ama yine de açgözlü, kaba ve aptal olmalısın."

Eldivenini çıkardı ve adamın yanağına olabildiğince sert bir şekilde vurdu, tatmin edici bir çıtırtı kış sabahında yankılandı.

"ne cüret?" Walter elini yanağına götürerek karşılık verdi.

"Bir daha vur anne," dedi Henry, küçük bir botu Walter'ın kaval kemiğine doğrultarak. "Daha sert." Casriel'in bakışları karlı yolda sabitlenmişken Kenneth de kavgaya katıldı.

"Bu saldırıdır," diye bağırdı Walter. "Bu kişiye, reşit olmayan kişinin yasal olarak atanmış vasisine yönelik şiddettir-"

Daisy onu terastan aşağı itti, karla kaplı krizantem yataklarının üzerine en fazla üç metrelik bir düşüş. Walter çırpındı ve sonunda dizlerinin üzerine çöktü.

"Kendinizi rezil ediyorsunuz, madam," dedi paltosundaki karın tozunu alıp merdivenlerden çıkarken. "Aklınızı kaçırmışsınız ve bu küçük serserileri çatımın altına aldığınızda ilk işim-"

"Onları hiçbir yere götüremezsin," dedi Daisy. "Onların vasiliğini üstlenmeye uygun değilsin ve eğer konuda ısrar edersen seni ve Bayan MacVeigh'i pişman ederim."

Casriel ona baktı. "MacVeigh izinsiz mi giriyor leydim?"

Grey'in sorması dünyaları ifade ediyordu. "Öyle. Bay MacVeigh bu mülkte kesinlikle istenmiyor." Bu kabadayıcı bir konuşmaydı ama Walter'a uyum sağlamak Daisy'ye hakaret ve tehditten başka ne kazandırmıştı ki? "Git buradan, Walter, ve uzak dur. Eğer herhangi bir

Grange'i tekrar satmaya kalkışırsanız, bu işin sonsuza dek akla gelebilecek en büyük, en iğrenç davaya dönüştüğünü görürüm. Bana ya da çocuklara , yoksa Bayan MacVeigh'in Londra'da sosyal bir parya haline gelmesini de sağlarım."

Bu daha çok kabadayılıktı, ama aile bağlantıları - Beatitude herkesi tanıyordu, Jacaranda herkesi tanıyordu, Willow'un karısı bir kontun kızıydı, *Sycamore* Londra'da yaşıyordu - ve Daisy'nin kendi kararlılığı arasında, tehdit biraz ağırlık taşıyordu.

"Bu işin peşini bırakmayacağım," diye hırladı Walter. "O çocuklara sahip olacağım, mülklerle ilgili uygun gördüğüm her şeyi yapacağım ve eğer Eric'in lanet avcısının satıldığını görecek'im."

Daisy ona doğru ilerledi, öfkesi Walter'ın Eric'in çocuklarının önünde böyle bir şey söylemesinden duyduğu tiksintiyle yatışmıştı.

"Git buradan," dedi Walter'ın atını işaret ederek. "Bu araziden defol, bir daha geri gelme ve dua et Walter, benim ve çocukların huzurunu bozduğun gibi senin huzurunu da bozmayayım."

Walter açıkça öfkeliydi ama Daisy onun gözlerinde başka bir şey daha gördü: korku. Tehditleri ve haklı öfkesi palavraydı. Daisy'nin tiradıyla ilgili bir şey -belki de Cassandra'nın sosyal beklentilerinden bahsetmesi- Walter'ın inatçı kararlılığını kırmıştı.

"Haklarımı biliyorum," dedi merdivenlerden inmek için dönerek. "Yasayı biliyorum ve yasayı hepinize uygulayacağım."

"Hayır," dedi sessiz bir erkek sesi, ". Sanırım Chimborazo patladı?"

Penweather, botları sıırıslıklam, yanakları kızarmış, nemli saçları kuyruğundan kurtulmuş bir halde çeşmenin etrafında dolaştı. Teras basamaklarını tırmanana kadar gelmeye devam etti.

"Oldukça görkemli," dedi Casriel. "Lordum, günaydın. Biz de tam uşağa MacVeigh'i atına bindirmesini söylemek üzereydik. Gelişmelere eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Penweather başını eğdi. "Leydim, bu işi dışarıda mı yoksa özel bir yerde mi konuşalım?"

Walter atını binek taşına doğru götürürken, çocuklar gözlerini dikmiş Penweather'a bakıyorlardı.

"Daha fazla hakarete müsamaha göstermeyeceğim," dedi Walter. "Kadın aptal, çocuklar onun gözetiminde güvende değil ve Casriel, sen de bu saçmalığa yardım ediyorsun. Benden son sözümü duymadın," dedi ve binek taşının üzerine çıktı. "Hayır, duymadın. O güne pişman olacaksın, hem de çok pişman olacaksın, seni temin ederim."

Penweather bir parmağını şapkasının kenarına dokundurdu. "Sizi tutmamıza izin vermeyin *Bay Miller*."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Fabianus Dorning Hall'un misafir salonundaki kanepeye uzandığında, iki gün içinde ikinci kez ayak parmaklarının kaşıntıdan canlandığını hissetti. Saçlarındaki buz sarkıtları eriyerek yakasında soğuk bir neme dönüşmüştü ve parmakları Casriel'in ona sunduğu konyak bardağının etrafında kıvrılmayı neredeyse reddediyordu.

Odanın diğer ucunda Walter MacVeigh içkisini yudumluyor, hak ettiği cezayı bekleyen kayıtsız bir bilgin gibi görünüyordu.

"Hikayeyi ben mi anlatayım" dedi Fabianus, kolunu kanepenin arkasına doğru uzatarak, "yoksa sen mi anlattırırın MacVeigh?"

MacVeigh içkisini yudumlarken elleri titriyordu. "Anlatacak pek bir şey yok lordum, gerçi Eric'in lanet olası vasiyeti tüm bu iğrenç işi eyaletin yarısının önüne koyacaktı."

Yanakları pembeleşmiş, muhteşem gözleri parlayan Daisy de bir içki aldı ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. "Yine de anlat," dedi. "Bana gerçeği borçlusun."

Ses tonu MacVeigh'in cezasına kendisinin karar vereceğini ve affın olası olmadığını söylüyordu.

"Senin için başlayayım mı?" Fabianus sordu. "Bir zamanlar dul annesi yeniden evlenen ve bu süreçte oldukça başarılı olan genç bir adam vardı. İlk doğan oğlu, fakirlikten uzak olsa da,

küçük üvey kardeşinin doğduğunu gördüğü serveti asla miras alamayacaktı. O ilk doğan oğul küskün oldu."

"İlk doğan oğul *girişimci* oldu," diye karşılık verdi MacVeigh. "Annesinin yaptığını yaptı ve iyi bir evlilik yaptı. Bu sayede biraz mal mülk sahibi oldu, annesinin kız kardeşinden biraz daha miras aldı, sonra da annesinin kendisinden biraz daha miras aldı. Küçük kardeşi yeni bir avcı aldığında ya da 'Change'e yatırım yapamayacak kadar geri kaldığında bir kez bile şikayet etmedi."

Daisy durakladı, kadehi dudaklarının yarısına kadar gelmişti. "Eric bir fribble değildi."

Fabianus, MacVeigh'in başka bir patlamaya ilham vermesine izin vermek yerine konuştu, ancak Fabianus ilkin hayranlıkla izlemek için orada olmayı diledi.

"Eric aslında oldukça cömertti, değil mi? Son vasiyetinde sizden, ilk -ya da *yasal* diyelim- *eşinizden* ve bu birliktelikten doğan çocuklarınızdan bahsetti. Ayrıca çocukların yetiştirilmesini Daisy'ye, vesayetini de Casriel'e verdi."

MacVeigh başını salladı. "Eric kızlarımın her birine -Portsmouth'ta iki kızım var ve neredeyse evlenme çağına geldiler- ve eşlerimin her birine bir miktar ödeme yaptı. Ne yaptığımı biliyordu ama yine de ailedeki her kadın için bir karşılık ayırdı ve onlara isimlerinden başka bir şey söylemedi."

Bir dirseğini dayamış, zarif ve sıkılmış görünen Casriel bir sonraki soruyu sordu. "Peki bu cömertliğe karşılık olarak tam olarak ne ?"

MacVeigh brendisinden bir yudum daha aldı, elleri daha sabit değildi. "Genç bir adamken zengin Miller ailesiyle evlendim ve oğulları olmadığı için evlendikten sonra Miller soyadını almayı kabul ettim. Bu tür durumlarda yeterince sık yapılır. Karımın ailesi bizi Portsmouth'taki eve yerleştirdi ve bir süre için her şey gitti."

Daisy dişi bir aslan gibi sessiz bir şekilde oturuyordu, bu ezberden etkilenmediği belliydi.

Fabianus, "Devam et," dedi. "Günün olayları yüzünden kafası çok karışmış üç çocuk var ve senin ezberini bozmak hanımefendinin en büyük önceliği değil."

MacVeigh içkisini bitirdi. "Bayan Miller benden giderek daha fazla mutsuz olmaya başladı. Beklediği gibi başarılı olamıyordum. Ailesinin işleri de öyle ve aramızdaki ayrılıklar -Londra'ya gittiğinde, evime bakmak için buraya geldiğimde- gittikçe uzadı. Sadakatsiz olduğundan şüpheleniyorum, ama sadece iki çocuk vardı, bu yüzden en azından dikkatliydi."

Daisy bardağını bir kenara koydu. "Burada kurban siz değilsiniz, efendim." Lanet olası aptal, konuyu tartışacakmış gibi görünüyordu.

Fabianus, "Eğer hanımefendinin vardığı sonuca itiraz edecek kadar ahmaksanız," dedi, "o zaman adil bir duruşma nezaketinden vazgeçip Bay Valerian Dorning'i sizi iki eşlilikle suçlaması için çağıracağız."

Walter'ın asabi teni soldu. "Hapiste fazla kalmayacağım."

Casriel homurdandı. "Sadece asılacak ya da nakledilecek kadar uzun süre dayanmanız gerekiyor."

MacVeigh parmağını yakasında gezdirerek, "Kızlarım var," dedi. "Böyle bir skandal onları mahveder."

"Benim de bir kızım var," dedi Fabianus, "annesini henüz hayattayken başka bir kadınla evlenseydim, iki eşlilik yapmış olurum ve işlediğim suçun ne olduğunun da farkındaydım."

"Öyle değil," dedi MacVeigh. "Bayan Miller ne olup bittiğini biliyor. Bana gerekirse daha fazla parayla evlenmemi söyledi, çünkü ona ve kızlara destek olma görevim dışında benimle işi bitmişti. Tilly pratik bir kadındır."

"İlk karın yeniden evlendiğini biliyor," dedi Casriel, "ve senden tek istediği bir havale mi?"

"Yasalar onun nafakasından sorumlu olduğum konusunda ısrar ediyor ve ben de ona ve çocuklara bakmaya devam etmek için yapmam gerekeni yaptım. Satabileceğim her şeyi satmıştım. Sahip olduğum tek şey ev ve birkaç küçük yatırımdı ve işte Eric, kasabadaki en uygun bekârdı. Bana bir komisyon alabilirdi, beni kilise eğitimi için üniversiteye gönderebilirdi ama hayır..."

Daisy ayağa kalktı ve kanepede Fabianus'un yanındaki yerini aldı. "Eric'ten sana bir komisyon almasını ya da geçimini sağlamasını istedin mi hiç?"

"On beş yıl kıdemliydim. İstemek zorunda değildim ve desteğe ihtiyacı olan bir karım ve iki kızım vardı. Bir papaz evi ya da yurtdışında bir levazım subaylığı yeterli olmazdı."

"Ama beni ve çocuklarımı -Eric'in çocuklarını- tehdit etmek iyi bir plandı," diye karşı çıktı Daisy. "Beni ne kadar iğrendirdiğini anlatamam Walter. Bir kadınla evliliğinde başarısız oldun, bu yüzden başka bir kadınla evlenme yoluna girdin. Bu iki girişim de sorunlarını çözemeyince, sana karşı nezaketten başka bir şey göstermeyen dul bir kadına ve çocuklarına zorbalık etmeye başladın."

Fabianus neredeyse adama özür dilemesini, hayatının en azından özür dileyecek kadar onurlu olmasına bağlı olabileceğini haykıracaktı ama Walter MacVeigh hayatta yeterince kolay cevap almıştı. Annesi, teyzesi ve eşlerinin hepsi ona zenginlik getirmişti. Sonunda ağabeyi Walter'ın bakmakla yükümlü olduğu herkesi geçindirmeye razı olmuştu ama Walter yine de bir yumru gibi oturmuş, zihninde kendisini kırbaçlanmaktan kurtaracak bir yalan bulmaya çalışıyordu.

Walter, "Yeterince iyi idare edeceksiniz *leydim*," diye karşılık verdi.

"Koşup ağabeyin var, yerleşimler iyi gidiyor ve

Lordum sizin adınıza benim işime burnunu sokuyor."

"Fazla kurcalamaya gerek yok," dedi Fabianus. "Bulmacanın bazı parçalarını sağlayan birkaç zeki ve bilgili kadına yazdım. Karınız - Portsmouth'lu karınız- bir kocanın onu yola getireceği umuduyla sizinle evlendirilmiş. Ailesi onun dik başlı ve açık sözlü olduğunu düşünüyordu. Alçak MacVeigh ailesiyle evliliğinin durumu hakkında küstahça açıklamalar yaptı ve bu açıklamalar duyuldu ve -yıllar sonra- geri çağırıldı."

"Anladığım kadarıyla," dedi Daisy, "Eric'in en son vasiyetinin geçerli olmasına izin verebilirdiniz ve sonuç olarak tüm hanımlar bir miktar güvenceye sahip olurken, siz iki eşli olarak etiketlenirdiniz."

"İki eşliler hapse girer," diye yanıtladı Walter. "İki eşliler asılabilir. Eric'in tek ailesi için istediğin bu mu?"

Daisy dikkatle pencereden dışarı baktı, sonra tekrar MacVeigh'e döndü. "Eric'ten geriye bir karısı -ki neredeyse reşit olma yaşına gelmeden çocuk yatağında ölüyordu- ve üç çocuğu kaldı. Sen Eric'in hoşgörülen üvey kardeşiydin. Bu da seni en iyi ihtimalle daha düşük bir bağlantı yapar. Son vasiyetin şartlarının geçerli olmasına izin vermek yerine, eski bir vasiyeti ortaya çıkardınız, Greenover denen yaratıkla işbirliği yaptınız ve işlediğiniz suçların hesabını vermekten kurtuldunuz. Aynı zamanda Eric'in tüm servetine ve çocuklarına da el koydunuz."

"O vasiyeti o yazdı," dedi Walter, dik oturarak. "Kendi eliyle imzaladı ve bu geçerli bir vasiyet."

"On yıl önce," dedi Fabianus, "bu geçerli bir vasiyetti. Eric size bile değiştirdiğini söylemişti. Daha yeni vasiyetnamenin nerede olduğunu biliyorsanız, yasalar ve onurunuz gereği nerede olduğunu açıklamakla yükümlüsünüz."

"Sizce geçen ay Grange'i aramakla, hizmetçilerin bana sinsî bir hırsızmışım gibi bakmasına katlanmakla, hanımefendi evden çıkana kadar ahırlarda gizlenmekle uğraşır mıydım?

Arama mı? Lanet şeyi bulamıyorum, ama bu da iyi. Eğer benim küçük sorunlarımı unutursanız, çocukların burada, Salon'da anneleriyle birlikte yaşamalarına izin veririm. Hepimiz istediğimizi alırız ve kimse de daha akıllı olmaz."

"Grange'i satmayı hiç düşünmediniz mi?" Daisy sordu.

"Satabilirdim, içine taşınabilirdim ama araştırabilmek için boş bir yere ihtiyacım . Dürüst olmak gerekirse, onu yakıp kül etmeyi düşündüm ve o zaman sıkıntılarım sona erecekti. Yeni vasiyetname olmadan eski vasiyetname duruyor ve çocuklar da bende. Kanun benim tarafımdayken, uzak geçmişimle ilgili bir sürü saçma ve anlamsız suçlama yapmak istiyor musunuz gerçekten?"

Casriel pencereden dışarı bakıyor, Walter'ı bahçeye atmaya hazır olduğunu ima ediyordu. Fabianus'un dürtüleri bundan daha şiddetliydi. Daisy ise sakinliğin resmiydi.

"Eski tarihle ilgili aptalca ve anlamsız suçlamalarda bulunmaya çalışmıyorum Walter. Merhum kocamın ve benim isteklerimize saygı gösterilmesini istiyorum. Bu nedenle, yeni vasiyetnamenin şartlarına kuruluşuna kadar uyacağız."

Walter ayağa kalktı. "Hayır leydim, yapmayacağız. Belge sizde değil, o yüzden bunu benim şartlarımla yapacağız."

Daisy oturmaya devam etti. "Aslına bakarsan Walter, vasiyetname bende. Siz burada bekleyeceksiniz -Casriel'in çok zinde uşakları var, bu sayede kaçıp gitmezsiniz- ve ben de belgeyi geri alacağım. Lord Penweather, bana katılır mısınız?"

"Memnuniyetle." Daisy'ye odadan çıkarken eşlik etti ve Casriel'i konyak yudumlayıp mahkûmu koruması için bıraktı.

DAISY, Penweather'ı sımsıkı kucaklamadan önce eski oturma odasına kadar gelebilmişti.

"Bu sabah seni gördüğüme sevindiğim kadar hiç kimseyi gördüğüme sevinmemiştim Penweather. Seni göndermekle aptallık etmişim."

O da aynı coşkuyla ona sarıldı. Kokusu ıslak yün ve nemli deriydi, ama verdiği his tamamen Penweather'a aitti, yağsız, katı ve ona aitti.

"Gitmekle aptallık ettim. Vasiyet at portresinin arkasında mı?"

"*Montagu ve Friend*," dedi Daisy, gözyaşlarının toplandığını hissederek. "Eric, Walter ya da Greenover'a güvenmemem gerektiğini biliyor olmalıydı ama keşke bana bir şey söyleseydi. Portreyi aile İncil'ine tercih etmem konusunda beni uyarmıştı ama bu mesajı iletmek içindi."

Penweather tabloyu büfenin üzerinde duvara dayalı durduğu yerden kaldırdı. "Belki de Eric sana tek kardeşine, avukatına ve çalışanlarına güvenmediğini nasıl söyleyeceğini bilemedi. Belki de Walter'ın gözlerinin ve kulaklarının Grange'in üzerinde olduğunu hissetti - Anderson farkında olmadan bunların arasındaydı - ve ihtiyatlı davranarak kendi danışmanını tuttu. Ya da -bunu muhtemel buluyorum- sizin titiz ev idarenizin meseleyi hallededeceğine güveniyordu."

Portreyi yere koydu ve arkası dışarı bakacak şekilde çevirdi.

"Dikkatli ol," dedi Daisy. "O tabloya gerçekten değer veriyorum, sadece Oak yaptığı için değil."

Penweather bir çakı çıkarıp açarak, "Resimdeki adama değer veriyorsunuz," dedi. "Kendi tarzında, o da size değer veriyordu leydim. Hem de çok."

Penweather bunu söyleyebiliyordu, şüphesiz kederle ve kusurlu bir evlilikle kendi barışını sağladığı için. İnsan hayatı boyunca pek çok farklı insanı pek çok farklı şekilde sevebilirdi ve Daisy de bu gerçeği kabul etmeyi öğreniyordu.

Penweather arkalığı çerçeveye tutturana bağlantıları kurcalarken, "Onu şimdi özlüyorum," dedi. "Onu özlüyorum ve ona saygı duyuyorum. Eric'in doğası neşeli olduğunu, kendisine çok şey verilmiş ve şikayet edecek çok az şeyi olan bir adam olduğunu düşünürdüm. Onun da mücadeleleri vardı."

"Ona saygı duymak rahatlatıcı, değil mi?" Penweather, arka tahtayı yavaşça gevşeterek bir köşeye düzgünce katlanmış bir paket kâğıdı ortaya çıkardı. "Marianne'in ölümünden sonra tuttuğu günlükleri buldum. Bana asla ifade etmediği sadakatsizliğinden duyduğu pişmanlığı o sayfalarda dile getirmiş. Gebe kalma işini sıkıcı bulmuş ve çocuk sahibi olduğu için rahatlamış. Dürüstçe bu hileyi başarabileceğini ve benim en büyük hayalimi gerçekleştirebileceğini düşünüyordu. Bu Fromm'un vasiyetnamesi leydim."

Tanrı'ya şükür. "Sen okudun."

Penweather katlanmış ve mühürlenmiş tek bir sayfa birlikte düzgün el yazısıyla yazılmış birkaç sayfa açtı.

"Mektup size gönderilmiş."

Daisy onu aldı, kanepeye uzandı ve adrese bir göz attı: *Sevgili Daze*'im. "Bunu şimdi okuyamam."

Penweather gevşek sayfaları pencereye taşıdı. "Eric'in kendi eliyle şahitlik edilmiş. Çalışanlara, Walter'ın bakmakla yükümlü olduğu kişilere, çocuklara ve sana özel vasiyetler var - tablo senin Daisy, tıpkı at, diğer birçok duygusal nesne ve Eric'in günlükleri ve belgeleri gibi. Çocukların yasal vasiliği Casriel'e ya da Casriel bir yıl görev yaptıktan sonra sizin seçeceğiniz kişiye geçecek. Çocukların yetiştirilmesi sizin elinizde kalacak - Eric'in 'uzun yıllardır en saygıdeğer, sevgili eşi' - ve Valerian, bir yıl sonra bir halef seçmediğiniz sürece mülkün mütevellisi olacak."

Daisy bunu düşünürken kalbinde hem sevinçli hem de acı dolu bir şeyler belirdi. "Eric tam olarak gibi yaptı. O tuttu

Bana ve çocuklara verdiği söz." Yanağından sıcak bir gözyaşı süzöldü, kısmen sevinç, kısmen keder.

Penweather vasiyetnameyi büfenin üzerine koydu ve ona bir mendil uzattı. "Squire Fromm size verdiği sözü her konuda tuttu. Çocuklarına güzel bir miras bıraktı ve senin azmin bunu onlar için korudu. Aferin leydim."

Penweather'ın elini tuttu ve alnını onun yasladı. "Onu sevdim, Penweather. Onu sevmek için çok çabaladım."

"Bunu biliyordu ve seni de seviyordu." Penweather onun yanındaki yerini aldı ve Daisy'yi kucağına çekti. Daisy'nin Penweather'ın anlayışına, onun iddiasız şefkatine ihtiyacı vardı.

Birkaç damla daha gözyaşı dökerken Daisy zihninin ve kalbinin anılar ve pişmanlıklar, sevinçler ve hayal kırıklıkları üzerinde özgürce dolaşmasına izin verdi. Her şeyi çözmek zaman alacaktı -belki de yıllar- ama Eric ona evliliğini ve geleceğini anlamlandırması için bir araç vermişti.

"İstersem yeniden evlenebileceğimi söylüyordu," dedi Penweather'ın kollarından ayrılmadan doğrulup. "Bir yıl sonra yeni bir vasi ve kayyum seçme meselesi de bunun içindi. Sadece çocuklar için doğru olanı yapacak bir eş seçmem konusunda bana güveniyordu."

"Sana sınırsız güvenirdi Daisy. Senin sadakatine sahip olduğunu biliyordu ve bunu takdir ediyordu."

"Benim sevgimi kazandı," dedi Daisy, mendili cebine sokarken. "Yorgun ve bıkkındım, bazı açılardan boyun eğmiştim ama onu seviyordum ve çocuklarımızı da seviyorum."

Penweather onun saçlarını okşadı ve ortam huzurlu bir sessizliğe büründü. Daisy onunla birlikte küçük oturma odasında akşama kadar bekleyebilirdi ama kreşte ilgilenmesi gereken çocuklar ve bir gelincik vardı.

"Eric, Walter için özel bir vasiyette bulundu mu?"

Penweather ayağa kalktı ve büfeye doğru ilerleyerek sayfaları karıştırdı. "O yaptı. 'Üvey kardeşim Walter MacVeigh Miller'a bin pound seyahat parası bırakıyorum. Bu meblağ, aileye yapılacak diğer mali vasiyetlerden iki hafta önce ödenecektir."

Daisy gülümsedi. Eric'in her zaman absürd bir anlayışı vardı. Gülümsemesi kahkahaya dönüştü ve ah, rahmetli kocasıyla son bir şaka paylaşmak harika bir histi.

"İyi fikir," dedi. "Walter'ı Eric'in onun için planlarından haberdar edelim, olur mu?" Bu işi bitirmeye hazır bir şekilde koltuktan kalktı ama bir an durup Penweather'ın koluna dayanarak kendini sabitlemek zorunda kaldı.

"Kahvaltıyı kaçırdınız," dedi Penweather. "Walter yola çıkar çıkmaz bu dikkatsizliği gidereceğiz."

"Walter'ı hallettikten sonra sana da söylemek istediğim birkaç şey var Penweather."

Kapıyı onun için tuttu ama merdivenlerin başına geldiklerinde durakladı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum Daisy. Sen Erickson Fromm'un sadık, sevgili eşiydin ve asla onun anısına ya da kalbindeki yerine tecavüz etmeye kalkışmam, ama sen benim de gerçekten sevgilimsin leydim. Bunu beklenti yaratmak için değil, ben sonra eski bir günlükte bulmak yerine, ben hayattayken bu sözleri benden duymanı istediğim için söylüyorum."

Kadının yanağına bir öpücük kondurdu ve merdivenlerden aşağı inecekti ama Daisy onu kolundan yakaladı.

"Sen de benim gerçek sevgilimsin Fabianus ve umarım ikimizden biri eski günlüklerin ve solmuş aşk mektuplarının tesellisine terk edilmeden önce bu sözleri benden defalarca duyarsın."

Gülümsemesi sert ve şefkatliydi. "Anlaştık." Kolunu ona doğru salladı ve Daisy onunla birlikte resmi salona doğru ilerledi,

aile gelinciğini en yakın pencereden atmaya hazır.

Walter kanepelerden birine oturmuş, bakışlarını halıya sabitlemişken Casriel, "HIZLI BİR ÖLÜM TAVSİYE EDERİM," dedi. "Hanımlara söyle, tavuk kemiğiyle boğulurken ya da attan düşüp iç kanama geçirirken ölmek üzere olduğunu söylesinler."

Daisy kanatlı koltuğundan, "Hayır," dedi. "Walter hiçbir şekilde Eric'in ölümüne izinsiz giremez. Bir tavuk kılçığı, kötü bir balık, kanlı bir akıntı vakası. Hiçbir şey bir çitte kederlenmek kadar gösterişli olamaz."

Fabianus tespit edildi hakkında Daisy a yeni Barış, Ayrıca a Onu kapalı bir yatak odası kapısının arkasına götürmek istemesine neden olan yeni bir ürkütücülük. Elbette, kadın onu yatak odasına davet edene kadar bekleyecekti; kadın son birkaç ayda çok fazla çalkantı yaşamıştı ve şüphesiz her türlü karmaşık durumdan muzdarip olmalıydı. duygular-ama o oldu onu gerçekten sevgili, ve o

Bu unvan ona büyük bir sabır aşılammıştı.

Ayrıca büyük bir zevk.

"Ama nereye gideceğim?" Walter mırıldandı. "Bin pound değil... Yani bin pound ama..."

"İtalyan eyaletlerinde ucuza yaşayabilirsin," dedi Daisy, "ya da Amerika'da sekreter olarak iş bulabilirsin. Seçim senin Walter, ama parayı alacaksın, durumu eşlerine yazılı olarak açıklayacaksın ve bir daha dönmek üzere bu kıyıları terk edeceksin. Alternatif olarak Valerian'ın seni tutuklamasını sağlayabilirim."

Çocuklarını tehdit eden, ona saygısızlık eden ve kendi kardeşine saygısızlık eden bu adama hiç acımadı, hiç yumuşama belirtisi göstermedi.

"Peki ya Cassandra benimle gelmek isterse?"

Casriel homurdandı. "O kadar da aptal değil. Köydeki evi, yerleşim yerleri, dul bir kadının itibarı ve Eric'in onu rahatlatacak cömertliği var. Tahminimce evi satacak ve Kasabaya daha yakın bir yere taşınacak."

"Seçimi ona bırak," dedi Daisy, "ve *onun isteklerine uy.*" Fabianus ateşe yakın bir yerde durmuş, daha iyi seyredebilmek için Daisy sohbete başkanlık ediyordu. Çay tepsisi getirilmemişti ve MacVeigh'in elindeki bardak boştu. Kimse yeniden doldurmayı teklif etmedi.

"MacVeigh, sanırım hanımefendi seni mazur görüyor," dedi Fabianus, "ama buradan pencere yerine kapıdan çıkmak istiyorsan, yabancı iklimlere sıvışmadan önce ondan özür dileyeceksin. Özrünü sunarken onun gözlerinin içine bakacaksın."

Casriel, "Ve kelimelerin hakkını verin," diye ekledi. "Hanımefendi sizi asılmış olarak görebilir ve hiç kimse - ne eşleriniz, ne çocuklarınız, ne komşularınız, ne de ben - sizi kaybettiğimize üzülmeyiz."

MacVeigh ağır ağır ayağa kalktı ve gözlerini uzaklara dikti. ", size yaptığım yanlış için özür dilerim."

Daisy kollarını kavuşturdu.

MacVeigh boğazını temizledi ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Size karşı yaptığım yanlışlar ve sizi ve çocukları üzdüğüm için özür dilerim."

"Ve?" Fabianus dürttü.

"Ve bana bir an bile zarar vermeyen rahmetli kardeşime gösterdiğim saygısızlık için. İki hafta içinde ayrılacağım ve sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim. Cömertliğiniz çok takdire şayan."

"Tek yaptığım," dedi Daisy, "seninle ilgili olarak merhum kocamın isteklerine saygı göstermek. Varlığınızı sürdürdüğünüz için Eric'in cömert ve bağışlayıcı doğasına teşekkür edebilirsiniz. İyi günler."

Walter yenilmiş, yaşlı ve perişan bir halde ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı. Kapı onun ardından kapanır kapanmaz Casriel bardakları yeniden doldurmaya başladı.

"Adaletin yerini bulmasına kadeh kaldıralım," dedi. Valerian ve Hawthorne bu akşam yemekte bize katılacaklar ve Penweather, sen de Hampshire'a gitmeyi düşünmemelisin. Daisy, Walter'ı terastan aşağı ittiğin zamanki gibi bir adamın yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim. Muhteşemdi."

Daisy içkisini reddetti, Fabianus ise kibarlık olsun diye onunkini aldı. "Açıkçası heyecanı kaçırdım, ama eminim hanımefendileri beni yeniden anlatarak eğlendirecektir."

"O halde kontesime akşam yemeğinde misafirimiz olacağını haber gidiyorum." Casriel içkisiyle selam verdi. "Sana, Daisy'ye ve merhum kocana." Bardağı boşalttı ve büfenin üzerine koydu.

Fabianus da kadehini kaldırdı. "Bir önerin var mı Casriel?"

Kont durakladı, eli kapının mandalındaydı. "Karıma iyi haberleri iletmek için acelem var Penweather. Gitmenizi öneririm."

Daisy Fabianus'a gülümsedi ve Fabianus onların bu konuda ve diğer pek çok konuda aynı fikirde olduklarını anladı.

"Grey," dedi Daisy, "kontesinize misafir ağırlamak isteyip istemediğini *sorarsınız*, akşam yemeğini onsuz vermeyi teklif edersiniz. Duyuru yapmak yerine onun isteklerini araştırırsın. Düşünmesi gereken yeni bir bebeği var ve bütün gece bir aşağı bir yukarı dolaşıyor ve sen onu seviyorsun."

Penweather'ın gözlerine *mutlulukla* gülümsedi. "Aynen öyle. Elbette. Karımın oturma odasında onun isteklerini değerlendiriyor olacağım. Aferin Daisy. Harika bir aferin."

Çıkarken Fabianus'a kapıyı kapatma nezaketini gösterdi. Fabianus aniden yorulmuş ama mutlu ve umutlu bir şekilde kanepeye uzandı.

"Walter'a neredeyse acıyacağım," dedi Daisy. "Mecazi anlamda ölecek, karısı, kızı, komşuları ya da ailesi tarafından yası tutulmayacak. Bu hiç başına gelmesini istemeyeceğim türden bir yoksulluk."

"MacVeigh bunu kendi başına getirdi, Daisy. Kadınların her fırsatta onun refahına katkıda bulunduğunu fark ettin mi - annesi, teyzesi, eşleri - ama o bu iyi talih için hiçbir minnettarlık ifade etmedi mi?"

Daisy kanepede Fabianus'un yanına doğru kaydı. "O bağlantıları ben kurmamıştım. Eric'in kardeşçe sadakati için de minnettar değildi. Eric bana Walter'ın aileden olduğunu söylerdi ve babalık nimetinden mahrum bırakılan bir adam için tolerans gösterilmesi gerekirdi."

Fabianus, arabada kendisine yapışan ve babasının onu güvende tutacağını umursamazca söyleyen Pandora'yı düşündü.

"Daha fazla katılamazdım."

Daisy yakınına sokuldu, başını onun omzuna yasladı. "Aniden uykum geldi. şimdiki topluluğa saygısızlık etmiş olmam Fabianus, ama sana beklememesi gereken bazı haberlerim var."

Bir kolunu onun omuzlarına doladı, bu kadar erken bir saatte ve Casriel'in çatısı altında birlikte kestirmelerini önermenin çok mu şok edici olacağını merak ediyordu. Sadece kestirmek, ama birlikte kestirmek.

"Ne haber canım?"

"Bir çocuğum olacağından neredeyse eminim - sizin çocuğunuz."

Fabianus aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Bunu bilemezsin. Bu kadar erken değil." Marianne'in durumuyla daha iyi başa çıkabilmek için çocuk doğurmanın inceliklerini okumuştı ve Daisy muhtemelen... "Kurslarınız hiç gelmedi mi?"

"Kurslarım hiç gelmedi. Her an uykum geliyor. Sabahları siyah çay kokusu beni rahatsız ediyor. Göğüslerim hassas ve rahmim... İşaretleri biliyorum Fabianus ve benim için

İlk üç ay, son altı aydan daha sıkıntılıdır. erken ama neredeyse eminim."

Onu kucağına aldı, kalbi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar doluydu.

Daisy uyuyakalırken Fabianus ona sarıldı ve sessizce sevindi ve her neredeseler Marianne ve Eric'in de sevindiğini biliyordu. Daisy on dakika sonra uyandığında, Fabianus saygınlığını bir nebze olsun geri kazanmış ve birkaç kelime de söylemişti.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni delicesine, sonsuza dek ve sınırsız seviyorum. Özel bir ehliyet alacağım, yas yılını bekleyeceğim ya da senin seçtiğin günde seninle evleneceğim. İstersen çocuğun üzerine bir tanrı ebeveyn gibi titreyeceğim, ama en büyük umudum bu çocuğu sevgi ve kahkaha dolu bir evde birlikte büyütmemiz. Bana isteklerini söyle, Daisy. Bana sadece dileklerini söylemen yeterli."

Kendini yeniden konumlandırarak kadar yükseldi, böylece onun kucağına oturdu ve onunla göz göze geldi.

"Yeterince iyi değil, Fabianus. Birlikte bir çocuk yetiştireceksek, birlikte bir aile olacaksak, benim sana isteklerimi söylemem ve senin de yakışıklı ve sadık bir uşak gibi şık adımlarla yürümen yeterli değil. Bundan daha iyisini yapmalısın. Bundan daha iyisini yapmalıyız."

Fabianus onun ağzından çıkan kelimeleri izledi ve mutlak ilgisini hak ettiğini biliyordu ama kucağı Daisy'yle, kalbi neşeyle doluyken aklında birkaç aşk dolu düşünceye de yer vardı.

"Arzularınıza saygı duymaktan ve hayallerinize değer vermekten daha iyi ne olabilir?"

Onu öptü, öpücüklerinin gittiği gibi sert bir öpücük. "Arzularımız ve hayallerimiz, efendim. Ben bütün gün kendi fikirlerim ve tercihlerim hakkında gevezelik edebilirim ama siz de bana kendi fikirlerinizi söylemelisiniz."

"İhtiyaçlarını bilmek istiyorum Daisy, sadece en sevdiğin saç kurdelesi rengini değil."

"Lavanta," dedi, "ünkü gözlerimi tamamladığını düşünüyorsun.  p beni."

Buna *mecburdu*; arzularımız ve hayallerimiz *onun* en büyük istekleriyle mükemmel bir uyum içindeydi. "Daisy, eğer bu tartışmayı mantıklı bir şekilde sürdürmek istiyorsak..."

Kollarını onun boynuna dolayarak geri çekildi. "şu anda gerçekten istediğin şey mantıklı bir tartışma mı Fabianus?"

Bunu düşündü; *dileklerini*, *hayallerini*. Yeni ve çekici kavramlar. "Mantıklı bir tartışma şu anda arzularım arasında değil."

"O zaman  p beni, daha sonra mantıklı bir tartışma yaparız."

Fabianus buna mecbur kaldı ve mantıklı tartışma çok çok sonra geldi.

EPİLOG

Arenanın ortasında Penweather sabırla Henry'ye ata binmenin midilliye binmekten nasıl farklı olabileceğini anlatıyordu. Montagu anlatılanları dinlerken uyukluyor, Kenneth ise üst korkuluğa tünemiş, her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Oğlanlar gereksiz yere rekabet etmesin diye ona da Monty hakkında dersler verilecekti, bu arada iğdişin mülkiyeti Daisy'nin elinde kalmaya devam edecekti.

Daisy arenanın yukarısında, bazen Eric'in yeşil bir avcıyı çitlerin üzerinden eğitmesini izlediği noktada bir battaniyeye oturmuştu. Bir sonraki battaniyede Chloe ve Pandora Amazon'da kürek çekiyorlardı, deve şeklindeki timsahlar ve fil şeklindeki jaguarlar kıydan onları tehdit ediyordu.

Dokuz ay önce dünyaya gelen küçük ve neşeli Marcus bebek Daisy'nin yanında uyukluyordu. Hiç şüphesiz aç uyanacaktı ama şimdiden günde birkaç kez ince bir lapa yemeye başlamıştı. Daisy bu çocukla birlikte, belki de daha fazla dinlendiği için, daha sabırlı olduğunu fark etti. Marcus beş ay önce gece boyunca uyumaya başlamıştı ve Fabianus en başından beri bebek uyuduğunda Daisy'nin de uyuma seçeneğine sahip olması konusunda ısrar etmişti.

Daisy, Henry'nin Montagu'daki ilk yolculuğu vesilesiyle Eric'in mektubunu yeniden okumak için bugünü seçmişti. Bir kez okumuştı, o gün

Walter MacVeigh gönderilmişti ve o zamandan beri de gönderilmemişti ama mektup her zaman bildiği gibi kalbinde kalmıştı.

SEVGİLİ ,

Görünüşe göre kanatlarımı ya da hak ettim. Umarım bu dünyadan ayrılmak zorunda kalırsam, güzel bir sonbahar sabahında eyer üzerinde ya da avda ölürüm. Greenover'ı vasiyetimi güncellediğim konusunda uyardım ve dostlarımın çevresini iyice araştırarak belgenin yerini yalnızca senin bulabileceğini ima ettim. Doğruyu söylemek gerekirse, sevgilim, Greenover biraz kaypaklaştı ve Walter'a olan sadakati benim onunla olan ilişkimden önceye dayanıyor. Tedbirli olmak, benim de biraz kurnazlığa başvurmamı gerektirdi.

Eğer vasiyetnameyi okursanız, Walter'ın aptalca davrandığı sonucuna varacaksınız. Ondan hiçbir zaman çok etkilenmediniz ve davranışları bu yargınızı doğruluyor. Bayan Miller'la tanıştım ve Walter'a yeni evliliğinin mutluluğunu diliyor. Ağır suçlar söz konusu olduğunda bu kadar iyimser olamam, bu nedenle ilgili herkes için son düzenlemelerimi yaptım.

Walter'ın hayattaki durumu hakkında seni bilgilendirmediğim için beni affet, Daze. İdare etmen gereken çok şey vardı; çocuklar, mülk, ben. Senin hak ettiğin gibi bir koca değildim. Ateşin başında sana şiir okumam gerekirken eyerde ya da yatakhane çok fazla zaman geçirdim. Walter'ı çok acımasızca yargılayamam. Hepimiz hata yaparız ve eğer hayat nazikse, en kötü kusurlarımızı düzeltmek için zamanımız olur.

Şunu bil, tatlı Daze: Azizlerle birlikte olsam da olmasam da, seni ve çocuklarımızı sevmeye devam ediyorum ve senin mutluluğunu diliyor ve bunun için dua ediyorum. Her şeyimizi ortaya koyduk canım ve senden daha sevgi dolu ve sadık bir eş isteyemezdim.

*Cennetin ilk uçuşundan itibaren, sadık ve sevgi dolu
hizmetkârınız olarak kalacağım,
Erickson DeQuervain Fromm*

Daisy'nin gözlerinin önünde bir el ilanı belirdi. "Fromm'un vedasını okuyorsun." Henry ve Kenneth Montagu'yu ahıra doğru götürürken Penweather battaniyenin üzerinde onun yanındaki yerini aldı.

"Bugün uygun bir fırsat gibi göründü." Penweather, Pandora'nın doğum günlerinde Marianne'in günlüklerini okurdu ve Daisy bu alıştırmaların onu rahatlattığını umuyordu.

"İstediğin her zaman uygun bir fırsattır. Bugün dostumuz Bay Deaver'dan bir not aldım. Londra'yı çok etkileyici ve görkemli buluyor."

Deaver, Greenover'ın ofisinde çalışan eski bir katipti. "Başka ne söyleyecekti?"

"Greenover İskoçya'yı sevmiyor. Soğuk ve kasvetli olduğunu söylüyor ve Mrs. Greenover Surrey'deki kız kardeşinin yanına gitti."

Daisy, Eric'in mektubunu katladı ve bir kenara koydu. "Ne yazık."

"Gülümsemeniz, Leydi Penweather, nerede saklanmaya çalışırlarsa çalışsınlar, sahtekâr avukatlar için kötü bir işaret. Greenover sınırı bir adım bile geçerse tutuklanacaktır."

"O zaman umalım ki kuzeyden uzakta kalacak kadar akli başında olsun. Bugün Bayan Michaels'dan bir mektup aldım."

Bebek kıpırdandı ve Penweather onu kucağına alıp omzuna yasladı. "Penweather Hall'dan benim raporum da geldi. Seninki ne diyor?"

"Bayan Michaels -daha Bayan Anderson- Penweather'ı yola getirmek için bir program hazırladı. Sizin, Penweather'ı

Genel temizlik ve cilalama işlerinin kendisini tatmin edecek şekilde tamamlanmasının ardından bazı tadilatlar yapacak ve ana sütün yeniden dekore edilmeye şiddetle ihtiyacı olduğunu söylüyor. Helen Teyze de aynı fikirde ve bize önerilerini gönderecek. Anderson ne diyor?"

"Şarap mahzeni envanteri ilerliyor. Helen Teyze yardımcı oluyor."

"Ah canım."

"O ve Anderson hırsızlar kadar kalın kafalıdır. Ancak Riesling'lerimiz için endişeleniyorum." Penweather göğsüne tünemiş bebekle birlikte arkasına yaslandı. "Anderson'ın başka haberleri de var. Baba olacağından şüpheleniyor. Çocuk bize biraz huzur verirken siz de leydim."

Daisy kocasının yanına kıvrıldı, başı kocasının omzundaydı. "Onlara yazmalı ve tebrik etmeliyiz," dedi.

Amazon'un cesur kaşifleri kanolarını nehrin yukarısına taşıyorlardı ve gökyüzü masmavi bir alan üzerinde kabarık beyaz bulutlardan oluşan mükemmel bir tuvaldi.

"Artık kendimi dul gibi hissetmiyorum," dedi Daisy. Düşüncelerini Penweather'a söyleme alışkanlığı, saatlerce yürüyüp konuştukları, mektup üstüne mektuplaştıkları ve cinselliğin dışındaki yollarla tanıştıkları aylar boyunca ortaya çıkmıştı.

Fabianus onun şakağını öperek, "İlginç," dedi. "Kendimi dul gibi hissetmiyorum. Dul kalmış bir adam gibi hissediyorum, her zaman değerli anıları olacak ve biraz keder taşıyacak, ama artık bir kocayım ve bir babayım ve umarım karımın en iyi arkadaşıyım."

"Öylesiniz. Bugünümün ve geleceğimin sevinci geçmişimin üzüntüsünden daha ağır basıyor gibi hissediyorum. Kusurlu bir evliliğe katlanmaya, sonra da dul kalmaya kararlıydım."

Bulutlar sürüklendi ve Amazon'da yaşanan heyecan verici maceralara rağmen o an huzurlu bir hal aldı.

"Hâlâ kararlısın," dedi Penweather. "Bu yönünü seviyorum. Tüm dünya Kettering'in sadece para hakkında konuşabildiğini bilirken, sen Worth Kettering'e Willow Amca ile köpekleri tartıştırdın. Hawthorne Amca'yı çocuklarla uçurtma uçurmaya teşvik ediyorsun, oysa o bir bahar gününü eğlenerek geçirmeye hiç vakti olmadığına ısrar ediyor. Çok kararlısın, aynı zamanda sinsisin."

"Öyleyim, değil mi?" Daha da yaklaştı, bu anın ve adamın değerini biliyordu. "Benim gerçekte ne olduğumu biliyor musun, Fabianus?"

"Tatlı mı? Zekice mi? Dahilerle dolu bir kreşin annesi mi?" "O da var ama aynı zamanda mutluyum. Derinden, çok derinden mutluyum."

Bebek onaylar gibi iç çekti, sonra yumruğunu şapırdatmaya başladı.

"Ben de öyleyim," dedi Penweather. "Mümkün olduğunu düşündüğümde daha mutluyum. Belki de bu, derin kayıplar yaşayanlara verilen bir hediyedir. Sevinçlerimize daha çok değer veriyoruz."

Daisy kocasına değer veriyordu ama sonraki sözleri sadece onun için değildi. "Marcus'un doğumu olaysız geçti. Onu kolayca taşıdım, böyle şeyler olur."

"Evdeki mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun. Onu kolay taşımadım. Hayatımın en uzun dokuz ayını onu taşımadan geçirdim."

Yine de Penweather'ın tüm bu süre boyunca neşesi yerindeydi ve Marcus'un doğumunda -düğünden tam iki hafta sonra- yaptığı yardımlar daha da neşeliydi.

"Eve girip kıyafetlerini yırtalım demiyorum Penweather, ama Marcus'u kolayca gebe bıraktık. İleriki bir tarihte bir tane daha denemeye hazırım."

Cesur kaşifler mutfakta biraz ekmek ve reçel yemek için ormandan ayrılmaya karar verirken Penweather sessizdi.

Daisy bulutları izledi ve Penweather'ın düşüncelerini paylaşmasını bekledi.

"Emin değilim Daisy," dedi yavaşça. "Bir insan bu hayatta kaç mucizeye ulaşabilir ki? Çocuk yatağı tehlikelidir ve seni asla kaybetmek istemiyorum. Sahip olduğumuz çocuklar muhteşem bir nimet ve benim sevincim... sevincim beni boğuyor. Bunu düşünebilir miyiz?"

Doğru cevap buydu. Kendi önceliklerinin ve hayallerinin envanterini çıkarmayı öğrenmiş, kendi ihtiyaçlarını sevdiklerinininkilerle dengeleyebilen bir kocaydı bu. Daisy de aynı becerileri edinmişti, ancak eski alışkanlıklara kulak vermek yerine bu becerilere güvenmek zaman alacaktı.

"Bu konuyu istediğin kadar düşünebiliriz Penweather. Konuyu sadece tartışmaya açıyorum."

Onu tekrar öptü ve Daisy zihninin huzur izin verdi, bu sırada bulutlar yer değiştirdi ve Daisy uykuya dalarken masmavi gökyüzünde tek boynuzlu bir at zıpladı.

SEVGİLİ OKUYUCULARIMA

Umarım Daisy ve Fabianus'un hikâyesini beğenmişsinizdir. Fabianus'la ilk kez **Benim Gerçek Düşesim**'de karşılaşmıştım, orada Theodosia Haviland'ın mesafeli ve yanlış bilgilendirilmiş kayınvalidesiydi.

Neden bu kadar huysuz olduğunu merak etmeye başladım ve sonunda onun için bir hikaye yazmaya yetecek kadar cevap buldum. Daisy Dorning'in onun gerçek sevgilisi olması benim için çok büyük bir sürprizdi ama hoş bir sürprizdi.

Sycamore Dorning'in öyküsü [Son Gerçek Centilmen](#) (aşağıdaki alıntı) Şubat 2021'de çıkacak ve bir sonraki ***Rogues to Riches*** öyküsü [Dük Nasıl Yakalanır](#) (aşağıdaki alıntı) Nisan ayında rafları süsleyecek. Lord Stephen kendi hikâyesinin en iyisi olduğunu söylerken Ned Wentworth sessizce "şimdilik" diye mırıldanıyor.

Yeni çıkan kitaplarımdan, ön siparişlerimden ve satışlarımdan haberdar olmak isterseniz, lütfen beni [Bookbub](#)'da takip edin veya [graceburrowes.com](#) adresindeki web siteme uğrayın. [Fırsatlar](#) sayfamda indirimli olarak sunulan veya web mağazamda erken yayınlanması planlanan tüm kitaplar listeleniyor. Eğer daha fazla arka plan ve alıntı isterseniz, her zaman [bültenime](#) kaydolabilirsiniz.

Bir sonraki HEA'mıza kadar, mutlu okumalar! Grace Burrowes

Son Gerçek Centilmen'den bir alıntı için okumaya devam **edin!**

SON GERÇEK CENTİLMEN-AÇIKLAMA

Yedi kardeşin en küçüğü olan Sycamore Dorning, açık sözlü ve kendine son derece güvenen biri olmayı öğrenmiştir ama Tavistock Markizesi Jeanette ondan yardım istediğinde, boyundan büyük işlere kalkışır ve orada olmaktan mutluluk duyar...

BİRİNCİ BÖLÜM

"Bay Dorning, size bir sunmaya geldim."

Sycamore Dorning, Coventry Club'da çok fazla oynayan bayanlar tarafından sık sık teklif ediliyordu.

Aynı talihsiz koşullardaki beyefendiler tarafından.

Aşırı derecede kumar oynayan ve borcun affedilmesi karşılığında Sycamore'a bir eş veya metresin iyiliklerini teklif etmeyi düşünen beyler tarafından.

Tavistock Markizi Jeanette'in kulübe tek kuruş borcu yoktu, ne yazık ki. "Leydim, içeri buyurun."

Hanımfendinin refakatçisi yoktu. Arabası pejmürde denecek kadar sadeydi. Ne arabacısı ne de seyisi cübbe giyyordu ve sığırları da aralarında tek bir beyaz kıl bile bulunmayan koyu renkliydi. Üstelik bu ziyaret için hava kararana kadar beklemişti.

Hepsi de oldukça ilgi çekiciydi. "Yürü bakalım," diye seslendi Sycamore arabacıya.

John Arabacı, Markiz'e sadece ters ters baktı. "Beni eve bırakacak mısınız Bay Dorning?" diye sordu leydi hazretleri.

"Elbette." Fırsat verilse, Sycamore misafirinin yeraltı dünyasından sağ salim döndüğünü görecekti.

Leydi Tavistock alışlagelmiş güzellikte değildi. Kumral saçları, orman yeşili gözleri, iyice belirginleşmeye başlayan bir burnu ve otoriter bir hava katan kıvrık kaşları vardı. Sycamore onun güldüğünü hiç duymamış, bir başkasına dokunduğunu hiç görmemişti. Bu kadına sadece evine kadar eşlik etmek istemiyordu, onun için *önemli* olmak istiyordu.

O kadar içine kapanık bir sakinlik havası yayıyordu ki, onu kıkırdatmayı, küfrettiğini duymayı, hiddetlendiğini ve kayıtsız kaldığını görmeyi de istiyordu. Ailesinin görüşüne göre o her zaman hayalperestti.

"Bay Dorning beni eve bırakacak, Angus," diye seslendi hanımefendi.

Angus Cam'e ters ters baktıktan sonra atları yürüyüşe geçirdi. "İskoç mu?" Sycamore kapıyı kapatarak sordu.

"İskoç ve eski asker, inatçı ve sadık olan her şeyin birleşimi."

"Pelerininizi alabilir miyim?" Markiz'in genellikle ne kadar şık giyindiği göz önüne alındığında, dikkat çekici derecede sıkıcı bir makale.

Sade hasır bonesini çıkardı, eldivenlerini tacın içine yerleştirdi ve Sycamore'a verdi. Başlığı bir kancaya taktı ve pelerini leydinin omuzlarından çekti. Arkasına geçtiğinde, sanki fuayede baştan çıkarmaya başlamasını bekliyormuş gibi göz ucuyla onu izledi.

Başka kadınlarla da birçok kez tam olarak bunu yapmıştı. Sonuçta hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz.

"Gecenin geç bir saatinde, utanç verici derecede eski bir araçla kapıma tek başına geliyorsun ve bana tekliflerden bahsediyorsun. Aşk teklifinde bulunacağımı mı umuyorsun, yoksa bulunmayacağımdan mı korkuyorsun?"

Pelerininde hafif bir yasemin kokusu vardı, böyle bir kadın için hafif bir koku... böyle... bir varlık mı? Böyle bir sonuç?

Sycamore onun çekiciliğinin karakteristik özelliğİ olan hanımefendiliğİni nasıl tarif edeceğini tam olarak bilmiyordu. Gülümsemeleri nadir ve şaşırtıcı derecede sıcaktı. Üvey oğluna karşı son derece korumacıydı ve kâğıt masasında kurnaz ve disiplinli bir kumarbazdı. Sycamore'un tecrübesine göre, hem kazanma serilerinden hem de kaybetme serilerinden uzaklaşmayı bilen birkaç kişiden biriydi.

"Flört edeceğinizi düşünmüştüm," dedi. "Erkeklik gururunuzu okşayacak her türlü yaklaşımda bulunabilirsiniz ama ben oyalanmak yerine konuşmaya geldim."

" aslı, hem sohbet hem de oyalanma konusunda eşit derecede geniş bir yeteneğİe sahibim, bu iki faaliyetin birbirini dışladığından değil." Sycamore kadına kolunu uzattı. Cefakâr uşaağı bir saat önce yatmaya gitmişti ve binada gece bekçisi yoktu.

"Oyalanmayı tercih ediyorsun," dedi leydim, parmaklarını hafifçe adamın koluna dolayarak. "Sen bekâr ve giderek zenginleşen bir aileden gelen genç bir adamsın. Böyle biri için oyalanmak neredeyse bir vatandaşlık görevidir."

Yol kenarına atılmış bir çizme gibi, bahçe kulübesinin duvarına yaslanmış yıpranmış bir vagon tekerleğİ.

"Tercih ettiğim şey seni şaşırtabilir," dedi Sycamore ve onu kendi salonuna götürdü. Burada mumlar gibi ateş de yanıyordu ama onu bu odada ağırlamayı seçmişti çünkü burası onun eviydi.

Evdeyken aylaklık etmek için tercih ettiği yer. Hanımefendinin ciltli hicivli baskı koleksiyonlarını, herhangi bir okul kızının görür görmez çevirebileceği Fransız romanlarını, kendine saygısı olan her Dorning'in uygun bir dekorasyon şeması için gerekli gördüğü botanik eskizlerini görmesini istiyordu.

"Ölümcül itüzümü mü?" diye mırıldandı hanımefendi, dart tahtasının solundaki çerçeveyi incelerken. Sağdaki çerçeveye doğru ilerledi. "Gece açan yasemin?"

"Babam tutkulu bir amatör botanikçiydi. Hepimiz bitkilerle ilgileniriz, benim yeteneğim de saksıda eğreli otu yetiştirmektir."

Leydi hazretleri pruva penceresinde duran devasa örneğe baktı. "Hepimiz mi?"

"Biz Dornings'ler, Dorsetshire Dornings'lerinden. Ben dokuz kişiden biriyim." Muhtemelen bunu biliyordu, çünkü rahmetli kocası bir markiydi ve Sycamore'un en büyük erkek kardeşi Casriel Kontu'ydu. Kibarlık Derneği kendi üyelerini takip ederdi.

"Sadece bir erkek kardeşim varken," dedi hanımefendi, bir parmağını eğreli otunun toprağına sürerek.

"Kimsenin bu görüşmeden haberdar olmasını istemediğın için bu gece kardeşinin koçunu ödünç aldın ama bana tam olarak neden burada olduğunu söylemedin. Bir gece içkisinde bana katılır mısın?"

Ellerinin tozunu aldı. "Armagnac, eğer varsa. Erken bahar geceleri hem serin hem de nemli olur."

Erken bahar geceleri yalnızdı. Sycamore güzel bir yıldan iki doldurdu ve birini konuğına uzattı. "İlginç tekliflere."

Leydi Tavistock yudumlarken kadehinin kenarından Sycamore'a baktı. "Bu çok hoş." İkinci tadımında daha az temkinliydi. "Sizde istediğim bir şey var."

Eğer Sycamore yorgun olmasaydı, yakın zamanda evlenmiş olan kardeşlerinden en yakın zamanda evlenmiş olanını özlemeseydi, tutkulu öpücöklere, rahat bir yatağa ya da yetenekli ellere atıfta bulunarak cevap verebilirdi.

Ama yorgun ve *yalnızdı* ve artık hanımefendinin bir bakışta gözden çıkaracağı o azgın çocuk değildi.

"İstediğiniz bir şey var bende." Ocağın yanındaki bir çift okuma koltuğunu işaret etti. "Ya da bende ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Hanımefendi elinde kadehle zarif bir şekilde sandalyeye yerleşti. "Kesinlikle istiyorum, muhtemelen ihtiyacım var. Daha önce resmi olmayan bir salonu süsleyen bir bıçak koleksiyonu görmüş müydüm bilmiyorum."

Sycamore diğer okuma koltuğuna oturdu. "Kardeşim onları başka bir yerde sergilemenin zevksizlik olduğunu iddia etti." Peki, eğretili otları ve botanik baskılarla ilgili kibarca yaptığı uyarıdan sonra neden duvarda yarım daire şeklinde parıldayan bıçaklara dikkat çekmemişti?

"Bıçak kullanmakta oldukça becerikli olduğunuz söyleniyor, Bay Dorning." Ateş ışığında saçları sayısız renkten oluşan bir palet gibiydi. Altın, ,
Lal rengi... Sorsalardı, Sycamore onun saçlarının ateş ışığı renginde olduğunu söylerdi, kristal bardağa sarılmış elleri ise ona mırıldayan kedileri ve uykulu kucaklaşmaları hatırlatırdı.

"Bıçak kullanmakta ustayımdır," dedi Sycamore ve bu ifadesinde en ufak bir iğrençlik belirtisi bile yoktu.

"Bana bıçak atmayı öğretir misin?"

Sycamore'dan isteyebileceği onca şey arasında, bu istek listede uzaktan bile yer almıyordu.

"Neden, leydim?" Kadınlar ok ve yayı oyalanmak için kullanırlardı. Nadiren de olsa, özellikle kendi ailelerinin topraklarında bir atışa katılabilirlerdi. Birkaç kadın tazılara binerdi, genellikle ikinci ya da üçüncü uçuşta.

Ama bıçak fırlatmak?

"Nedenini sen sor." İkisini bir kenara bıraktı. "ünkü bir bıçağın her zaman kuru tutulması ve her kullanımdan önce saçma ve barutla doldurulması gerekmez. Çünkü bir bıçak bir retikölde veya cepte taşınabilir veya vücuda kılıflanabilir. Bıçak sessizdir ve ilk atışta ıskalarsa ya da ıskalamazsa tekrar kullanılabilir."

Sycamore'un sadece iki kız kardeşi vardı ve ikisinin de Dorning erkeklerine pek ihtiyacı yoktu. Annesi sürekli hayal kırıklığına uğramış ve hayal kırıklığına uğratan bir bakireydi ve sevgilileri, tasarım gereği, zevk veren erkekten çok zevkle ilgileniyorlardı.

Başka bir deyişle, yetişkin kadın zihninin labirentini faydalı bir derinlikte keşfetme konusunda fazla deneyimi yoktu.

"Bıçakların cazibesini anlıyorum," dedi, "ama neden onlarla beceri kazanmak ister misiniz?"

İkisini aldı ve Sycamore'un özel salonunun bir kez daha görsel envanterini çıkardı. "Kendimi açıklamak gibi bir alışkanlığım yok. Bana öğretecek misin, öğretmeyecek misin?"

Hanımefendileri kurnazlık konusunda çok iyidiler ama yeterince iyi değillerdi. "Benden sadece talimat değil, aynı zamanda son derece sağduyulu olmamı da istiyorsunuz."

"Öyleyim."

Önemli bir servete ve hatırı sayılır bir özgüvene sahip dul bir markizdi ve gizlice bıçak atışının nasıl yapılacağını öğrenmek istiyordu.

"Bu beceriyi bir gecede kazanamazsınız," dedi Sycamore. "Bir haftalık gecede de olmaz." Yine de pratik yapmak ilerlemeyle sonuçlanacaktı - gizlilik kararlıysa yönetmesi zor olacak çok fazla pratik.

"O zaman başlasak iyi olur, değil mi Bay Dorning?"

Yatakta da işine bakar mıydı? Öpüşmek yok, saçına dokunmak yok, Tanrı korusun, kimse terlemeyecek miydi? Onun iyiliği için, öyle olmamasını umuyordu.

"Sana kılıç kullanmanın temellerini öğretmek için nankör saatler harcarsam, karşılığında bana ne teklif edersin?"

Meraklı bakışlarını ona çevirdi. "Ne istiyorsunuz Bay Dorning?"

Sycamore, kardeşi Ash'in Coventry Kulübü'ne, evliliğin Ash'i müşfik bir ahmağa önce gösterdiği ilgiyi göstermesini istiyordu.

Casriel'in lord kılıcını, karısını ve çocuklarını alıp Kasabaya gelmesini ve iyi bir kont gibi lanet olası koltuğunu oylamasını istiyordu.

Oak kardeşin Hampshire kırsalının kucağından -ve evlilik mutluluğunun kucağından- kurtulup Londra'ya gelmesini ve Kraliyet Akademisi'nde ders vermesini istiyordu.

Elbette, markizle bir ya da yirmi kez oynaşmak da hoş olurdu, ama verilen hizmetler karşılığında yapılan oynaşmalar hiç de oynaşmak sayılmazdı.

"Jonathan Tresham'ın Coventry'deki hisselerini satın alabilir misiniz?" Sycamore sordu.

"İnsan anlaşmanın ne olduğunu merak ediyor. Evet, , ama hayır, . Çabuk öğrenen biri değilim Bay Dorning, ama bıçak kullanmayı kararlıyım."

Ayrıca, her başarılı kumarbazın yapması gerektiği gibi, duygularını kendine saklamakta da çok iyiydi.

Sycamore bir bileğini dizinin üzerine koydu. "Şüphesiz pek çok açıdan örnek bir insansınız leydim. Ben bir centilmen olmama rağmen bir örnek . Dostlar arasında bir iyilik olarak size bu sanatın inceliklerini göstereceğim."

Muhtemelen Sycamore kendisinden arkadaşı olarak bahsettiği için burnunu kııştırdı. "Ne kadar iyisin?"

Sycamore gülümsedi ve güven vermek istercesine öne doğru oturdu. Bir sonraki anda, sol botunda taşıdığı bıçak sessizce

odanın karşısındaki mantar hedefin ortasında titriyordu.

"Ben o kadar iyiyim."

Hanımefendileri bıçak hareketsiz kalana kadar onu inceledi. "Bakmadın bile." Ancak Markiz bakışlarını Sycamore'a çevirdi. Onu inceledi, artık onu gözleriyle görmezden gelmiyor, gözlerini kaçırmıyor ya da ona temkinli bir bakış fırlatmıyordu.

"Sevgili markizim, *bakmak* sürpriz unsurunu yok eder, ki bu da iyi fırlatılmış bir bıçağın güzelliğinin yarısıdır."

Odayı geçti ve bıçağı geri çekti. "Bana bunu yapmayı öğret ve karşılığında benden neredeyse her şeyi talep edebilirsin."

Neredeyse. İhtiyatlı bir kadın. "Birine borçlu olmaktan nefret ediyorsun, değil mi?" Sycamore ona daha önce bir kez, kırsal bir ev partisinde borç vermişti ve ev partisinin bitiminden birkaç gün sonra ona kuruşuna kadar geri ödemişti. Bu meblağ üvey oğlunun kumar borçlarını kapatmak için gerekliydi ve bahtsız delikanlıdan ne kadar para aldığı genç lordla aralarında bir sırdı.

Sycamore'a bıçağını uzattı ve onun bıçağı çizmesindeki kılıfına geri koymasını izledi. "Birine borçlu olmaktan nefret ederim," dedi, "özellikle de bir erkeğe. Kadınların yeterince gücü yok ve borçlu bir kadın sömürölmek isteyen bir kadın demektir."

Sycamore bağımsız doğayı anlıyordu ama leydinin sözlerinin ardındaki acımasızlığı anlamıyordu. Bununla birlikte gururu da anlıyordu ve hanımefendinin eğitmeni olmak için kendi gururundan bir nebze de olsa vazgeçmesi gerekecekti.

Ne olsa ayıracak biraz parası vardı. "İşte sana öğrenmek istediğın şeyi öğretmem karşılığında kabul edeceğim iyilik: Haftada bir Coventry'de buluşup atış talimi yapacağız, sonra da benimle tesiste yemek yiyeceksin."

"Akşam yemeği mi?" Tek bir kelimeyle, her türlü hedonistik aşırılığa bir gönderme yaptı.

"Yemek, şarap, sohbet. Ben size gülünç Fransızcamı gösterebilirim, siz de bana kimin çıktığını söyleyebilirsiniz."

Bakışlarındaki temkinlilik geri dönmüş, merakla bastırılmıştı. "Ciddi misin?"

"Ailem öyle yapmamı çok istese bile ben yalan söylemem." Hanımefendi hâlâ kuşkulu görünüyordu, bu yüzden Sycamore ona durumunu *açıklamaktan* vazgeçti.

"Kardeşim Ash benim iş ortağım, ya da eskiden öyleydi. Şimdi evliliğe kendini o kadar kaptırdı ki, kulüpte bana sabırsızca göz kulak olmaktan başka şey yapamıyor, dikkatinizi çekerim, kulübe değil, *bana göz kulak oluyor*. Konuştuğumuzda *Della söylüyor, Della umuyor ve sevgili Della bana söylüyor*. Evlilik yoluyla kız kardeşimi seviyorum, tüm sürüyü seviyorum ama Della sevgili erkek kardeşimle tamamen kaçtı."

Sycamore, hanımefendinin incelemesi karşısında pasif bir şekilde oturmaktansa adımlarını hızlandırdı. "Kulüp işleri hakkında kimseyle dedikodu yapamam, Tresham'dan başka kimseyle yapamam ve onunla da *Theodosia inanır, sevgili Theo derdi ki*, daha da fazlası. Casriel en kötüsü. Kız çocuklarıyla dolup taşıyor ve bu da onun rapsodik bölümlerini tamamlıyor."

Sycamore yakında değiştirilmesi gereken olan mantar panonun önünde durakladı, çünkü ortası aynı işarete isabet eden birden fazla atış nedeniyle çok çukurlaşmıştı.

"Neredeyse her gecemi esprili ve zengin insanların arasında geçiriyorum ve kirpiklerim dökülene kadar flört edebilir, havadan sudan konuşabilir ve dalkavukluk yapabilirim ama bu hoş bir arkadaşla yenen güzel bir yemekle aynı şey değil."

Hanımefendi ayağa kalktı. Uzun boyluydu ama bundan da öte, kendini asil bir şekilde taşıyordu. "Ben nadiren hoş biriyimdir."

"Birçok güzel özelliğinizden biri." Aynı zamanda Sycamore'un da. "Zeki, iyi okumuş, dürüst ve kibar toplum hakkında bilgilisiniz. Bir ay verelim, olur mu? Coventry Pazar günleri kapalı. Orada mahremiyetimiz olur ve pratik yapmak için biraz yerimiz olur."

Ona bir teklifte bulunmak için gelmişti, ama o kendini bilerek teklifte bulunan biri konumuna sokmuştu.

"Dört ders ve dört akşam yemeği mi?"

"Ya da sana atmayı öğretebilirim." Ve böylece onu kurnazca ona borçlandırdı.

Elini uzattı. "Bir pazarlığımız var Bay Dorning. Sizinle Pazar günü saat beşte Coventry'nin yan girişinde buluşacağım."

Sycamore boksör gibi elini sıktı, sonra da centilmen gibi eğildi. "Bunu dört gözle bekleyeceğim. Arabamı çağırayım mı, yoksa sizi eve bırakmamı mı tercih edersiniz?" Boyu 1.80'in birkaç santim üzerindeydi ama bu santimlerin ortaya çıkması çok uzun sürmüştü. Ayrıca eskrim yapıyor, ata biniyor ve boks yapıyordu ve bıçakları olmasa bile kendisini her ayak takımıyla boy ölçüşebilecek biri olarak görüyordu.

"Yürümeyi tercih ederim, lütfen."

Bir seyis ve arabacının uyandırılması ve atların koşturulması gerekeceği için daha hızlı bir seçenek. Ayrıca daha az göze çarpan bir seçim.

Sycamore cesur eskort rolüyle yetindi ve hanımefendiden ön kapıda ayrıldı. Gece bekçisinin kendisini teras merdivenlerinin dibinde gizlenirken görmediğinden emin oldu ve hanımefendi güvenli bir şekilde kilitli bir kapının ardına geçtiğinde, Sycamore yolunun dışındaki birkaç sokağı dolaşarak kendi adresine döndü.

İki sonuç, gece yarısı gezintisini düşünceli bir girişim haline getirdi. Birincisi, bıçak sanatını öğrenme konusundaki kararlılığıyla, hanımefendi kendi güvenliğinden korktuğunu ortaya koymuştu. Ne hayalperest ne de aptal olduğu için Sycamore onun güvenliğinden de korkuyordu.

İkincisi, hanımefendiyi Sycamore'un odasından her kim takip ettiyse, eve dönüş yolunda Sycamore'u takip etmeyi gereksiz bulmuştu.

[The Last True Gentleman](#) kitabınızı SİPARİŞ EDİN ve **[How to Catch a Duke kitabından](#)** bir alıntı için okumaya devam edin!

BİR DÜK NASIL YAKALANIR-AÇIKLAMA

Walden dükalığının varis adayı Lord Stephen Wentworth, Walden tacını takma ayrıcalığı için Stephen'ın pek çok kusurunu bir şekilde görmezden gelecek, gıdaklayan, boş, sosyete cevherleri arasından müstakbel bir düşes seçme konusunda giderek daha fazla baskı hissetmektedir. Derken soruşturma ajanı Abigail Abbott çıkagelir, kendisi hayatında bir kez bile gıdaklamamıştır ve gıdaklamaya da hiç niyetli değildir...

BİRİNCİ BÖLÜM

"Beni öldürmenizi istemeye geldim lordum." Bayan Abigail Abbott bu açıklamayı sanki elmalı bir natürmortun hoş kompozisyonuna dikkat çekiyormuş gibi sakince yaptı.

"Bayan Abbott, iyi günler." Stephen Wentworth ziyaretçisini selamlayabilmek için ayağa kalkmaya çalıştı. "Bir hanımefendinin zevkini, bu arayış *nereye* götürürse götürsün, yerine getirmek en büyük zevkim olsa da, bu durumda korkarım hayal kırıklığına uğratmak zorundayım."

Bayan Abbott, birkaç ay önce onunla tanıştığı andan itibaren Stephen'ın dikkatini çekmişti. Cennetin tadını çıkarsın.

Londra'daki evine yaptığı beklenmedik ziyaret, sadece onun huzurunda olmaktan duyduğu memnuniyeti tazeledi.

"Bu görevi yerine getirecek en mantıklı kişi sensin," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi kütüphanenin önünde volta atarak. "İşin düzgün yapıldığını göreceksin ve düklük için sıradasın. Bu kadar yüksek mevkideki bir adam, suçlanması durumunda çok az tepkiyle karşılaşacaktır."

Kâhyanın Stephen'ın misafirini kütüphaneye götürmesi görgü kurallarına aykırı bir davranıştı. Bayan Abbott, caddeye bakan ve böylece bir hanımefendinin itibarının daha iyi korunmasını sağlayan resmi salonda kabul edilmeliydi.

Tüm işbirlikçi uşakları kutsa. "Oturabilir miyiz, Bayan Abbott? Dizim -"Beni öldürüyordu."

Muhteşem burnunun ucundan ona baktı. "Seni cinayet işlemeye davet ediyorum, sen de şaka yapıyorsun."

Aslında kadın cinayeti işlemesini talep etmişti. Stephen kelime dağarcığını geliştirmek yerine bastonunu kullanarak yanan ateşin önündeki rahat kanatlı koltuğu işaret etti. Kanepeye yerleşmeden önce Bayan Abbott'un oturmasını bekledi.

"Kriminal yeteneklerime olan inancınız gurur verici Bayan Abbott, ancak ailem kadınlara yönelik şiddete pek sıcak bakmıyor, ben de öyle. Ne yazık ki isteğinizi yerine getiremem."

Sandalyesinden fırladı ve gri eteklerini savurarak yeni Axminster halısının üzerinde yürümeye başladı. "Peki ya ben çantanızı çalmaya çalışan bir ayak takımı, tehdit eden bir haydut olsaydım? O zaman beni ödülüne gönderir miydiniz?"

Doğru bir amaç uğruna savaşmaya hazırlanan tecrübeli bir generalin özgüveniyle hareket ediyordu ama kıyafeti çok tuhaf bir savaş . Stephen onu hiç böyle giyinmiş görmemişti.

Gri elbiseler ya da koyu renk pelerinler dışında hiçbir şey giymezdi ve topuzunun sertliği özellikle asık suratlı bir rahibe tarikatına yaraşırdı.

Abigail Abbott'la ilgili her şey, onun güzel yüz hatlarına sahip, şaşırtıcı derecede yapılı bir kadın olduğu gerçeğini gizlemeye yönelikti. Bu özellikleri onu sadece arzulanır kılıyordu ve Stephen arzuyla yıllar önce -çoğunlukla- yüzleşmişti.

Bayan Abbott hakkında onu büyüleyen şey, onun harika bir şekilde dolambaçlı zihni ve kurnazlık tutkusunun bükölmez ahlakıyla sürekli savaşımasıydı.

"Çok az sayıda mutsuz müşterisi olan profesyonel bir soruşturma acentesi neden ölmek istesin ki?" Stephen sordu. "Kız kardeşimin söylediğine göre, yaptığınız işte mükemmel olduğunuz için işiniz büyüyor."

Bayan Abbott Yorkshire'da Constance'a çok yardımcı olmuştu. Bayan Abbott'ı Londra'da görmek hem hoş bir sürprizdi - onu herhangi bir yerde görmek hoş olurdu - hem de endişe vericiydi. Eğer Yaratıcı hiçbir erkeğin yardımına ihtiyaç duymayan ya da istemeyen bir kadın yarattıysa, Bayan Abbott işte o müthiş hanımefendiydi.

Bayan Abbott, "Durumumun mesleğimle hiçbir ilgisi yok," diyerek yerine oturdu. "Tepsi için zili çalabilir misiniz?"

"Sevgililerinizle böyle mi devam ediyorsunuz? Emirleri soru olarak mı ifade edeceksiniz? *Efendim, elinizi benim-*"

"Lordum, beni şok etmeye çalışıyorsunuz." Kadının ifadesi o kadar sertti ki Stephen onun eğlenceyi bastırıldığından emindi. "Bir oyalama taktiği olarak bu başarısız olmaya mahkûm. Beni şok etmek neredeyse imkânsız ve ayrıca oldukça açım. Bir tepsi lütfen. Daha kibar çevrelerde buna misafire yiyecek ikram etmek denir. Misafirperverlik, görgü kuralları. Daha fazla açıklamama gerek var mı?"

Stephen bastonuyla tekrar işaret ederek, "Zili iki kez çek," dedi. "Kanepe tarafından esir alındım. Oyalayıcı davranıyorsun,

Madam, basit bir sorudan kaçuyorsunuz: Neden ölmek zorundasınız? İçinde sizin olmadığınız bir dünya düşünmek beni perişan eder."

Ona Tanrı'nın dürüst gerçeğini sundu, o da burnunu çekti.

"Şüphesiz günde on bir kez ıssız kaluyorsunuz." Zili iki kez çekti ve tekrar yerine . "Sizden gerçekte dünyayı varlığımdan kurtarmanızı istemiyorum, yine de inandırıcı bir şekilde ölmüş gibi görünmeliyim. Bazı imkanlarım var ve resmi olarak ırktan silindikten sonra İngiltere'den kolayca ayrılabilirim."

"Sevgili Bayan Abbott, varlığınıza gerçekten son vermek isteseydiniz, bunu şimdiye kadar yapardınız. Bir an bile benden gerçekten canınızı almamı beklediğinizi düşünmedim."

Omurgasını saran nişastanın bir zerresi hafifledi. "Daha açık konuşmalıydım. Senin bir katil olmadığını biliyorum."

"Aslında ama bu eski bir mesele." Stephen'a centilmenlik puanı vermeden önce en azından bu konuda uyarılması gereken eski bir iş. "Şerefimi tehlikeye atmadan yapabiliyorsam genellikle şiddetten kaçınırım."

"Peki ya yapamadığınızda?"

Ne tuhaf bir soru ve Stephen'ın bu kadının arkadaşlığından neden hoşlandığının mükemmel bir örneği.

"İşlerimi düzenli tutuyorum ve ailemin yaptıklarımın etkilenmemesini sağlıyorum. Eğer işiniz sizi hayatınızı kurtarmak için kaçmaya zorlamadıysa, benden yardım istemek gibi ciddi bir adımı atmanız için size kim ilham verdi?"

Bayan Abbott eldivenli ellerine baktı, sonra ağır ve eski moda bir erkek eşyasına benzeyen cep saatine baktı. Sahne işlerine bakılırsa saatin işi kötüydü, çünkü şöminenin üzerindeki ormolu saat göz önündeydi ve zamanı mükemmel tutuyordu.

Stephen sessizliğin uzamasına izin verdi, Bayan Abbott'u herhangi bir itirafta bulunması için kandırmak istemiyordu. Bu manipölasyona içerleyecekti ve ayrıca yorgun, aç ve sinirliydi. Böyle bir anda ondan yararlanmak sportmence olmazdı. Onu tekrar ve her zamanki gibi mantığını ve asabiyetinin kaynayan yağını zekâ savaşına getirebileceği bir zamanda onunla meşgul olmak çok daha ilginçti.

Tepsi geldi ve Stephen'ın sormasına gerek kalmadan Bayan Abbott çayı doldurdu. Anlaşılan Stephen'ın çayını sadece bir damla balla içmeyi sevdiğini hatırlamıştı. Kendi fincanında bir damladan çok daha fazlasını kullandı ve iki kızarmış peynirli sandviçle dilimlenmiş bir elmayı kısa sürede bitirdi.

"Kurabiyeyi ihmal etme," dedi Stephen çayını yudumlarken.

"Yemek yemiyorsun ve yemekler çok lezzetli."

"Pek iştahım yok." Stephen'ın çok iştahı vardı ama bacağı sağlam olmayan bir adamın gereksiz ağırlık taşıyarak şansını zorlamaması gerekirdi. Bulmaca çözmeye yönelik zihinsel iştahı söz konusu olduğunda ise o kadar disiplinli değildi.

Yine de ailesinin bitmek bilmeyen çabaları sayesinde bazı görgü kuralları öğrenmişti. Sorgulamasına devam etmeden önce tepside sadece yarım sandviç kalana kadar bekledi.

"Bir suç mu işlediniz?" diye sordu, insanların kimliklerini açıklamalarının olağan nedeninden başlayarak.

"Bir hafta içinde çoğu insan gibi ben de birkaç suç işledim. Örneğin siz, 1541 tarihli Yasadışı Oyunlar Yasası'nın gerektirdiği uzun yay alıştırmalarını muhtemelen geciktirdiniz. Silahlara ne kadar ilgi duyduğunuzu düşünürsek, bu sizin için çok kötü, lordum."

Bir uşak tepsiyi almaya geldi ve o giderken Bayan Abbott'un özlem dolu bakışları Stephen'ın yenmemiş yarım sandviçi kıskanmasına neden oldu.

"Bir daha rahatsız edilmeyeceğiz," dedi Stephen. "Şaşırtmacaların için on altıncı yüzyıl yasalarına başvurman, canım, gerçekten çok sarsılmış olduğun anlamına geliyor. Bayan Abbott-Abigail-benim yanımda güvendesiniz, bunu biliyordunuz. Önünüzdeki meydan okumanın niteliği hakkında beni bilgilendirmeyi reddederseniz yardım edemem. Kim sizi tehdit etmeye cüret etti?"

Yemek yemek için eldivenlerini çıkarmıştı. Eldivenlerini şimdi eteklerine sürtüyordu, bir eldiven diğerinin üstündeydi, sağ ve sol eldiveni parmak parmak eşleştiriyordu.

Bir eldivenin diğerinin üzerinde durması neden belli belirsiz erotikti?

"Görünüşe göre bir akranımı kızdırmışım," dedi. "Bildiğim kadarıyla ona haksızlık etmemiş olsam da onu çileden çıkarmışım."

Neden bir *dükün* kardeşinden yardım isteyesin ki? "Peşinizde bir *markiz* mi var?" Sayıları azdı, özellikle de İrlandalı ve İskoç unvanları göz ardı edilirse. "Bir İngiliz markisi mi?"

"Sanırım öyle."

"Öyle olduğunu biliyorsun, ama nereden biliyorsun?"

Eldivenleri kadın eteklerine dikilmiş görünmez, geniş ceplerden birine soktu.

"Size söylediklerimi tekrarlamayacağınıza söz veriyor musunuz lordum?"

"Yorgunsunuz ve korkuyorsunuz, bu yüzden ima ettiğiniz hakareti görmezden geleceğim."

Başı, otlağında davetsiz bir misafir olduğunu hisseden baskın bir kısrak gibi yukarı kalktı. "Korkmuyorum. Tüm dayanma gücümü aşan bir kızgınlığım var."

Dehşete kapılmıştı ve bu o kadar ender rastlanan bir durumdu ki Stephen'ın kendisi de tedirgin oldu. "Bana bir isim verin, Bayan Abbott. Bana bir isim vermediğiniz sürece sizin adınıza etkili planlar yapamam."

En güzel gri gözlere sahipti. Ciddi ve araştıran bu gözler endişeliydi. Bir aptalın onu endişelendirmiş olması *Stephen'*i çok sinirlendirmişti. Yıllardır bu kadar öfkeli olmamıştı ve bir markize haddini bildirmek ona çok cazip gelmişti.

"Bana inanmayacaksınız lordum."

"Biri bana sadece bir markinin Bayan Abigail Abbott'un güvenini sarstığını söyleseydi, *buna* inanmakta güçlük çekerdim. Cehennemin rütbeli zebanileri sizi kılıcınızı sallamanız için kışkırtabilir ve Britanya'nın toplu orduları için adımlarınızı biraz yavaşlatabilirsiniz. Başmelek Aziz Mikail, seraphic host tarafından kuşatılmış, size saygılı bir duraklama için ilham verebilir. Ama bir marki? Alçakgönüllü, insan bir markiz mi?"

Elleri yumruk haline geldi. "Bana iki kez zarar vermeye çalıştı. Bir daha denemedenden önce, sana planlanmış bir cinayet işleterek işleri kolaylaştıracağım."

Görücü usulü evlilik gibi mi? "Kim bu baş belası markiz?" Stephen zihinsel olarak Debrett'inkileri sıralamaya başladı. Bu çok yaşlıydı, bu çok genç. Birkaçı Kıta'daydı, birkaçı da sıradan kökenli bir kadına karşı entrikaya başvurmuyacak kadar terbiyeli ya da kibirliydi.

Kadınları mahvetmek kolaydı ve itibarı zedelenmiş bir kadın soruşturma ajanı gerçekten de mahvolurdu.

"Lord Stapleton," dedi. "O bir aptal. Kibirli, zengin, neredeyse kendi oğlunu kaçırıyordu, Tanrı Kont'un azgın ruhuna huzur versin. Stapleton dul gelininin hayatını cehenneme çevirdi. Ölmene gerek yok. Stapleton'ı senin için öldüreceğim ve dünya daha güzel bir yer olacak. Başka bir tepsi için zili çalayım mı? Hâlâ biraz görünüyorsun."

[Bir Dük Nasıl Yakalanır edin](#)kitabınızı sipariş !

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

